COLECȚIA 30
Universuri secrete
Henri
Landemer
WAFFEN SS
Forța militară a Ordinului Negru
Pro Editură și Tipografie

HENRI LANDEMER

WAFFEN SS

FORŢA MILITARĂ A ORDINULUI NEGRU

PRO Editură şi Tipografie, 2007

Les Waffen SS, 1972

WAFFEN SS

Specialist al naţional-socialismului, Henri Landemer e interesat în mod deosebit de originile ideologice şi de extensiile internaţionale ale acestei ideologii. După acest studiu despre Waffen SS, el lucrează la o istorie a Societăţii Thule *şi la un eseu despre „recuperarea" miturilor nordice de către Heinrich Himmler şi Ordinul Negru SS.*

În tavernele pline de fum din Münchenul anilor '20, o mână de oameni îi protejează pe oratorii unei noi mişcări: partidul muncitoresc naţional-socialist german.

În seara de 30 ianuarie 1933, când Adolf Hitler devine cancelarul Reichului, numărul celor care arborează pe cascheta neagră capul de mort de argint e de aproape cincizeci de mii.

La începutul anului 1940 cei ce vor servi în Waffen SS vor fi o sută de mii, şi cinci ani mai târziu, la ceasul „amurgului zeilor", numărul lor va ajunge la un milion cinci sute de mii.

Proveniţi din peste treizeci de naţiuni ale Europei, aceşti voluntari constituie o adevărată armată, care nu ascultă decât de propriile legi.

Vreme de cinci ani, vor lupta sub faldurile drapelului negru, vor provoca entuziasmul şi ura, vor ucide şi vor fi ucişi.

Şeful lor, Heinrich Himmler, le cere să fie deopotrivă temerari şi nemiloşi.

Până la sfârşit, ei continuă să fie soldaţi politici care extind prin foc şi sabie, pe toate câmpurile de bătălie ale unei lumi în ruine, lupta dusă de Ordinul Negru.

Kinder, geniesst den Krieg,
der Frede wird fürchterlich.

(Copii, bucuraţi-vă de război,
fiindcă pacea va fi cumplită.)

Proverb al voluntarilor din Waffen SS
în timpul campaniei din Rusia

DRAPELUL SÂNGELUI

„Stillstehen! (Drepţi!)”

Vocea fostului caporal Adolf Hitler răsună ca o plesnitură de cravaşă. Patruzeci şi cinci de perechi de călcâie pocnesc dintr-o singură mişcare. Vlăjganii care trebuie să protejeze reuniunea de propaganda partidului muncitoresc naţional-socialist german – veterani ai frontului, liceeni, funcţionari, şomeri – nu sunt nici măcar cincizeci.

Pe 4 noiembrie 1921, responsabilii mişcării au închiriat sala de festivităţi a berăriei Hofbräuhaus din München.

Pentru ei, e întrucâtva o sală istorică. Sub aceste bolţi de aparenţă gotică, în vacarmul halbelor cu bere care se lovesc de mesele de lemn alb, a fost ţinută, pe 24 februarie 1920, reuniunea de înfiinţare a partidului. Timp de patru ore, Adolf Hitler a vorbit neîncetat, expunând cele douăzeci şi cinci de puncte ale programului său. Şi mai ales pentru a anunţa că nu conduce un partid ca altele. O lucire stranie arde în ochii de un albastru închis ai acestui tânăr de

treizeci de ani. A venit să aducă focul şi va scrie mai târziu: „În flacăra lui arzătoare se va făuri într-o zi spada care îi va reda Siegfriedului germanic libertatea şi naţiunii germane, viaţa.[1]”

Aproape două mii de spectatori, în rândurile cărora dominau adversarii şi scepticii, au fost atunci cuceriţi de acest orator care din acel moment apare atât ca un profet, cât şi ca un politician.

Apoi a umplut săli întregi, ţinând câte două sau trei reuniuni pe săptămână şi înfruntând riscul maxim închiriind enormul circ Krone, unde publicul se va înghesui până şi pe pistă.

Stranie beţie pentru acest soldat învins să audă şase mii cinci sute de persoane ridicându-se la sfârşitul discursului său şi cântând într-un singur glas *Deutschland uber alles*, această melodie prin care, împreună cu tinerii voluntari ai regimentului List, şi-a făcut botezul focului, în Flandra, în zorii unei nopţi reci şi umede din toamna lui 1914.

În seara aceasta, e din nou la Hofbräuhaus, dar de data asta Hitler nu trebuie să vorbească. Aşa au hotărât „Ruşiii”, comuniştii şi socialiştii. Sala e arhiplină cu mult înainte de ora opt seara. E plină mai ales de adversari şi mulţi dintre partizani au găsit uşile închise de poliţie, astfel încât bat pasul pe loc pe afară, în noaptea rece de noiembrie, pe Platzl.

Au putut intra, împreună cu organizatorii reuniunii, cei patruzeci şi cinci de băieţi din serviciul de ordine care tocmai au luat poziţie de drepţi în vestibul. E nevoie de o atitudine de soldat ca să auzi ce vrea să le spună Adolf Hitler:

— Camarazi, în seara aceasta vă veţi dovedi fidelitatea faţă de mişcare…

Toţi stau cu ochii la el. Nu sunt decât o mână de oameni. Încă de pe acum simt ce le va spune Führerul în faţa a sute de mii de cămăşi brune pe stadionul din

[1] *Mein Kampf*, traducere exactă a ediţiei integrale, „la Défense française”, Paris, fără dată. (n.a.).

Nürnberg: „Miracolul e că v-am găsit şi că m-aţi găsit.“ În seara aceasta, el vorbeşte în faţa celui mai mic auditoriu din toată cariera sa de agitator:

— Orice s-ar întâmpla, niciunul dintre voi nu trebuie să-şi părăsească postul. Voi rămâne în sală până la capăt. Nu pot să cred că fie şi unul singur dintre voi m-ar putea părăsi.

Maxilarele se încleştează, pumnii se strâng, ochii se fixează în privirea acestui om pe care şi l-au ales ca şef, printr-un jurământ mut pe care niciunul nu îl va trăda.

— Dacă îl văd pe unul singur dintre voi purtându-se ca un laş, îi smulg cu mâna mea brasarda şi îi iau insigna.

Cuvântul a fost rostit: onoarea. Pentru un capăt de pânză roşie sau bucată de metal bătut cu crucea încârligată, ei sunt gata să se lase ucişi… sau să ucidă. Fiindcă Adolf Hitler încheie:

— „Interveniţi la prima încercare de sabotaj. Şi nu uitaţi care este cea mai bună formă de apărare: atacul.”

Mai spune o dată cu o voce şuierătoare acest cuvânt, *Angriff*; apoi, brusc, ridică braţul drept cu gestul de salut pe care l-a ales pentru mişcarea sa:

— *Sieg!* (Victorie!)

Toţi răspund de trei ori *Heil*, pe un ton mai aprig şi mai aspru ca de obicei.

Şi intră în sala de festivităţi a berăriei.

Fumul de ţigară formează un fel de ceaţă. Adolf Hitler îşi aminteşte, preţ de o clipă, de gazul acela mortal care i-a ars odinioară ochii. Un miros greu de sudoare, de bere şi de tutun. Şi apoi, de îndată, strigătele:

— Nemernicule… O să terminăm cu tine… În seara asta, îţi închidem gura… Asasin fascist!

Ruşiii sunt siguri că sunt cei mai tari. Se lăbărţează pe bănci şi îşi ridică halbele de ceramică împodobite cu coroana berăriei Hofbräu. Această *Stein*, cum i se zice la München, poate deveni o armă de temut.

Adolf Hitler se urcă pe masa care serveşte drept tribună. Şi-a păstrat pe el vechiul trenci strâns în talie şi îşi

trage răsuflarea înainte de-a rosti formula de deschidere a discursurilor sale:

— Oameni ai poporului german…

Sunt acolo, oamenii poporului, stând jos sau în picioare, înghesuiţi, solizi. Vin de la fabrica Maffei, de la uzina de contoare Isaria sau de la Kustermann. După ce şi-au încheiat ziua de lucru, au venit la Hofbräuhaus ca să cureţe oraşul München de „pleava naţionalistă”. Dacă îşi întinde braţele, Hitler îi poate atinge. Unii s-au aşezat chiar pe masa care îi foloseşte de tribună. Comandă fără încetare bere şi înşiră halbele goale în faţa lor: proiectilele sunt gata. Aşteaptă însă un semnal.

Vraja vorbelor. Timp de o oră şi jumătate, îl lasă să vorbească pe Adolf Hitler. Uneori, izbucnirea unui glas îl întrerupe. Dar în acest om, cu glasul lui spart în care răzbate accentul austriac, arde o asemenea flacără încât mulţi ar vrea să îl asculte până la capăt.

Şeful partidului naţional-socialist crede că a câştigat încă o dată partida. Simte că auditoriul cedează treptat apelurilor sale. Va izbuti să treacă obstacolul… Dar, cu coada ochiului, îi supraveghează pe agitatorii care umblă încoace şi încolo prin sală, dându-şi ordinele din masă în masă.

Se va întâmpla ceva. Şefii roşii nu pot tolera glasul acesta care vorbeşte de patria germană cu accentul unui muncitor şi al unui soldat. Trebuie frânt. Fără întârziere. Înainte de a fi prea târziu. Înainte ca masele să nu se dăruiască acestui necunoscut apărut din mulţime.

Un om se urcă pe un scaun şi scoate un strigăt scurt:

— *Freiheit!* (Libertate!)

E semnalul. Năpustirea spre tribună. Halbele zboară prin aer. Scaunele sunt rupte şi transformate în bâte. Cuţitele se ivesc din buzunare. Izbucnesc urlete:

— Omorâţi-l! Omorâţi-l!

Atunci, serviciul de ordine atacă:

— *Vorwarts!* (Înainte!)

Adolf Hitler, rămas la locul său, domină încăierarea. Nu îşi poate stăpâni un zâmbet. O reuniune a unui partid

burghez s-ar termina pe dată şi el unul s-ar pomeni în stradă, cu mutra plină de sânge. Dar partidul naţional-socialist nu este un partid burghez. El răspunde strigătelor prin lovituri.

Oamenii lui se formează pe grupe de câte opt sau zece şi se aruncă dintr-o singură mişcare asupra masei compacte a adversarilor, lovind cu pumnii, cu centironul, cu scaunele. Sângele curge. Strigătele se înteţesc. În fruntea haitei, secretarul particular al lui Adolf Hitler, credinciosul Rudolf Hess, fost pilot militar. I se zăreşte capul cu păr negru buclat şi cu sprâncene groase şi stufoase, care uneori se apleacă fulgerător spre câte un Roşu, ca pentru a-i sparge ţeasta.

Până şi răniţii pornesc din nou la asalt. Douăzeci de minute de luptă. Perturbatorii sunt împinşi treptat spre ieşire, cu reveniri şi înaintări sângeroase. Şapte-opt sute de oameni vor fi „scoşi” de o echipă care nu are nici măcar cincizeci de vlăjgani! Dar în seara aceasta, la Hofbräuhaus, fiecare se crede Siegfried…

Dominând tumultul, răsună două focuri de pistol. Să fie un nou semnal? Un schimb scurt de focuri urmează. Un om strigă:

— Asta nu mai e încăierare… E război!

În sală parcă ar fi explodat o grenadă. Totul e devastat, dar nu a mai rămas niciun perturbator. Răniţii au fost luaţi şi duşi cu maşina. Cei mai uşor loviţi sunt pansaţi şi îşi reiau postul. Publicul se strânge la loc în jurul tribunei. Hermann Esser, care prezidează reuniunea, declară pe un ton imperturbabil:

— Şedinţa continuă. Are cuvântul conferenţiarul.

Şi Adolf Hitler îşi reia firul discursului.

Începând din această seară de 4 noiembrie 1921, serviciul de ordine a partidului naţional-socialist se numeşte *Sturmabteilung* (secţiune de asalt) sau SA.

Bătăuşii şi-au câştigat iniţialele.

De la începuturile mişcării, Adolf Hitler, conştient de darurile sale prodigioase de orator, ştie că lucrul cel mai

important e să îi fie protejată, cu orice preţ, libertatea cuvântului.

El consideră că dacă ar vorbi sub protecţia poliţiei ar însemna să se discrediteze în faţa maselor. De unde şi crearea unui serviciu de ordine. Şi cu un principiu simplu:

„Să nu capituleze niciodată. Să se lase doborât la faţa locului… dar în prealabil să pună «la podea» un număr de trei ori mai mare din adversarii noştri.”

Astfel încât noul partid nu are decât dispreţ pentru „toreadorii reuniunilor burgheze care părăsesc arena copleşiţi de huiduieli, scuipături şi lovituri”, după ce făgăduiseră auditoriului o discuţie în contradictoriu…

Formula naţional-socialistă păstrează, în schimb, meritul simplităţii:

„Noi nu cerşim libertatea cuvântului, ci o luăm. Suntem stăpânii acestei săli. Primul care îl întrerupe pe orator se trezeşte afară.”

Astfel încât Adolf Hitler, încă de la primele sale reuniuni, şi-a luat alături de el o mână de băieţi hotărâţi: foşti camarazi de regiment sau tineri membri de partid. Un cuvânt de ordine: „Doar teroarea poate înfrânge teroarea.”

Emil Maurice, un tânăr ceasornicar, a creat astfel primul serviciu de ordine pentru a proteja reuniunile naţional-socialiste şi şi-a camuflat activitatea sub forma unei „Societăţi de gimnastică şi de sport”. Toată mişcarea îi admiră mult pe aceşti „atleţi” care practică mai ales boxul. Mica trupă va fi văzută la treabă la Hofbräuhaus şi în atâtea alte săli de reuniuni. Printre aceşti bătăuşi aprigi se disting îndeosebi: Rudolf Hess, Sepp Dietrich, Herman Esse, Julius Schreck, Ulrich Graf, Christian Weber, Erhard Heiden, Julius Schaub şi un fost ofiţer, locotenentul Berchtold, care nu e deloc nemulţumit să renunţe la funcţia sa de trezorier al partidului în schimbul celei de „gimnast”.

De la sfârşitul lui 1920, în momentul în care partidul îşi primeşte sigla definitivă de N.S.D.A.P.[1], serviciul de ordine se organizează şi, în primăvara lui 1921, e structurat în

[1] National-Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei: Partidul Muncitoresc Naţional-Socialist German (n.a.).

„centurii”.

Adolf Hitler întâlneşte atunci în drumul său un om care vrea să redea o armată Germaniei învinse.

Ernst Röhm are cu doi ani mai mult decât el. Erou al Verdunului, cu faţa conturată de cicatrice, cu nasul despicat, cu ochii înfundaţi în orbite, cu mustaţa perie şi lăbărţată, îi plac armele frumoase şi bărbaţii frumoşi… Trimis la München imediat după armistiţiul din 1918, el a pus pe picioare corpul franc bavarez al colonelului von Epp pentru a pune stavilă marxiştilor şi separatiştilor.

După eşecul puciului roşu, devine şeful de Stat-Major al guvernatorului militar al Münchenului şi manifestă o activitate debordantă şi uneori clandestină. Oficial, el renovează poliţia şi creează un fel de gardă naţională burgheză. În culise, Röhm animă o societate secretă pe care o numeşte *Eiserne Faust* (Pumnul de fier).

În urma înfrângerii, şi-a pierdut credinţa de tinereţe în monarhie. Îi detestă pe reacţionari şi pe burghezi. „Nişte fricoşi cu toţii”, mârâie acest om pentru care curajul e totul.

Curajul şi prietenia… Lui Röhm îi place mult acest fost caporal care se dedică cu trup şi suflet Germaniei. Ernst Röhm va fi chiar unul dintre puţinii care puteau să îl tutuiască pe Adolf Hitler. Fără încetare, el aduce în rândurile mişcării oameni pe care îi recrutează atât din braserii, cât şi din cazărmi. În această perioadă tulbure nu se mai ştie prea bine cine este cu adevărat militar… Soldaţii fac politică şi civilii se înarmează. Röhm nu mai crede în *Reichswher*, armata profesionistă de o sută de mii de oameni, tolerată de Tratatul de la Versailles. El vrea să facă din N.S.D.A.P. o armată paralelă.

De la luptele aprige din toamna lui 1921, trupa veritabilă care a devenit SA poartă o uniformă în stil militar: tunică şi pantaloni cenuşii cu moletiere şi o caschetă de tip austriac. În fruntea acestor oameni, un fost ofiţer de marină, Johan Ulrich Klintzsch, venit de la faimoasa brigadă Ehrardt, corpul franc al marinei. În orice caz, el este şeful oficial. Şeful oficios rămâne bineînţeles inevitabilul căpitan Röhm. Dar crestatul nu e singurul care să viseze la o

armată. În toamna lui 1922, un alt fost căpitan asistă la o reuniune a partidului naţional-socialist şi hotărăşte să îl urmeze de-acum înainte pe Adolf Hitler până la moarte.

Hermann Göring nu are încă treizeci de ani şi silueta sa oferă un ciudat amestec de energie şi de obezitate. Pilot în celebra escadrilă von Richtofen, fiind unul dintre puţinii ei supravieţuitori, el poartă la gât decoraţia *Ritterkreuz* (Crucea de cavaler), a Crucii de Fier, şi ordinul rarisim „Pour le Mérite” (Pentru Merit), a cărui deviză se scrie în chip ciudat în franceză în amintirea Prusiei lui Frederic şi a hughenoţilor.

Göring, adus de prietenul său Alfred Rosenberg, un baltic care se pretinde cunoscător într-ale filosofiei, se duce la sediul partidului, de pe Corneliusstrasse, din München.

— Cu ce vă ocupaţi? întreabă Adolf Hitler.

— Studiez istoria.

— Istoria se face, nu se studiază.

Şase luni mai târziu, Hermann Göring preia comandamentul formaţiilor SA din toată Germania. La acea vreme, sfârşitul lui martie 1923, e o formaţie mai mult militară decât politică. Oamenii formează companii şi regimente. Au în dotare puşti, mitraliere şi chiar câteva obuziere.

Odată cu vremea frumoasă care se instalează pe zi ce trece, aerul Münchenului miroase a praf de puşcă. Din ce în ce mai des, coloane întregi trec cântând, pe podurile de peste Isar, mărşăluind în pas de defilare, în frunte purtând drapelul roşu cu cruce încârligată pe care l-a desenat însuşi Adolf Hitler. Burghezilor nu le prea plac aceşti tineri turbulenţi, dar ei ştiu bine că numai ei pot „dialoga” cu Roşiii prin lovituri de cravaşă şi de halbe de bere, dacă nu prin focuri de armă.

Armata brună s-a născut. Şi orice armată determină apariţia unui corp de elită. O mică formaţiune se desprinde, aşadar, din ea, regrupându-i pe cei dintâi bătăuşi ai mişcării. Cum să o numească?

— *Stabwache* (Gardă de corp), propune Göring.

Denumirea e adoptată. Dar, foarte curând, oamenii vor

găsi un termen şi mai marcant, care îi va lega personal de cel pe care îl numesc Führerul lor. Formaţiunea devine *Stosstrupp Hitler* (Trupa de asalt Hitler).

În fruntea sa, fostul locotenent Berchtold, care le dă ca insignă camarazilor lui capul de mort al husarilor imperiali. El îl alege ca adjunct pe Julius Schreck. Aici se întâlnesc, bineînţeles, toţi bătăuşii din „vremurile bune”, când partidul a ieşit din umbră pentru a se impune populaţiei din München. Deja se formează un spirit specific. În *Stosstrupp* nu se găsesc membri SA obişnuiţi, ci numai cei mai buni, cei mai fideli dintre fideli, cei care poartă însuşi numele Führerului ca indicativ al trupei lor.

Dar ce e Adolf Hitler la începutul anului 1923? Partizanii şi adversarii lui răspund deopotrivă: „E un Mussolini german.”

Mussolini a mărşăluit spre Roma în octombrie 1922 şi de-acum conduce statul italian. Hitler trebuie să facă la rândul lui pasul şi să mărşăluiască spre Berlin – sau, cel puţin, spre München.

Adolf Hitler nu duce lipsă de atuuri. El posedă o falsă armată: SA, ai cărei şase mii de oameni au defilat pe Câmpiile lui Marte din München în ianuarie 1923, şi un adevărat general: Ludendorff, care făcuse parte din Marele Stat-Major al kaiserului.

Pe 1 şi pe 2 septembrie, la Nürnberg se organizează un „Congres german”. Şaizeci şi două de mii de manifestanţi iau parte la el. Grupurile de apărare sunt găzduite la modul cel mai oficial cu putinţă în cazărmile *Reichswehrului...*

Ca urmare a patronajului lui Ludendorff, lucrurile avansează foarte repede. SA, grupul *Reichsflagge* (Stindardul Imperiului) al căpitanului Heiss şi corpul franc *Oberland* al locotenentului Weber se unesc în sânul unei formaţiuni paramilitare: *Kampfbund* (Uniunea germană de luptă).

Procesul pare atât de avansat, încât Röhm îşi dă demisia din armata regulată pentru a se consacra preparativelor puciului inevitabil. Fiindcă urmează să se

preia puterea la München, apoi să se mărşăluiască spre Renania pentru a o elibera de ocupaţia franceză, sau spre Berlin pentru a alunga guvernul care acceptă dictatul de la Versailles.

După congresul german de la Nürnberg, un nou congres se ţine la sfârşitul lunii la Bayreuth. După ce a salutat defilarea a patru mii de membri SA, Adolf Hitler merge în vizită la casa unde locuia Richard Wagner. Intermediu romantic. E primit de un bătrân orb:

— Sunteţi cel pe care îl aşteaptă rasa noastră nordică…

Cel care îi face această profeţie nu este un german, ci un englez, fiu al unui amiral din Royal Navy: Houston Stewart Chamberlain pe care unii îl numesc un Gobineau britanic.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, încheie Chamberlain, căruia i se pare că i-a recunoscut pe Siegfried şi pe Parsifal reuniţi în acelaşi om.

Dar la München lucrurile bat pasul pe loc. Nerăbdarea şi sciziunile se ţin lanţ. Câţiva disidenţi din grupurile de dreapta înfiinţează, avându-l pe căpitanul Seydel în frunte, un nou corp franc – *Reichskriegsflagge* (Stindardul de război al Imperiului) – şi se apropie de mişcarea lui Adolf Hitler. Printre ei, un băiat de douăzeci şi trei de ani, de care se va mai auzi: Heinrich Himmler.

În taverne, spiritele se încing. Un slogan cunoaşte un succes deosebit: „Pumnii bavarezi vor trebui să cureţe haznaua berlineză.”

Hitler îşi aşteaptă momentul prielnic între militari şi oficiali, între naţionaliştii conservatori şi naţionaliştii revoluţionari. La circul Krone, el îşi încinge la maxim partizanii:

— Cât despre mine, nu voi considera problema germană rezolvată decât atunci când drapelul negru, alb şi roşu cu cruce încârligată va flutura peste palatul regal! Nu poate fi vorba să dăm înapoi, ci doar să înaintăm! Simţim că a sosit ceasul şi de asta vom executa ordinele ca nişte soldaţi pe front! Înainte, popor german!

Aplauzele se revarsă ca un tunet. La picioarele tribunei,

oamenii din *Stosstrupp Hitler* defilează. Părăsind sala, ei îşi repetă ca pe o parolă:

— Va fi în curând.

Va fi pe 8 noiembrie, seara.

Reprezentanţii partidelor burgheze au organizat o reuniune la Bürgerbräukeller şi şeful guvernului bavarez, von Kahr, urmează să ia cuvântul.

Hitler ia hotărârea să se ducă şi el. Nu va fi însă singur. Locotenentul Berchtold a primit ordine:

— Vă ţineţi de el pas cu pas împreună cu *Stosstrupp Hitler*.

Adolf Hitler şi-a pus o redingotă, dar şi-a agăţat, foarte la vedere, crucea de fier clasa întâi, câştigată în tranşeele de pe Somme.

La Bürgerbräukeller e o atmosferă de seară mare. De cum au sosit, oamenii lui Berchtold au instalat o mitralieră în holul de la intrare.

La nouă fără un sfert, Hitler îşi face apariţia şi scoate de îndată un pistol din buzunar. Îşi croieşte drum până la tribună, sare pe un scaun şi trage un foc în tavan. Von Kahr nu poate decât să-şi întrerupă discursul. Hitler urlă:

— Revoluţia naţională a început!

Garda de corp a lui Ulrich Graf izbucneşte într-un râs sonor, în timp ce un oficial strigă indignat:

— Parcă am fi în Mexic!

La rândul său, Hermann Göring escaladează tribuna, făcând să trosnească treptele de lemn:

— Linişte! Nu trebuie decât să închideţi gurile, dar puteţi comanda în continuare bere.

Revoluţia naţională din Bavaria începe cu halbele în mână. Pe stradă însă membrii SA încep să-şi pipăie pistoalele Mauser.

În sala din spate, între von Kahr şi Hitler se desfăşoară un extraordinar joc al păcălelilor. Conservatorii sunt ferm hotărâţi să îi ducă cu preşul pe revoluţionari. Hitler îşi ţine în continuare revolverul în mână şi repetă:

— Mâine voi fi sau învingător, sau mort.

Până atunci, se proclamă cancelar al Reichului şi îl

numeşte comandant al armatei naţionale pe generalul Ludendorff, care soseşte în acest moment prea târziu. În sală, veselia revine, cântecele sporesc în intensitate, berea curge în valuri.

Către ora unsprezece seara, cei trei reprezentanţi ai guvernului bavarez părăsesc Bürgerbräukeller, dar aceasta pentru a proclama, în cursul nopţii, dizolvarea N.S.D.A.P., a SA, a *Reichskriegsflagge* şi a corpului franc *Oberland*. După care fac apel la armata regulată.

Foarte repede, reacţiunea prevalează. Poliţişti şi militari hotărăsc să le pună stavilă naţional-socialiştilor. În ciuda bătrânului Ludendorff şi a câtorva tineri ofiţeri, *Reichswehr*-ul nu se va alătura puciului.

Mişcarea eşuează, odată cu primele luciri ale zorilor din 9 noiembrie. Deja, conjuraţii izolaţi sunt arestaţi. Peste tot domnesc confuzia şi dezordinea. Cu toate acestea, mici comandouri naţional-socialiste au ocupat clădiri publice.

Membri *Stosstrupp Hitler* sar într-un camion hârbuit. Motorul e pornit cu manivela şi vehiculul demarează, în zorii tulburi, hurducăindu-se pe caldarâmul Münchenului.

— La *Münchener Post*! ordonă Berchtold.

Surescitaţi, oamenii lui vor sparge totul în birourile ziarului social-democrat, care îi ameninţă de luni de zile pe hitlerişti cu „pumnii proletariatului”.

Dar lucrurile se strică în centrul oraşului. SA ocupă malul drept al Isarului şi poliţia pe cel stâng.

Hitler a fost păcălit de von Kahr şi e nebun de furie. Acum încearcă o ultimă manevră: un marş de propagandă prin oraş, cu drapelele în frunte. Hitler afirmă:

— Vom strânge mulţimea de partea noastră.

La unsprezece dimineaţa, coloana naţional-socialistă porneşte de la Bürgerbräukeller.

Ordinele răsună:

— Desfăşuraţi drapelele, dar descărcaţi armele.

Două cordoane de poliţie sunt depăşite prin intimidare. Mulţi gură-cască se alătură manifestanţilor. Cântecele de luptă răsună şi sunt reluate în cor. Nu se mai ştie dacă e

sărbătoare sau o revoltă. Cerul rămâne cenuşiu şi acoperit.

Deutschland, Deutschland über alles in der Welt!

Da, Germania deasupra a tot şi a toate în lume. Acum, mulţimii i se pare că îi recunoaşte pe învingători şi aplaudă. E trecut de amiază când cortegiul iese din Rezidenzstrasse şi ajunge în faţa Feldherrnhalle (Monumentul Seniorilor Războiului).

În faţa cortegiului se desfăşoară un cordon de poliţie, sprijinit de această dată de o maşină blindată a *Reichswehr*. Pe platformă e instalată o mitralieră.

Se lasă o cumplită clipă de tăcere. Şi apoi izbucnesc împuşcăturile.

Ulrich Graf îşi cunoaşte rolul şi se aruncă în faţă, pentru a-l apăra pe Hitler, strigând:

— Nu trageţi! Excelenţa Sa Ludendorff e printre noi!

Un glonţ îl culcă la pământ. Sunt morţi şi zeci de răniţi, printre care şi Hitler, care şi-a rupt clavicula, deoarece camaradul său Schneuber-Richter, căzut alături, l-a tras după el.

Ludendorff urlă:

— Au tras în mine! N-o să mai port niciodată uniforma germană!

O altă rafală de împuşcături îi va costa viaţa pe doi oameni ai lui Röhm, baricadat la circumscripţia militară.

Şaisprezece naţional-socialişti au căzut pe 9 noiembrie 1923. Vreme îndelungată, aventura lor va fi cântată:

La München, erau mai mulţi când gloanţele i-au lovit.

Un membru al *Stosstrupp Hitler* a avut ideea extrem de romantică de a înmuia un drapel cu cruce încârligată într-o baltă de sânge din faţa Feldherrnhalle.

Acest stindard al puciului eşuat va fi *Blutfahne* (drapelul sângelui). Garda sa va fi încredinţată într-o bună zi SS-ului.

DOUĂ SUTE OPTZECI DE VLĂJGANI FANATICI

Cu piciorul pe treapta unei maşini de curse, cu o pălărie de fetru fără formă în mână, cu veşnicul său trenci, cu ciorapii de lână şi cizmele înalte, Adolf Hitler pozează pentru o fotografie istorică.

Astăzi, 20 decembrie 1924, tocmai a fost eliberat din fortăreaţa Landsberg. Nu făcuse nici măcar un an de închisoare din cei cinci la care fusese condamnat pentru organizarea puciului de la München. Abia avusese răgazul de a-i dicta prietenului său Rudolf Hess prima parte dintr-o carte groasă laolaltă de amintiri şi de doctrină, căreia îi va da titlul de *Mein Kampf*.

Îndărătul automobilului se conturează pe cerul cenuşiu o poartă monumentală cu un aspect medieval. Fotograful Hoffmann apasă pe butonul aparatului. Dar fostul deţinut pare grăbit:

— La drum. Ne întoarcem la München.

La volan e unul dintre oamenii loiali din fostul *Stosstrupp Hitler*. La iuţeală, Führerul e pus la curent cu ultimele veşti despre mişcare, şi în primul rând despre SA:

— Göring e tot în exil în Austria şi oamenilor le lipseşte un şef. I-am încercat succesiv pe maiorul Buch, pe baronul von Bieberstein şi pe Emil Danzeisen. Dar ce poţi face în clandestinitate? Camuflaţi în societăţi sportive sau în grupuri corale, cei mai buni dintre ai noştri îşi pierd răbdarea.

Hitler îşi întrerupe interlocutorul pe un ton sec:

— Şi Röhm?

— Se agită mult.

De la jumătatea lui mai 1924, fostul căpitan i-a convocat pe şefii SA din Germania şi din Austria la o reuniune la Salzburg. Acolo s-a hotărât adoptarea unei noi uniforme: o cămaşă brună, analogă celei pe care o purtau oamenii din trupele coloniale germane după modelul britanicilor, de altfel…

Führerul ştie că iniţiativele lui Röhm nu sunt doar de

ordin vestimentar. Ofiţerul a creat, pe 31 mai 1924, o nouă organizaţie paramilitară: *Frontbann*, care regrupează circa treizeci de mii de oameni. O deviză: deasupra partidelor, şi un simbol: Ludendorff. Hitler, din celula sa, nu a putut împiedica nimic din toate acestea, dar se opune cu înverşunare acestei formule. Miliţia trebuie să fie braţul, dar ea nu e nimic fără corpul partidului. Şi fără capul acestuia: adică fără el însuşi.

Imediat după întoarcerea la München, Führerul descoperă toate intrigile care au agitat mişcarea naţional-socialistă de la proces şi de la dizolvare încoace. Două grupuscule, Comunitatea populară germană şi Blocul rasist din Bavaria se străduiesc să îi recupereze pe foştii naţional-socialişti, dar în cele din urmă, în unul, ca şi în celălalt, adevăraţii hitlerişti se află în minoritate.

Trebuie pornit din nou de la zero.

Pe 25 februarie 1925, la ora opt seara, Adolf Hitler îi strânge pe cei patru mii de partizani la istorica Bürgerbräukeller. Aplauzele izbucnesc de pretutindeni când afirmă:

— În lupta noastră, nu sunt cu putinţă decât două lucruri: sau inamicul va trece peste cadavrele noastre, sau vom trece noi peste ale sale!

Partidul este reconstruit cu solemnitate pe baze noi. Adolf Hitler primeşte carnetul nr.1. *Völkisher Beobachter* redevine cotidian, cu Alfred Rosenberg redactor-şef.

Rămâne însă problema oamenilor de asalt. Hitler nu poate admite independenţa lui Röhm. El fuge de explicaţii, dar între fostul caporal şi fostul căpitan, partida nu pare egală. În sinea lui, Röhm ştie bine că „micul Adolf“ îi este superior şi preferă să se îndepărteze. Va ajunge mai întâi comis-voiajor. Dar el nu poate trăi fără să comande soldaţi. Guvernul bolivian îi oferă un post în Statul lui Major, cu gradul de locotenent-colonel. Ernst Röhm părăseşte Germania şi pleacă în America de Sud.

Führerul are mână liberă şi dă ordine:

— Nu am nevoie de o armată clandestină. SA este serviciul de ordine al partidului. Ea va proteja reuniunile.

Vom lua puterea pe căi legale. Nu mai vreau să aud de depozite de arme şi de comploturi.

Sarcina SA rămâne de-acum bine definită: trebuie să le ofere posibilitatea oratorilor naţional-socialişti să vorbească. Este o trupă în slujba unei politici. Acestor tineri li se cere devotament şi disciplină. Dar ei nu mai sunt soldaţii unui corp franc.

Foarte repede, Adolf Hitler înţelege că o formaţiune de elită continuă să fie indispensabilă. „Îmi spuneam pe atunci, mărturiseşte el mai târziu, că aveam nevoie de o trupă de gărzi de corp; ea putea fi puţin numeroasă, dar trebuia să-mi fie devotată.” Şi adaugă: „E mai bine să nu ai într-un oraş decât douăzeci de oameni ai tăi pe care să te poţi baza cu totul, decât să ai încrederea masei versatile.”

Führerului i-au plăcut întotdeauna datele simbolice. El alege a doua aniversare a puciului din 9 noiembrie 1923 pentru a-şi chema credincioasa gardă de corp, Julius Schreck:

— *Stosstrupp Hitler* va renaşte. O să iei câţiva foşti camarazi cu tine şi o să constitui o nouă formaţiune.

— Cum o s-o numiţi?

— *Schutzstaffel* (Grup de protecţie).

În curând oamenii lui Schreck nu vor mai fi cunoscuţi decât prin aceste iniţiale: SS. Nu sunt decât opt la început. Poartă uniforma SA, dar cu o caschetă neagră împodobită cu un cap de mort. Două benzi, tot negre, mărginesc brasarda partidului, roşie, cu crucea încârligată pe un cerc alb, pe care o poartă la braţul stâng.

Fiecare secţie a noului N.S.D.A.P. primeşte ordinul de a constitui o trupă SS. Un şef şi zece oameni, nu mai mult. Cu excepţia Berlinului, unde sunt douăzeci…

Sarcina lor e simplă: protecţia mitingurilor şi a şefilor naţional-socialişti, recrutarea de abonaţi pentru ziar şi de membri pentru conducere.

Nişte vânzători ambulanţi, întrucâtva. Dar de pe acum fanatici şi necruţători. Unul din ei scrie: „Fie ca acest cap de mort pe care îl arborăm să servească de avertisment

duşmanilor noştri şi să fie semnul faptului că ne-am dăruit viaţa Führerului şi idealului său.“

Nu este o formulă convenţională.

Primul care va cădea va fi Edgar Steinbach, un licean din Chemnitz care îşi pregăteşte bacalaureatul (*Abitur*), militând în acelaşi timp în partidul naţional-socialist. Împreună cu camaradul său din SA, Heinrich Gutsche, va fi atras într-o ambuscadă. Împuşcăturile răpăie. Grav rănit de un glonţ în gât, tânărul SS-ist este dus la spital. Adolf Hitler în persoană vine la căpătâiul lui. Muribundul îl recunoaşte pe Führer, îşi ridică braţul pentru a-l saluta şi moare.

În decembrie 1925, SS-ul are o mie de oameni. În aprilie 1926, o veste îi străbate rândurile, bucurându-i îndeosebi pe foştii membri ai *Stosstrupp Hitler*: „Locotenentul Berchtold se întoarce din exil!”

Julius Schreck îi cedează locul şi se aşază din nou la volanul Mercedesului Führerului.

SS-ul în ansamblul său se reorganizează şi un nou şef îl ia din nou în subordine, deoarece Röhm a plecat, iar Göring nu se poate întoarce. El se numeşte Franz Pfeffer von Salomon. Este un fost ofiţer din corpul franc, autoritar şi tăios. El hotărăşte să îi aducă la ordine pe aceşti SS-işti care se cred caizi. Berchtold preferă să demisioneze decât să accepte această subordonare. Un alt fost membru al *Stosstrupp*, Erhard Heiden, îi ia locul. Efectivele îi sunt limitate: la sfârşitul lui 1927, doar două sute optzeci de oameni mai poartă cascheta neagră cu cap de mort.

Dar ce vlăjgani! Nicio altă formaţiune politico-militară nu e mai disciplinată ca ei. SS-ul trebuie să plătească o cotizaţie împovărătoare şi să-şi cumpere uniformele. I se atribuie un serviciu extrem de greu: distribuire de manifeste, afişaj, lupte de stradă. El este întotdeauna ultimul care să se culce şi primul care să se lupte.

Acum, oamenii cu cap de mort pe uniformă nu mai au dreptul să se simtă vanitoşi datorită formaţiunii din care fac parte. Deviza lor e simplă: „Nobleţea e tăcută.”

Adjunctul lui Erhard Heiden veghează ca SS-ul să fie ireproşabil. El îşi îndeplineşte sarcina cu o minuţie

întrucâtva maniacă, ceea ce face să fie remarcat în foarte scurt timp. Acest băiat de douăzeci şi opt de ani va defini ce anume este SS-ul: „SA e trupa; SS e garda. A existat întotdeauna o gardă. Perşii au avut una, şi grecii şi Cezar, şi Napoleon, şi bătrânul Fritz. Garda noii Germanii e SS-ul.“

Acest băiat discret, un pic timid, cu cărarea sa pe mijloc şi tâmplele tunse, cu mustaţa lui mică şi lornion, ar fi lipsit de alură dacă nu i s-ar remarca foarte repede incredibila energie: ochii ageri dezmint bărbia turtită. Adolf Hitler înţelege rapid că se va putea baza întotdeauna pe el şi, pe 6 ianuarie 1929, îl numeşte în postul de *Reichsführer SS* „pe camaradul de partid Heinrich Himmler”.

Cel ce tocmai a preluat conducerea minusculului SS de două sute optzeci de voluntari e prea tânăr să fi servit pe front în Marele Război. Fiu al unui profesor din München, bun catolic şi bun monarhist, el s-a înrolat la şaptesprezece ani şi a fost primit la şcoala de elevi-ofiţeri. Dar armistiţiul l-a surprins înainte de a fi putut ajunge în linia întâi cu bateria sa de artilerie. Ca urmare, e cu atât mai ranchiunos şi se lansează în activism, urmând în acelaşi timp studii de agronomie la München.

Fascinat de armată, el îl va urma pe Röhm înainte de a i se alătura lui Hitler. Ceea ce îl interesează e mai mult aspectul războinic decât cel politic. Himmler se înscrie în *Reichkriegsflagge*. Bunăvoinţa sa puţin naivă face din el un port-drapel ideal şi o fotografie din acea vreme îl înfăţişează, în timpul puciului de la München din noiembrie 1923, strângând stindardul alb cu cruce neagră în braţele încrucişate, în spatele gardului de sârmă ghimpată pe care conjuraţii l-au ridicat pe trotuarul din faţa Ministerului de Război.

După eşecul puciului, Himmler îşi pierde postul de asistent de laborator şi aderă la „Mişcarea naţional-socialistă pentru libertate” pe care o conduce Gregor Strasser, un farmacist din Landshut, cel ce reprezintă aripa stângă a rasismului german.

Acesta nu conteneşte cu elogiile la adresa tânărului

Heinrich şi îi mărturiseşte fratelui său Otto:

— E un soldat ratat, dar are multă bunăvoinţă şi o motocicletă veche.

Tânărul simte o nevoie fanatică de a se devota şi aderă, printre primii, la SS. El presimte că nimic nu va fi posibil pentru partid şi pentru Germania fără o elită şi se simte în măsură să o constituie. Adolf Hitler va spune despre el: „Himmler e cel datorită căruia SS-ul a devenit această trupă extraordinară, devotată unei idei, fidelă până la moarte. Văd în Himmler pe Ignaţiu de Loyola al nostru. Cu inteligenţă şi obstinaţie, luptând cu toate obstacolele posibile, el e cel care a făurit acest instrument.”

Noul partid are nevoie de oameni tineri. La douăzeci şi cinci de ani, Himmler devine gauleiter în Bavaria Inferioară, în timp ce soţia lui, cu opt ani mai mare ca el, se ocupă de o mică crescătorie de păsări.

Iată-l acum, la începutul anului 1929, pe Heinrich Himmler ajuns şeful SS-ului. El va găsi aici un teren ideal pentru a construi lumea la care visează.

Fiindcă acest tânăr bavarez, înzestrat cu o voinţă care merge până la încăpăţânare, de nepătruns până la ipocrizie, truditor până la minuţie, este credincios.

Toată viaţa lui este iluminată de ceea ce el numeşte „credinţa nordică”. Constituirea unui ordin i se pare la fel de importantă ca preluarea puterii. În luna aprilie 1929, el este convocat de Adolf Hitler. Franz Pfeffer von Salomon, care continuă să-i fie superior ierarhic, vine şi el la întrevedere.

Timidul Himmler devine deodată elocvent. Deoarece el este sigur că interpretează adevărata gândire a lui Adolf Hitler. El, cu un caracter glacial şi cu un spirit birocratic, se dovedeşte rapid inchizitorul mai curând al unei noi religii decât al unei noi politici. Himmler vorbeşte, iar din gura lui se naşte imaginea viitorului SS:

— Trebuie să ducem naţional-socialismul până la consecinţele sale ultime.

Şi adaugă imediat:

— Constituiţi, după reguli imuabile, într-un ordin

naţional-socialist de oameni pur nordici, într-o comunitate fraternă legată prin sângele pur, SS-iştii vor merge spre un viitor îndepărtat, călăuziţi de Adolf Hitler, dorind, voind şi convinşi să nu fie doar nişte urmaşi mai bine înarmaţi pentru a lupta, ci să devină pe deasupra înaintaşi, pentru generaţiile viitoare necesare vieţii eterne a poporului german şi germanic…

Adolf Hitler îl ascultă. De obicei, se teme de teoreticieni. Dar, cu Himmler, e altceva. Acest tânăr i se pare singurul capabil să îl înţeleagă cu adevărat.

Ceea ce Hitler vesteşte Himmler întruchipează. Dar *der Getreue Himmler* (credinciosul Himmler) înlocuieşte preştiinţa cu convingerea. Acolo unde Hitler improvizează, el detaliază. Cu toate acestea, credinţele lor se întâlnesc, într-un fel de lume-fundal care va fi, pentru ei, deopotrivă trecutul şi viitorul.

…La început era gheaţa. Şi vântul care şuiera printre crengile desfrunzite ale pădurilor imense. Dar iată că se vede un foc în noaptea marelui Nord. Nişte oameni au furat această imagine a soarelui şi o adoră ca pe ideea Dumnezeului lor.

Aşa începe, pentru Heinrich Himmler, *Reichsführer SS*, istoria lumii. Nu din Orient vin lumina şi viaţa, ci din Septentrion, din ţinutul gheţarilor şi al torentelor, acolo unde viaţa pare să nu se mai sfârşească cât e iarna de lungă. În această natură sălbatică şi grandioasă, se naşte o rasă de oameni cu părul blond şi cu ochi de culoare deschisă.

Membrii Triburilor se adună în grote împodobite cu desene stranii în care se învârte la nesfârşit o cruce cu braţele frânte. La solstiţiul de vară, ei aprind focuri mari din deal în deal. De pe acum, cei mai îndrăzneţi se gândesc să-şi extindă hotarele puterii.

Inima lumii este, pentru Himmler, zona din care rasa ariană va porni la cucerirea universului. Într-o zi, vor porni la drum, cu căruţele sau cu corăbiile lor. Şi vor pleca în marea migraţie spre vest şi spre sud, spre câmpiile

mănoase şi spre malurile tihnite ale râurilor.

Încetul cu încetul, triburile se ivesc din negura Istoriei. E marele marş al Extremului Occident. Se stabilesc peste tot în Europa, aceste popoare care sunt înrudite toate între ele, fiind veri… germani[1]. Iată-i pe goţi şi pe saxoni, pe franci şi pe burgunzi, iată-i pe lombarzi şi pe alemani care îşi dau numele ţinutului din mijloc şi iată-i pe vandali care vor merge până în Africa. Iată, în valuri succesive, aceste triburi care vor întemeia regate, din Ucraina şi până în Scoţia, şi de la Capul Nord la Gibraltar. Într-o zi, fii lor vor porni spre Siberia sau California. Într-o zi chiar, vor ajunge în Cosmos…

Reichsführerul SS amalgamează acest „mit arian” al lui Gobineau şi Chamberlain cu vechile reverii mistico-politice ale pangermaniştilor din epoca imperială a lui Bismark. El îl actualizează cu tezele profesate de Adolf Hitler în *Mein Kampf* şi îl îmbogăţeşte pornind de la cărţile şi articolele unui trio de doctrinari a căror influenţă va fi capitală asupra mişcării naţional-socialiste şi a SS-ului: un filosof, Alfred Rosenberg, un etnolog, Hans Günther şi un agronom, Walter Darré. Heinrich Himmler le datorează ceea ce va fi trilogia SS-ului: o religiozitate necreştină, conştiinţa rasei nordice, ideile de nobleţe şi de înrădăcinare.

Reichsführerul SS vrea să creeze o nouă religie sau, mai exact, să revină la religia primitivă a germanilor. La acest fost catolic devenit anticlerical, nu Voltaire domină, ci Tacit, cu descrierea sa despre barbarii „puri şi egali doar cu ei”.

Himmler ajunge să viseze un creştinism inversat. La el nu se găseşte nimic din ateul clasic, deoarece continuă să fie credincios. După părerea lui, omul nu poate trăi fără religie. Oricât de pătruns ar fi de toate teoriile rasiale şi de aspectul lor scientist, Himmler consideră că materialismul biologic singur nu poate înlocui spiritualismul creştin. „Cultul strămoşilor” va face din SS o adevărată sectă păgână. Himmler caută o cale îngustă şi nouă între

[1] Joc de cuvinte intraductibil, „văr german” (*cousin germain*) însemnând în franceză „văr primar”. (n. trad.)

creştinism, din care au provenit majoritatea partizanilor săi, şi ateism, care progresează mai ales în Europa, de la jumătatea secolului al XIX-lea şi de la afirmaţia sa despre „moartea lui Dumnezeu”.

Aşa cum Hitler unise naţionalismul şi socialismul, Himmler vrea să unească materialismul şi spiritualismul. El va spune într-o zi: „Nu tolerez în SS pe nimeni care să nu creadă în Dumnezeu.”

Într-o anumită măsură, el crede şi în viaţa veşnică, după cum o va spune într-o zi:

„Ca şi drumul soarelui, drumul fiinţei omeneşti trebuie să fie veşnic.”

Această viaţă veşnică va fi lanţul generaţiilor. Dar ea trebuie să se desfăşoare conform unor valori „germanice” care să se poată opune valorilor creştine, cum ar fi demnitatea în locul umilinţei, solidaritatea rasei în locul iubirii aproapelui, onoarea în locul păcatului, slujirea unui singur popor în locul exaltării universalului.

În timp ce creştinismul doreşte pacea veşnică, nordismul celebrează lupta veşnică. Toată „doctrina” Waffen SS este deja anunţată.

Heinrich Himmler ştie că nu trebuie să se grăbească şi se ocupă înainte de toate de selecţionarea viitoarelor cadre. La începutul anului 1930, SS-iştii nu sunt încă decât două mii, dar par foarte strict ierarhizaţi şi repartizaţi pe tot cuprinsul Germaniei.

Când *Reichsführerului* lor i se cere să adopte o organizare, el răspunde fără ezitare:

— Organizarea militară.

Atunci oamenii lui vor fi împărţiţi în *Schar* (detaşament), *Truppe* (secţiune), *Sturm* (companie), *Sturmbanne* (batalion) şi în *Standarte* (regiment).

SS-ul îşi va juca cartea, luându-şi uneori distanţele faţă de SA întrucât el recrutează dintr-un sector sociologic foarte diferit.

Pentru Himmler nu se pune problema de a mobiliza şomeri care nu se dăruiesc mişcării lui Adolf Hitler decât în

speranţa unor zile mai bune. Sloganurile cu pâine şi libertate să fie crezute de cine vrea. Ceea ce promite el e praful de puşcă şi onoarea. Încă de pe acum, SS-ul apare ca fiind cea mai militarizată dintre formaţiunile naţional-socialiste, nu atât în formă, cât în spirit.

În chip cât se poate de firesc, Himmler vede venind la el foşti ofiţeri din corpurile france, pentru care SS-ul va fi deopotrivă o armată şi o patrie. Aventura s-a încheiat la Baltica sau în Silezia Superioară, dar o alta se anunţă, mult mai extraordinară. Un vis nebunesc îi bântuie pe toţi oamenii lui, în condiţiile în care partidul nici măcar nu e la putere: „SA va cuceri Germania. Apoi, SS va putea cuceri lumea."

Dar puterea e încă departe. Deşi mişcarea naţional-socialistă câştigă mai multe locuri la alegeri, asta nu se întâmplă fără ciocniri interne. Berlinul se agită împotriva Münchenului, Nordul se opune Sudului, „socialiştii" se opun „naţionaliştilor".

Adolf Hitler ştie că are absolută nevoie de un fel de „poliţie interioară a partidului". De ce să nu încredinţeze această misiune SS-ului? Disciplina şi fidelitatea pe care le dovedeşte Heinrich Himmler îi înlătură ultimele ezitări. Şi apoi, situaţia se complică în capitala Reichului.

Gauleiterul Berlinului, Joseph Goebbels, a reuşit să implanteze solid mişcarea pe malurile Spreei, ajungând până în cartierele cele mai „roşii".

Ernst Röhm s-a întors din Bolivia pentru a veni în ajutorul unei victorii pe care o crede de-acum foarte apropiată şi totodată fiindcă i-a promis odinioară lui Hitler: „Va fi de ajuns să-mi spui ziua, ora şi locul, şi voi veni."

Dar Stennes, şeful SA din Berlin, nu admite să se supună din nou unei conduceri centralizate aflate în mâna unui om puternic. Pe 2 aprilie 1931, SA-ul lui provoacă un puci intern şi ocupă prin surprindere, cu arma în mână, sediul *Gauleitung*-ului capitalei şi pe cel al ziarului *Der Angriff*.

În timp ce revolta, care a cuprins tot Nordul şi Estul Germaniei, se stinge rapid din lipsă de imaginaţie şi de

bani, Adolf Hitler nu uită ce îi datorează unui şef SS. El îi scrie lui Daluege: „Onoarea ta e fidelitatea ta.”

De-acum, SS-ul joacă şi un rol poliţienesc. Un nou-venit va insufla o eficacitate de temut unuia dintre organismele partidului: *Sicherheitdienst* (Serviciul de Securitate). E un fost ofiţer de marină în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, cu o faţă foarte lungă şi cu ochi de gheaţă: Reinhard Heydrich.

Moştenitorii *Stosstrupp Hitler* merg de-acum foarte departe cu protecţia Führerului. Ei îşi iau sarcina de a-i spiona şi apoi de a-i elimina pe toţi adversarii săi.

Reichsführerul îi precizează lui Reinhard Heydrich:

— Indiferent că sunt din partid sau din afara lui…

SD-ul are ca primă misiune să vegheze la ceea ce s-ar putea numi „ortodoxia” naţional-socialismului. Încă de pe acum, te gândeşti la Inchiziţie.

În semn de recompensă pentru un asemenea devotament, pe 25 ianuarie 1932, Heinrich Himmler va fi numit şeful siguranţei Casei brune, direcţia centrală a mişcării din München.

În foarte scurt timp, Röhm devine ţinta SS. Moravurile sale aparte riscă să discrediteze partidul. Oamenii lui Himmler şi ai lui Heydrich fac fără efort pe puritanii. Consemnul circulă:

— Trebuie să terminăm cu pederastul ăsta…

Himmler ascultă, îşi calmează interlocutorii cu un gest din mână, îşi scoate lornionul şi îi şterge îndelung lentilele cu un aer absent. Apoi încheie discuţia rostind pe un ton categoric:

— Răbdare. Mai întâi trebuie să ajungem la putere.

Deoarece, deşi SA şi SS se invidiază uneori, luptă totuşi cot la cot.

Anul 1932, ultimul, va fi cel mai greu.

Când împart manifeste, vând ziare sau lipesc afişe, SS-iştii sunt deseori aşteptaţi la colţul străzii şi sub porticuri.

Adversarii se ciomăgesc şi se ucid. Cu glonţul şi cu pumnalul.

SA şi SS se ciocnesc aprig de comunişti sau de poliţişti.

Conservatorii şi marxiştii sunt gata de orice ca să îi taie calea spre putere lui Adolf Hitler. Reuniunile sale publice sunt sabotate sau interzise. El însă transformă Germania într-un gigantic cazan politic şi izbuteşte totuşi să vorbească, vorbeşte pretutindeni, vorbeşte întruna.

SS-işti din garda personală îl protejează pe Führer pe tot cuprinsul acestei interminabile campanii electorale. Hans Baur îi pilotează avionul şi Julius Schreck îi conduce maşina. Joseph Dietrich, „Sepp“ cum îi zic familiar toţi prietenii lui bavarezi, îl escortează mereu pe Adolf Hitler cu mâna pe pistol şi cu ochii în patru. Acest fost conductor de tancuri de asalt din Marele Război – pe care l-a terminat ca sergent-major – a luptat împotriva polonezilor cu corpul franc *Oberland*, apoi a servit ca poliţist şi vameş, militând în acelaşi timp în partidul naţional-socialist. Când nu poate îmbrăca uniforma, îşi câştigă existenţa ca ospătar de cafenea sau băiat de măcelărie…

Mic la stat şi „gură mare”, Sepp ţine la reputaţia sa de bătăuş şi de petrecăreţ. Cu „moaca” sa tăbăcită, el seamănă cu un pedestraş mercenar german din secolele XV-XVI, rătăcit în secolul XX.

Germania revoltei şi a şomajului trăieşte, din 1919, într-un perpetuu război civil subteran.

Morţii se numără cu zecile, cei grav răniţi cu sutele, cei uşor răniţi cu miile. La fiecare reuniune, Adolf Hitler, coborând de la tribună, strânge mâinile celor care au asigurat propaganda şi serviciul de ordine. Mulţi au braţul în eşarfă sau capul bandajat. SS-ul, care nu reprezintă decât a zecea parte din efectivul trupelor de asalt, va plăti un tribut extrem de greu.

Zece oameni îmbrăcaţi în uniforme cu cap de mort vor fi ucişi în cuprinsul anului 1932. Ei provin din mediile cele mai populare. Printre ei se găsesc un dulgher, doi mineri, un lăcătuş, doi mici negustori, un frizer…

Pe 6 septembrie 1932, August Assmann, în vârstă de optsprezece ani, student la arhitectură la Graz, se află împreună cu alţi şase SS-işti pe un pod unde sunt atacaţi de vreo patruzeci de activişti ai Frontului Roşu. Assmann cade

lovit mortal de un cuţit.

SS-iştii îi însoţesc cadavrul purtând torţe aprinse şi coroane din frunze de stejar. Drapelele cu cruce încârligată flutură pe aleile cimitirului al cărui pietriş scrâşneşte sub tălpile cizmelor. Pământul acoperă sicriul, în timp ce răsună vechiul strigăt de luptă naţional-socialist:

„Deutschland, erwache!” (Germania, trezeşte-te!)

CUŢITELE LUNGI

Întunericul s-a lăsat foarte repede în seara aceea. Dar lumina vie a torţelor a luat locul soarelui palid de ianuarie. A doua zi, zorii cenuşii se vor revărsa peste prima zi a noii Germanii. Noaptea de 30 ianuarie 1933 este momentul istoric al luării puterii de către partidul naţional-socialist muncitoresc german. La amiază, Adolf Hitler a depus jurământul care a făcut din el cancelarul Reichului.

Frigul devine muşcător. Un vânt tăios şi îngheţat face să freamăte stindardele de culoarea sângelui care apar la balcoane sau flutură deasupra cohortelor în marş. Acestea trec pe sub Poarta Brandeburg, alcătuite din oamenii secţiilor de asalt, o mulţime brună care se scurge ca un fluviu de culoarea argilei. Cizmele lovesc cadenţat pavajul de pe Wilhelmstrasse. Uneori, muzica acoperă zgomotul paşilor şi notele sfâşietoare ale trompetelor se înalţă în noapte, susţinute de răpăitul lent al tobelor. Şi din nou răsună cadenţa cizmelor şi acest cântec care se potriveşte cu ritmul marşului, *Horst Wessel Lied*, ieri refren al unui partid, mâine imnul unei naţiuni.

Kameraden, die Rotfront und Reaktion erscholssen
Marschieren im Geist in unseren Reihen mit!

Camarazii uciși de Frontul Roşu şi de Reacţiune
Vor mărşălui în spirit în rândurile noastre!

„SA mărşăluiesc…” Sunt patru sute de mii în toată Germania în această noapte a cuceririi puterii. Peste un an, vor fi trei milioane… Sunt masa, poporul, afirmă şefii lor. Sunt pleava, şoptesc duşmanii lor.

Trecând prin faţa Cancelariei, ei întind braţul într-un gest de salut şi îşi înalţă capul spre acest om pe care îl numesc Führerul lor.

Silueta lui Adolf Hitler se conturează în cadrul unei ferestre luminate, neagră pe un fundal de incendiu. În ciuda proiectoarelor, chipul i se desluşeşte greu. Doar cei din apropierea sa văd că plânge şi râde în acelaşi timp. Are patruzeci şi trei de ani. Întinde braţul spre aceşti oameni care îl aclamă, uitând de frig şi de întuneric. În seara aceasta, el aprinde în inima Germaniei un foc care va cuprinde lumea întreagă.

Al III-lea Reich s-a născut.

Toată noaptea, fluviul uman se va rostogoli pe străzile capitalei germane, ca un torent irezistibil. În coada cortegiului de cămăşi brune înaintează acum cohorte negre ca noaptea.

Rândurile sunt mai aliniate, capetele mai drepte, privirile mai aprige. Par să aparţină unei alte lumi, aceşti oameni în uniformă întunecată care păşesc impasibili, ca indiferenţi faţă de această victorie din toiul iernii.

Sunt SS-iştii.

Ei cred că poartă în ei germenii unei lumi noi. Anii îndelungaţi de luptă pentru cucerirea puterii li se par o perioadă a semănăturilor nevăzute. Acum, începe pentru ei vremea recoltelor triumfătoare. S-au bătut aprig şi duşmanii lor sunt fără număr… chiar şi în sânul partidului. Dar îşi păstrează reputaţia de a acţiona în tăcere şi de a nu ierta nimic.

Heinrich Himmler ştie foarte bine ce aşteaptă de la oamenii lui: să devină aristocraţia Germaniei după ce au fost elita partidului naţional-socialist.

În seara de 30 ianuarie 1933, nu are sub ordinele sale mai mult de cincizeci de mii de oameni. Brusc, efectivele cresc. Dar nu e nevoie de oportunişti în SS. Cei care dau fuga după victorie nu îşi au locul în rândurile SS-ului. *Reichsführerul* face o adevărată epurare internă. Ulterior avea să susţină că între 1933 şi 1936 dăduse afară şaizeci de mii de candidaţi.

„Această epurare a făcut bine Ordinului. Calitatea a devenit mai bună în detrimentul cantităţii."

În primii doi ani ai regimului naţional-socialist, SS-ul, chiar dacă nu iese în faţa scenei, se va afla în inima conflictului dintre Hitler şi Röhm, dintre SA şi Reichswehr.

Minuscula armată neagră va servi deopotrivă de executor şi de arbitru.

Înrolat voluntar în armata bavareză imediat după declararea războiului, Adolf Hitler e mai mult decât un militar, e un combatant. Nu a părăsit frontul decât pentru a fi dus la spital şi a refuzat întotdeauna permisiile. Umilul grad de caporal şi l-a câştigat în focul luptei, ca şi crucea de fier clasa întâi. Intrarea sa în politică, la începutul lui 1919, este revolta unui soldat învins care refuză înfrângerea.

În *Mein Kampf*, el va aduce un omagiu armatei kaiserului:

„Cel mai înalt merit care trebuie atribuit armatei fostului imperiu este, într-o vreme când toţi erau supuşi majorităţii, de a fi menţinut principiul credinţei în personalitate. Reichswehrul forma, într-adevăr, lucrul de care perioada contemporană avea cea mai mare nevoie: oameni."

În programul partidului, începând din 15 ianuarie 1920, Adolf Hitler şi primii săi camarazi, ultragiaţi de armistiţiul din 1918 şi de revoluţia din 1919, afirmă: „Cerem desfiinţarea trupelor mercenare şi crearea unei armate naţionale."

De îndată ce intră în viaţa politică germană, naţional-socialiştii se definesc ca adversari ai Reichswehrului profesionist, redus la o sută de mii de oameni prin Tratatul

de la Versailles. Pentru ei, *Offiziers Korps* a devenit o castă, mai mult reacţionară decât tradiţionalistă. Pentru militarii de carieră, în schimb, naţional-socialiştii sunt nişte agitatori, pe care au uneori tendinţa de a-i băga în aceeaşi oală cu bolşevicii.

În două rânduri, în anul dinaintea cuceririi puterii, armata a încercat să se pună în drumul partidului. Pe 13 aprilie 1932, generalul Groener, ministru al Reichswehrului, semnase decretul de dizolvare al tuturor formaţiunilor paramilitare ale partidului naţional-socialist.

Câteva luni mai târziu, generalul von Schleicher va încerca, la rândul lui, să distrugă mişcarea, uneltind cu Gregor Strasser, cel mai periculos transfug din partidul nazist, care înfiinţase „Frontul negru" în Germania de Nord. În ajunul preluării puterii, tot von Schleicher îl va trimite pe generalul von Hammerstein să îl implore pe mareşalul Hindenburg să nu facă apel la Adolf Hitler, „caporalul ţigan"…

Dintre toţi şefii naţional-socialişti, Ernst Röhm rămâne din fire cel mai conştient de divorţul dintre armată şi partid. Pentru ofiţerii din Reichswehr, a fi soldat este o meserie. Pentru cadrele SA, el este o vocaţie.

„E soldat, spune Röhm, cel care se dedică unei cauze până la ultima lui suflare."

Pentru el, militarii profesionişti sunt nişte funcţionari. Pentru militari, dimpotrivă, cohortele brune sunt complet lipsite de instrucţie tehnică şi de disciplină militară.

„Sunt «soldaţi de stradă», spun ei, aşa cum se vorbeşte despre «femei de stradă»."

Cu toate acestea, şi unii şi alţii, ofiţerii generali conservatori, ca şi revoluţionarii naţional-socialişti, sunt în fond pe deplin de acord în privinţa concepţiei despre viaţă aşa cum este ea definită de Adolf Hitler în *Mein Kampf*: ei recunosc „legea de fier a necesităţii şi a dreptului la victorie a celui mai bun şi mai puternic" şi aprobă întru totul această maximă a Führerului: „Aşadar, cel care vrea să trăiască trebuie să lupte! Cel care refuză să lupte în lumea asta, unde legea este o luptă perpetuă, nu merită să

trăiască.”

A doua zi după cucerirea puterii, Adolf Hitler se pomeneşte rupt între două tendinţe. Militarii din Reichswehr formează o aristocraţie indispensabilă de tehnicieni ai bătăliilor. Însă numai partidul, el singur, poate, mobilizând masele, să furnizeze grosul trupelor.

Să facă din partid o armată, aşa cum sugerează Röhm, pare imposibil de pe o zi pe alta. Şeful noului guvern se eschivează printr-o formulă destul de vagă: „Partidul dă armatei poporul şi poporul dă armatei soldaţi, dar în acest fel ambele îi oferă Reichului german siguranţa păcii interne şi forţa de a se afirma pe sine.”

Ernst Röhm, în ce îl priveşte, nu se sinchiseşte de formule. Dacă nu poate crea de pe o zi pe alta o armată, el poate, în schimb, între timp, să sporească efectivele poliţiei. El dă ordinele cu glasul lui de comandă, spart de cât şi-a îmboldit oamenii în tranşeele Verdunului: „Douăzeci şi cinci de mii de SA-işti şi cincisprezece mii de SS-işti vor fi înarmaţi ca poliţişti auxiliari şi vor menţine ordinea pe străzi…”

„… Şi în minţile oamenilor”, îşi zice deja Heinrich Himmler, de mult timp pregătit pentru acest rol poliţienesc.

În seara de 28 februarie 1933, la mai puţin de o lună după preluarea puterii, Reichstagul arde. Flăcările luminează Berlinul. Un fum înţepător se învârteşte deasupra oraşului.

Atentat sau provocare? Un decret „pentru protecţia poporului şi a statului” conferă, chiar de-a doua zi, deplină putere poliţienească formaţiunilor paramilitare naţional-socialiste.

Această „confiscare” a menţinerii ordinii nu provoacă nicio reacţie din partea armatei, aşa cum nu o provoacă niciun alt fapt, minuscul, dar semnificativ: Adolf Hitler schimbă trupa de gardă a Cancelariei.

„Ce contează faţada?”, îşi zic generalii. Ei nu înţeleg că e pe cale să se nască o nouă armată, întru totul devotată Führerului.

O sută douăzeci de SS-işti sunt cantonaţi în fosta cazarmă a cadeţilor imperiali din Berlin, la Lichterfelde, înlocuindu-i pe soldaţii din Reichswehr care, până atunci, aduceau onorul Cancelariei Reichului.

Noua formaţie primeşte titlul de *Stabwache*, ca prima formaţie de gărzi de corp din armatele müncheneze.

Şeful acestei gărzi a Cancelariei aparţine de altfel micului grup de fideli ai vremii. Spre deosebire de Ernst Röhm, Sepp Dietrich stă la locul lui şi nu face încă pe generalul.

Trupa pe care o conduce şi ale cărei santinele stau, hieratice cu casca lor de oţel negru, pe toate culoarele Cancelariei, nu pare în fond mai războinică decât garda republicană care stă de strajă la Elysée, la Paris, sau decât garda regală de la Buckingham Palace. Nimeni nu poate ghici că ea poartă în sine milionul de războinici din Waffen SS.

În septembrie 1933, la marele congres care se ţine, ca în fiecare toamnă, la Nürnberg, oraş sfânt al mişcării naţional-socialiste, *Stabwache* îşi schimbă numele.

La lumina torţelor şi a proiectoarelor care formează celebra „catedrală de lumină”, de jur-împrejurul armatelor brune şi negre, Führerul, ţinând într-o mână faimosul „drapel al sângelui”, înmânează un nou stindard gărzii sale şi îi dă un nume nou: cel de *Leibstandarte SS Adolf Hitler* (regimentul de gardă al corpului SS Adolf Hitler).

Compania a ajuns la efectivul unui batalion. Oamenii săi vor fi de-acum de nedespărţit de viaţa oficială a celui de-al III-lea Reich. Există puţine fotografii cu Adolf Hitler fără ca în fundal să nu apară şi vreunul dintre namilele din garda sa, în uniformă neagră cu harnaşament de piele albă. Ei poartă puşca, casca şi raniţa militară învelită în piele de vacă. Sunt soldaţi, nişte soldaţi de un tip nou, soldaţi politici. Dar numărul lor atinge doar câteva sute şi nu stârneşte îngrijorarea militarilor.

Generalii se fac că uită că Sepp Dietrich este teoretic sub ordinele lui Heinrich Himmler şi se prefac că se înţeleg bine cu acest fost combatant acoperit de decoraţii. Ei

constată cu un zâmbet care le dezgoleşte dinţii lungi:

— Nu e nicio rivalitate între *Schwartz* (negru, culoarea SS-ului) şi *Feldgrau* (gri-pământiu, culoarea Reichswehrului).

Dacă oamenii lui Sepp Dietrich ies în evidenţă, cei ai lui Theodor Eicke sunt discreţi. Fiindcă dacă primii îl păzesc pe Führer, ceilalţi îi păzesc pe duşmanii lui…

Alegerile din 5 martie 1933 le aduc 44% din voturi naţional-socialiştilor, dar, cu aliaţii săi naţionalişti, Adolf Hitler are o majoritate zdrobitoare în noul Reichstag care se reuneşte la Opera Kroll. 441 de deputaţi contra 84 îi acordă practic puteri depline.

Opoziţia e decapitată. Şefii ei nu mai au de ales decât între exil sau detenţie.

Arestările adversarilor, efectuate după incendierea Reichstagului, au umplut închisorile. Trebuie înfiinţate lagăre.

Pentru a-i păzi şi „reeduca”, Adolf Hitler nu are încredere în SA, a cărei indisciplină creşte o dată cu recrutarea masivă. Pentru a supraveghea lagărele de concentrare, e nevoie de oameni nemiloşi, dar integri; acestea sunt două calităţi de care se prevalează SS-ul.

Aşa se creează, de la sfârşitul lui 1933, *SS Totenkopfverbande* (detaşamente SS cu cap de mort), înarmate cu revolvere, puşti şi chiar mitraliere.

Nu sunt nişte paznici de închisoare aşa cum ni-i închipuim pretutindeni în lume. Sunt foarte tineri, supra antrenaţi fizic, fanatizaţi politic. Ei se consideră mai mult drept soldaţi decât „gardieni” şi evită contactul direct cu deţinuţii, cu ajutorul unui sistem, ignobil, dar eficace, de „kapo”, adică de deţinuţi însărcinaţi cu poliţia internă a lagărelor.

Theodor Eicke îi supervizează pe oamenii din *Totenkopf*. Cu cărare pe mijloc, cu faţa deja umflată de grăsime, cu privirea cam fixă, el se ocupă atât de frângerea deţinuţilor, cât şi de formarea războinicilor.

În foarte scurt timp, el organizează trei *Standarten*

(regimente) SS „cu cap de mort” şi le implantează în apropierea lagărelor, dându-le fiecăruia câte un nume de provincie germană: *Oberbayern* la Dachau, *Brandenburg* la Orianenburg şi *Thüringen* la Buchenwald[1].

Astfel, încetul cu încetul, SS-ul se organizează ca o adevărată mică armată. La *Leibstandarte* şi la cele trei unităţi *Totenkopf* se adaugă formaţiuni speciale, înarmate şi uneori încadrate: „Secţiunile cu obiectiv politic”. Ele se întâlnesc în marile oraşe, la Berlin, la München, la Hamburg, la Dresda…

Aceşti oameni, supuşi unui antrenament intensiv, se vor mult mai mult soldaţi decât poliţişti, chiar dacă participă la „siguranţa internă a Reichului”. Ei se antrenează deja pentru un război care nu va mai fi unul civil.

Toate formaţiunile partidului naţional-socialist, începând cu cele de adolescenţi, ca *Hitler-Jugend* (Tineretul Hitlerist) şi *Arbeitsdienst* (Serviciul de Muncă) trăiesc într-o atmosferă militară. În acest domeniu, SA şi SS mai au şi tendinţa de a supralicita. În „Secţiunile SS cu obiectiv politic” se trăieşte într-o ambianţă de cazarmă. Răpăit de tobe, apeluri cu goarna, înălţarea drapelelor, marşuri cu busola, marşuri de zi sau de noapte, marşuri ritmate de cântecele care slăvesc victoria şi moartea…

SA-iştii mărşăluiesc şi ei, cântând marşul lor favorit: „Să ne ascuţim cuţitele lungi de bordurile trotuarelor”.

Acum sunt aproape trei milioane, majoritatea înarmaţi. De treizeci de ori mai numeroşi decât soldaţii Reichswehrului, ei speră, la rândul lor, că vor cuceri lumea.

În fruntea lor, Röhm crede de-acum că poate face orice. Chiar şi să îl sfideze pe Adolf Hitler. Din nefericire pentru el, vorbeşte mai mult decât complotează. Şi SD-ul, serviciul de securitate al partidului, condus de SS-istul Reinhard Heydrich, ştie totul şi la nevoie inventează ce nu ştie. Rapoartele se acumulează pe biroul lui Himmler, care i le transmite lui Hitler.

„SA pregăteşte un puci. Röhm se crede Führer.”

---

[1] În 1938, un al patrulea regiment S.S. *Totenkopf* va fi format în Austria, la Mauthausen, şi va purta numele de *Ostmark*.

Hitler începe treptat să creadă că va fi ori şeful SA, ori el, şi urmăreşte cu îngrijorare şi furie activităţile camaradului său din primele ceasuri ale mişcării.

Pe 29 iunie 1934, el se află în Renania, când află că majoritatea şefilor SA s-au adunat la o pensiune discretă, la Bad Wiesse, pe malul râului Tegnersee. Trebuie să acţioneze.

— Pregătiţi-mi avionul!

E acelaşi Junker 52 din campaniile sale electorale, robustul trimotor pilotat de fidelul Hans Baur.

La patru dimineaţa, Führerul aterizează la München. Palid, tras la faţă, fără ca măcar să-şi ridice meşa care îi cade pe frunte, el înaintează rapid în mijlocul unei escorte negre de SS-işti înarmaţi.

Nu e nici şase dimineaţa, în ziua de 30 iunie, când ajunge la Ministerul de Interne din München. De pretutindeni, SS-iştii anunţaţi de şefii lor se ivesc din noapte şi se adună. Deja, motoarele camioanelor duduie.

În vechea „capitală a mişcării” încep arestările. Unii şefi SA sunt luaţi din pat. Alţii, care sosesc din toată Germania la chemarea lui Röhm, la o conferinţă de Stat-Major, sunt arestaţi la coborârea din tren.

Hitler l-a degradat cu mâna lui pe *Gruppenführerul* SA Schmidt, strigându-i în faţă:

— Trădătorule, o să fii împuşcat!

E o făgăduială pe care are obiceiul să şi-o ţină. Dar aceşti ofiţeri superiori nu sunt decât plevuşcă. Trebuie să lovească la cap. Cu un glas spart, Hitler ordonă:

— La Bad Wiesse!

Convoiul se formează. Acum s-a făcut ziuă şi începe să se încălzească. Maşinile şi camioanele ridică nori grei de praf pe drumul care duce către Tegnersee.

Printre SS-iştii înarmaţi se află şi un impresionant detaşament al *Leibstandarte*. Sepp Dietrich e şi el aici, cu ochii lui de câine credincios şi cu falca de lup hămesit.

La pensiunea Hanselbauer, totul pare adormit. Scrâşnete de frâne, portiere trântite, tropăit de cizme. Uşile sunt sparte cu patul puştii. SS-iştii urcă scările şi se

năpustesc pe coridoare. Şefii SA sunt surprinşi în pat, unii alături de membri tineri ai organizaţiei... Heines, adjunctul lui Röhm, urlă:

— N-am făcut nimic!

Brückner, aghiotantul lui Hitler, îl culcă la pământ cu un pumn.

Adolf Hitler se află acum în faţa camerei lui Röhm. Şeful SA deschide într-un târziu. E cu bustul gol şi i se desluşesc cicatricele care îi brăzdează pieptul adipos. Pare abia sculat din somn şi se preface surprins. Hitler îl insultă pe dată:

— Trădătorule!

E cuvântul care răsună în toate odăile pensiunii Hanselbauer. SS-iştii nu spun nimic altceva şi îi duc pe deţinuţi în pivniţă. Unii dintre ei au fost împuşcaţi chiar la arestare.

Adolf Hitler se plimbă nervos încoace şi încolo prin grădină. În jurul lui mai sunt câţiva oameni: Göbbels, *Gauleiterul* Berlinului, şi Lutze, noul şef al SA; garda de corp Maurice, aghiotantul Brückner şi Dietrich, şeful *Leibstandarte*.

În dimineaţa aceasta norocul pare să se fi deşteptat odată cu Führerul. Apare un camion ticsit de SA-işti. Să urmeze înfruntarea? Deja, SS-iştii se pregătesc de luptă. Dar Hitler blufează şi comandă:

— Întorceţi-vă la München.

La München unde, deja, închisoarea Stadelheim e plină de şefii SA culeşi din oraş sau de la gară. Pretutindeni, patrule SS cu arma în mână.

La Casa brună, pe la mijlocul dimineţii, sosesc ştiri de la Berlin: arestările au început. Gestapoul, condus de Göring, lucrează mână în mână cu SS-ul lui Himmler.

Deja închizătoarele armelor pocnesc. În mici grupuri, „epuratorii” se duc la domiciliile celor ce sunt, în această dimineaţă de 30 iunie, categorisiţi „duşmani ai Reichului”. Mulţi sunt executaţi pe loc.

Totul a fost bine pregătit. Heydrich îşi cunoaşte meseria. Razia îi vizează la grămadă pe naziştii de stânga şi pe oamenii de dreapta. Klausener, preşedintele Acţiunii

catolice, este împuşcat, ca şi Otto Strasser, vechi camarad de luptă cu Hitler, von Kahr, ale cărui manevre au făcut să eşueze puciul de la München din 1923, sau generalul Kurt von Schleicher, fost cancelar al Reichului şi antinazist dintotdeauna.

Spre seară, Sepp Dietrich strânge şase subofiţeri SS din *Leibstandarte* la închisoarea din München. Tonul său este fără replică:

— Veţi forma plutonul de execuţie. Mă duc după condamnaţi.

Urmat de doi SS-işti, urcă scara închisorii şi deschide uşile celulelor. Scenariul rămâne de fiecare dată acelaşi:

— Ai fost condamnat la moarte de Führer pentru înaltă trădare. *Heil Hitler!*

Heil Hitler! Asta vor striga încă unii SA-işti în faţa plutonului de execuţie. Mulţi vor muri fără să înţeleagă nimic. Unii cred că e vorba de un puci al SS sprijinit de armată…

Dar deja răsună un ordin:

— Aşa vrea Führerul. Ochiţi! Foc!

Sepp Dietrich îi lasă destul de repede locul unuia dintre adjuncţii săi. Şeful *Leibstandarte* este un combatant de front şi un supus necondiţioant al Führerului, dar această „muncă” îi face greaţă. Dietrich murmură printre dinţi:

— M-am săturat.

Detunăturile continuă să răsune în curtea închisorii.

Ernst Röhm se va bucura de o zi de amânare. Hitler ezită să îl împuşte pe unul dintre puţinii oameni care îl tutuiesc, pe cel care i-a fost prieten în cele mai grele ceasuri ale luptei pentru putere.

Dar raţiunea de stat învinge. Funebra misiune îi revine lui Theodor Eicke, şeful formaţiunilor *Totenkopf*. El se duce la închisoarea Stadelheim împreună cu alţi doi ofiţeri SS, Lippert şi Schmauser.

Eicke pătrunde în celula lui Röhm, aducându-i un exemplar din *Volkischer Beobachter* în care se menţionează deconspirarea „complotului” şi execuţiile, şi de asemenea un pistol cu un singur glonţ.

Röhm are zece minute să se hotărască... În această duminică de 1 iulie, el nu mai e nimic. Germania l-a uitat. Hitler l-a condamnat. Dar Röhm refuză să se sinucidă.

Lippert şi Eicke deschid uşa celulei şi trag. Röhm, rănit mortal, cade la pământ, dar mai găseşte puterea să murmure:

— Mein Führer! Mein Führer!

Adolf Hitler redactează deja ordinul de zi pe care îl va adresa SA-ului:

„Acţiunea de epurare s-a încheiat de ieri-seară. Nu vor mai avea loc noi măsuri de represiune. Ca urmare, intervenţia de restabilire a securităţii în Germania a durat douăzeci şi patru de ore. Calmul şi ordinea cea mai desăvârşită domnesc în tot Reichul."

Pe 13 iulie, în faţa Reichstagului, el va raporta despre ceea ce toată ţara numeşte deja „Noaptea cuţitelor lungi" şi care i-a costat viaţa pe o sută de şefi SA ca şi pe unii dintre vechii adversari ai partidului.

Peste nicio lună, Führerul semnează decretul care consfinţeşte de-acum înainte independenţa SS-ului: „Luând în considerare serviciile eminente aduse de SS în urma îndeosebi a evenimentelor din 30 iunie, ridic SS-ul la rangul de organizaţie independentă în cadrul N.S.D.A.P. Reichsführerul SS se află începând de acum, cu acelaşi titlu ca şeful de Stat-Major, sub ordinele comandantului suprem al SA."

Acest comandant suprem este Hitler însuşi. Heinrich Himmler i se adresează deci de la egal la egal lui Victor Lutze, urmaşul lui Röhm.

Cu infinit mai multă iscusinţă, Reichsführerul SS va urmări înfăptuirea aceluiaşi vis ca mercenarul asasinat: cel de a crea o armată naţional-socialistă. El însă va şti să procedeze din etapă în etapă.

Himmler va veghea mai ales ca SS-ul înarmat să rămână parte integrantă a Ordinului Negru şi îi place să repete mereu:

— Aşa cum nu există decât un singur Reich, un singur popor şi un singur Führer, nu există decât un singur SS.

München, Haupstadt des Bewegung (München, capitală a mişcării). Heinrich Himmler ia cuvântul în faţa cadrelor superioare ale SS-ului, definind, încă o dată, ce anume este SS-ul:

— Cunoaşteţi cu toţii terminologia oficială: „SS-ul constituie o formaţiune militară naţional-socialistă alcătuită din oameni de rasă nordică şi formând o comunitate fidelă originii sale etnice.” Aş vrea să înţelegeţi bine care este locul Ordinului nostru în al III-lea Reich…

Oamenii sunt atenţi, încinşi în uniforma lor neagră. La guler le strălucesc stelele pătrate şi frunzele de stejar din argint ale *Gruppenführer*-ilor (generalilor). Cizmele şi cingătorile lucesc ca pielea lăcuită. Reichsführerul îşi rosteşte răspicat frazele ca pentru a le întipări mai bine în mintea auditoriului:

— Fiecare stat are nevoie de o elită. Elita statului naţional-socialist este SS-ul. El este locul în care se perpetuează, pe baza selecţiei rasiale conjugate cu exigenţele perioadei prezente, tradiţia militară germană, demnitatea nobilimii germane şi eficacitatea industriaşului german.

SS-iştii nu aplaudă, ci ascultă. Ei ştiu că fac parte dintr-un adevărat „ordin” care este deopotrivă o armată, o şcoală şi o Biserică. Ei sunt siguri că poartă germenul noului stat. Ţara cântă că vremurile noi au sosit. Ei, în ce îi priveşte, reprezintă deja vremurile viitoare…

Dar înainte de a „deveni” trebuie să „fii”. De unde şi importanţa recrutării selective. Himmler insistă mai întâi asupra aspectului candidaţilor SS, în primul rând o anumită înălţime. Toţi cei care nu au cel puţin un metru şaptezeci sunt eliminaţi. Cei care îndeplinesc această primă condiţie trebuie, în plus, să prezinte un aspect „germanic”: adică de preferinţă păr blond, ochi albaştri, verzi sau cenuşii şi craniul alungit al dolicocefalilor.

Reichsführerul SS se încrede la fel de mult în propriile

intuiţii ca în măsurători. La începuturile SS-ului, Himmler examinează personal fotografiile candidaţilor, căutând să deceleze orice urmă de sânge străin, mai ales asiatic. Aceasta deoarece a fost frapat de numărul oamenilor care posedă pometi proeminenţi din „consiliile de soldaţi” create după înfrângerea din 1918.

„Orice om poate fi trădat într-o bună zi de sângele lui, spune el, chiar dacă a fost curajos şi brav în război.”

Ca toţi naţionaliştii germani din această perioadă, el este obsedat de trădare şi de legenda „loviturii de pumnal în spinare”.

Dar Himmler ştie foarte bine că aparenţa exterioară nu este singurul criteriu, deşi rămâne esenţial. Pentru a atrage spre SS ceea ce el numeşte „oameni de valoare”, Reichsführerul porneşte de la principiul că nu trebuie să li se ofere un serviciu uşor şi o uniformă frumoasă, ci să li se impună încercări aspre şi să li se ceară neîncetat sacrificii.

După cucerirea puterii, Heinrich Himmler hotărăşte să ridice nivelul social al SS-ului. El se fereşte de asociaţii şi de şomeri şi ţine ca fiecare dintre candidaţii la Ordinul Negru să exercite o meserie. Nu se pune problema să sporească rândurile SS-ului cu tot felul de târâie-brâu, aşa cum se practică în mod curent la SA.

Ordinul Negru atrage în chip cât se poate de firesc o parte a nobilimii prusace, şi tocmai pe cei pe care caracterul proletar al SA-ului îi poate dezgusta. Li se alătură ofiţeri de tradiţie, foşti combatanţi în primul război mondial şi în corpurile france. Acestor aristocraţi şi ofiţeri vin să li se adauge voluntari veniţi din rândurile burgheziei. Printre ei, Himmler îi caută de preferinţă pe cei care au studii superioare.

În ceea ce priveşte grosul trupei, el se gândeşte mai întâi la ţărani. Voluntarii vin puhoi.

„Sunt examinaţi şi controlaţi cu grijă. Dintr-o sută de oameni, nu putem utiliza în medie decât între zece şi cincisprezece, nu mai mult. Le cerem dosarul politic al părinţilor, al fraţilor şi surorilor, arborele lor genealogic până în 1750 şi, fireşte, cerem un raport despre ereditatea

lor şi un certificat eliberat de biroul Comisiei rasiale, alcătuite din antropologi şi din medici SS“

Candidatul va fi judecat după atitudinea sa. El trebuie să posede, într-un mod mai mult înnăscut decât dobândit, ceea ce se cheamă „stilul SS”.

SS-iştii nu admit decât tineri care au servit deja în Hitler Jugend şi care şi-au îndeplinit obligaţiile naţionale în Arbeitsdienst şi în Wehrmacht, aşa cum se numeşte de-acum înainte Reichswehrul. De la optsprezece la douăzeci şi unu de ani orice tânăr german din cel de-al III-lea Reich trebuie să-şi servească ţara mai întâi cu lopata, apoi cu puşca.

Când părăseşte cazarma, candidatul SS, care tocmai a primit o energică formaţie sportivă şi militară, suferă o adevărată „ciomăgeală” ideologică. Nu este vorba totuşi decât de un curs elementar, rezumat astfel de Himmler: „Legile căsătoriei şi regulile onoarei.”

Pe 9 noiembrie, ziua de aniversare a puciului din 1923, în faţa Felderrnhalle din München, Himmler depune, la lumina torţelor, jurământul SS:

„*Îţi jur, Adolf Hitler, Führer şi Cancelar al Reichului, să fiu fidel şi brav. Îţi promit să mă supun ţie şi celor pe care mi i-ai dat ca şefi, până la moarte. Aşa să mă ajute Dumnezeu*.“

În noaptea depunerii jurământului, noul membru al SS-ului îşi primeşte pumnalul, o dagă de formă germanică, ce poartă gravat pe lamă deviza *Mein Ehre heisst Treue* (Onoarea mea se numeşte fidelitate).

Începând din acea zi, el are dreptul de a-şi apăra onoarea cu arma. El face de-acum parte din Ordinul Negru, căruia îi poartă, în sfârşit, cele două rune SS de argint pe gulerul tunicii negre.

SS-ul îşi împrumută culoarea uniformei de la întunericul nopţii, stofa neagră a pantalonilor de călărie, a tunicii şi a caschetei plate, piele neagră a cizmelor, a centironului, a curelelor şi a cozorocului caschetei, oţelul negru al căştii de luptă.

Luminând această ţinută de doliu, câteva pete de argint aruncă un luciu de metal îngheţat: catarama centironului, unicul epolet răsucit; pe caschetă, vulturul partidului naţional-socialist, devenit vulturul Reichului, şi capul de mort care a fost al *Stosstrupp-Hitler*, după ce fusese purtat de husarii Kaiserului. Pe reverul gulerului: în stânga, insignele de grad alcătuite din barete, din stele pătrate sau din frunze de stejar; în dreapta, cele două litere SS în caractere runice care trimit cu gândul la două fulgere de argint.

Brasarda partidului aruncă o notă stacojie, dar este, şi ea, subliniată de două benzi negre, pentru a marca limpede că SS-iştii nu sunt nişte naţional-socialişti de rând.

Totul în această uniformă, elegantă, dar funebră, a fost ales să impresioneze. Cei care o poartă îşi imaginează, că fac de-acum parte dintr-o castă deosebită. Punându-şi-o, ei se înveşmântează ca într-o armură medievală.

Acum îşi pot începe serviciul.

Majoritatea SS-iştilor fac parte din *Allgemeine SS* (SS-ul general), care va regrupa în curând peste două sute de mii de oameni şi va servi ca rezervă unităţilor încazarmate.

Membrii săi sunt „civili”, dar supuşi unor obligaţii cvasi-militare mai multe seri pe săptămână şi aproape în toate duminicile.

În primul rând, SS-ul mărşăluieşte. Pe toate drumurile nu vezi decât cohorte intonând cântece războinice.

— Majoritatea oamenilor nu mai merg pe jos, se plânge Himmler. Iau metroul, trenul sau maşina. Toţi oamenii ăştia care nu mai au timp să meargă pe jos ajung palizi şi puhavi, ceea ce nu e bine pentru statul nostru.

Într-un popor mobilizat cu cea mai mică ocazie pentru vreo festivitate naţional-socialistă, SS-iştii asigură întotdeauna, în rândul întâi, serviciul de ordine. Sunt văzuţi la Sărbătoarea Recoltei, ca şi în Ziua Eroilor. Sunt prezenţi să sărbătorească Munca şi Cultura, regermanizate pentru circumstanţă. Se costumează chiar uneori în războinici din vremea lui Arminius, învingătorul legiunilor romane, şi defilează în jurul unui car purtător al roţii solare.

La solstiţiul de vară, pe 21 iunie, ei dau examenul sportiv anual, pentru ca apoi să se ducă să danseze cu câteva fete cu cozi blonde în jurul focurilor care ard în toată Germania din deal în deal, de unde vor trimite la vale roţi aprinse.

Dacă SS-ul este o miliţie capabilă să se mobilizeze în câteva ore pentru a veni de hac unei eventuale revolte împotriva regimului – armata regulată netrebuind să intervină într-un asemenea caz – el rămâne în egală măsură paznicul patrimoniului nordic din Germania.

Conform ideologiei naţional-socialiste, trecutul decide viitorul. „Marii înaintaşi” sunt oamenii Germaniei dinaintea creştinismului. Astfel, Ordinul Negru pune în valoare fortificaţiile de la Altechristenburg, din Prusia Orientală, sau explorează situl viking de la Haithabu, din Slesvig.

Himmler declară:

— Vreau ca în fiecare regiune unde se află o companie SS să existe un centru cultural consacrat măreţiei germane şi trecutului german. Vreau ca acest centru cultural să fie pus în ordine şi adus într-o stare demnă de poporul nostru.

Şi citează ca exemplu *Externsteine* sau *Sachsenhain* de lângă Verden. Acolo, Carol cel Mare a masacrat patru mii cinci sute de saxoni care nu voiau să se lase convertiţi la creştinism. Cu ajutorul a patru mii cinci sute de blocuri eratice preistorice – tot atâtea pietre câţi oameni martirizaţi – SS-iştii reconstituie case primitive în stilul presupus al Evului Mediu timpuriu.

Himmler încheie:

— Vrem să îi arătăm fiecărui german că ceea ce se găseşte în pământ este o creaţie a strămoşilor săi.

Jurământul, uniforma, marşurile, pietrele, toate acestea nu au ca scop decât să facă din fiecare SS-ist un om care nu mai e „ca ceilalţi”.

Şefii naţiunii o proclamă: poporul german este diferit de celelalte popoare. Cadrele Ordinului Negru plusează: SS-ul este diferit de ceilalţi germani.

Şi, pentru ei, diferit înseamnă superior.

În acest fel se naşte un tip nou de individ. Acelaşi în *Allgemeine SS* pe timp de pace, ca şi în *Waffen SS* pe timp de război.

Pentru Himmler, fiecare SS-ist trebuie să întruchipeze Ordinul Negru. În pofida disciplinei totale pe care vrea să o facă să domnească, el se preocupă de dezvoltarea iniţiativei. SS-istul nu este un robot. El trebuie să posede ceea ce este contrarul unui robot: conştiinţa că face parte dintr-o elită şi voinţa de a-i rămâne fidel.

Un dicton o proclamă: „Cel care ascultă în el aude vocea conştiinţei sale care nu este alta decât vocea strămoşilor săi.” Pentru SS-ist nu contează ce crede restul lumii despre el. El îşi întruchipează adevărul propriu şi luptă pentru el. Singur împotriva tuturor, dacă e nevoie.

Lecţia lui Ignaţiu de Loyola nu s-a pierdut Supunere, desigur, dar şi orgoliu. SS-ul formează un tot în care fiecare om este depozitarul totalităţii Ordinului Negru. Se poate recunoaşte aici principiul unei Biserici.

„Himmler, acest general al iezuiţilor”, spun duşmanii lui. Lui unuia puţin îi pasă. E preocupat să-şi construiască edificiul. Pe sânge şi prin sânge. SS-iştilor săi le revin toate drepturile şi toate datoriile.

Şi în primul rând, după cum arată însuşi numele Ordinului Negru, „protecţia”. Protejarea poporului din care se trag îi face, conform concepţiei lor, să îi elimine moral şi chiar fizic pe toţi cei care ameninţă, în opinia lor, viitorul naţiunii germane şi al rasei nordice.

Orice noţiune de bine şi de rău se subordonează „misiunii” lor. Ei sunt inchizitorii şi martorii unui nou popor ales.

Pe de o parte, sunt nemiloşi; pe de alta, se dovedesc, după cuvintele lui Himmler, „fideli legilor imuabile ale bunei-cuviinţe, ale curăţeniei, ale cavalerismului, ale apărării celor slabi şi a oprimaţilor”.

Ca în orice religie, în SS există „virtuţi cardinale”. Ele alcătuiesc pentru oamenii Ordinului Negru o trilogie indisociabilă: fidelitatea, supunerea şi curajul.

Când Reichsführerul – căruia îi place atât de mult să ştie

că Adolf Hitler însuşi îl numeşte *getreue Heinrich* al său – vorbeşte de calităţile cerute de la oamenii lui, el menţionează înainte de toate această fidelitate. Este raţiunea însăşi a SS-ului.

„Totul poate fi iertat, va spune el. Dar un lucru e important între germani, şi anume fidelitatea."

Fidelitate faţă de Reich şi de Führer, bineînţeles. Dar şi faţă de sine. Faţă de ceea ce SS-iştii numesc „onoarea lor".

„În vreme de război ca şi în vreme de pace, adaugă Himmler, SS-iştii nu vor mai semna contracte scrise. Cuvântul dat şi strângerea de mână vor trebui să notifice contractul… Cuvântul unui membru al Ordinului Negru trebuie să fie sfânt."

Supunerea este consecinţa fidelităţii. Ordinele emise de ierarhie trebuie executate, nu numai cu stricteţe, ci şi în spiritul lor. Un SS-ist nu poate refuza executarea unui ordin. El poate doar să atragă atenţia că nu se simte în stare să îl execute şi să ceară să fie desistat. Dacă superiorii lui confirmă însă ordinul pe care l-au dat, el trebuie să îl execute vrând-nevrând.

Când vorbeşte de curaj, Himmler îl pune pe locul al treilea: „Consider că curajul trebuie să fie ultimul de amintit, deoarece şefii noştri şi oamenii noştri sunt curajoşi."

Aceste virtuţi nu ar putea fi impuse unui SS-ist de altcineva decât el însuşi. Fiecare trebuie aşadar să fie condus de propriul curaj, de propria supunere, de propria fidelitate.

SS-istul rămâne înainte de toate un voluntar, care a ales liber să intre în Ordinul Negru. Disciplina îi vine în consecinţă din sine însuşi. El şi-a însuşit această veche deviză germanică: *Ehre ist Zwang genung* (servitutea Onoarei e suficientă).

Încă dinaintea cuceririi puterii, Heinrich Himmler hotărâse să facă din SS creuzetul noului Reich. Din acest motiv, esenţialul activităţii unui membru al Ordinului Negru este poate întemeierea propriei familii.

Unul dintre textele de bază rămâne acest ordin „A” al SS-iştilor, promulgat pe 31 decembrie 1931, respectiv cu mai mult de un an *înainte* ca Adolf Hitler să ajungă cancelar. Cele zece paragrafe ale sale au o importanţă capitală pentru înţelegerea SS-ului.

1. SS-iştii sunt o uniune de germani cu caracter nordic aleşi după criterii speciale.

2. În acord cu concepţia naţional-socialistă a lumii, conştient de faptul că viitorul poporului german se bazează pe selecţia şi conservarea ereditară a unui sânge bun şi sănătos, introduc „aprobarea căsătoriei” pentru toţi membrii celibatari ai SS, pentru a intra în vigoare pe 1 ianuarie 1932.

3. Familia, sănătoasă ereditar şi preţioasă prin caracterul ei german şi nordic, este scopul vizat.

4. Aprobarea căsătoriei va fi acordată sau refuzată exclusiv din motive rasiale sau de sănătate ereditară.

5. *Orice membru al SS-ului, care îşi propune să încheie o căsătorie, este obligat să ceară aprobarea Reichsführerului SS.*

6. Membrii SS-ului care se căsătoresc în ciuda unui refuz sunt excluşi; ei pot demisiona din proprie iniţiativă.

7. Expertizele pentru cererile de căsătorie ţin de „Oficiul rasiologic al SS-ului”.

8. Oficiul rasiologic ţine „livretul de familie al SS-iştilor“. Familiile membrilor SS-ului sunt înscrise aici după aprobarea căsătoriei sau acceptarea oficială a cererii de înscriere.

9. Reichsführerul SS, directorul Oficiului rasiologic şi funcţionarii ţinând de acest birou sunt obligaţi să păstreze secretul profesional.

10. SS-iştii sunt conştienţi că fac, prin prezentul ordin, un important pas înainte. Batjocurile, ironiile şi neînţelegerile nu ne ating, viitorul ne aparţine.

Autor al acestui ordin, Heinrich Himmler nu uită niciodată să amintească faptul că a te căsători e o datorie sfântă şi stabileşte la patru numărul minim de copii pe care trebuie să îi crească aceste cămine ale Ordinului Negru.

Reichsführerul are chiar de gând să nu îi mai avanseze în grad pe ofiţerii care rămân celibatari după treizeci de ani şi le indică celorlalţi că se va ţine cont, pentru a-i numi într-un grad superior, nu numai de valoarea lor ca grad, ci şi de atitudinea lor în calitate de capi de familie.

Inspirat de teoriile lui Walter Darré despre ţărănime şi ereditate, Heinrich Himmler vrea să înfiinţeze maximum de cămine SS la ţară, departe de poluarea morală şi chimică a marilor oraşe. Pentru el, aceste familii SS reprezintă viitorul ordinului şi al Reichului, singura veşnicie pe care o concepe doctrina rasistă.

Noile cămine trebuie să se stabilească în case de tip rural tradiţional. Acoperişurile de paie şi bârnele aparente primează. Şi decoraţia interioară se inspiră din arta populară germanică. Fierul forjat, vasele de lut, devizele înscrise pe pereţi cu caractere gotice, toate acestea trebuie să pară de inspiraţie nordică.

În SS, maximele – cuvinte de ordine scoase din discursurile Führerului sau din operele marilor scriitori germani – ocupă un loc esenţial.

În bibliotecă, volumele publicate de editura Nordland sunt la loc de onoare. Această editură depinzând direct de SS posedă un catalog de două sute cincizeci de opere. Înfiinţată pe 8 decembrie 1934 la Magdeburg, editura Nordland este condusă de Frithjof Sörensen care şi-a publicat aici cartea, *Die Stimme der Ahnen* (Vocea strămoşilor), al cărei tiraj depăşeşte o jumătate de milion de exemplare. Un alt best-seller rămâne cartea lui Gottfried Griesmayr: *Unser Glaube* (Crezul nostru), în care este negată orice altă nemurire decât cea biologică.

Heinrich Himmler acordă o importanţă cu totul aparte cercetărilor preistorice şi etnografice. În 1935, el pune sub tutela SS-ului institutul *Ahnenerbe* (Moştenirea strămoşilor), înfiinţat, în 1933, de profesorul Wurst, asistat de Wolfgang Siewers. Scopul mărturisit al acestei societăţi savante, care include peste cincizeci de departamente de cercetare, este de a confirma, moderniza şi completa ipotezele rasiste ale secolului precedent.

Sub impulsul SS-ului, *Ahnenerbe* se orientează în trei direcţii: moştenirea propriu-zisă (*Erbe*), spaţiul (*Raum)* şi spiritul (*Geist*). Astfel, preistoria face casă bună cu geopolitica şi filozofia. Un periodic lunar, *Germanen*, cu o prezentare foarte populară, difuzează teoriile institutului despre moştenirea nordică.

În câţiva ani de activitate plină de răbdare şi discretă, SS-ul a ajuns mai mult decât un stat în stat: germenul unui nou stat. El se situează pe toate planurile: în trecutul germanic, în prezentul german şi într-un viitor nordic încă foarte nebulos.

Heinrich Himmler va controla toate poliţiile sau mai curând va pune să fie controlate de către mâna lui dreaptă, Reinhard Heydrich. Astfel se dezvoltă *Kripo* (poliţia criminală) a lui Arthur Nebe, *Gestapo* (poliţia secretă de stat a lui Heinrich Müller), *Orpo* (poliţia de ordine) a lui Kurt Daluege, *SD Inland* (serviciul de securitate intern) al lui Otto Ohlendorf, *SD Ausland* (serviciul de informaţii externe) al lui Walter Schellenberg, cu toţii membri ai Ordinului Negru.

Alţi membri ai Ordinului Negru sunt plasaţi în angrenajele esenţiale ale celui de-al III-lea Reich: August Heissmeyer controlează *Napola* (stabilimentele de educaţie politică naţional-socialistă), Walter Darré, apoi Richard Hildebrandt organizează *Rasse und Siedlung Hauptamt* (serviciul central al rasei şi al populării), Werner Lorenz depăşeşte graniţele cu *Volkdeutsche Mittelstelle* (asociaţia persoanelor de origine germanică din străinătate). Ulrich Greifelt visează la viitoarele colonizări cu *Hauptamt für die Festigung deutschen Volkstums* (serviciul central pentru consolidarea germanismului).

Fără încetare, în fruntea SS-ului se creează noi direcţii: intendenţa cu Oswald Pöhl, recrutarea cu Ottlob Berger, organizarea cu Hans Jüttner.

Asistat de şeful său de Stat-Major personal, zâmbitorul şi discretul Karl Wolf care, printre toţi aceşti „duri”, e considerat un moderat, Heinrich Himmler controlează şi un ziar, *Das Schwarze Korps* (Corpul negru), al cărui post de

redactor-şef i l-a încredinţat unui tânăr SS-ist descurcăreţ: Günther von Alquen. Primul număr apare pe 6 martie 1935 şi tirajul va creşte rapid de la patruzeci de mii la două sute de mii de exemplare. Foarte „orientat”, săptămânalul SS de joi nu întârzie să se impună, deoarece este mereu atrăgător şi uneori frondor.

Heinrich Himmler vrea deopotrivă să facă din Ordinul Negru o armată, dar ştie că ea nu va fi nimic dacă nu este în egală măsură o Biserică, astfel încât acordă o importanţă cu totul deosebită recrutării şefilor şi formării cadrelor.

În timp ce *Junkerii* sunt antrenaţi în şcolile din Bad Tölz şi din Brunswick, Heinrich Himmler transformă, pentru necesităţile Ordinului Negru, castelul feudal de la Wewelsburg, vrând să facă din el o comanderie şi totodată o mănăstire.

Castelul îşi trage numele de la un cavaler nu prea cunoscut: Wewel von Buren şi se înalţă în apropiere de Paderborn, în Westfalia. La fel ca multe castele germane, e un amestec de ziduri medievale şi de adăugiri baroce.

Clădirea pare vastă, dar nu nemăsurată. Ansamblul nu e lipsit totuşi de alură şi decoraţia e în stil măreţ: fier forjat, tapiserii, lemnării. Biblioteca are douăsprezece mii de volume legate în piele întunecată la culoare. La colţurile clădirilor se înalţă statui de marmură ale marilor suverani germani, de la Heinrich Leul şi până la Adolf Hitler, trecând prin Barbă-Roşie şi Hohenstaufen.

Reichsführerul invită aici cadrele de vârf ale Ordinului Negru la reuniuni care ţin deopotrivă de consiliul de Stat-Major şi de reculegerea religioasă. În sala boltită în care Himmler îşi ia mesele, el nu tolerează la masa lui decât doisprezece tovarăşi aleşi cu grijă. Acest număr simbolic este al regelui Arthur şi al cavalerilor Mesei Rotunde…

Cât despre reuniunile demnitarilor ordinului, ele au loc într-o sală de dimensiuni mari în care fiecare ocupă un fotoliu de piele cu spătar înalt, marcat de emblema sa heraldică.

André Brissaud, în *Ordinul Negru*[1], descrie astfel partea

[1] Librairie Académique Perrin, Paris, 1969 (n.a.).

cea mai misterioasă a castelului Wewelsburg: „Sub sală, o pivniţă mare cu bolţi în ogivă, cu pereţi groşi de doi metri, adăpostea sfânta sfintelor ordinului, locul de cult SS sub semnul capului de mort, o tribună de marmură neagră bătută cu două rune SS de marmură albă. La bază, exista o deschidere asemănătoare cu un puţ în care două scări de granit permiteau coborârea. Fundul acestei cavităţi, luminată de candelabre din fier forjat, avea forma unei cochilii de argint. Acolo trebuiau să fie incinerate scuturile cavalerilor Ordinului Negru decedaţi ale căror trupuri, în principiu, urmau să se odihnească sub corul capelei.”

Aspectul religios al SS-ului rămâne indispensabil pentru cine vrea să îi înţeleagă aspectul războinic. Aceşti soldaţi fără milă şi fără teamă sunt moştenitorii teutonilor, ai inchizitorilor şi ai puritanilor. Dar religia lor a rupt toate legăturile cu creştinismul. Până şi copiii lor, care poartă cu toţii prenume „nordice”, primesc un botez special.

Ordinul Negru i-a oferit fiecărui nou-născut, de îndată ce a venit pe lume, un sfeşnic gravat cu numele lui şi împodobit cu caractere runice. O deviză îi aminteşte copilului principiul esenţial al SS-ului: „Nu eşti decât o verigă în lanţul veşnic al rudeniei.”

Ceremonia botezului este precedată de un fel de poem, citit de un ofiţer al Ordinului Negru:

Noi credem în Dumnezeul universului.
Noi credem în menirea sângelui nostru
Care ţâşneşte veşnic tânăr din pământul german.
Noi credem în poporul purtător al rasei
Şi în Führerul pe care ni l-a trimis Dumnezeu.

La botezul fiului lui Karl Wolf, şeful de Stat-Major al Reichsführerului, au fost nu mai puţin de patru naşi, cu toţii înalţi demnitari ai Ordinului Negru. Ei îi înmânează copilului care a primit prenumele germanic de Thorisman patru obiecte simbolice: panglica fidelităţii, cupa vieţii, lingura hranei şi inelul familiei.

Heinrich Himmler, prezent la ceremonie, ţine să rostească micul discurs uzual şi se adresează copilului:

— Conform dorinţei părinţilor tăi şi deopotrivă după cum m-a însărcinat SS-ul, îţi dau numele de Thorisman, Heinrich, Karl, Reinhard. Vă revine vouă, părinţi şi naşi, datoria să cultivaţi la acest copil o adevărată şi curajoasă inimă germană, după voinţa Domnului (*Gott*). Ţie, dragul meu copil, îţi doresc să te arăţi demn de numele de Thorisman, pentru a-l putea păstra după majorat, şi pe durata întregii vieţi. Fie ca Dumnezeul nostru să-l aibă în pază!

Aspectul religios al Ordinului Negru se evidenţiază în mod deosebit la ceremonia familială de la sfârşitul anului. Dacă solstiţiul de vară dă prilejul unor sărbători populare, solstiţiul de iarnă trebuie sărbătorit în sânul fiecărui cămin SS.

În noaptea cea mai lungă a anului, familia se strânge în jurul unui obiect straniu. E un fel de piramidă trunchiată, din lut brun-roşcat, de vreo douăzeci de centimetri înălţime. Cele patru feţe sunt acoperite de motive populare nordice: o roată solară deasupra căreia se află o inimă. Acest obiect, inspirat de antice descoperiri arheologice, este o *Julleuchter*, un sfeşnic de *Jul* (Jul, pronunţat „Iul“, fiind numele scandinav al sărbătorii de Crăciun).

În interiorul lui arde o lumânare, care simbolizează anul care a trecut. Lumina ei scade treptat în intensitate. La miezul nopţii, de la flacăra ei pâlpâitoare se aprinde lumânarea care se află în vârful sfeşnicului. Acest gest simbolizează lumina şi viaţa care se transmit de la un an la altul, aşa cum se transmit de la o generaţie la alta…

Cu prilejul acestei ceremonii, de o evidentă inspiraţie păgână, se recită versete, aşa-zisele *Lichtspruche* (dictoanele luminii). Ele sunt în număr de douăsprezece, cifră eminamente simbolică. Capul familiei rosteşte:

— Sensul existenţei rămâne punerea în valoare a moştenirii.

Sau:

— Familia păzeşte sanctuarul în care trebuie să fie

întreţinută flacăra vieţii.

La fiecare dicton, o lumânare este aprinsă în casă, în timp ce toţi repetă:

— Lumina trebuie să ardă!

Aşa trăiesc SS-iştii, din care Heinrich Himmler vrea să facă *ein Block, ein Körper, ein Orden* (un bloc, un corp, un ordin). Pentru el, cei cărora le va încredinţa arme, „Purtătorii de Spadă” vor fi şi „Purtători de Lumină”.

În căminele şi cazărmile Ordinului Negru, flăcările scânteiază în această seară a solstiţiului de iarnă. Din zori, notele sfâşietoare ale trompetelor lungi de aramă îi vor trimite în goană pe aceşti oameni în direcţia sălilor de gimnastică şi a terenurilor de manevre.

SS-IŞTII ÎNARMAŢI

Sicriul, pus pe un afet de tun, trece încet printre două şiruri de oameni. De o parte, soldaţii din Reichswehr, de cealaltă, SA-iştii şi SS-iştii.

Este ultima trecere în revistă pe care o face mareşalul Hindenburg, decedat pe 1 august 1934.

Cancelarul nu mai este... Führerul devine cancelar. Pentru el, nu pot exista două armate, cea tradiţională şi cea revoluţionară, ci una singură.

E foarte cald şi nicio adiere nu agită coroanele de frunze şi vălurile de crep care împodobesc zidurile fortăreţei-monument de la Tannenberg. Aici, Hindenburg i-a oprit pe ruşi, cu exact douăzeci de ani în urmă. Aici va fi îngropat, cu ceremonialul care marchează fiecare moment solemn din viaţa celui de-al III-lea Reich.

Ziua aceasta marchează trecerea de la o lume la alta. Odată cu mareşalul e pogorâtă în pământ şi vechea Germanie. Hitler e de faţă, cu chipul crispat, înconjurat de

partizanii săi, în uniformă brună sau neagră, şi de supravieţuitori din armata kaiserului, care şi-au îmbrăcat ţinutele pline de decoraţii de dinaintea Marelui Război.

O nouă eră începe, pe care Führerul vrea să o pună sub semnul reconcilierii partidului cu armata. Röhm a murit. Hindenburg a murit şi el. Noua forţă militară va reuşi oare să realizeze sinteza celor două curente pe care le întruchipau: poporul înarmat şi aristocraţia militară?

În sunetele marşului funebru din *Crepusculul zeilor*, sicriul este transportat în turnul mareşalului. O sută de lovituri de tun răsună. Hitler rămâne singur. Acum, e liber.

Pe 16 martie 1935 se răspândeşte ca un bubuit de tunet o veste care pare capitală nu numai pentru Germania, ci şi pentru Europa şi lumea întreagă: Führerul-cancelar semnează legea de reconstrucţie a Wehrmachtului.

Serviciul militar obligatoriu e restabilit. Armata de castă trebuie să se transforme în armată a poporului. Dar Hitler devine comandantul ei suprem.

Meci nul între partid şi armată. Arbitrul, Hitler, este singurul învingător şi semnează proclamaţia care va anunţa vestea ţării întregi şi va spăla „ruşinea Tratatului de la Versailles”: „Începând de astăzi, garanţia onoarei şi a securităţii Reichului este din nou încredinţată forţei naţiunii germane.”

Offiziers Korps jubilează; în garnizoane oamenii pregătesc febrili concursul de intrare la *Kriegs Akademie*, Şcoala de Război, care nu va întârzia să-şi redeschidă porţile…

Chiar în ziua restabilirii serviciului militar obligatoriu, Adolf Hitler înfiinţează şi SS *Verfügungstruppen* (trupe SS la dispoziţie), care vor fi formaţiuni înarmate şi încazarmate, mobilizate în permanenţă.

Aceste noi unităţi se adaugă la *Leibstandarte Adolf Hitler* şi la *Totenkopfverbande*. Ordinul Negru posedă în sfârşit embrionul unei adevărate armate.

Un an mai târziu, în vuiet de motoare, în urale şi sub o ploaie de flori, trupele germane pătrund în Renania.

Această ocupaţie a unei zone „demilitarizate” prin decizie internaţională apare şi ca un simbol. Hitler a încredinţat avangarda primei sale operaţiuni militare nu membrilor Wehrmachtului lui von Blomberg, ci celor din *Leibstandarte* a lui Sepp Dietrich.

Pe căile războiului, mercenarul bavarez i-a luat-o înainte aristocratului prusac.

Himmler îşi face socotelile şi e mulţumit. Ordinul Negru are acum peste zece mii de soldaţi înarmaţi. Celor două mii din *Leibstandarte* şi celor trei mii din *Totenkopfverbande* li se adaugă şase batalioane de *Verfüngungstruppen* de aproape o mie de oameni fiecare, şi personalul a două *Junkerschule* din Bad Tölz şi din Brunswick.

Dar Reichsführerul ştie bine ce le lipseşte acestor SS-işti pentru a deveni nişte „adevăraţi” soldaţi: un adevărat şef. Îl va găsi în ziua când îl convoacă pe *Standartenführerul* (colonelul) Paul Hausser:

— Începând de azi, 1 octombrie 1936, vă numesc Brigadeführer (general de brigadă) şi vă încredinţez inspecţia generală a *Verfügungstruppen*.

— Puteţi să vă bazaţi pe mine că o să fac din ei soldaţi adevăraţi.

Himmler nu putea face o alegere mai bună. Hausser este un nazist de dată recentă, dar e cătană bătrână. Are deja cincizeci şi şase de ani, dar se ţine uimitor de bine [1]. E un prusac, cu o faţă ca o lamă de cuţit. Subtil, energic şi inteligent, el este un şef înnăscut, care are în spatele lui o frumoasă carieră militară.

Hausser şi-a câştigat în cazărmi şi în tranşee toate gradele, până la cel de general de divizie. În 1932, a ieşit la pensie, fără să fi făcut niciodată politică. De opinie în mod normal conservatoare şi patriotică, aşa cum îi şade bine unui fost ofiţer din armata Kaiserului, el s-a înscris în asociaţia *Stahlhelm* (Casca de Oţel) care îi regrupează pe

[1] La peste 90 de ani, în 1971, Paul Hausser prezida încă reuniunea anuală a foştilor combatanţi din Waffen SS din Germania Federală (n.a.).

foştii combatanţi de dreapta şi a fost numit foarte repede şeful regional pentru Berlin şi tot Brandeburgul.

Apoi, Hausser a devenit naţional-socialist, la fel ca toată lumea din jur. În momentul în care *Stahlhelm* e absorbit de SA, el devine *Standartenführer*, ceea ce înseamnă totuşi o regresie faţă de gradul lui din rezervă. Dar fără îndoială că în acest fel e pus să plătească pentru faptul că a stat deoparte în anii grei ai luptei pentru putere.

Heinrich Himmler caută tocmai asemenea oameni. Pentru SS-ul lui înarmat, din care vrea să facă corpul de elită al Ordinului Negru, el se fereşte de proletari, de bătăuşi, de declasaţi. Himmler caută cadre. Cu atât mai bine dacă le poate smulge din casta militară a *Offiziers Korps*. El ştie să recunoască foarte bine competenţa şi să o atragă prin acel amestec de orgoliu şi de fidelitate care este caracteristica SS-ului.

Hausser a dovedit, conducând formaţiunea Junkerilor la şcoala din Brunswick, că a asimilat perfect spiritul noii armate naţional-socialiste pe care vrea să o constituie din umbră Ordinul Negru. Deşi e mai mult militar decât ideolog, el aparţine totuşi de-acum SS-ului înarmat şi îi va rămâne întotdeauna fidel.

Trupa pe care e însărcinat să o inspecteze cuprinde doar câteva mii de oameni. Hausser stabileşte obiectivele pentru Statul lui Major:

— Antrenament intensiv, supunere totală, spirit ofensiv. Dacă nu aveţi nimic de adăugat, putem să ne apucăm imediat de treabă…

Hausser se va dedica muncii sale cu un adevărat fanatism. SS-ul înarmat trebuie să devină cea mai bună trupă din lume. Aşa a hotărât el. Şi e un om încăpăţânat. Aşa că noii formaţiuni nu îi va lipsi nimic: încadrare superioară, putere de foc, material de calitate, fanatism ideologic.

În primul rând, nu se mai pune problema de a împrăştia unităţile *Verfügungstruppen* prin toată Germania. Aceşti oameni trebuie separaţi de cei din *Allgemeine SS* care nu vor fi decât cel mult un rezervor uman şi un sprijin

sentimental, de o importanţă numerică de altfel considerabilă, deoarece vor sfârşi prin a include 104 regimente de infanterie, 19 regimente de cavalerie, 14 batalioane de transmisiuni, 9 batalioane de pionieri, un serviciu de sănătate şi unitatea de transport şi de circulaţie.

Paul Hausser organizează pentru început două regimente. Primul, *Deutschland*, la München, sub comanda lui Felix Steiner, şi al doilea, *Germania*, la Hamburg, sub comanda lui Karl Demelhuber[1]. În curând li se vor adăuga o secţiune de transmisiuni şi o companie de genişti.

Este vorba de o adevărată armată profesionistă, în care soldaţii se înrolează pentru patru ani, subofiţerii pentru doisprezece şi ofiţerii pentru douăzeci şi cinci. Selecţia rasială şi ideologică continuă să fie de o rigoare excepţională. Înălţimea minimă se ridică la 1,80 metri şi un singur dinte cariat atrage după sine respingerea.

Începând din 1937, membrii *Verfügungstruppen* adoptă ţinuta *feldgrau* pentru serviciul de campanie, păstrând totodată uniforma neagră pentru cantonament şi paradă. Ei nu ţin să se confunde însă cu soldaţii Wehrmachtului şi poartă vulturul cu cruce încârligată nu în dreapta, deasupra buzunarului de la piept, ci pe mâneca stângă a tunicii, şi continuă să poarte, la reverul gulerului, pe un dreptunghi de stofă neagră, cele două fulgere runice de argint ale SS-ului.

Cu un gest obosit *Brigadeführerul* Paul Hausser ridică rapoartele care se adună pe biroul său şi şuieră printre dinţi la adresa şefului său de Stat-Major, care stă nemişcat lângă el, cu un dosar sub braţ:

— Hotărât lucru, naşterea unei armate SS nu place nimănui… Şi mai ales SS-ului sau armatei!

În toată Germania, şefii locali ai Ordinului Negru încearcă să păstreze sub autoritatea lor unităţile SS încazarmate şi înarmate. Cât despre Wehrmacht, care abia iese din coconul Reichswehrului, ea nu poate să nu fie scandalizată de apariţia unei noi trupe de profesionişti. Dar

[1] Anexarea Austriei va permite, în 1938, înfiinţarea unui al treilea regiment la Viena, *Der Führer*, comandat de Georg Keppler (n.a.).

Paul Hausser a găsit, intrând în SS, un loc ideal pentru a-şi exprima caracterul tăios şi morocănos, astfel că ridică din umeri:

— Vor trebui cu toţii să se obişnuiască. Şi o să le fabricăm nişte războinici cum n-au mai văzut niciodată.

Hausser nu a fost niciodată modest şi ştie să se bazeze pe sprijinul fără rezervă al *Reichsführerului SS*.

Pe 8 noiembrie 1937, în ajunul aniversării puciului de la München, se ţine reuniunea obişnuită a *Alter Kampfer* (vechii combatanţi) ai mişcării naţional-socialiste.

A doua zi, noi SS-işti vor depune jurământul în faţa *Blutfahne*, drapelul sângelui, pe care Ordinul Negru îl are în pază.

Heinrich Himmler i-a strâns pe ofiţerii superiori ai SS şi îi anunţă:

— Astăzi, *Verfügungstruppen* e gata să lupte în aceleaşi condiţii ca Wehrmachtul.

Există o oarecare exagerare în această afirmaţie. Doar regimentul *Deutschland* ar putea duce o campanie. *Germania* şi *Leibstandarte* nu sunt încă decât trupe de paradă.

Şi totuşi o întreagă armată, cu toate serviciile sale, e pe cale de a se naşte. Ea e concepută ca o trupă de şoc. Sala de clasă, stadionul, piscina şi terenul de manevre înlocuiesc curtea cazărmii şi exerciţiile sale fastidioase.

SS-ul înarmat trăieşte la soare şi în ploaie. Cu cât cantonamentele sale sunt mai confortabile şi mai moderne, cu atât serviciul de campanie devine mai epuizant. Ofiţerii împărtăşesc în întregime viaţa subordonaţilor lor. Ca şi aceştia, ei trebuie să alerge, să înoate, să sară, să înainteze sub tiruri de baraj cu arme reale, să utilizeze şi cea mai mică parcelă de teren pentru a se camufla şi a lupta.

Paul Hausser a găsit în Felix Steiner o mână dreaptă de neînlocuit. Şi el e fost ofiţer de carieră. La optsprezece ani, pleacă pe frontul rusesc ca locotenent de infanterie şi luptă la Tannenberg unde primeşte botezul focului. Grav rănit în ţările baltice, în faţa Rigăi, şi decorat cu Crucea de Fier Clasa I, e transferat în Franţa şi luptă pe front între Noyon şi

Arras.

Ca şi Hausser, sfârşitul Marelui Război nu înseamnă pentru Steiner sfârşitul luptelor. El se înrolează pe dată în corpurile france ale Balticii şi luptă pe frontul Curlandei – în cursul epopeii descrise de Ernst von Salomon în *Les Réprouvés*.

Apoi intră în Reichswehr pentru a urma o carieră – adică pentru a pregăti revanşa. Meseria l-a ţinut pe Felix Steiner departe de politică. Dar acest prusac cu faţă rotundă şi energică, cu sprâncene groase şi stufoase care îi umbresc ochii foarte deschişi la culoare a găsit în formaţiunile armate ale SS-ului un teren ideal de utilizare a teoriilor sale.

Steiner, ca un bun ofiţer al corpului franc, profesează dintotdeauna teorii revoluţionare de instrucţie:

— Primul duşman e cazarma, spune el cu acel soi de umor pe care îl afectează acest morocănos ironic.

Asemenea cuvinte nu au cum să îi displacă lui Hausser, care aparţine castei rarisime a ofiţerilor prusaci revoltaţi faţă de un anumit mecanism care merge uns pe timp de pace şi care rugineşte rapid în vreme de război.

— Vă dau mână liberă. Nu mă interesează decât rezultatele.

Atunci, pentru Steiner, antrenamentul fizic va ocupa locul întâi. Oamenii lui vor fi nişte atleţi compleţi, capabili să parcurgă trei kilometri în douăzeci de minute, să escaladeze ziduri abrupte, să traverseze râuri, să se târască pe sub tiruri fixe de mitralieră.

Steiner le repetă neîncetat:

— Trebuie să căutaţi lupta corp la corp şi să vă bateţi mai curând cu pistolul-mitralieră, cu grenada şi chiar şi cu pumnalul decât cu puşca. Trebuie să sfârşiţi întotdeauna prin a-i pune mâna-n gât inamicului. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Pentru Steiner şi pentru ofiţerii pe care îi subjugă cu calmul său inflexibil şi cu voinţa sa implacabilă, nu contează decât ofensiva. Pentru ei, armata clasică nu mai răspunde necesităţilor războiului modern.

Ei sunt pe cale de a inventa spiritul „comando”, cel al

micilor unităţi foarte mobile, în care iniţiativa contează la fel de mult ca şi curajul.

Le mai lipseşte un detaliu vestimentar pentru a se deosebi de ceilalţi combatanţi. Felix Steiner îl găseşte: un hanorac de pânză groasă, cu pete de culoare şi dungi. Pe de o parte culori cu dominantă roşcată pentru toamnă, şi pe de alta cu dominantă verde pentru primăvară. Benzi de cauciuc strâng mijlocul şi încheieturile braţelor; gulerul e strâns de un şiret, lăsând în afară reverele tunicii, cu însemnele de grad şi runele SS-ului.

Ţinuta de camuflaj a fost inventată!

O trupă nu are valoare decât prin cadrele sale, ofiţeri şi subofiţeri. Formarea de *Führeri* şi *Unterführeri* devine rapid pentru SS-ul înarmat o necesitate vitală.

Să fi luptat odinioară în încăierările de stradă nu e totul. Trebuie să poţi conduce o trupă în luptă, în toate circumstanţele războiului modern.

Heinrich Himmler stabileşte necesităţile SS-ului. Acestea sunt exorbitante:

— Patru sute de noi ofiţeri în fiecare an.

Mai exorbitante sunt criteriile pe care le impune:

— Ofiţerul SS trebuie să fie un şef desăvârşit. Adică un camarad şi un exemplu. El nu trebuie să ordone nimic din ceea ce nu e în stare să facă el însuşi.

Duritate, fanatism, voinţă. E nevoie de cadre demne de o trupă de elită. Examenul de admitere în şcolile de conducători e cumplit din punct de vedere fizic, politic şi „rasial”. Dimpotrivă, nivelul de instruire generală nu contează şi originea socială cu atât mai puţin. În Reichswehr, 50% din ofiţeri sunt ei înşişi fii de ofiţeri. În *Verfügungstruppe* aceştia nu sunt decât 5%. Dimpotrivă, 90% din cadre sunt fii de ţărani.

SS-ul se vrea o aristocraţie provenită din popor. Nobleţea noilor Junkeri vine din calitatea lor ereditară, şi nu din competenţa lor. Ceea ce contează e caracterul.

Asemenea principii îi fac să zâmbească pe membrii *Offiziers Korps* tradiţional, care vor considera multă vreme

sinonime statutul de Führer SS şi cel de „parvenit”.

Dar Paul Hausser ştie să scoată tot profitul posibil din entuziasmul recruţilor săi şi deschide două şcoli de formare a cadrelor.

La Brunswick, într-un castel istoric, Junkerii lucrează sub lustre de cristal, în săli vaste cu parchet lambrisat. Parcul e imens şi plutoanele trec cântând pe aleile umbrite de arbori seculari. E un decor de veche Germanie, foarte romantic, puţin desuet şi chiar preţios.

La Bad Tölz, s-a renunţat la stilul baroc în schimbul celui al Evului Mediu timpuriu. Şcoala de ofiţeri SS seamănă cu o mare citadelă, înălţată la ieşirea dintr-un târguşor pitoresc, într-un decor măreţ. Prima piatră a fost aşezată de Reinhard Heydrich însuşi în 1934, la un an după cucerirea puterii.

În fundal: munţi înzăpeziţi care escaladează un cer uneori îngreunat de nori cenuşii şi mari. Alpii bavarezi par să strivească şcoala cu masa lor. Ansamblul pare monumental, cu clădirile sale joase, sobre, alungite. Doar portalul gigantic reţine privirea, cu bolta străjuită de două turnuri cu acoperiş conic ascuţit.

Aspiranţii trec pragul cu un pas cadenţat şi se pomenesc într-o curte interioară imensă. Un singur drapel, negru, cu două rune SS albe, flutură în vânt la înălţime.

La Bad Tölz, te înăbuşi vara şi îngheţi iarna. Instrucţia se dovedeşte necruţătoare: multă gimnastică şi puţină filozofie. Esenţialul rămâne să căleşti caracterele şi să le insufli acestor foarte tineri aspiranţi simţul autorităţii şi al responsabilităţii.

Pajişti şi pante înzăpezite îi aşteaptă pentru manevrele dure ale unui serviciu de campanie, care continuă ziua şi noaptea timp de mai multe luni. Momentele de odihnă sunt rare, când se strâng în jurul unor cămine vaste, sub lustrele largi ca nişte roţi de căruţă, cu mese joase şi fotolii adânci, într-un decor deopotrivă confortabil şi monahal. Mai mult ca oriunde în celelalte sedii SS, fierul şi lemnul se asociază, într-un stil cu bună-ştiinţă simplu.

La Bad Tölz părăseşti Germania barocă şi romantică şi

întâlneşti Germania spartană şi primitivă la care visează, nu departe de această *Junkerschule*, stăpânul *Berghof*-ului de la Berchtesgaden.

Gândindu-se la asemenea şcoli, Adolf Hitler îi va spune într-o zi confidentului său, Hermann Rauschning:

— De aici va ieşi al doilea grad, cel al omului, măsură şi centru al lumii, al omului-Dumnezeu. Omul-Dumnezeu, figura splendidă a Fiinţei, va fi ca o imagine de cult... Dar mai există grade despre care nu mi-e îngăduit să vorbesc...

Înainte de a modela universul conform *Weltanschauung*-ului (concepţie a lumii) naţional-socialist, Adolf Hitler vrea să realizeze *Lebesraum*-ul (spaţiul vital) german. De-acum începe cursa contra timpului şi pentru război.

Pe 4 februarie 1938, Führerul hotărăşte:

— Începând din această zi, voi exercita personal comandamentul direct al tuturor forţelor armate. Fostul Stat-Major general al Wehrmachtului (*Wehrmachtamt*) de la Ministerul de Război devine Înaltul Comandament al Forţelor Armate (*Oberkommando der Wehrmacht: O.K.W*) şi trece direct sub ordinele mele ca Statul meu Major militar.

Decretul este urmat de o importantă remaniere de cadre: şaisprezece generali sunt scoşi la pensie şi patruzeci şi patru sunt transferaţi. Wilhelm Keitel devine Şef de Stat-Major, avându-i ca adjuncţi pe von Brauchitsch pentru armata de uscat, Raeder pentru *Kriegsmarine* şi Göring pentru *Luftwaffe*.

Peste nicio lună, pe 11 martie 1938, forţele armate ale Reichului pătrund în Austria, în aplauze şi proclamaţii. E *Anschluss*-ul.

Adolf Hitler a îndeplinit programul pe care îl anunţa din prima pagină din *Mein Kampf* evocând satul lui natal Braunau-am-Inn.

Viena „îşi" aşteaptă Führerul într-o atmosferă de sărbătoare cu ţăranii tirolezi în costume populare şi cu poliţiştii vechiului oraş imperial care şi-au pus o brasardă cu cruce încârligată pe uniforma lor întunecată.

În fruntea convoiului militar care goneşte spre capitala imperială cu toată puterea motoarelor se află un batalion SS din *Leibstandarte Adolf Hitler*, comandat de Sepp Dietrich.

Motociclişti cenuşii de praf, maşini blindate acoperite de flori încă de la frontieră, feţe supte de oboseală şi iluminate de bucurie – vlăjganii din garda de corp a Führerului nu se deosebesc de ceilalţi soldaţi decât prin carura şi tinereţea lor.

Pentru „Sepp“ e ziua cea mare. Mutra lui rubicondă străluceşte în soarele acestei primăveri austriece. Pentru acest „bătrân” soldat de patruzeci şi cinci de ani, să treacă o frontieră e întotdeauna un moment tulburător şi să poarte un război fără să tragă un foc de puşcă nu îi displace deloc, din moment ce ajunge la nişte „fraţi de rasă”.

Şeful *Leibstandarte* capătă de-acum o prestanţă militară care nu încetează să crească. El îşi eclipsează chiar şi şeful nominal al operaţiunii: generalul de blindate Heinz Guderian, unul dintre acei ofiţeri consideraţi a fi cei mai puternic raliaţi regimului.

Mai mult decât la ocuparea Ruhrului, SS-ul înarmat se impune şi mai ales recrutează.

Austria a fost mereu plină de naţional-socialişti. Înainte chiar de cucerirea puterii în Germania, SS-ul poseda secţiuni clandestine solide. SS-iştii austrieci, conduşi de Otto Planetta, au fost cei care au încercat puciul din 25 iulie 1934, care s-a încheiat cu moartea cancelarului Dolfuss, dar şi cu eşecul naziştilor.

Odată Planetta executat împreună cu doisprezece dintre camarazii lui şi partidul interzis, sute de partizani s-au refugiat în Germania. Cei mai decişi au îngroşat rândurile „Legiunii austriece” faţă de care SS-ul a manifestat un interes deosebit.

De foarte timpuriu, Ordinul Negru fusese preocupat de „germanismul din străinătate” şi nu cunoştea alte frontiere decât cele ale rasei.

Într-o ţară care tocmai a acceptat *Anschluss*-ul cu 99,75% din voturi, lui Himmler nu îi va fi greu să găsească

voluntari pentru formaţiunile înarmate ale SS-ului… Nouveniţii intră în Ordinul Negru cu fervoarea neofiţilor.

Un al treilea regiment de *Verfügungstruppen* este înfiinţat. El se numeşte *Der Führer* şi e încazarmat la Klagenfurt, sub ordinele lui Georg Keppler, un ofiţer de carieră renan, care a început Marele Război ca aspirant şi şi-a câştigat galoanele în focul luptei. După un stagiu în poliţia de securitate, el a comandat un batalion al regimentului *Deutschland*, unde Steiner l-a apreciat în mod deosebit.

Printre noii SS-işti austrieci, un tânăr inginer tocmai s-a înscris la „secţiunile motorizate” deoarece are o maşină şi face parte din Turing-Club-ul Austriei.

Noul membru participă la raliuri în munţii Tirol la bordul unei cabriolete Steyr 220. E pasionat de aviaţie şi de mecanică. Îi plac schiul, velierele şi fetele drăguţe. Se numeşte Otto Skorzeny.

Pe 17 august 1938, Adolf Hitler precizează rolul militar hărăzit de-acum anumitor unităţi SS. Acest decret dovedeşte o mare abilitate, deoarece dă satisfacţie Ordinului Negru fără a deranja prea mult Wehrmachtul.

„În timp de pace, SS-ul înarmat va fi pus sub ordinele Reichsführerului SS, şeful poliţiei germane, singurul care are răspunderea organizării, instrucţiei, armamentului şi utilizării sale, conform misiunilor politice pe care voi avea prilejul să i le încredinţez.”

Dimpotrivă, armele, muniţiile, materialele şi manualele de instrucţie militară indispensabile vor fi furnizate de Wehrmacht… contra plată.

Înrolarea în *Verfügungstruppe* e considerată ca serviciu militar obligatoriu, cu acelaşi titlu ca recrutarea în Wehrmacht.

O singură concesie le este acordată generalilor: ei vor putea „inspecta” noile unităţi SS în ceea ce priveşte formarea lor militară.

În caz de război, aceste unităţi sunt menite să participe la operaţiuni pe toate fronturile. Fie pe frontul exterior, sub

ordinele *Oberkommando der Wehrmacht*, fie pe frontul intern, sub ordinele *Reichsführerului SS*. Situaţie ambiguă, pe care Adolf Hitler ţine să o aibă sub control. El şi numai el e cel care va decide utilizarea unităţilor înarmate ale SS-ului.

Pentru Heinrich Himmler, acest decret din 17 august 1938 marchează un pas înainte considerabil. Când îşi strânge ofiţerii Ordinului Negru, el poate declara, fără să-şi ascundă un accent de mândrie:

— *Verfügungstruppe* este organizată pentru a lua parte la război şi a lupta pe câmpurile de bătălie. Vărsându-şi sângele pe front, ea va câştiga dreptul moral de a-i doborî pe sabotorii şi pe laşii din interior.

SS-ul înarmat este deopotrivă o miliţie, o poliţie şi o armată. Este, în primul rând, o şcoală şi un creuzet. El include maximum cincisprezece mii de oameni, dar toţi sunt viitoare cadre pentru diviziile ce vor fi create…

Verfügungstruppe este acum organizată ca o adevărată divizie, cu un Stat-Major militar, o trupă de şoc: *Leibstandarte Adolf Hitler*, în întregime motorizată, trei regimente de infanterie: *Deutschland*, *Germania* şi *Der Führer*, două batalioane de recunoaştere cu motociclete şi auto-mitraliere, un batalion de geniu, un batalion de transmisiuni şi un serviciu medical de campanie.

În timp ce Sepp Dietrich, Paul Hausser, Felix Steiner, Karl Demelhuber sau Georg Keppler fac eforturi să pună pe picioare unităţi gata să lupte, Theodor Eicke nu stă nici el degeaba. Militarizarea a nouă mii de oameni din formaţiunile *Totenkopf* continuă în paralel cu cea a *Verfügungstruppe*.

Aceste unităţi „cap de mort” regrupează acum patru *Standarten* (regimente): *Oberbayern*, *Brandenburg*, *Thuringen* şi *Ostmark*. Fiecare dintre aceste unităţi are trei *Sturmbanne* (batalioane) formate din trei companii de infanterie şi o companie de mitraliere.

Toate aceste trupe SS care poartă uniforma *feldgrau* sunt gata să intervină pe orice teren. Ele sunt tot atât de bine formate pentru luptele de stradă, ca şi pentru războiul

în teren deschis.

„Soldaţii de stradă” au deveni soldaţi desăvârşiţi. Ei însă nu au cunoscut încă botezul focului.

„Îi vom elibera pe fraţii noştri germani din Sudeţi!”

Această operaţiune, ce va avea loc imediat după negocierile de la München, se va face tot cu puşca în bandulieră. Ca din întâmplare, pe teritoriul ceh există un „corp franc” depinzând de partidul german din Sudeţi al lui Conrad Heinlein şi Karl Hermann Frank. Şi tot ca din întâmplare, această unitate este controlată clandestin de SS…

Pare, hotărât lucru, în natura însăşi a Ordinului Negru să acorde un interes deosebit faţă de *Volksdeutsche* (adică faţă de germanii de obârşie, dar trăind sub dependenţa unui stat străin).

„Vocaţia SS-ului devine «internaţională». Acum suntem interesaţi nu numai de naţiunea germană, ci şi de tot spaţiul germanic.”

Din 1938, Himmler a primit în Ordinul Negru voluntari străini. După doi ani, aceştia vor fi o sută, în majoritate elveţieni germani. Printre ei se găsesc însă şi suedezi şi chiar cinci nord-americani.

Duşmanul ţine cu înverşunare un sat căruia i se zăresc acoperişurile de ţiglă verzuie la marginea ogoarelor de grâu. Oamenii din *Verfügungstruppe* sunt ţintuiţi la pământ. Mitralierele răpăie. Şi totuşi, trebuie să înainteze.

Soldaţii de la transmisiuni învârt manivela telefoanelor de campanie. În foarte scurt timp, e stabilită legătura cu artileria.

În spatele liniilor, tunurile intră în sfârşit în acţiune. Lătrăturile răguşite ale primelor lovituri, şuieratul obuzelor care trec pe deasupra trupelor blocate în înaintarea lor, jerbe de flăcări şi de pământ când proiectilele grele lovesc ţinta.

Artileriştii îşi cunosc bine treaba şi sprijină îndeaproape trupele. Obuzele explodează la nici cincizeci de metri de primele şiruri de infanterişti. Uneori schije spintecă aerul şi lovesc vreun om pe care brancardierii îl duc, plin de sânge,

în spatele liniilor.

Tirul de baraj continuă minute îndelungate, bombardând poziţiile adverse. Tot peisajul pare răscolit de tunurile de mare calibru.

Impasibili în gropile lor, ofiţerii îşi privesc ceasul. Deodată artileria îşi lungeşte tirul. Infanteriştii pot porni la asalt.

— *Vorwarts!* (Înainte!)

Oamenii aleargă, sprijiniţi de tirul mitralierelor şi al mortierelor, înaintând în salturi rapide, lăsându-se la pământ dintr-un singur elan după câţiva paşi, răsucindu-se pe jumătate ca să arunce o grenadă, apoi sărind din nou printre explozii, fum şi rafale.

Iată-i ajunşi în satul inamic. Pistoalele-mitralieră răpăie, uşile sunt sparte cu patul puştii, interioarele sunt măturate cu o rafală scurtă înainte de a arunca o grenadă. Casele par să se umfle, zidurile se despică, plouă cu pietriş.

Iată-i pe atacatorii înnegriţi de praf şi albiţi de var. Nu se mai distinge nici măcar costumul de camuflaj. Sub viziera căştilor acoperite de frunziş, feţele lor au căpătat o nuanţă cenuşiu-închis, dar sunt luminate de un zâmbet: au învins.

Răsună fluierături. Ofiţerii aleargă cu binoclurile şi hărţile în mână, strigând:

— Exerciţiul s-a încheiat!

SS-iştii îşi scot căştile şi părul lor blond scânteiază în razele soarelui din acest început de vară a lui 1939.

Manevrele *Verfügungstruppe* se încheie pe un teren militar de lângă Münster. Pe un deal, şefii cei mari s-au perindat pentru a urmări cu binoclurile asaltul. Himmler îşi pune la loc lornionul cu un aer satisfăcut. Alături de el, Adolf Hitler, căruia îi place la nebunie să regăsească pe câmpurile de manevră zgomotul şi furia tranşeelor, zâmbeşte larg.

Führerul nu îşi ascunde satisfacţia şi se adresează ofiţerilor superiori ai Ordinului Negru din jurul lui:

— Remarcabil asalt! Băieţii voştri promit.

Paul Hausser primeşte aceste complimente cu un aer

impasibil, dar ochii îi lucesc de mândrie. Hitler se întoarce atunci spre cei câţiva ofiţeri din Wehrmacht veniţi să urmărească manevra ca observatori:

— Cred că e un exemplu frumos.

Rămâne pe gânduri câteva clipe. Pe 15 martie, a intrat în Praga. Boemia-Moravia e ocupată de armatele Reichului. Slovacia şi-a proclamat independenţa. Şi de data aceasta, trupele Reichului nu au tras niciun foc. Dar el presimte obscur că aceasta a fost ultima oară când s-a întâmplat aşa.

Armata lui este oare gata? Ceea ce a văzut astăzi la Münster îl impresionează favorabil şi Hitler încheie demonstraţia pe un ton admirativ:

— Numai o trupă ca aceasta e în stare să facă aşa ceva.

SĂ MORI ÎN POLONIA

— Aveţi ghinionul ca frumosul vostru oraş german să se afle la vărsarea Vistulei. După teoriile Varşoviei, oraşele situate la vărsarea fluviilor aparţin întotdeauna ţărilor pe care aceste fluvii le traversează. În virtutea acestor principii, Rotterdamul aparţine deci Germaniei, din moment ce acest port se află la gurile Rinului, iar Rinul este un fluviu german…

Doctorul Göbbels, ministrul Propagandei, se opreşte o clipă, sprijinindu-se pe piciorul cel bun, şi, cu chipul ridicat şi zâmbitor, savurează aplauzele ce se revarsă.

În acest început de vară a lui 1939, el vorbeşte în faţa naţional-socialiştilor din Danzig, cu ocazia „Săptămânii germane a Culturii”.

Din 15 noiembrie 1920, „oraşul liber” este un butoi cu pulbere aflat pe ţărmul apelor cenuşii ale Balticii. Situat între Prusia Orientală şi coridorul polonez, el devine mai

mult decât o problemă: un simbol, şi anume al celui de-al doilea război mondial care ameninţă să înceapă.

Gauleiterul Forster a reuşit să nazifice un oraş pe care predecesorii lui îl făcuseră deja prusac. El se poate baza pe o majoritate zdrobitoare în *Volkstag*: 56 de deputaţi din 72 sunt naţional-socialişti şi şase mii de SA-işti defilează la cel mai mic prilej, cu raniţa în spinare, înarmaţi cu lopeţi care vor fi înlocuite în scurt timp de puşti.

Studenţii germani pun în cafenelele oraşului liber afişe: „Interzis câinilor şi polonezilor."

O situaţie atât de încordată nu poate decât să stârnească interesul Ordinului Negru. Heinrich Himmler s-a dus pe ascuns la Danzig în aprilie 1939 pentru a reorganiza SS-ul local de acolo.

El îi explică obiectivul prietenului său Greiser, preşedintele Senatului oraşului liber, dar şi *Gruppenführer*:

— Trebuie alcătuit un corp franc clandestin. Regimentul 3 *Totenkopf* vă va furniza instrucţiuni şi cadre care vor veni din Prusia Orientală.

— Pot să vă pun la dispoziţie trei mii de băieţi gata de orice pentru ca oraşul nostru să se întoarcă în Reich.

Aşa se naşte o nouă unitate SS înarmată: *Heimwehr Danzig*.

În ciuda vameşilor polonezi, contrabanda cu arme atinge proporţii de necrezut. Germanii le trimit „fraţilor" lor puşti şi mitraliere şi chiar tunuri, tancuri şi avioane în piese detaşate.

După cum spunea Göbbels la începutul verii:

— Frontierele politice nu există, dar frontierele trasate de limbă, rasă şi sânge sunt imuabile şi eterne.

Portul cunoaşte o activitate pe cât de febrilă, pe atât de discretă. Croitorii şi chiar cusătoresele sunt solicitate din plin: se confecţionează la domiciliu uniforme *feldgrau* pentru *Heimwehr Danzig* şi nu se uită să se fixeze pe mâneca stângă vulturul SS-ului înarmat...

Cu râsete groase, tinerii probează în curţile cazărmilor *Schutzpolizei* aceste ţinute, repetând:

— O să ne apărăm de o agresiune poloneză!

Ideea este, mai degrabă, să îi atace pe la spate pe apărătorii coridorului polonez, atunci când germanii vor ataca la frontiera pomeraniană. Ideea este în primul rând să cucerească Vesterplatte, o insulă de la gurile Vistulei unde polonezii au creat un arsenal care e păzit de o sută de oameni.

În Germania, în cursul acestei veri fierbinţi, trupele pleacă „la manevre”. Recrutarea unui nou contingent e devansată şi lăsarea la vatră a celui precedent e amânată. Două milioane de oameni sunt sub arme.

Printre ei, douăzeci şi cinci de mii de SS-işti în *feldgrau*.

— Adunarea… Împărţirea plăcuţelor de identitate.

De data aceasta, e plecarea cea mare. Spre est? Nu, spre nord. Cea mai mare parte a *Verfügungstruppe* e îndreptată spre Stettin, unde o aşteaptă nave de transport. E prima croazieră din tinereţea membrilor săi. Sirenele şuieră. Parâmele sunt dezlegate. Direcţia: Königsberg!

Între SS-iştii înarmaţi şi cadrele Wehrmachtului domneşte cea mai bună înţelegere. Generalul Werner Kempf, care nu face parte din Ordinul Negru, formează Panzer-brigade 4 punându-şi laolaltă cavalerii blindaţi cu motocicliştii, infanteriştii şi artileriştii formaţiunilor *Verfügungstruppen*.

Apropiindu-se de imensele orizonturi, întretăiate de lacuri şi păduri, ale Prusiei Orientale, oamenii din *Deutschland* şi din *Germania* intră într-o lume nouă care nu este încă războiul, dar nu mai este deja nici pacea. Recoltele au fost strânse în grabă. Ogoarele sunt pustii, familiile prusace s-au strâns în jurul cuptoarelor de pâine, vitele sunt bine legate în grajdurile cu acoperişuri imense de paie. Totul pare pus la adăpost ca înaintea unei furtuni.

Departe spre interiorul pământurilor, la sud-vest, de cealaltă parte a Poloniei, alte trupe SS se adună şi se integrează în sistemul defensiv al Wehrmachtului. Aici generalul Walter von Reichenau comandă Armata a 10-a şi primeşte ca întăriri batalionul SS de pionieri şi mai ales *Leibstandarte Adolf Hitler*.

Silezia Superioară miroase a praf de puşcă. Veteranii

corpurilor france, care sunt numeroşi în trupele de asalt, îşi amintesc de luptele grele de după război, când trebuiau „create” frontierele Reichului împotriva franctirorilor polonezi şi ucraineni.

Sepp Dietrich nu îşi ascunde nerăbdarea de a vedea cum se va comporta în luptă cea mai fantastică trupă de paradă din lume.

Conductorii blindatelor îşi verifică motoarele în mirosul de ulei cald, pionierii sapă fortificaţii şi întind sârmă ghimpată. Trebuie să fie puşi la treabă, dar toţi ştiu că războiul se va desfăşura de cealaltă parte a frontierei.

SS-iştii îşi demontează armele, le curăţă, le montează la loc. Zgomot de chiulase şi de cizme.

Un ordin soseşte de la Statul-Major: „Permisiile sunt suprimate.”

Stranie armată care primeşte această decizie ca pe o veste bună, cu strigăte de bucurie. Cu toţii se văd de pe-acum la Varşovia.

Pentru SS-işti, Polonia nu mai există… Pentru ei, de altfel, această ţară nu a existat niciodată. Ofiţerii din *Leibstandarte*, strânşi la cină în jurul unor mese lungi din lemn alb puse în aer liber, ironizează, la sfârşitul unei nesfârşite zile de aşteptare:

— Ce ţară „ersatz”: din treizeci de milioane de locuitori, patruzeci la sută nici măcar nu sunt polonezi!

Deja, ei dezmembrează naţiunea creată atât de dificil de „mezelarii de la Versailles”:

— Poznania, Silezia şi Mazuria sunt germane. Polezia e lituaniană, Galiţia şi Volânia sunt ucrainene…

Pactul germano-sovietic de neagresiune a avut efectul unui trăsnet în această zi de 23 august 1939 şi vesteşte o nouă împărţire a Poloniei.

Contradicţie politică, dar realitate biologică. În seara aceasta, în popotele SS-ului înarmat, nu se cunoaşte niciun caz de conştiinţă… Cu toţii beau pentru apropiata împărţire a Poloniei:

— *Prosit!*

E încă întuneric. Pe toate frontierele, din Silezia până în

Prusia, ofiţerii îşi privesc cadranele luminoase ale ceasurilor. E 4,45.

— *Vorwarts!*

Motoarele pornesc, oamenii se năpustesc, şenilele muşcă din pământ şi, dintr-un avânt uriaş de fiare, zdrobesc bornele de graniţă.

Primele rafale sfâşie noaptea. În Polonia Războiul a început.

Oamenii din SS primesc botezul focului. Poliţiştii, soldaţii şi grănicerii polonezi se retrag ripostând cu foc. Acum nu mai este un exerciţiu. Gloanţele ucid şi schijele rup carnea. Unii nu vor mai apuca zorile.

Dar avântul pare irezistibil. Primii kilometri sunt străbătuţi în goană. Deja membrii trupelor de asalt se caţără în turelele Panzerelor care deschid drumul, scuipând moartea pe gura tunurilor lor scurte.

Zorii se revarsă odată cu ploaia. Plafonul rămâne coborât şi foarte puţine avioane pot decola. Luptele se dau între infanterişti, corp la corp. Pretutindeni ard sate şi păduri. Explozii surde fac să se cutremure pământul. Primii morţi zac în şanţurile drumurilor, jalnici şi răşchiraţi. Ploaia continuă să cadă. Solul devine o mocirlă însângerată.

La Berlin, Adolf Hitler urcă cu un pas alert tribuna de la Opera Kroll, unde îşi ţine sesiunile Reichstagul şi le declară deputaţilor săi:

— Începând din această clipă, nu mai sunt decât primul soldat al Reichului german. Am îmbrăcat din nou tunica aceasta care îmi era nespus de dragă şi pe care o consideram sfântă. Nu o voi mai părăsi decât după victoria totală şi, dacă destinul ne-ar refuza-o, nu i-aş supravieţui.

Sute de mii de oameni, în aceeaşi tunică *feldgrau*, se năpustesc la asaltul poziţiilor poloneze. Prima ciocnire e dură. Împotmolit în sârma ghimpată, un detaşament al Wehrmachtului este atacat cu lăncile de cavaleria poloneză.

Dar unele unităţi au progresat deja cu cincizeci de kilometri în prima zi. Motociclete şi auto-mitraliere se iau la întrecere pe şoselele Poloniei, de-a lungul cărora se strâng

primii prizonieri, cu privirea goală, cu capul ras, cu imense mantale verzui care flutură peste moletiere şi cu „şepcile” sfâşiate puse de-a curmezişul peste feţele acoperite de o barbă murdară.

Oamenii din SS îi privesc cu o asprime arogantă pe aceşti învinşi, jalnici, ca toţi învinşii, care sunt mânaţi spre spatele frontului cu înjurături, lovituri date cu patul puştii şi cu şuturi în fund:

— *Untermenschen* (suboameni)!

Ei sunt *Ubermenschen* (supraoamenii) care savurează prima zi de campanie şi de victorie şi nu prea observă că rândurile li s-au rărit în zorii acestei zile de 1 septembrie.

Doctrina ofensivei cu orice preţ îi va costa scump pe SS-işti. Tot vrând să le ia ochii „camarazilor” din *Offiziers Korps*, Junkerii şi Führerii din regimentele *Deutschland* şi *Germania* vor plăti un tribut foarte greu în cursul acestei scurte campanii.

Acesta este *Blitzkrieg*, războiul-fulger. Încă din a cincea zi a ofensivei, germanii traversează Vistula şi ating periferiile Varşoviei din cea de-a noua.

Sovieticii îi atacă pe polonezi pe la spate pe 17 septembrie şi ocupă Lvow (pe care germanii îl numesc Lemberg). Zece zile mai târziu, Varşovia capitulează.

Pe 6 octombrie, războiul din Polonia se termină, după ce nu a durat decât o lună. Trupele Reichului au pierdut treisprezece mii de oameni, din care opt mii ucişi şi cinci mii dispăruţi.

În rândurile SS-ului, pierderile sunt foarte ridicate.

— Au fost prost comandaţi, afirmă ofiţerii armatei regulate.

— Au fost prost echipaţi şi prost sprijiniţi de Wehrmacht, o întoarce Heinrich Himmler.

Polemica s-a declanşat. La modul general, *Verfügungstruppe* a fost tratată ca o unitate de asalt. De îndată ce o misiune se dovedeşte dificilă, dacă nu imposibilă – front de străpuns, cazemată de cucerit, pod de trecut – o mică frază începe să fie rostită în Statele-Majore:

— Se ocupă SS-ul de asta…

În curând, avea să se ocupe şi de multe alte misiuni…

Pretutindeni, de-a lungul drumurilor, pe câmpuri, pe străzi, zac cadavre peste care cade ploaia rece a toamnei poloneze.

Ele nu poartă însă nici uniforma germană, nici uniforma poloneză, nici uniforma sovietică. Sunt civili, cu hainele lor de lucru sau de duminică, sfâşiate de gloanţe. Multe cadavre sunt mutilate.

Anumite provincii „poloneze” erau odinioară populate în proporţie de 75% de germani de obârşie. După expulzările masive din 1925, au mai rămas nenumăraţi *Volksdeutscher*, care alcătuiesc o minoritate activă şi urâtă de Varşovia. Cei mai rebeli intră în *Jungdeutsche Partei*, care nu îşi ascunde simpatiile faţă de cel de-al III-lea Reich.

De-a lungul întregului an 1939, situaţia va deveni din ce în ce mai încordată. De la injurii se ajunge rapid la lovituri. Hitler susţine că şaptezeci de mii de germani din Polonia au trecut graniţa pentru a se refugia în patria-mamă. Propagandă? Exagerare? În orice caz, au avut loc incidente grave…

Pentru polonezi, cel mai neînsemnat teuton devine un franctiror… Pe 3 septembrie 1939, a treia zi de război, postul de radio polonez anunţă că ordinul nr. 59 trebuie executat fără întârziere. Germanii sunt arestaţi şi împuşcaţi. Propaganda lui Göbbels va vorbi de şaizeci de mii de morţi!

Ură ivită din negura veacurilor şi care arde ca un incendiu de nestins, în aceste regiuni disputate dintotdeauna între germani şi slavi.

Ură pe care o aţâţă din nou apropierea războiului, uruitul Panzerelor şi vuietul Stukasurilor.

Civilii germani din Polonia urmăresc la radio înaintarea „eliberatorilor” lor. Deseori, uşile caselor se deschid şi în prag apar soldaţi polonezi care se retrag. Mereu e pusă aceeaşi întrebare:

— Unde aţi ascuns armele?

În districtul Blomberg, în regiunea Thorn, în ţinutul

Posen e vânată „coloana a cincea”.

Asasinate, jafuri, violuri, incendii. Cei care nu sunt împuşcaţi pe loc sunt deportaţi spre est în lungi convoaie tragice.

Lângă pădurea Targowisko, un ofiţer polonez adună vreo cincizeci de civili germani:

— O să facem cu voi un exerciţiu de tragere.

Ţintele vii sunt împărţite în trei grupuri şi dispuse două câte două. Li se arată un deal:

— Fugiţi într-acolo. Cine ajunge pe deal scapă.

Primele două grupuri iau startul: Gustav Schubert, 65 de ani, şi Kurt Kempf, 22 de ani. Cei doi pornesc în goană. Polonezii trag ca la vânătoare. Oamenii cad la pământ.

— Următorii…

Următorii doi sunt bătrânii Jaentsch, soţ şi soţie.

Aşezat pe o ladă, un soldat polonez cântă la acordeon.

— Haide, Hedwige. O să fie ultima noastră plimbare.

Cei doi soţi pornesc spre moarte, ţinându-se de mână. Ca şi tinerii Hemmerling. Femeia va cădea prima şi soţul ei o va duce în braţe înainte de a cădea împuşcat la rândul lui.

Soseşte un maior polonez care pune capăt asasinatelor.

Dar supravieţuitorii sunt capturaţi din nou înainte de a fi ajuns înapoi în satul lor şi jocul începe din nou. Cad şchioapa Jeanne Schwartz şi un copil de trei ani, Erhard Prochnau. Cad Frau Hanke şi copila sa de şapte ani…

Maiorul polonez intervine din nou:

— Opriţi măcelul ăsta.

Supravieţuitorii se îndepărtează în sfârşit, conduşi de o fată, Elsa Kubatz.

În inima unei păduri de brazi şi mesteceni se află o fântână, o simplă groapă în argila gălbuie. Polonezii aruncă acolo cadavrele, cu copiii deasupra, peste care mai azvârl un câine mort:

— Să se odihnească lângă stârvul ăsta, blestemaţii ăştia de nemţi, dacă tot au sânge de câine în ei…

Acestor grozăvii, desfăşurate în haosul înfrângerii, le răspund foarte repede altele, desfăşurate în organizarea victoriei…

SS-iştii înarmaţi îi vor face să plătească „însutit” pe polonezi şi în primul rând pe evrei: în 1945 se va vorbi de şase milioane de morţi, aşa cum germanii au vorbit de şaizeci de mii în 1939…

Pe 19 septembrie 1939, un artilerist SS pe nume Ernst şi un poliţist militar închid cincizeci de evrei într-o sinagogă şi hotărăsc să se distreze puţin.

— Ai chef să tragi la ţintă? întreabă Ernst.

— *Jawohl!* răspunde celălalt.

Cei doi îşi scot pistoalele Luger şi îi strigă pe prizonieri:

— Haideţi, şobolanilor, ieşiţi din gaura voastră. Doi câte doi şi cu mâinile sus.

De îndată ce ies, li se arată o ţintă:

— Aţi văzut copacul încovoiat? Să vedem cine ajunge primul. *Schnell!*

Evreii o iau la fugă. Pistoalele pocnesc. Cei doi se rostogolesc în iarbă, răniţi mortal.

— Următorii doi.

Jocul continuă, până ce o patrulă din Wehrmacht apare şi îl întrerupe. Generalul de sector reuneşte un consiliu de război. Procurorul militar german cere pedeapsa cu moartea. Poliţistul militar scapă cu nouă ani de muncă silnică şi SS-istul Ernst cu trei ani de închisoare. Ambii au fost recunoscuţi „vinovaţi de omucidere fără premeditare”.

Curtea de apel de la Berlin confirmă verdictul şi consideră că tânărul Ernst, „excelent soldat”, a acţionat „fără cea mai mică premeditare şi într-un spirit de entuziasm juvenil…” O amnistie va pune capăt detenţiei şi SS-istul se va întoarce la bateria sa de artilerie.

Bineînţeles, tribunalul evocă în treacăt atrocităţile comise de polonezi la adresa germanilor. Se va mai vorbi multă vreme de ele…

Generalul de armată Johannes Blaskowitz, comandatul suprem din Polonia, vede cum rapoartele se acumulează şi explodează:

— SS-iştii ăştia se poartă josnic! O să trimit un memorandum la Berlin.

Şeful Wehrmachtului nu face foarte bine diferenţa între

formaţiunile SS care se năpustesc pe teritoriile ocupate ca nişte lăcuste şi poartă de-acum toate aceleaşi uniforme.

El îi pune astfel laolaltă pe adevăraţii combatanţi din *Verfügungstruppe* şi pe cei din *Totenkopfverbänden*, deocamdată mai mult poliţişti decât soldaţi. Reinhard Heydrich, şeful SD-ului, a format şi el unităţi uşoare, *Einsatzkommandos*, conduse de Standartehführerul (colonelul) Streckenbach, căruia îi dă o sarcină precisă:

— Trebuie să „epurăm" Polonia.

Comandourile SS se vor ocupa de acest lucru, îndrumate şi ajutate de *Volksdeutscher*-ii supravieţuitori. Brutalitatea lor va întrece în scurt timp orice închipuire. Generalii din Wehrmacht mârâie adesea împotriva acestor „metode".

Adolf Hitler îi prevenise totuşi, înainte chiar de începerea campaniei:

— Vom lua pe teritoriile ocupate măsuri care riscă să nu vă placă. Asta e. Mărginiţi-vă să duceţi războiul. Alţii se vor ocupa de restul…

Epurarea va fi deosebit de radicală în zonele care trebuie „germanizate". Pe 15 septembrie, în regiunea Katowice, SS-iştii din comandoul *Obergruppenführerului* Udo von Woyrsch încep să îi „lichideze" sistematic pe evrei.

Dar Reinhard Heydrich vede şi mai departe:

— Trebuie să suprimăm elita poloneză.

Atunci sunt sistematic arestaţi moşierii, profesorii universitari, medicii, preoţii, notabilii…

Războiul s-a abătut peste Polonia. Tot Coridorul, Poznania, Silezia, sudul şi estul Prusiei Orientale sunt pur şi simplu anexate Reichului. Localnicii polonezi trebuie să se retragă în jurul Varşoviei, în acest stat-fantomă botezat Guvernământ general. Marea politică de germanizare a început. Combatanţii din SS-ul înarmat pot pleca pe alte teatre de operaţiuni, acum că au deschis calea…

Heinrich Himmler le va spune într-o zi celor din *Leibstandarte Adolf Hitler*:

— În Polonia, când trupele SS au părăsit ţara, polonezii

nu au păstrat o amintire prea frumoasă despre noi. Trebuie să o spunem cu toată sinceritatea, chiar dacă astea sunt nişte lucruri care nu pot fi aduse la cunoştinţa marelui public: în anumite locuri, au existat uneori adevărate războaie de gherilă care au fost mult mai grele decât lupta propriu-zisă. Atunci am avut noi nevoie de trupe care au primit o educaţie ideologică, pentru a aduce la ordine aceste ţări ocupate…

Şi va adăuga:

— A trebuit să deportăm mii şi sute de mii de persoane. Am avut duritatea de a împuşca mii de conducători de-ai lor…

Ofiţerul polonez îi spusese tinerei germane Elsa Kubatz, în timp ce ordona împuşcarea civililor nemţi:

— *Woina na Woina* (Aşa-i războiul).

Ecoul răspunde:

— *Das ist Krieg*.

Acest război va dura pentru Polonia cinci ani şi jumătate.

Ca pretutindeni, pe urmele *Panzerdivisionen* SS-ul recrutează. Ca în Austria, ca în Sudeţi, ca la Danzig sunt înrolaţi tineri *Volksdeutscher*, subjugaţi de victoriile Führerului.

Ei încep iniţial prin a deveni poliţişti auxiliari şi îi vânează pe foştii lor stăpâni. Şi ei au de încheiat socoteli însutit… *Brigadeführerul* Rudolf von Alvensleben, care îi conduce, nu încearcă în niciun caz să îi domolească, ci încuviinţează dorinţa de răzbunare a acestor băieţi impetuoşi.

— Aşa-s tinerii, ce să-i faci…

Aşa cum au făcut şi în Boemia-Moravia, SS-iştii controlează şi anumite unităţi de poliţie locală. Unii cehi şi polonezi sunt de-acum auxiliari. Ideea e să fie folosită ura ancestrală: primii sunt excelenţi pentru a-i depista pe comuniştii slovaci, iar ceilalţi pentru a-i vâna pe evreii galiţieni… Dar, deşi sunt controlaţi de SS, ei vor rămâne mereu nişte poliţişti şi nu combatanţi, cu excepţia cehilor primiţi în Waffen SS după trecerea prin faţa unei comisii

rasiale specializate. Remarcabil de disciplinaţi şi brutali din fire, ei vor rămâne fideli până la capăt, în cele mai grele circumstanţe ale războiului.

Diferenţa dintre cele două ramuri ale Ordinului Negru se accentuează. Heinrich Himmler înţelege că de-acum înainte viitorul SS-ului e să se inaureze.

El a obţinut de la Adolf Hitler ca toţi SS-iştii, indiferent de faptul că sunt militari sau poliţişti, să fie judecaţi de-acum înainte de tribunale ale Ordinului Negru, şi nu ale Wehrmachtului. El vrea să meargă însă şi mai departe.

Numai că trebuie să acţioneze cu diplomaţie. Generalul comandant suprem von Brauchitsch cere să se întâlnească cu *Reichsführerul* Himmler. Şeful Ordinului Negru nu se simte încă îndeajuns de puternic pentru a se arăta intransigent, astfel încât încearcă să îl liniştească pe interlocutorul său:

— Politica noastră etnică va fi înfăptuită cu cât mai mare grijă şi cu minimum de vărsare de sânge.

Dacă tot a abordat acest subiect, el ţine să le dea asigurări generalilor:

— Nu se pune problema înfiinţării unei armate SS paralele cu Wehrmachtul.

Şi totuşi acesta este planul pe care vrea să îl realizeze fără răgaz din acest moment…

Himmler a lăsat în Polonia trupe de poliţie suficiente pentru a păstra ordinea, acum că ţara e decapitată de cadrele ei, şi ştie că se poate baza pe SS-iştii înarmaţi pentru a interveni la cea mai mică revoltă serioasă. El are însă pentru ei alte ambiţii, mai mult militare decât poliţieneşti.

Verfügungstruppe, *Leibstandarte Adolf Hitler* şi majoritatea formaţiunilor *Totenkopfverbanden* se întorc în cantonamentele lor din Germania.

Primul cuvânt de ordine: reluarea instrucţiei, ţinând cont de experienţa de luptă reală. În patru săptămâni de lupte, aceşti oameni au învăţat mai mult decât în patru ani de manevre. Himmler îi convoacă pe responsabilii unităţilor

combatante ale Ordinului Negru:

— Vreau mai puţine pierderi în rândurile noastre… La adversar, mi-e total indiferent. Chiar din contră.

Nu e nevoie să se insiste în această privinţă. Dar care va fi viitorul adversar?

Trebuie oare să privească spre vest – sau spre nord, unde un straniu război uitat se desfăşoară între finlandezi şi sovietici în Karelia?

— O să vedeţi, spune Himmler cu un zâmbet care îi ridică mustaţa scurtă. Oricum, puteţi să sărbătoriţi în linişte solstiţiul de iarnă…

Şi lumânările se aprind în cazărmi în jurul bradului de Crăciun, în timp ce în noaptea germană se înalţă cântece în cinstea nu a copilului născut la Bethleem, ci a eroilor căzuţi în faţa Varşoviei…

În această ciudată iarnă în care armele grele rămân tăcute pe tot frontul occidental, armata SS e pe cale de a-şi îndeplini mutaţia. În câteva luni, ea nu va mai fi nici măcar întru totul germană…

Adolf Hitler a obţinut în sfârşit de la generalii săi o sută de divizii care vor fi toate operaţionale în primăvară. Führerul e convins că a făurit spada lui Siegfried.

Heinrich Himmler trebuie să se mulţumească cu cifre mai modeste. El controlează circa douăzeci şi cinci de mii de oameni sub arme, respectiv a zecea parte din efectivele *Allgemeine SS*, SS-ul general din timp de pace.

Adolf Hitler i-a recomandat… cumpătarea:

— Nu umflaţi prea mult efectivele. Vreau ca SS-ul să fie întotdeauna o forţă exemplară şi incomparabilă. Perfecţiunea nu se împacă cu mulţimea.

Reichsführerul se crede totuşi autorizat să transfere gărzile din *Totenkopfverbänden* în cadrul SS-ului înarmat şi să îi mobilizeze pe „copoii” din *Ordnungpolizei* (poliţia de ordine).

Acum, pe lângă *Leibstandarte Adolf Hitler*, care depăşeşte valoarea unui regiment de elită, el controlează trei divizii pe picior de război (*Verfügungdivision*,

Totenkopfdivision şi *Polizeidivision*). El a mai militarizat paisprezece *Standarten* (regimente) *Totenkopf*, neîndivizionate. Împreună cu diversele servicii şi cu şcolile de cadre, este o adevărată mică armată. Dar, de-acum înainte, duce lipsă de oameni.

Himmler e nevoit să smulgă recruţi din birourile de recrutare ale Wehrmachtului. Începe atunci o luptă surdă dusă cu documente, intrigi şi decrete.

Heinrich Himmler iese învingător, deoarece găseşte alături de el un sergent recrutor de talie mondială.

Gruppenführerul Gottlob Berger va fi omul de bază al SS-ului înarmat. În vârstă de patruzeci şi patru de ani, e un veteran al Ordinului Negru, devotat cu fanatism şi teribil de activ. Fost combatant în Marele Război, unde a servit în trupele de asalt, el s-a pomenit în Germania frământată de după război, gata să „o ia de la capăt”. Profesor de gimnastică în Wurtemberg, Berger a intrat din entuziasm în SS, unde acest campion de alergare, natație şi mai ales de box e apreciat.

Berger e un suab voinic, cu un cap rotund, ochi albaştri, şireţi şi naivi totodată, cu mâini ca nişte lopeţi şi o capacitate incredibilă de a goli o sticlă de şnaps fără să se resimtă deloc.

Pe 1 aprilie 1940, e numit şef al *SS Hauptamt* (serviciul central al SS-ului) şi va rămâne în acest post pe toată durata războiului.

Lui i-a venit primul ideea care avea să îi dea Waffen SS-ului fizionomia sa originală:

— Vom recruta din rândul *Volksdeutscher*.

Berger cunoaşte foarte bine această problemă a germanilor de obârşie. El e cel care a condus corpul franc din Sudeţi şi i-a organizat în miliţii pe nemţii din Polonia. Berger începe deja să recruteze clandestin din protectorate şi din ţările neutre…

O sută de nemţi din Slovacia intră în SS. Ginerele lui Gottlob Berger, Andreas Schmidt, führer al germanilor din România, duce spre teritoriile Reichului, în pofida tuturor

controalelor, o mie de voluntari „străini” pentru Waffen SS.

Pentru şeful *SS Hauptamt* par să nu mai existe limite, şi i-o şi spune lui Heinrich Himmler:

— Peste un milion şi jumătate de nemţi trăiesc în Europa de Sud-Est şi scapă total serviciilor de recrutare ale Wehrmachtului…

Pe teritoriul Reichului însuşi, dificultăţile vor fi în acest fel ocolite. Un singur cuvânt va domina de-acum înainte diferitele direcţii ale Ordinului Negru din Germania: *Erganzung*, adică înrolare.

Gottlob Berger începe să recruteze bărbaţi între treizeci şi patruzeci de ani care nu sunt vizaţi deocamdată de recrutarea militară, ca şi tineri între optsprezece şi nouăsprezece ani.

Generalii din Wehrmacht se văd depăşiţi, dar nu îşi schimbă părerea într-o privinţă anume:

— Niciodată membrii *Totenkopfstandarten* nu vor fi pentru noi nişte soldaţi.

Oficial, aceştia sunt „funcţionari”. Numai că sunt peste treizeci de mii… şi poartă uniforma *feldgrau*, nu le fie cu supărare celor din *Offizier Korps*.

Campania de recrutare e de-acum în toi în tot cel de-al III-lea Reich şi vârsta minimă a voluntarilor e acum stabilită la şaptesprezece ani. Condiţiile sunt simple: să fii arian, să ai peste 1,70 metri, să nu ai cazier şi să treci examenul medical. Sloganurile izbucnesc pe afişe şi în ziare: „SS-iştii înarmaţi sunt regimente ale Gărzii în cea mai frumoasă tradiţie pe care o implică acest titlu.” În gimnazii ca şi în ateliere sau ferme, prietenii şi colegii îşi trec din mână în mână o întreagă literatură de propagandă.

Atleţi aruncând suliţe, războinici ţâşnind din holdele de grâu cu pistolul-mitralieră în mâini, defilări, vulturi, decoraţii, alinieri de baionete. Şi motociclete, tunuri, tancuri camuflate cu frunziş fremătător.

Soldaţii de plumb se însufleţesc şi pornesc la atac. Legendele proclamă: „Într-un război ideologic, e o mare cinste să serveşti într-un corp naţional-socialist.”

Cei ce au peste 1,80 metri au speranţa să intre în

Leibstandarte şi de a împărtăşi, cred ei, viaţa zilnică a Führerului.

Numai în luna ianuarie 1940, se prezintă 49.211 voluntari, din care sunt reţinuţi 19.087 candidaţi SS.

SS-ul înarmat sporeşte rapid. Unităţi de rezervă şi de instrucţie, numite *Ersatz Regiment* şi *Ersatz Batalion*, sunt înfiinţare începând din primăvară.

Neostenit, Gottlob Berger dialoghează cu şefii Wehrmachtului pentru a obţine concesii şi a face din trupele sale cea de-a patra ramură a forţelor Reichului, alături de armata de uscat, de marină şi cea a aerului.

Într-o zi, el ajunge în sfârşit la cartierul general al Ordinului Negru, cu expresia bucuroasă a suabului care a izbutit să-şi vândă vaca în târgul prefecturii *Kreis*-ului (districtului administrativ).

Heinrich Himmler simte că situaţia se prezintă bine.

— Aşadar?

— O.K.W.-ul a recunoscut în cele din urmă că suntem combatanţi cu statut deplin.

— Chiar şi *Totenkopfstandarten*?

— Să nu cerem prea mult… O să vedem mai târziu dacă tipul lor de serviciu va fi considerat „militar” sau „civil”. Dar vor face parte din acelaşi ansamblu ca şi celelalte trupe ale noastre.

Heinrich Himmler poate atunci să facă oficială denumirea de *Waffen SS*, adică Armata SS.

Data de 2 martie 1940 nu este o zi de naştere, ci de botez.

Trebuie să se continue găsirea de oameni şi să li se dea maşini şi arme. Mica luptă dintre şefii SS şi birouri reîncepe.

Dar ministrul Armamentului, Fritz Todt, este un *alter Kampfer* al partidului. Heinrich Himmler se pune pe capul lui şi pledează cu iscusinţă dosarul Waffen SS, dovedindu-se pretenţios ca un copil care visează la noi jucării. Doctorul Todt îl liniştеşte:

— Dar bineînţeles, dragul meu Heinrich, o să-ţi primeşti tunurile grele şi auto-mitralierele pe care le vrei.

Pe 9 aprilie 1940, pentru a le-o lua înainte britanicilor care vor să-şi asigure baze în Norvegia, germanii trec la atac.

Pentru aceasta, ei trec graniţa daneză şi ocupă toată ţara, până la Copenhaga, în timp ce debarcă trupe la Oslo, Kristlansand, Bergen, Trondheim şi Narvik. E ofensiva de primăvară.

Waffen SS nu a luat parte la această bătălie, dar tot ce e nordic îi aparţine…

Gottlob Berger va putea ajunge cu mult dincolo de visele sale cele mai optimiste. După germanii de obârşie, *Volksdeutscher*, va recruta acum străini „germanici”…

Heinrich Himmler îl îmboldeşte la această internaţionalizare a Ordinului Negru. De-acum înainte, puterea SS-ului se va întinde cu mult dincolo de fostele graniţe germane, asupra întregii Europe, neutre, ocupată sau aliată.

— Rasa depăşeşte naţiunea, îi spune el lui Berger, ai cărui emisari îşi încep treaba de sergenţi recrutori.

Începând de la sfârşitul lunii aprilie 1940, un regiment al Waffen SS primeşte danezi şi norvegieni şi îşi ia numele de *Nordland*.

Câteva săptămâni mai târziu, ofensiva din vest urmându-i victoriei din nord, un al doilea regiment primeşte olandezi şi flamanzi şi se numeşte *Westland*.

Aceşti voluntari vor putea fi reîntâlniţi ulterior, când vor începe să sosească în centrele de instrucţie ale Waffen SS cu bocancii lor mari, cu bocceluţa şi ultimul costum civil.

Momentul lor prielnic va veni. Până atunci, trebuie să se pregătească pentru marea ofensivă din vest, unde va fi pusă în joc reputaţia militară a noii armate a SS-ului.

Dintre toate diviziile, *SS Polizei* pare a fi cea mai rămasă în urmă. Majoritatea soldaţilor ei sunt deja în vârstă şi mai obişnuiţi să controleze actele sau să descurce ambuteiajele decât să lupte în linia întâi.

Heinrich Himmler face apel la generalul Poliţiei von Pfeffer-Wildenbruch:

— Trebuie să menţineţi o poziţie defensivă pe linia

Siegfried. Nu e foarte eroic, dar fiecare trebuie să servească unde poate.

Generalul Karl von Pfeffer-Wildenbruch pare deja în vârstă, dar cu nasul lui ca un cioc de vultur, cu sprâncenele groase şi blonde şi cu ochii foarte spălăciţi, nu e lipsit de alură. Himmler tocmai l-a numit *SS Gruppenführer* şi bătrânul poliţist îi este recunoscător pentru această favoare, astfel încât pocneşte din călcâie şi răspunde:

— Orice serviciu este o onoare, *Reichsführer*.

Himmler încuviinţează, apoi îi strânge mâna:

— Fiţi fără grijă, va veni şi rândul dumneavoastră să luptaţi.

El ştie că *SS Polizei* este încă echipată cu arme ceheşti, că vechile sale tunuri sunt trase de cai şi că oamenii ei au nevoie să se călească.

Dimpotrivă, ar vrea să ofere diviziei *Totenkopf* un loc de cinste. Dispreţul cu care generalii Wehrmachtului îi tratează pe oamenii lui Theodor Eicke îl irită. Nu l-au pus ei oare în al doilea val de rezervă?

Himmler îl convoacă, la rândul lui, pe Eicke. Acesta e mânios foc pe generalul Maximilian Freiherr von Weichs, care tocmai i-a inspectat unitatea „într-un mod foarte rece”:

— E un aristocrat… un catolic… un reacţionar… Unul dintre cei cărora ar fi trebuit să le facem felul odată cu Röhm şi clica lui!

Reichsführerul îl lasă să se liniştească, apoi îi dă câteva sfaturi:

— O s-o facem şi pe asta la vremea ei… Până atunci, ziceţi-i lui von Weichs ăsta că sunteţi una dintre cele şapte divizii, din cele o sută treizeci şi nouă ale armatei, care e complet motorizată. Şi mai ziceţi-i că aşteptaţi să vă vină de pe o zi pe alta artilerie grea… Şi o să vedeţi atunci ce amabil o să devină.

Începând din acea zi, divizia *Totenkopf* dobândeşte o reputaţie militară pe care se va strădui să nu şi-o dezmintă niciodată.

În seara de 9 mai 1940, „războiul ciudat” s-a încheiat. În acest ajun al ofensivei, Waffen SS are deja aproape o sută de mii de soldaţi sub arme.

O CAMPANIE DRĂGUŢĂ

În zorii zilei de 10 mai 1940, războiul ciudat se încheie şi începe adevăratul război, cu morţi, răniţi şi fugari, cu eroii şi laşii săi, cu soldaţii care îşi potrivesc pentru ultima oară cureluşa căştii sub bărbie, înainte de a-şi lipi obrazul de patul de lemn al armei şi de a căuta în zare silueta fugitivă a inamicului.

Forţele armate ale Reichului pătrund în Olanda, în Belgia şi în Luxemburg. Adolf Hitler a ales numele de cod al operaţiunii: *Fall Gelb*.

Adevărata bătălie se declanşează şi membrii foarte recentei Waffen SS vor participa la ea, în primele rânduri, acolo unde se capătă cu toptanul cruci de fier şi cruci de lemn.

Unităţii *Leibstandarte Adolf Hitler* îi revine onoarea de a trage primul foc de armă.

Un grup de luptă stă ascuns de-a lungul unui drum. Soldaţii în ţinută de camuflaj se pitesc în şanţuri, invizibili în aceste ceasuri dinaintea zorilor. În faţa lor, un pod care marchează graniţa. Dincolo de el, primul obiectiv: un oraş olandez pe nume De Poppe.

Un tânăr ofiţer se uită la ceas. La 5,30 fix, îşi îmboldeşte oamenii la asalt. În spatele lor, începe să se lumineze de ziuă.

Grănicerii olandezi patrulează, cu puşca la umăr. Vor fi capturaţi înainte de a fi tras un singur foc.

SS-iştii smulg firele care comandă dispozitivul de sabotaj, apoi ridică liniştiţi bariera de lemn vopsită în roşu,

alb şi albastru, în culorile casei regale d'Orange.

— *Die Strasse ist frei* (Drumul e liber)!

SS-iştii fac semn vehiculelor să înainteze. Încet, coloana lungă se pune în mişcare. *Leibstandarte* este în întregime motorizată: motociclete şi camioane avansează acum pe o şosea pavată care trece peste numeroase canale pe poduri cu balansier, aşa cum se văd în tablourile vechilor maeştri ai şcolii din Nord.

În auto-mitraliere, tanchiştii în uniformă neagră şi-au suflecat mânecile pentru a se bucura de primele raze ale soarelui de iunie. Cu căştile la urechi, comandanţii de vehicul urmează înaintarea victorioasă a tuturor camarazilor lor. Paraşutiştii au sărit deja şi aşteaptă năvala tancurilor.

E războiul-fulger, *Blitzkrieg*, care seamănă cu un uriaş raliu automobilistic. Spre amiază, elementele avansate ale *Leibstandarte* au parcurs deja peste o sută de kilometri!

Vehiculele lui Sepp Dietrich înaintează pe străzile oraşului Zwolle, capitala provinciei Overyssel, din centrul Olandei, între graniţa germană şi imensul lac artificial Zuyderzee.

Răsună câteva focuri de armă, cărora le răspund rafalele lungi ale mitralierelor de bord.

Unii soldaţi olandezi sunt omorâţi pe loc, alţii se retrag, aruncând podurile în aer. Sepp Dietrich se impacientează:

— Mai repede, mai repede! Trebuie să trecem râul Yssel.

Dietrich trimite un batalion în direcţia Zutphen. La puţin timp după aceea, îi parvine un mesaj, adus de un motociclist: „Oraşul Hooen în mâinile noastre cu două sute de prizonieri."

Sepp Dietrich jubilează şi ordonă:

— Continuaţi!

O companie înaintează năvalnic în fruntea batalionului. Încă şaptezeci de kilometri parcurşi în ambianţa unui atac de cavalerie. Membrii Waffen SS au meritat cu prisosinţă să poarte pe caschetă emblema husarilor morţii... O sută douăzeci şi şapte de olandezi sunt capturaţi dintr-un foc.

Sepp Dietrich hotărăşte să dea un exemplu şi îi acordă *Obersturmführerului* Kraas Crucea de fier Clasa I. E prima din unitate. Al doilea război mondial a început cu adevărat...

Prima zi de campanie nu poate fi decât una a victoriei. Dar SS-iştii din garda personală a lui Adolf Hitler sunt în cele din urmă opriţi de un curs de apă, acel faimos fluviu Yssel, pe care nu îl pot traversa decât într-un singur punct.

Deja, bătălia frontierelor e încheiată şi acum se va trece la atacarea „Fortăreţei Olanda", această zonă din jurul marilor metropole Rotterdam, Amsterdam, Haga, Utrecht şi Leyden.

Generalul von Bock, care comandă grupul de armate însărcinat să „lichideze" Olanda, hotărăşte să utilizeze noua formaţiune militară.

— O să-i folosesc pe cei din Waffen SS. O să vedem noi, când îi punem la treabă, dacă sunt poliţişti sau soldaţi.

Prusacul îşi potriveşte monoclul sub sprânceana încruntată şi se apleacă peste hărţile sale.

Leibstandarte e îndreptată spre Rotterdam, regimentul *Der Führer* spre Utrecht, prin Arnhem, iar regimentele *Deutschland* şi *Germania*, spre Louvain. Rinul şi Meuse odată trecute, toată ofensiva basculează spre sud-vest. După Brabantul septentrional, Brabantul meridional. Avangărzile motorizate ale Waffen SS nu iau în seamă graniţele.

Britanicii şi francezii contraatacă şi pătrund în Belgia. Generalul Giraud, cu jambierele sale de piele şi mustăţile încârligate, care nu e lipsit nici de curaj, nici de bravură, primeşte un mesaj:

„Podurile de la Moerdijk sunt capturate de paraşutişti germani."

— Le eliberez eu, hotărăşte Giraud.

A doua zi, 11 mai, vine contraofensiva franceză după ofensiva germană. *Furia* contra *blitz*-ului...

Numai că, în faţa lui Giraud se desfăşoară Panzerele şi

de deasupra lui vin în picaj Stukasurile. Moerdijk nu va fi eliberat şi la Tilburg generalul se loveşte de Waffen SS.

Oamenii lui Paul Hausser îi resping pe cei ai lui Giraud spre Breda. Infanteriştii germani ştiu să coopereze cu tanchiştii şi aviatorii. O tactică nouă e pe cale de a se naşte în Olanda, în această a doua zi de război. În a treia, francezii se retrag spre Rosendaal şi în a patra părăsesc Ţările de Jos.

Câteva elemente franco-olandeze au reuşit să ajungă în arhipelagul Zelandei, din extremitatea vestică a ţării, în ţinuturile joase ameninţate de Marea Nordului şi lovite de briza din larg.

Comandamentul german trimite spre aceste insule nesigure, pierdute în ceţuri între mare şi cer, două regimente din Verfügungdivision: *Deutschland* şi *Germania*. Niciun peisaj nu e mai potrivit ca acesta unor războinici impragmaţi de legendele nordice!

Paul Hausser îşi conduce oamenii tot mai departe spre vest:

— O să ne oprim când în faţa noastră nu se va mai găsi pământ... în afara Angliei.

Walcheren şi Beveland sunt cucerite în acest ritm rapid, pe care nimic nu pare să îl poată frânge. La o săptămână după declanşarea ofensivei *Fall Gelb*, oamenii din Waffen SS patrulează în oraşul Vlissingen, portul cel mai important din Zelanda.

Netulburaţi, insulari placizi, cu pantaloni largi de catifea, încălţaţi cu saboţi, cu şapca pe o ureche şi cu pipa în colţul gurii se uită la războinicii în ţinută de camuflaj care îşi scot cizmele grele ghintuite şi păşesc pe pietrele rostogolite de valurile reci şi înspumate.

Foarte repede, membrii Waffen SS ai *Leibstandarte* fac joncţiunea cu paraşutiştii care ţin podurile din Moerdijik. Fraternitatea de arme dintre cele două trupe de şoc nu se va dezminţi pe toată durata războiului. Luftwaffe rămâne de altfel cea mai naţional-socialistă dintre cele trei arme.

— La drum spre Rotterdam!

Dar olandezii şi-au revenit şi, retraşi în perimetrul fortificat, blochează orice înaintare. SS-iştii bat pasul pe loc în faţa marelui port al deltei Rinului şi Meusei.

În după-amiaza de 14 mai, cerul vuieşte de motoarele unei imense flote aeriene.

— Bombardierele atacă!

Avioanele Heinkel îşi deschid cala şi bombele se prăvălesc peste oraş: opt sute de morţi şi de o sută de ori mai mulţi sinistraţi.

Flăcările izbucnesc din acoperişurile spintecate. *Leibstandarte* primeşte ordinul să înainteze. Infanterişti şi vehicule se strecoară printre bucăţile de ziduri şubrede. Localnicii s-au refugiat în pivniţe. Printre ruine rătăcesc, răvăşiţi, răniţi.

Privelişte de coşmar. Războinicii Reichului înaintează printr-o ambianţă de Amurg al Zeilor. SS-iştii cântă:

Acum, trosnesc oasele bătrâne şi putrede ale lumii
Germania ne ascultă astăzi, iar mâine, lumea întreagă!

Beţie a unei victorii uşoare. Deoarece, după două ore de la bombardament, olandezii se predau în masă. Avioanele şi-au făcut efectul terorizant.

Generalul paraşutist Kurt Student – o figură legendară, al cărui nume naşte calambururi: paraşutiştii germani sunt numiţi „studenţi” – şi generalul Dietrich von Choltitz străbat rapid oraşul în flăcări şi se instalează liniştiţi la cartierul general al armatei olandeze.

Soldaţii învinşi se adună sub ferestrele lor.

— Se pare că trebuie să ne predăm puştile nemţilor.

Prada începe să se adune, când în piaţă îşi face apariţia o coloană motorizată: *Leibstandarte*. Imediat, răpăitul mitralierelor acoperă zgomotul motoarelor de camion. Oamenii lui Sepp Dietrich au mâncărimi la deget şi prizonierii aceştia încă înarmaţi seamănă prea mult cu nişte combatanţi încât să nu stârnească dorinţa de a trage la grămadă.

Scena nu durează decât câteva secunde, dar

transformă predarea în măcel. Von Choltitz şi Student se reped la fereastră să oprească masacrul şi urlă:

— Încetaţi focul, şleahtă de idioţi!

Nimeni însă nu îi aude. Unul dintre aceste gloanţe, zise pierdute tocmai fiindcă nu sunt aşa pentru toată lumea, îl loveşte pe Student în plină faţă. Generalul se prăbuşeşte, cu chipul plin de sânge. Va scăpa însă cu viaţă şi va păstra, odată cu cicatricea, o slăbiciune pentru Waffen SS. Acest militar nu aparţine categoriei celor ranchiunoşi.

Sepp Dietrich nu şi-a dat seama de nimic şi îşi împinge deja elementele de avangardă pe drumul spre Delft.

Leibstandarte îşi face aici intrarea în aceeaşi seară. Membrii Waffen SS îi schimbă pe cei câţiva paraşutişti care rezistă de patru zile, complet încercuiţi.

— E prăpăd!

Sunt descoperite cadavre la fiecare colţ de stradă. Războiul „sprinten şi vesel” costă scump. Dar SS-iştii au făcut peste trei mii cinci sute de prizonieri într-o singură zi.

A doua zi, *Leibstandarte* îşi continuă drumul. Când ajunge la Haga, armata olandeză tocmai a capitulat.

Pentru oamenii lui Sepp Dietrich, războiul din Olanda a durat o săptămână. Comandorul izbucneşte într-un râs sonor de bavarez. Ochii îi dispar cu totul sub pliurile feţei rubiconde, luminate de soare şi de şnaps:

— Vă las răgazul să vizitaţi Amsterdamul. După aia, o să daţi o raită prin Franţa…

În Franţa luptă acum *Totenkopfdivision*. Theodor Eicke abia îşi ascunde dezamăgirea de a culege laurii la câteva zile după Sepp Dietrich şi Paul Hausser, vrând cu orice preţ să dovedească faptul că oamenii lui sunt nişte soldaţi ca şi ceilalţi.

Eicke traversează ca o vijelie Namur şi Charleville şi, pe 19 mai, ia poziţie în regiunea Cambrai. Ordinele sunt simple: „Acoperirea flancului drept al Panzerdivision 7.” Eicke protejează înaintarea unui general încă necunoscut pe nume Erwin Rommel.

Pe 20 mai, avangărzile germane au ajuns la Canalul

Mânecii, la gura fluviului Somme, şi au încercuit peste un milion de soldaţi britanici şi francezi.

Un contraatac englez îi zgâlţâie pe membrii *Totenkopf*, care deplâng vreo douăzeci de morţi, după ce au pierdut deja cincisprezece, la botezul focului, cu două zile în urmă.

Dar s-a întâmplat ceva şi mai grav: SS-iştii au cedat puţin teren şi au abandonat vehicule în mâinile inamicului. A doua zi, francezii, la rândul lor, pornesc la contraatac. *Totenkopf* ţine piept cu o oarecare îngrijorare. Dar o veste bună îi linişteşte repede pe SS-işti.

— Vine *Leibstandarte*!

Sepp Dietrich nu îl lasă de izbelişte pe Theodor Eicke, de care îl leagă amintiri comune – şi sângeroase – care datează din Noaptea cuţitelor lungi şi de la moartea lui Röhm.

Lupta continuă. Aliaţii sunt izolaţi în punga de la Dunkerque. Trebuie aruncaţi în mare.

De-acum înainte, germanii se lovesc de britanici, baricadaţi îndărătul unui şir de canale, la sud de trupele încercuite. Sepp Dietrich va depăşi obstacolul la Watten. Numai că un ordin al lui Adolf Hitler va ţintui toate unităţile pe loc. Se pare deodată că Führerul vrea să le dea britanicilor posibilitatea de a se reîmbarca. Frontul se stabilizează pentru câteva zile.

Se mai dau lupte în sectoarele ţinute de unităţi ale Waffen SS. Târgul Saint-Venant e ocupat şi eliberat de câteva ori de fiecare tabără.

În zorii zilei de 27 mai, atacul este reluat. Luptele sunt înverşunate. *Der Führer* şi *Germania* progresează prin pădurea deasă de la Nieppe. *Deutschland* înaintează spre Merville, în cooperare cu *Totenkopf*.

Ofensiva costă foarte scump. SS-iştii avansează fără sprijin de artilerie şi compensează lipsa de experienţă prin temeritate. E o metodă care le va rări simţitor rândurile. Majoritatea ofiţerilor de trupă cad în fruntea oamenilor lor.

Oberführerul Felix Steiner utilizează pentru prima oară acest grad intermediar între colonel şi general şi comandă tot regimentul *Deutschland*, din care vrea să facă o unitate

de asalt model a SS. În faţa lui, râul Lys; dincolo de el, englezii, ocupând poziţii bine întărite şi cât se poate de hotărâţi să reziste.

Steiner regăseşte întrucâtva atmosfera din 1914-1918. Dar pentru SS-işti, războiul de poziţii trebuie să redevină întotdeauna un război în mişcare.

Oamenii îşi duc până la canal bărcile mari de cauciuc, se îmbarcă şi traversează trăgând la vâsle. Gloanţele englezilor fac să ţâşnească gheizere din apa întunecată. Mitralierele germane ripostează de pe malul celălalt. Spre seară, două batalioane au reuşit să stabilească un cap de pod. Steiner e cu avangărzile sale, de cealaltă parte a apei. Brusc, se ivesc tancuri engleze.

— Sunt vreo douăzeci, constată comandantul primului batalion care a trecut canalul.

Una dintre companiile sale e atacată. Atunci, un tânăr *Untersturmführer* se repede şi atacă tancul din frunte cu grenade de mână. Arme derizorii contra masei gigantice care continuă să înainteze şi sfârşeşte prin a-l zdrobi pe ofiţer sub şenile.

Dar sacrificiul său redă curaj secţiunii. Un om sare pe un tanc şi încearcă să vâre o grenadă prin fanta de ochire, însă cade, mitraliat la gura ţevii de un alt blindat. Atunci, oamenii ies din gropile lor, trăgând în blindaje cu puşca şi chiar cu pistolul. Gloanţele ricoşează; toţi sunt ucişi.

Din clipa aceasta, batalionul nu cedează niciun metru de teren; cei trei comandanţi de companie vor primi Crucea de fier Clasa I.

Deodată, se aud nişte lătrături răguşite: sunt tunurile antitanc uşoare care vin în sprijin. Servanţii lor fac parte din *Totenkopf*.

SS-iştii se îmbrăţişează, fericiţi, dar în acelaşi timp toţi turbează: tancurile engleze continuă să ameninţe şi să blocheze frontul, protejând retragerea de la Dunkerque.

Totenkopf a avut cincizeci de morţi trecând canalul Béthune. Oamenii sunt epuizaţi şi arţăgoşi. Englezii se apără bine şi ştiu să tragă.

O sută de soldaţi din *Royal Norfolk* sunt încercuiţi într-o fermă, lângă Paradis.

— Predaţi-vă!

Răspunsul scurt aminteşte de Cambronne la Waterloo. Când primeşti o misiune de sacrificiu, te baţi până la capăt.

În faţa soldaţilor Maiestăţii Sale, soldaţii Führerului.

Aceştia aparţin companiei 4 din batalionul 1 al regimentului 2 de infanterie al diviziei *Totenkopf*.

Obersturmführerul care comandă asaltul se impacientează. Când oamenii lui cuceresc în cele din urmă dispozitivul, nu găsesc decât o mână de englezi scoşi din luptă.

Îi aliniază pe toţi în faţa unui zid, supravieţuitori şi răniţi deopotrivă, apoi ordonă ca două mitraliere să tragă în ei la grămadă. Cei care scapă vor fi ucişi cu lovituri de pat de puşcă şi de baionetă.

Vor fi totuşi doi supravieţuitori care să relateze cele întâmplate[1].

Membrii Waffen SS rivalizează în privinţa curajului… şi a imprudenţei. Asemenea soldaţi, fanatizaţi, sunt făgăduiţi repede morţii. Iar şefii se dovedesc şi mai imprudenţi decât soldaţii.

Ca de obicei, Sepp Dietrich se joacă de-a sublocotenenţii. În maşinuţa sa de comandament, şeful *Leibstandarte* se crede un agent de legătură între vârfurile avangărzilor sale şi sfârşeşte prin a se pomeni complet izolat între axele de marş a două dintre batalioanele sale. Problema e că cei doi ofiţeri nu-şi mai pot înălţa capetele fără să audă şuierând gloanţele. Poziţie de neţinut, dar care trebuie totuşi ţinută.

Timp de cinci ore, comandantul gărzii personale a Führerului e nevoit să se bălăcească în noroi, ca să nimerească în gura lupului…

Sepp Dietrich e „aprins” brusc de englezi. Vehiculul său ia foc şi nu are timp decât să sară afară cu ofiţerul lui de ordonanţă.

---

[1] Ofiţerul SS, Fritz Knochlein, va fi identificat, judecat şi spânzurat în 1949 (n.a.).

Cei doi stau pitiţi într-un şanţ, cu noroiul până la gât. Două companii SS încearcă să îi elibereze, dar eşuează şi se retrag cu pierderi.

Pe drum se aude un uruit. Sunt tancuri germane. Sepp Dietrich se bucură de sosirea acestor întăriri, iar britanicii se bucură şi mai mult de apariţia acestor ţinte mişcătoare, pe care le atacă cu tunul, fără grabă, ca la exerciţii, şi scot din luptă patru tancuri. *Obergruppenführerul* care găsea că situaţia lui e grotescă o găseşte acum disperată.

Dar Sepp Dietrich nu poate fi lăsat într-un asemenea necaz. Comandamentul îi trimite un pluton de tancuri grele, un pluton de auto-mitraliere şi un batalion întreg de infanterişti! Membrii Waffen SS din *Leibstandarte* îşi eliberează în sfârşit şeful şi, fără să se oprească, îşi continuă înaintarea. Seara, târgul Wormhoudt e în mâinile lor, împreună cu şapte sute cincizeci de prizonieri englezi.

Fall Gelb se încheie. În zece zile, forţa de luptă franco-britanică a fost nimicită şi două sute de mii de oameni sunt încercuiţi la Dunkerque. *Fall Rot* începe.

O sută patruzeci de divizii germane se năpustesc asupra Franţei. Somme, Aisne, Marna, Sena şi Loire vor fi trecute rând pe rând.

Pe 14 iunie 1940, la numai o lună şi ceva de la începutul ofensivei în Vest, forţele Reichului intră în Paris.

Leibstandarte traversează Villers-Cotterets şi ajunge la Marne. De data aceasta nu va mai exista niciun miracol pentru francezi... Soldaţii sunt luaţi prizonieri cu miile, regimente întregi, epuizaţi şi zăpăciţi. Cei din companiile de propagandă filmează din plin coloanele de senegalezi şi de algerieni care sunt îndreptaţi spre spatele frontului, cu mâinile la ceafă, cu mantaua fluturând, pierzându-şi moletierele şi bidoanele. „Iată armata democraţiei...”

Uneori, câţiva francezi încăpăţânaţi sunt ucişi în spatele unei vechi mitraliere Hotchkiss, doar pentru onoarea de a se comporta eroic când totul se duce de râpă.

Reichul aruncă în luptă prea multe avioane, prea multe tancuri, prea mulţi soldaţi, şi deopotrivă prea multă înflăcărare. În centrul atacului principal se află cele două

divizii ale Waffen SS şi *Leibstandarte*, ai căror vlăjgani înaintează cu bustul gol prin holdele de grâu, curăţând terenul cu rafale scurte de pistol-mitralieră. Iată-i în soarele strălucitor al solstiţiului de iunie, aşa cum îi va vedea adversarul lor Henry de Montherlant, rănit pe Somme: „Şcolari înalţi şi palizi, cu picioarele goale, care merg cântând la acordeon.”

Iată revanşa lui Arminius şi a saxonilor! Iată-i pe războinicii iviţi din ascunzişul pădurilor pentru a ruina lumea burgheză şi morala creştină!

Oamenii din Waffen SS luptă sub semnul soarelui, cu care îşi jalonează înaintarea, cu stindardele roşii a căror imensă cruce încârligată indică avioanelor poziţia lor. Cerul a devenit german.

Pe urmele Panzerelor, infanteriştii motorizaţi se năpustesc spre sud, trăgând adânc în piept aerul dulce al Franţei învinse.

În timp ce primii soldaţi germani defilează în faţa Arcului de Triumf din Place de l’Etoile, Adolf Hitler ordonă tuturor unităţilor să continue urmărirea şi distrugerea trupelor încercuite.

Polizeidivision trece în sfârşit la atac. În două zile, ea adună fără luptă peste patru mii de prizonieri, pierzând doar doi oameni ucişi de unul dintre ultimele avioane franceze, şi alţi doi, răniţi fiindcă au căzut de pe motocicletele lansate cu toată viteza spre sud.

Acum, SS-iştii înaintează prin Burgundia. Vechiul pământ al burgunzilor răsună de cântecele germanice uitate de la îndelungata călătorie care adusese odinioară acest popor din insula daneză Bornholm în ţinutul francez al Dijonului. Brusc, trecutul reînvie. Iată, la un interval de un mileniu, al doilea val al marilor invazii. Sub cizmele SS-iştilor, Burgundia redevine Burgundland…

— Aici vom clădi un stat nordic exemplar, declară Heinrich Himmler, pe care casele cu acoperişuri de ţigle multicolore şi lăcuite îl entuziasmează.

Trebuie continuată urmărirea trupelor franceze. Sepp Dietrich îşi trimite *Leibstandarte* la nimereală, înaintea

tuturor celorlalte trupe ale Reichului. Vinul victoriei curge în valuri. Epuizaţi, soldaţii, cenuşii de praf, adorm în camioanele şi în maşinile blindate, fără ca măcar să-şi mai scoată căştile de oţel.

Câteva unităţi franceze încearcă să rupă încercuirea şi să scape din Linia Maginot, devenită o capcană. Aceşti oameni, încotoşmănaţi în mantalele lor lungi, cu umerii tăiaţi de nenumărate curele, împovăraţi de imensele puşti Lebel pe care le numesc „undiţe” vor lupta uneori cu energia disperării. În această armată în derută, cei bravi sunt şi mai măreţi prin singurătatea şi suferinţa lor.

Câţiva disperaţi eroici se lovesc de elementele de vârf ale *Verfügungdivision*. Satele şi pădurile cad în mâinile germanilor. Paul Hausser poate să creadă că de-acum înainte nimic nu îi va mai opune rezistenţă. În seara de 17 iunie, el notează în jurnalul său: „Tentativa inamică de a scăpa din încercuire atacând divizia este complet stopată. Peste treizeci de mii de prizonieri şi imense cantităţi de material au căzut în mâinile noastre. În comparaţie cu acest mare succes, pierderile noastre trebuie considerate foarte uşoare: în cursul luptelor din această zi, am avut trei ofiţeri şi treizeci de soldaţi ucişi, şi trei ofiţeri şi optzeci de soldaţi răniţi.”

Înaintarea este acum atât de rapidă încât unităţi lansate în avangardă par să dispară în întregime în victorie, aşa cum altele dispar într-un naufragiu. Aşa este cazul cu *Leibstandarte*, pe care comandantul ei o va „pierde” timp de trei zile.

Pe 18 iunie, generalul von Kleist, în cursul unei recunoaşteri, sfârşeşte prin a-l regăsi pe Sepp Dietrich. Şeful gărzii de corp a lui Adolf Hitler a trecut de Nevers cu peste douăzeci de kilometri. Kleist îi spune doar:

— Atingeţi Moulins şi traversaţi Allier.

Germanii ajung în Auvergne. *Leibstandarte Adolf Hitler* îşi face intrarea în Vichy, viitoarea capitală a Franţei învinse.

Sepp Dietrich nu se opreşte.

— Mergem mai departe! ordonă el batalionului său de recunoaştere.

Motocicliştii în impermeabile lungi de cauciuc verde, cu mitraliera de-a curmezişul pieptului, îşi pun din nou motoarele în funcţiune. Saint-Pourçain, Clermont-Ferrand, Saint-Etienne.

În timp ce Sepp Dietrich se implântă, ca o săgeată de foc, în vechiul ţinut Arvernes, Theodor Eicke şi Paul Hausser mai adună câteva victorii în misiunea lor de păzire a flancurilor diviziilor blindate. Regimentele *Totenkopf*, *Germania*, *Deutschland* şi *Der Führer* se iau la întrecere pentru a-şi ameliora „scorul“. Un detaşament de motociclişti SS ia el singur şase mii de prizonieri!

Chiar şi cei din *Polizeidivision* au luptat bine. Din 10 iunie, ei înaintează prin Ardeni şi Argonne. Un contraatac al tancurilor franceze i-a silit să se retragă de trei ori, dar regimentele de poliţie vor să obţină tot atât de multe victorii ca şi ceilalţi soldaţi şi ajung la lupta corp la corp. Pierderile sunt severe. În cursul a două ciocniri, şapte sute de SS-işti sunt scoşi din luptă, dintre care peste o sută treizeci ucişi. Comandantul trimite *Polizeidivision* în rezervă şi şeful ei, *Gruppenführerul* Pfeffer-Wildenbruch, îi scrie lui Himmler: „Ofiţerii, ca şi soldaţii, regretă doar că nu şi-au putut dovedi mai mult valoarea pe câmpul de luptă.”

Campania se încheie. Francezii cer armistiţiu. Pentru a grăbi şi mai mult lucrurile, două divizii SS primesc ordinul de a porni spre Bordeaux.

Oamenii în ţinută de camuflaj descoperă valurile lungi ale Atlanticului şi ocupă coasta până la graniţa spaniolă.

Un ofiţer cu caschetă plată, cu figura brunetă tăiată de o mustaţă groasă, îl aşteaptă pe Paul Hausser la bariera de la graniţă.

— *Viva Franco!*

— *Heil Hitler!*

Soldaţii se aliniază pentru paradă. Un soare strălucitor aprinde scânteieri pe oţelul căştilor şi al baionetelor.

În fundul ţinutului Auvergne, Sepp Dietrich primeşte un mesaj:

— Îndreptaţi-vă spre nord. Traversaţi Parisul. Întoarceţi-vă la Berlin. Veţi participa la defilarea în cinstea victoriei.

Membrii Waffen SS din *Leibstandarte* defilează din nou „pe sub tei”[1], în capitala Reichului. Acum, SS-iştii din garda personală a Führerului nu mai poartă uniforma neagră, ci defilează în *feldgrau* prin faţa fostului caporal din Marele Război, căruia vin să îi ofere florile revanşei. Pe piept au Cruci de fier nou-nouţe, care scânteiază în soarele acestei veri a victoriei.

Pe 19 iunie 1940, Führerul se întâlneşte cu membrii Reichstagului şi cu demnitarii regimului, adunaţi la Opera Kroll.

Sala răsună de aplauze şi de strigăte scandate: *Sieg Heil!* Sub o imensă cruce încârligată neagră, înconjurată de o coroană de frunze de stejar care pare să iasă dintr-un soare strălucitor, Adolf Hitler ia cuvântul de la tribună.

În faţa aleşilor şi fidelilor săi, şi ei în uniformă, el face, cu un glas sacadat în care se desluşeşte accentul austriac, bilanţul *Blitzkrieg*-ului care i-a dus trupele de la graniţa olandeză la cea spaniolă. Al III-lea Reich a silit Franţa să depună armele.

Führerul, cu mâinile aşezate pe tribuna pe care o strânge din toate puterile, aşa cum un vultur îşi ţine prada, aduce omagiu trupelor germane victorioase. Pentru prima dată, pe 19 iunie 1940, el va menţiona oficial numele „gărzii” sale:

— În sânul acestor armate au luptat şi vajnicele trupe ale diviziilor şi regimentelor Waffen SS.

Armata naţional-socialistă de o sută de mii de oameni intră în istorie. Soldaţii străzii au devenit, la rândul lor, seniori ai războiului.

---

[1] Aluzie la bulevardul Unter den Linden din Berlin, un fel de Champs-Elysees german. (n. trad.).

NOII GERMANI

Era Metz, imediat după campania din Franţa. Heinrich Himmler nu pare nemulţumit că a ales un vechi ţinut al Imperiului care se întoarce la Reich pentru a rosti acest discurs destinat ofiţerilor din *Leibstandarte Adolf Hitler*.

Aceşti oameni, cei mai curajoşi dintre curajoşi şi cei mai fideli dintre fideli, sunt cei cărora vrea să le anunţe noua orientare a Waffen SS.

Heinrich Himmler nu face de altfel decât să concretizeze ceea ce a fost dintotdeauna marele vis al Ordinului Negru: reunirea tuturor oamenilor de rasă nordică într-un acelaşi imperiu.

El spune:

— Vreau să construiesc un ordin care să exprime şi să dezvolte concepţia conţinută în sângele nordic, pentru a atrage astfel spre noi tot sângele nordic al lumii, pentru a-i deposeda pe adversarii noştri de el şi de a ni-l însuşi. Astfel, în marea politică pe care am conceput-o, nu vom mai avea niciodată de luptat cu mari cantităţi din acest sânge, nici cu valorile pe care le reprezintă. Trebuie să atragem spre noi sângele nordic şi ceilalţi nu trebuie să-l aibă.

Reichsführerul se opreşte câteva clipe, ţinând sub priviri întreg Freikorps-ul celei mai frumoase sale divizii SS. Sunt nişte vlăjgani splendizi, dintre care mulţi arborează Cruci de fier câştigate în recenta campanie din Franţa.

În mijlocul ofiţerilor săi, Sepp Dietrich îşi mușcă mustaţa cu aerul acela de aventurier ironic care îl indispune întotdeauna puţin pe Heinrich Himmler. Camaradului Sepp, cu obrazul lui tăbăcit, îi place să ia aerul unui ţăran de la Dunăre când maestrul Ordinului Negru se lansează în discursuri într-un amfiteatru.

Imperturbabil, cu monoclul fremătând şi privirea metalică, Heinrich Himmler continuă:

— Repet că trebuie să atragem spre noi tot sângele nordic. Această idee şi acest scop există de ani de zile şi nu au fost niciodată abandonate. Tot ce am îndeplinit ne-a

făcut să înaintăm cu un pas spre obiectivul nostru. La fel, tot ce vom mai îndeplini ne va face să înaintăm în aceeaşi direcţie.

Himmler nu se poate împiedica acum să îşi mustre puţin ofiţerii şi să le amintească acestor „seniori ai războiului” că fac parte dintr-un acelaşi ordin, căruia îi este şeful:

— Dar acest ţel nu poate fi atins decât dacă fiecare dintre noi nu se opreşte la ceea ce iubeşte, la activitatea sa, la compania sa, la regimentul său – pe care trebuie să-l iubească şi de care trebuie să fie mândru – ci merge până la marele tot: SS-ul…

Acum, Himmler îşi scandează cuvintele, cu glasul acela sec, puţin ascuţit, dar care biciuieşte credinţa totală în rolul său şi în misiunea sa:

— …SS-ul care nu este el însuşi decât un mijloc de a ajunge la scopul etern: ideologia creată de Führer, Reichul pe care l-a întemeiat, imperiul tuturor germanilor.

Ofiţerii din *Leibstandarte Adolf Hitler* nu sunt oameni care să aplaude un discurs, ci se ridică şi strigă de trei ori *Heil*-ul victoriei.

Motocicletele şi maşinile de campanie îşi pornesc motoarele. Acum SS-iştii trebuie să se întoarcă la cantonamente, să inspecteze armele, să facă propuneri pentru decoraţii şi pedepse, să scrie rapoarte, să pregătească exerciţiul de noapte şi marşul din zori.

A doua zi, vor pleca spre coasta Mânecii sau spre Elada, spre Atlantic sau Caucaz, spre Capul Nord sau Crimeea. Ei încă nu ştiu că în marea luptă ce se pregăteşte, viaţa pe front a unui ofiţer SS nu va depăşi niciodată în medie două săptămâni, dar au înţeles acum că vechea gardă va suferi o schimbare.

Waffen SS nu mai e doar germană. Alături de *Reichsdeutsche* şi de *Volksdeutsche* vor lupta acum voluntari „germanici”.

Într-un orăşel, cu casele sale cu pereţi lambrisaţi şi cu castelul său feudal care pare ieşit dintr-un basm de Grimm,

un om de vreo patruzeci de ani, cu chipul energic lucrează zi şi noapte, înconjurat de secretare în uniforme *feldgrau*.

La Hildesheim, în Hanovra, într-un ţinut impregnat de sângele saxonilor masacraţi odinioară de împăratul Carol cel Mare, s-a instalat *Germanische Leitstelle* (direcţia germanică) a Waffen SS.

Doctorul Riedweg nu e nemulţumit de calamburul care dă titlul ziarului pe care l-a creat recent pentru SS-ul înarmat: *Werden*. Asta înseamnă într-adevăr „a deveni”, dar evocă şi tocmai numele oraşului Werden unde păgânii au fost odinioară masacraţi pentru crimă de fidelitate faţă de zeii nordici.

Franz Riedweg nu e german, ci este – sau mai curând era, deoarece confederaţia nu prea glumeşte cu asemenea lucruri – cetăţean elveţian. Membru al diferitelor grupuri „frontiste”, cum ar fi *Kampfbund* sau *Schweitzer Heimatwehr*, el s-a agitat mult împreună cu câţiva camarazi elveţieni germanici seduşi de naţional-socialism. În cele din urmă, a trecut graniţa deoarece nu poate suporta să rămână neutru în acest război care cuprinde încetul cu încetul toată Europa.

Medicul militar Riedweg – chirurg de meserie şi soldat din vocaţie – poartă acum la guler cele patru stele pătrate de *Sturmbannführer* (maior) în Waffen SS. El este cel care a avut ideea acestei *Germanische Leitstelle* şi a reuşit fără greutate să le-o impună lui Himmler şi lui Berger.

— Oficiul meu e birou de plasare şi agenţie de voiaj, îi place lui să spună cu un hohot de râs.

Datorită lui, circa şapte sute de cetăţeni elveţieni vor trece clandestin graniţa pentru a constitui un batalion de vânători de munte SS sau pentru a intra în diviziile regulate. Pentru germanici, nu există o problemă de limbă şi romanzii vorbesc şi germana, învăţată obligatoriu la şcoala din cantonul fiecăruia. Dar Riedweg vede deja lucrurile în perspectivă şi se gândeşte că vor fi foarte utili într-o bună zi, când vor fi recrutaţi valoni sau chiar, de ce nu, francezi. Cunoaşte destul de bine lumea încât să ştie că „sângele bun” nordic se găseşte pretutindeni.

Dar momentul încă nu a sosit... Atunci, în 1940, Riedweg îşi limitează activităţile la popoarele scandinave şi olandezi.

Fapt curios, *Sturmbannführerul* Riedweg este ginerele mareşalului Werner von Blomberg, scos din funcţie în 1938, în urma unui complot urzit de Reinhard Heydrich.

Ceea ce înseamnă că şeful *Germanische Leitstelle*, sau G.L., nu e întotdeauna foarte bine privit la S.D., sau *Sicherheitdienst*.

Unii poliţişti ar vrea chiar să îi facă şi lui „figura lui Röhm”... El unul însă dă din umeri şi când e deranjat, se foloseşte, pentru a-şi goli biroul de provocatori, de vechiul strigăt de război al vechilor elveţieni:

— *Haaruus* (Afară)!

După câteva zile de la trecerea graniţei daneze, germanii au început să recruteze pentru Waffen SS.

Înclinându-se în faţa forţei, regele Christian a reuşit să evite vărsarea de sânge în această lună aprilie a anului 1940. E deja mult, şi monarhul, plimbându-se călare în fiecare dimineaţă prin mulţimea de oameni a capitalei sale, fără să pară a se sinchisi de patrulele germane, dă exemplul unei rezistenţe pasive care seamănă mai degrabă cu o neutralitate semeaţă.

O populaţie de obârşie daneză trăieşte pe teritoriul german şi o alta de limbă germană pe teritoriul danez. Cu toate acestea, nu va exista nicio anexiune şi bornele de graniţă vor rămâne la locul lor. De o parte şi de alta a postului de grăniceri, oamenii au aceiaşi strămoşi îndepărtaţi. Cetatea vikingă de la Trelleborg, din Insula Fionia, seamănă cu cea de la Haithabu, din Slesvig.

Haithabu e chiar unul din centrele de săpături arheologice desfăşurate înainte de război de Ordinul Negru.

SS-iştii sunt impresionaţi de trecutul Jutlandei, de unde provin aproape toate popoarele germanice...

Se pot baza oare pe partidul naţional-socialist local? Înfiinţat în 1930 de căpitanul de cavalerie Lembcke, această mişcare e condusă atunci de un medic pe nume

Fritz Clausen. E un bărbat gras şi adipos, cu privirea fixă şi cu glas răsunător, care are puţin tendinţa de a exagera cu *aqavit*-ul şi va amâna prea mult cura de dezintoxicare.

Partidul său, D.N.S.A.P., se vrea o copie desăvârşită a N.D.S.A.P.-ului german. Nimic nu lipseşte, nici cămaşa brună a SA-ului, care se numeşte aici *Storm-Afdelinger*, nici traducerea daneză a imnului *Horst Wessel Lied*, pe care îl intonează cu cel mai mic prilej. Clausen îşi aşteaptă momentul favorabil...

Un lup tânăr a crescut în umbra acestui bivol... Christian Frederik von Schalburg nu are decât treizeci şi patru de ani, dar viaţa lui seamănă cu un roman de aventuri. Născut în Rusia din părinţi baltici, şi-a petrecut copilăria în Ucraina. În momentul izbucnirii revoluţiei, el face parte dintre cadeţii ţarului. Reuşeşte să scape împreună cu familia şi ajunge în Danemarca, unde intră în garda regală şi îşi câştigă galoanele de *Kaptan-löjtant*.

Puternic impresionat de ceea ce a văzut în Rusia bolşevică, el nu se poate împiedica să facă politică. Militant al partidului naţional-socialist danez, el devine şeful tineretului D.N.S.A.P. cu puţin timp înainte de război.

Când izbucneşte conflictul fino-sovietic, Christian von Schalburg se înrolează în armata finlandeză, aidoma unui anumit număr de scandinavi, dar soseşte prea târziu încât să lupte multă vreme.

De-acum, Christian von Schalburg poartă un război lăuntric şi îşi ascunde cu greu graba de a relua lupta. Nu o trupă de paradă cum e garda regală îi poate oferi posibilitatea de a-şi satisface idealul.

Tânărul demisionează şi se înrolează odată cu primii danezi în Waffen SS, devenind unul dintre fondatorii regimentului *Nordland*.

Mitul nordic care rămâne la stadiul de melodie în Danemarca va deveni operă în Norvegia. Măreţia peisajelor şi a amintirilor redă peste secole vremea veşnică a vikingilor.

Aici, nimic nu e mic, nici fiordurile, nici munţii, nici

personajele. În ţara lui Peer Gynt lucrurile se fac până la capăt...

Aşa, de exemplu, Vidkun Quisling... Fiu al unui pastor de ţară din regiunea cea mai sălbatică a Telemarkului, el se înrolează în armată pentru a face o carieră care îl va aduce în postul de ataşat militar norvegian la Petersburg, apoi la Helsinki. Şi el vede cu ochii lui revoluţia bolşevică atunci când întreprinde o misiune de ajutorare a populaţiei abandonate, în tovărăşia celebrului explorator Fridjof Nansen. Întors în Norvegia, militează în partidul ţărănesc şi devine ministru de Război. Viitorul său politic pare asigurat.

Numai că Vidkun Quisling e obsedat de un vis măreţ: cel al superiorităţii rasei nordice şi a misiunii sale în lume. El ştie că vikingii au colonizat Islanda, au descoperit America, au întemeiat Rusia şi au creat prin secolul X un adevărat imperiu de fluvii şi de oceane.

A citit prea mult Gobineau, Chamberlain şi mai ales Rosenberg... Cu rădăcinile adânc implântate în Telemarkul lui natal, bântuit de eroii saga-urilor, orgolios şi visător, el nu poate decât să fie sedus de toate teoriile despre „sânge şi sol” care triumfă în Germania naţional-socialistă.

În mai 1933, la câteva luni după luarea puterii de către Adolf Hitler, el înfiinţează o mişcare, *Nasjional Samling*, şi hotărăşte să lupte sub semnul crucii Sfântului Olaf pentru renaşterea nordică. Quisling organizează chiar un fel de SA căreia îi dă numele de *Hird*. Quisling obţine treizeci de mii de voturi la alegeri, ceea ce pentru o ţară de trei milioane de locuitori e puţin şi totodată mult. Aşa că se încăpăţânează...

Bineînţeles, nu poate rămâne insensibil la avansurile Ordinului Negru. Mâna sa dreaptă, Albert Hagelin, trăieşte o parte din timp în Germania, ca angrosist, ca şi teoreticianul partidului, doctorul Hermann All, care se împarte între Suedia şi al III-lea Reich. Contactele dintre „fraţii nordici” sunt excelente.

Când are loc debarcarea germană, pe 9 aprilie 1940, Quisling, care are cincizeci şi doi de ani, ia puterea şi cere să nu se opună nicio rezistenţă. El nu reuşeşte însă să îl

facă pe regele Haakon al Norvegiei să îl imite pe regele Christian al Danemarcei, rămânând în mijlocul poporului său. Suveranul pleacă în Anglia…

În foarte scurt timp, germanii îl concediază pe Quisling şi îl numesc pe compatriotul lor Josef Terboven *Reichskommisar*.

Dar ideea nordică a învins. Cel mai mare scriitor norvegian în viaţă, Knut Hamsun, girează iniţiativele celor care vor să meargă „mai departe”. Şeful poliţiei, Jonas Lie, apare ca un partizan fanatic al celui de-al III-lea Reich şi lucrează în strânsă înţelegere cu *Gruppenführerul* Rediess, trimis permanent al lui Himmler.

Camarazilor danezi nu întârzie să li se alăture tineri norvegieni în cadrul noului regiment SS *Nordland*, care va fi definitiv constituit cu începere de la sfârşitul anului 1940.

Situaţia Olandei seamănă destul de mult cu a Norvegiei. Regina Wilhelmina s-a refugiat în Marea Britanie, la fel ca regele Haakon. Există un partid, *National-Socialistische Beweging*, care se poate compara cu *Nasjional Samling*. Comisarul Reichului, Seyss-Inquart, joacă acelaşi rol ca Terboven. Şi Anton Mussert seamănă nu într-o singură privinţă cu Vidkun Quisling.

E şi el un notabil. Fost elev al Şcolii Politehnice din Delft, Mussert a ales cariera de bază în Olanda, ca inginer de canale şi ecluze. Din 1927, de la vârsta de treizeci şi trei de ani, devine inginer-şef pe toată ţara, având o carieră remarcabilă. Mussert nu e lipsit de calităţi şi nici de defecte: dragoste de autoritate, dispreţ faţă de dezordine, ambiţie, dar şi, ca şi Quisling, naivitate incontestabilă.

Mişcarea sa, creată în 1931, nu este un factor neglijabil al vieţii politice olandeze. Trei sute de mii de voturi la alegerile provinciale şi cincizeci de mii de membri. Într-o ţară de douăsprezece milioane de locuitori, nu e rău, chiar dacă N.S.B. a marcat un recul în perioada imediat anterioară războiului.

Ceea ce deosebeşte Olanda de Norvegia e faptul că Germania e infinit mai aproape din punct de vedere

geografic.

Pentru unii germani şi unii olandezi, Olanda nu ar fi decât un fel de prelungire maritimă a Reichului. SS-iştilor le place să amintească faptul că acolo se găsesc cele mai frumoase tipuri nordice.

Imaginaţiile galopează, în timp ce pe toate cărările olandeze înaintează lungi coloane de partizani ai lui Mussert, cu uniformele lor negre şi cu bicicletele lor solemne, cu ghidon curbat în sus, care îi forţează pe ciclişti să stea drepţi ca nişte soldaţi la paradă.

Mişcarea îşi are extremiştii ei, ca intelectualul Rost van Tonningen sau bătăuşul Hendrick Feldmeijer, care a înfiinţat înainte de război *Weerafdeeling*, un fel de SA, şi a organizat garda pretoriană a lui Mussert după modelul SS-ului.

La fel ca Rediess în Norvegia, trimisul permanent al lui Heinrich Himmler, Hans Rauter, nu va avea nici o dificultate în a găsi interlocutori.

Imediat, sergenţii recrutori ai Waffen SS sunt gata să se apuce de lucru. Încă din 9 iunie 1940, Gottlob Berger se întâlneşte cu Anton Mussert. Şeful N.S.B. precizează:

— Colaborare între popoarele înfrăţite de rasă germanică, dar fără anexare…

Şeful SS-ului Hauptamt nu se angajează prea mult, şi Mussert rămâne întrucâtva îngrijorat.

Dar partizanii săi i-o iau înainte. Unii olandezi s-au alăturat chiar trupelor Reichului în toiul bătăliei.

Astfel, doi fraţi, făcuţi prizonieri la Dunkerque, în timp ce se pregăteau să se îmbarce spre Anglia, cu rămăşiţele armatei olandeze, au fost de îndată recuperaţi de soldaţii din *Leibstandarte Adolf Hitler*.

— Haideţi cu noi…

Acoperiţi de praf şi de glorie, aceşti războinici sunt splendizi şi vorbesc aproape aceeaşi limbă. Cei doi tineri olandezi au militat în N.S.B. şi se simte foarte repede „ca acasă”, astfel că îşi schimbă uniforma fără probleme.

Nu trece mult până să se întâlnească cu unii dintre camarazii lor la instrucţie, la München, unde se formează

un nou regiment al Waffen SS: *Westland*, pentru olandezi şi flamanzi, şi creat printr-un ordin special al lui Adolf Hitler încă din 25 mai 1940, după două săptămâni de la atacul în vest.

În Belgia, confuzia e desăvârşită. Regele Leopold, calomniat şi solitar, se închide în tăcere în palatul său din Laeken. Câţiva politicieni se agită. Poporul nu ştie după cine să se ia.

Dar în Belgia nu există un popor, ci două: valoni pe de o parte, flamanzi pe de alta.

Deocamdată, francofonii, care au dominat multă vreme, sunt văzuţi ca învinşi; drept pentru care izbucneşte revanşa flamanzilor.

Germanii profită din plin de acest sentiment, amintindu-şi de ajutorul pe care l-au adus „activiştii" în celălalt război, şi lasă să se înţeleagă faptul că vor crea un nou stat, ca în Croaţia sau Slovenia.

Ordinul Negru urmăreşte situaţia cu atât mai îndeaproape cu cât ea se dovedeşte în scurt timp foarte încurcată. Heinrich Himmler se teme de un popor atât de fundamental catolic. Mişcarea flamandă a părut multă vreme o „creaţie a preoţilor". Oamenii poartă de bună voie medalii, mătănii şi scapulare şi merg în pelerinaj la turnul din Yser, centru al naţionalismului flamand, care poartă pe cruce celebra monogramă cruciformă: AVV-VVK (Totul pentru Flandra şi Flandra pentru Hristos).

Asta nu împiedică mişcarea naţională flamandă, *Vlaamsch Nationaal Verbond*, creată în 1931, să aibă o alură foarte nazistă, cu a sa *Zwarte Brigade* (Brigada neagră) în uniformă în stil SS, condusă de tânărul deputat Raymond Tollenaere.

Leider-ul mişcării, Staf De Clerq, e văzut ca o figură destul de pitorească, „moşier şiret, bărbos ca un faun, cu mâini grăsuţe, mereu puţin umede, cu burtă proeminentă…", după cum va spune Léon Degrelle, care l-a cunoscut bine.

El este Quislingul Flandrei. Dar nu e singurul. Jef van De

Wiele – pe care cunoscătorii îl numesc Jef Cognac – conduce din 1935 un grupuscul pe care îl numeşte De Vlag, ceea ce în olandeză înseamnă „Drapelul”, dar înseamnă şi *De Vlaamsch-Duitsche Arbeidgemeenschap*, comunitatea de muncă flandro-germană. El supralicitează în domeniul nordismului şi al păgânismului, ceea ce nu le displace observatorilor Ordinului Negru.

Reprezentantul personal al lui Heinrich Himmler, Jungclaus, supraveghează cu şi mai mare surprindere şi cu interes evoluţia unui anumit număr de foşti militanţi ai *Verdinaso*, sau *Verbond van Dietsche Nationaal Solidaristen*, Liga naţional-solidariştilor thiozi (germani, în valonă) înfiinţată în 1931 de un personaj ciudat.

Joris van Severen seamănă cu un notabil înfăţişat de Greco şi rătăcit în vremurile noastre. Fin, mistic, emaciat, el şi-a organizat mişcarea ca pe un fel de ordin monastic şi războinic. Stilul său rămâne mai mult fascist decât nazist. Marele lui vis este să reunească Belgia, Olanda şi Luxemburgul într-un acelaşi stat, pe care îl numeşte Imperiul Thioz.

Nimeni nu ştie ce ar fi făcut el sub ocupaţia germană, deoarece, arestat în timpul ofensivei, a fost asasinat de nişte soldaţi francezi la Abbeville, pe 20 mai 1940. Drept pentru care devine un martir şi un simbol. Partizanii săi se dezbină. Unii se izolează aşteptând, iar alţii vor intra în rezistenţă. Majoritatea „durilor” se reunesc în jurul lui Jef François, fostul şef al miliţiei.

Iată un climat excelent pentru sergenţii recrutori ai lui Gottlob Berger, cărora nu le este deloc greu să îndrume un număr considerabil de tineri flamanzi spre regimentul *Westland* al Waffen SS, în care se înrolează printre primii avocatul René Lagrou.

Decizia soseşte pe 3 decembrie 1940 şi provine de la *Gruppenführerul* Hans Juttner, şeful SS-ului *Fuhrungshauptamt*, cartierul-general militar şi ideologic al Waffen SS, şi mare maestru în materie de organizare.

La ordinul personal al Führerului trebuie să fie adunate,

pentru a forma o nouă divizie, trei regimente de infanterie şi un regiment de artilerie.

Primul regiment este *Germania*, unul dintre cele mai vechi ale *Verfügungstruppe*, cel din Hamburg. Celelalte două sunt *Nordland* şi *Westland*, unităţile în care sunt regrupaţi danezii, norvegienii, olandezii şi flamanzii.

În fruntea acestei noi divizii va fi pus cel care este incontestabil cel mai bun dintre toţi comandanţii Waffen SS, cel care i-a dat spiritul şi stilul lui: Felix Steiner, care pleacă de la comanda vechiului său regiment *Deutschland* şi se duce la München, unde primeşte sarcina de a alcătui prima divizie de voluntari „germanici”.

Steiner îi repartizează în diferitele unităţi pe germani, pe *Volksdeutsche*, pe elveţienii germanici, pe scandinavi şi pe olandezi. Amalgamul trebuie să fie total şi el hotărăşte, exact ca în Legiunea străină franceză, să utilizeze o singură limbă de instrucţie şi de comandament, care nu poate fi decât germana.

Fiecare voluntar îşi păstrează naţionalitatea, dar aceasta se estompează în faţa comunităţii de rasă şi mai ales a ceea ce va deveni în scurt timp camaraderia de luptă.

Antrenamentul începe de îndată, în singurul ritm pe care îl admite Felix Steiner: pasul alergător.

Unităţile se repartizează pe terenurile de manevră între München, Klagenfurt şi Viena. În această iarnă a anilor 1940-1941, oamenii trăiesc în nămeţi şi gheţuri.

Pe 13 februarie 1941, Gottlob Berger vine să inspecteze primele rezultate ale instrucţiei.

— E perfect, Steiner. Nu mă aşteptam la mai puţin.

Brigadeführerul are totuşi impresia că şeful său e preocupat de ceva.

— E ceva în neregulă, *Gruppenführer*?

— Aş vrea ca divizia dumneavoastră să fie şi mai „internaţională” şi mai nordică. Ce aţi zice de finlandezi şi de câţiva suedezi?

— O să fac din ei trupa mea de şoc.

În curând, vor fi aproape o mie de asemenea membri

care să alcătuiască un batalion de voluntari.

Cei mai mulţi dintre ei, finlandezi, suedezi din Finlanda şi chiar suedezi din Suedia veniţi clandestin, au luptat deja în cumplitul război de iarnă. Sunt nişte vlăjgani de temut şi susceptibili, care ţin să alcătuiască o unitate independentă cu propriii ofiţeri.

Ei nu se despart niciodată de pumnalul lor, *pukko*, şi nu ascund faptul că singurul duşman pe care vor să îl doboare e rusul.

Limba lor ciudată îi surprinde pe germani, prin intonaţiile aspre ieşite din tundra milenară, dar ei sunt precedaţi de o reputaţie militară fantastică şi în Waffen SS nu există nimic care să fie deasupra curajului, cu excepţia fidelităţii.

Cât despre suedezi, sub ordinele unuia dintre ai lor, căpitanul Schmiterloew, ei îşi imaginează că îl vor întruchipa pe regele Carol al XII-lea şi îşi dispreţuiesc nespus concetăţenii mărginiţi în neutralitatea şi confortul lor. Uneori, partizanii lui Birger Furugord şi cei ai lui Sven Olov Lindholm, cei doi lideri rivali ai partidului popular naţional-socialist suedez se mai ceartă…

În acest început al anului 1941, câţiva tineri europeni nordici trăiesc o mare iluzie lirică. Ei sunt deja soldaţi în aceeaşi armată. Dar pacea e încă fragilă şi noul stat încă nu s-a născut.

Între timp, învaţă să se bată în zăpada Alpilor Bavariei.

Nu mai rămâne decât să se găsească un nume pentru această nouă şi stranie divizie, a 5-a a Waffen SS. Se propune mai întâi *Germania*, dar trebuie să se exprime deopotrivă ideea de nordism şi de aventură. Aşa că va fi: *SS Division Wiking*.

Pe 1 aprilie 1941, noua unitate este gata de luptă. Ea regrupează circa o mie de oameni după structura-tip a unei divizii de elită a Waffen SS: un Stat-Major de divizie, trei regimente de infanterie, un batalion de şoc (finlandez), un regiment de cavalerie blindată, un batalion de vânători de tancuri, o baterie de tunuri de asalt, un regiment de artilerie, o unitate antiaeriană, o formaţiune de mortiere

grele, o unitate de transmisiuni, un batalion de recunoaştere pe motociclete, un batalion de pionieri, o unitate de transport, un detaşament de instalare, un serviciu de intendenţă, o unitate sanitară, un spital de campanie, un tribunal militar, o trupă de jandarmerie, o secţiune de corespondenţi de război şi formaţiuni de depozitare şi de construcţie.

Ansamblul Waffen SS continuă să se întărească de-a lungul întregului prim semestru al anului 1941.

Leibstandarte este adusă la efectivul unei brigăzi şi *Verfügungdivision* se numeşte de-acum *Das Reich*, în timp ce Heinrich Himmler păstrează la dispoziţia lui, în Polonia, cinci regimente de infanterie şi două regimente de cavalerie *Totenkopf*. El mai mobilizează în Waffen SS câteva batalioane de gărzi de lagăre de concentrare…

Exigenţele militare domină. Se constituie un „Kampfgruppe”, care ia numele de *Nord* şi îşi are garnizoana în Norvegia meridională.

Din iunie 1940, o unitate a Waffen SS se află şi la Kirkenes, cu mult dincolo de Cercul Polar, la frontiera fino-norvegiană. Aceşti SS-işti pierduţi în nordul extrem vor petrece un an aşteptând ordinul care trebuie să îi arunce în lupta pe care o presimt. E un nou ritm al zilelor şi al nopţilor. Regimentul 9 SS de infanterie, fostă formaţiune *Totenkopf*, pare să trăiască într-o altă lume, de gheaţă, tăcere şi soare.

ÎN ŢARA ZEILOR

Grecia nu poate decât să îi atragă ca un magnet pe războinicii iviţi din soare.

În 1940, nu se mai pune problema Jocurilor Olimpice, ci a parăzilor Spartei. Germanii au visat întotdeauna la insule

înmiresmate, la o mare nemişcată şi la coline de piatră, unde bat vânturile frumuseţii şi ale violenţei.

Pe 28 octombrie 1940, italienii au invadat Grecia. Sau mai curând, au atacat-o, deoarece se împotmolesc în această cucerire care li se refuză. E nevoie de alţi masculi pentru a viola eterna Elenă.

Ca de obicei, balcanii se agită. Muntenii îşi ung puştile şi îşi ascut pumnalele. Macedonenii au plecat deja în munţi, pregătindu-se să reziste, pentru orice eventualitate.

Bulgarii aderă în sfârşit la pactul care îi uneşte pe germani, italieni şi... japonezi. Sârbii îi imită. E vremea răsturnărilor de alianţe. Hitler îl va doborî pe Stalin. Dar o stranie coaliţie de reacţionari şi de comunişti îl alungă pe regentul Paul al Iugoslaviei şi instaurează la Belgrad dictatura generalului Simovici şi a micului rege Petru al II-lea.

În primăvara lui 1941, diviziile de elită germane părăsesc Franţa îndreptându-se spre Austria, Ungaria, România sau Bulgaria. Führerul are de gând să regleze soarta Balcanilor. Aceasta va fi Operaţiunea Mariţa, pentru care amână cu câteva săptămâni marea ofensivă din Est.

Spre sud! *Leibstandarte Adolf Hitler*, adusă la efectivul unei brigăzi de asalt, a părăsit Metz, şi *Verfügungdivision*, care se numeşte acum *Das Reich*, se pune în mişcare din Vesoul.

Convoaiele Waffen SS înaintează anevoie pe drumurile de munte. Dar dorinţa de a ajunge primii la bazele de plecare ale viitoarei ofensive devine atât de mare, încât SS-iştii dau la o parte toate celelalte coloane.

Decât să cedeze trecerea unor vehicule ale armatei, un tânăr ofiţer din *Totenkopf* ordonă ca pe drum să fie amplasate... mine antitanc. Altul va merge până într-acolo încât îi ţine pe militarii Wehrmachtului sub ameninţarea armelor.

Feldmareşalul von Brauchitsch i se va plânge *Reichsführerului* Himmler, care se preface surprins, apoi se poartă cu bonomie.

— Nu luaţi în seamă câţiva tineri ofiţeri puţin enervaţi.

Va fi glorie destulă pentru toată lumea…

Pe 6 aprilie 1941, forţele germane trec graniţa Iugoslaviei. În frunte, divizia *Das Reich*. În câteva zile, soldaţii lui Paul Hausser ajung în faţa Belgradului. Dunărea le stăvileşte calea, rostogolindu-şi apele argiloase.

La căderea nopţii, se aude zgomotul curentului. Toată divizia se înfundă în noroi şi nisip. Hausser îşi pierde răbdarea şi îl cheamă pe *Hauptsturmführerul* Klingenberg, care comandă un detaşament de recunoaştere:

— Du-te să vezi cum e pe malul celălalt.

Tânărul ofiţer are un chip de copil, luminat de un zâmbet perpetuu, şi nişte ochi foarte deschişi la culoare. El se pune în fruntea unui detaşament de vreo zece oameni şi îi urcă într-o barcă mare cu motor.

Micul grup SS înaintează încet împotriva curentului. Pe malul opus nu e nimeni. Iată-i în mijlocul fluviului. Klingenberg hotărăşte:

— O să dăm o raită…

Dar, în aceeaşi clipă, motorul se opreşte. Curentul duce în derivă ambarcaţiunea care e purtată spre periferiile capitalei sârbe.

Cheiuri presărate de macarale şi de case iau locul malurilor cu iarbă joasă. Un mecanic improvizat încearcă să pornească motorul şi trebăluieşte mormăind. Îngrămădiţi pe fundul bărcii, camarazii lui nu sunt deloc liniştiţi de faptul că defilează astfel prin mijlocul oraşului duşman.

Se luminează treptat de ziuă. Încep să se desluşească fortificaţiile.

În sfârşit, motorul tuşeşte şi demarează din nou. Klingenberg priveşte atent cheiurile cu binoclul. Adjunctul său îl întreabă:

— Ce facem, *Hauptsturmführer*?

— Acostăm.

Iată-i pe cei zece soldaţi din *Das Reich* singuri în inima oraşului care se trezeşte. Din proprie iniţiativă, ofiţerul rechiziţionează două maşini – legenda va susţine chiar că sunt nişte taxiuri… Oamenii săi se înghesuie de bine de rău

cu tot echipamentul şi armele lor. Klingenberg ordonă:

— La ambasada Germaniei! Repede!

Reprezentantul Reichului la Belgrad trăieşte închis în apartamentul său. Ofiţerul SS îl scutură, găseşte într-un dulap un imens drapel cu cruce încârligată şi începe prin a-l înălţa pe clădire. Apoi îşi lasă doi sau trei oameni la ambasadă, se urcă din nou cu ceilalţi în maşini şi îi ordonă şoferului:

— Acum, la Parlamentul iugoslav!

Coridoarele sunt pustii. În sfârşit, germanii dau în cele din urmă peste un sârb în uniformă, vădit terorizat. Klingenberg îl ia pentru orice eventualitate cu „domnule general” şi îi declară:

— Belgradul este complet încercuit. Atacul va avea loc peste o jumătate de oră. Vă dau un sfert de oră să vă declaraţi capitala oraş deschis.

Ce altceva să facă, decât să se încline în faţa forţei? Prin radio, *Hauptsturmführerul* Klingenberg îşi anunţă Comandamentul.

— Tocmai am primit capitularea capitalei iugoslave.

Gruppenführerul Hausser nu îşi poate ascunde bucuria.

— Felicitări. Tocmai v-aţi câştigat medalia de cavaler al Crucii de fier.

În sfârşit, vehiculele şi motocicletele diviziei *Das Reich* se smulg anevoie din împotmolire şi se revarsă spre periferiile Belgradului.

Patru zile mai târziu, pe 10 aprilie, la fel ca armata poloneză sau cea franceză, armata iugoslavă va capitula şi ea. O nouă primăvară a victoriei.

În Grecia, bătălia va fi mai grea, şi *Leibstandarte Adolf Hitler* îşi atribuie partea cea mai frumoasă din această aventură războinică în împărăţia zeilor.

Oamenii lui Sepp Dietrich traversează Macedonia, unde nu pierd decât o jumătate de duzină de răniţi, apoi ajung la graniţa greacă. În faţa lor, munţi şi o trecătoare: Klidi.

Trecătoarea pare apărată solid de greci, australieni, neozeelandezi şi câţiva britanici. Ordinul generalului List,

de care ţine *Leibstandarte*, e simplu:

— Atacaţi!

Va fi nevoie de două zile pentru a-l executa. Două zile, plus cincizeci de morţi şi o Cruce de cavaler pentru *Obersturmführerul* Gerd Pleiss, care comandă detaşamentul de asalt. Dar după un munte, vine alt munte, şi după o trecătoare, altă trecătoare; după o bătălie, altă bătălie.

În frunte, ca întotdeauna, batalionul de recunoaştere al *Leibstandarte*, pe care îl comandă un foarte tânăr *Sturmbannführer*, cu chip uscăţiv şi turtit, cu pometi proeminenţi şi o mustaţă aproape invizibilă de cât e de blondă. Se numeşte Kurt Meyer, dar oamenii lui nu vor întârzia să îl poreclească „Panzermeyer”: Meyer cel blindat...

Trecătoarea Klissura pare şi mai bine apărată decât trecătoarea Klidi. Două dintre companiile de asalt execută o mişcare turnantă şi încep să escaladeze muntele. Meyer, în ce îl priveşte, atacă frontal, cu un mic grup de luptă.

Pretutindeni minele explodează şi blocuri de piatră cad peste atacatori. Grecii, bine ascunşi şi baricadaţi, fac să plouă peste germani o aversă mortală de gloanţe şi de obuze.

SS-iştii sunt ţintuiţi pe loc. Pitiţi îndărătul stâncilor, nu pot nici să-şi ridice nasul. Cu toate acestea, Meyer strigă:

— *Vorwarts!*

Nimeni nu mişcă. Nici măcar Emil Wawrzinek, adjunctul său. În faţa cadenţei infernale a tirului soldaţilor greci, oamenii din *Leibstandarte* „se dezumflă”. Panzermeyer trece atunci la măsuri energice.

— *Vorwarts!*

Degeaba. Atunci, scoate cuiul unei grenade ofensive şi o aruncă în mijlocul oamenilor săi, care nu mai au încotro şi se năpustesc înainte. „Niciodată, nici măcar la exerciţii, n-am văzut un salt colectiv atât de perfect”, avea să spună Meyer. Oamenii se precipită de la o stâncă la alta, şi primul care râde de aventura aceasta declanşează ilaritatea camarazilor săi.

Strigând, înjurând, râzând, SS-iştii continuă să înainteze în salturi, luând cu asalt poziţile grecilor şi capturând peste o mie de oameni. Kurt Meyer îi raportează lui Sepp Dietrich, adăugând:

— Şi n-am decât şase morţi!

Şeful *Leibstandarte* bodogăneşte:

— Nu vă opriţi. Ocupaţi târgul Kastoria.

Panzermeyer va captura acolo peste zece mii de soldaţi greci şi va obţine cu acelaşi prilej, şi el, Crucea de cavaler.

Leibstandarte se poate năpusti spre sud. La trecătoarea Metzovon, pe 20 aprilie 1941, e rândul ei să oprească accesul, tăind retragerea celor şaisprezece divizii eleno-britanice care se pomenesc în consecinţă prizoniere în Epir. Pentru oamenii din Waffen SS este fără îndoială cel mai bun mod de a sărbători aniversarea Führerului lor…

Trei zile mai târziu are loc capitularea Salonicului. Grecii renunţă la luptă, dar englezii o continuă.

Panzermeyer, ajuns la Naupaktos – pe care unii o numesc Lepante – face acum pe armatorul…

Strâmtoarea face legătura între golful Patras şi golful Corint. La nord se află Ellasul propriu-zis, iar la sud, de cealaltă parte a strâmtorii, peninsula Peloponez.

Aici, în 1571, Don Juan de Austria a zdrobit flota turcă. Apele azurii au luat culoarea sângelui de la cincisprezece mii de necredincioşi.

În materie de flotă, Panzermeyer nu găseşte în rada portului Lepante decât două veliere putrede, dar vrea să ştie ce se petrece de cealaltă parte a apei.

El îşi îmbarcă motocicletele şi pe cele cu ataş ale unei unităţi a batalionului său de recunoaştere. Imagini moderne ale argonauţilor, membrii Waffen SS, de îndată ce urcă pe puntea navelor, se descotorosesc de pachetaj şi de echipament şi se lasă la bustul gol să facă plajă şi să se stropească. O briză marină uşoară încreţeşte apa. Velierele iau apă, dar vlăjganii lui ştiu să înoate şi Panzermeyer îi vede îndepărtându-se de ţărm, invidiindu-i că trăiesc o aventură atât de pasionantă. El unul se fortifică în

Naupaktos şi amplasează cuiburi de mitralieră la răspântii.

Cu binoclul, Panzermeyer supraveghează când marea la sud, când şoseaua la nord. Deasupra acestui peisaj de legendă, un cer senin ca într-o carte poştală ilustrată.

Deodată, un nor de praf, zgomot de motoare. Mitraliorii se apleacă peste armele lor, cu benzile de cartuşe fixate şi chiulasele trase.

Dar nu e decât un enorm automobil singuratic. În el, Sepp Dietrich. În Franţa, avea culoarea dovleacului. În Grecia, iată-l de culoarea tomatei roşii.

E tot prost-dispus, ceea ce îi transformă întrebările în zbierete:

— Ce faci aici? Unde-ţi sunt oamenii?

— Le acopăr traversarea... I-am trimis în patrulă pe celălalt mal al strâmtorii.

Dietrich capătă culoarea vinetei:

— Sunt motociclişti, nu mateloţi. O să te transfer în Kriegsmarine! Doar dacă n-o să ajungi înainte în faţa tribunalului militar.

Panzermeyer e tratat rând pe rând pirat şi idiot. Apoi Sepp Dietrich bodogăne:

— În sfârşit, o să depun mărturie pentru tine la proces şi o să le scriu părinţilor tăi când vei fi împuşcat.

Apoi se întoarce la maşina care se face nevăzută într-un nor de colb. Panzermeyer îşi doreşte ca zeul mării să îi fie la fel de favorabil ca şi cel al războiului.

Acum, strâmtoarea i se pare disperat de pustie. Velierele au dispărut – în vreun port sau pe fundul apei. Aşteptare. Ţigări. Gânduri negre.

Şi mereu binoclurile care cercetează orizontul, drept de parcă ar fi tras cu rigla între albastrul mării şi albastrul cerului.

În sfârşit, două mici siluete pântecoase. Sunt velierele. Se apropie încet, legănându-se una lângă cealaltă. Par încărcate la maximum, încât bordul lor aproape că atinge apa. Pe punţi, o viermuială de oameni, unii în verde, alţii în kaki.

Velierele se apropie de mal. Acum, britanicii pot fi

deosebiţi de germani…

Li se aruncă o parâmă. Velierele îşi hârşâie coca scorojită de piatra cheiului. Prizonierii debarcă, zdrenţăroşi şi resemnaţi ca toţi prizonierii de pe lume, şi se duc flegmatici să se aşeze într-un colţ, împărţindu-şi ultimele ţigări blonde.

Un nou zgomot de motor, un nou nor de colb, o nouă intrare în scenă a lui Sepp Dietrich, întors la Naupaktos „să dea o raită”.

Dietrich se proţăpeşte pe picioarele lui scurte şi, cu cascheta pusă cu totul de-a curmezişul peste mutra lui de bătrân mercenar rubicond, se uită la prizonierii care se strâng şi la motocicliştii care debarcă.

Panzermeyer îşi ascunde nevoia imperioasă de a râde. Sepp Dietrich cu atât mai mult. Dar nu lasă să se întrezărească nimic şi se mulţumeşte să se legene pe picioare, cu mâinile la spate, încreţindu-şi mutra.

Soarele apune deja peste insulele Ionice, aruncând luciri de incendiu şi de sânge.

Trupele Reichului ocupă toată coasta nordică a golfului Corint, de la portul Missolonghi până la muntele Parnas.

Acum, *Leibstandarte* va traversa în sfârşit strâmtoarea. În frunte, batalionul de recunoaştere. Ca de obicei, Panzermeyer e înaintea oamenilor săi.

Pietre şi chiparoşi, ruine de temple, statui. Grecii au încetat lupta. Doar câţiva englezi rezistă încă, şi trebuie vânaţi pe potecile şi printre dealurile Peloponezului. Iată elementele înaintate ale *Leibstandarte* la Patras, de cealaltă parte a faimoasei strâmtori a SS-iştilor navigatori.

Sepp Dietrich îl cheamă pe Kurt Meyer:

— Dacă băieţii tăi sunt în stare să conducă o barcă, trebuie să se descurce şi cu o locomotivă.

Panzermeyer a apreciat întotdeauna acest gen de logică care ignoră complet cuvântul „imposibil”. Printre motociclişti e găsit un fost mecanic de căi ferate.

Acesta găseşte cărbuni, aprinde cazanul, manevrează volanturile. Presiunea creşte, maşina şuieră. Într-un nor de

aburi, locomotiva porneşte pe şine. De ea sunt prinse câteva vagoane. La uşile acestora sunt instalate mitraliere.

Iată primul tren blindat al Waffen SS, care înaintează acum printre peisajele Arcadiei. Atmosferă de Far-West în versiune greacă. Sepp Dietrich mestecă o ţigară stinsă. Panzermeyer fluieră un cântecel bahic. Un tânăr *Untersturmführer* îşi aminteşte de lecturile din liceu şi recită cu jumătate de glas: *Et in Arcadia ego…*

În sfârşit, SS-iştii *din Leibstandarte Adolf Hitler* vor sosi la leagănul visurilor lor: Sparta.

Dar acolo îi aşteaptă un ordin. Acelaşi care a ajuns la ei în fundul provinciei Auvergne: „Duceţi-vă la Atena pentru a participa la parada victoriei.”

Pe toate străzile păşesc patrulele germane. Defilarea victoriei, în acest peisaj de manual şcolar, va fi una dintre cele mai frumoase de acest gen. În fruntea trupelor, *Leibstandarte Adolf Hitler*, precedată de batalionul de recunoaştere al lui Panzermeyer.

Deja, noile ordine au sosit. Se cunoaşte prima etapă: Praga. A doua se ghiceşte: Kiev.

Marea aventură a Waffen SS va începe. De la Baltica la Atlantic, de la Marea Egee la Marea de Azov, din Bavaria în Caucaz, infanteriştii înarmaţi până în dinţi ai Führerului urmează să trăiască o extraordinară aventură războinică.

SOLSTIŢIUL DE VARĂ

Niciodată ziua cea mai lungă a anului nu a părut atât de lungă. Acest 21 iunie 1941 se prelungeşte ca viaţa care nu vrea să moară. Pitiţi în păduri, mlaştini şi mirişti, trei milioane de oameni aşteaptă noaptea şi asaltul.

De la Baltica la Marea Neagră, soldaţii din Wehrmacht şi din Waffen SS vor fi în câteva ceasuri soldaţii Frontului de

Est. Un front de o mie şase sute de kilometri.

La căderea nopţii, în toate companiile e citit ordinul de zi al Führerului, care se termină cu o apostrofă solemnă:

„Soarta Europei, viitorul Reichului german, existenţa poporului nostru se află de-acum înainte în mâinile voastre.”

Soldaţii strâng corturile, fac raniţele, numără cartuşele. Unii mai scriu o ultimă scrisoare. Îşi împart alcoolul şi tutunul.

La trei dimineaţa, cu un zgomot sec, cercetaşii introduc un cartuş în chiulasa Mauserului. Motocicliştii îşi pornesc vehiculele. Motoarele Panzerelor pornesc la sfert.

Câteva minute mai târziu, tunetul artileriei se dezlănţuie pe tot frontul. Mortierele şi mitralierele îi iau apoi locul. Operaţiunea *Barbarossa* a început.

Divizia *Das Reich* e angajată în luptă împreună cu armata din centru, a mareşalului von Bock. Paul Hausser şi-a adunat ofiţerii. În toiul nopţii, pare la fel de tânăr ca întotdeauna, cu pielea feţei întinsă la maximum, într-atât e de slab şi osos. Pare să fie într-o dispoziţie radioasă.

— Cred că aţi ghicit obiectivul nostru îndepărtat: Moscova… Vom sărbători solstiţiul de iarnă la Kremlin.

Hausser zâmbeşte. Are buzele atât de subţiri încât partea de jos a feţei pare despicată ca de lama unei săbii.

— Până atunci, iată următoarele noastre etape: Brest-Litovsk, Minsk, Smolensk, Ielnia…

Dincolo de Bug încep zona rusească şi praful. Niciun fel de drum. O întindere de pământ roşiatic. Vehiculele se hurducăie ca într-o ceaţă. Nu se vede nici la zece metri.

Soarele bate asupra coloanelor cu o putere pe care nu au mai simţit-o niciodată. SS-iştii se lasă la bustul gol. Din cauza prafului şi a băşicilor ajung să semene în scurt timp cu nişte cărămizi prea arse.

Pe marginea drumului, cadavre ruseşti, deja umflate de moarte şi de soare, în jurul cărora zumzăie muştele şi care deja miros.

SS-iştii înaintează prin Polonia rusificată. Pretutindeni, mizerie şi pustietate. Mlaştinile Pripet se întind la nesfârşit.

Şi apoi, răsună prima rafală. Gloanţele trasoare care ţâşnesc, satele cu case de lut şi paie care ard cu vălătuci groşi de fum negru, flăcările şi ţipetele. Moartea la fiecare cotitură.

Iată deja mormintele primilor morţi de pe Frontul de Est. SS-iştii confecţionează din crengi de mesteacăn şi din scânduri runa vieţii veşnice pe care o înfig în pământul reavăn. Nu se cuvine ca SS-iştii să se odihnească sub cruci.

Oamenii se strâng laolaltă câteva minute, întind braţul în gestul de salut şi de adio. Un cântec se înalţă în amurgul rusesc al unei veri nesfârşite:

Ich hatt ein kameraden
Einen bess'ren findst du nicht...

Avem un camarad
Altul mai bun ca el nu există...

În cimitire imense florea-soarelui aduc semnul soarelui.

Trebuie să pornească din nou la drum, să înainteze în forţă, tot mai repede şi tot mai departe. Să înghită kilometrii, să dea la o parte totul, tancurile ca şi holdele de grâu. Soldaţii lui Stalin luptă foarte bine sau se predau imediat. Nu se poate prevedea nimic. Trebuie să înainteze, să tragă, să gonească. Să treacă Berezina. Apoi Niprul.

E vară. E din ce în ce mai cald. *Das Reich* înaintează întruna. Oamenii şi-au pierdut obiceiul să mănânce la ore fixe şi să doarmă toată noaptea. Se luptă, cu bustul gol sub hanoracul de camuflaj. Sudoarea şi uneori sângele se lipesc de piele. Uneori, şi ploaia.

Războiul devine din ce în ce mai greu. Când dau peste un politruc, un comisar politic sovietic, îl ucid pe loc. Subofiţerii comentează:

— Un glonţ în ceafă, ca la CEKA.

Soldaţii germani ajung într-un sat, cu case de lut şi paie de-a lungul singurei uliţe. Localnicii ies din izbele lor şi le oferă pâine şi miere.

— Ce tot zic acolo?

— Speră că o să-i eliberăm de ucraineni.

Aceştia sunt polonezii ocupaţi. Ucrainenii, în ce îi priveşte, vor să fie eliberaţi de ruşi, şi ruşii vor să fie eliberaţi de Stalin. Şi apoi toţi or să vrea să fie eliberaţi de nemţi. Asta însă mai târziu... Deocamdată sunt rând pe rând abătuţi şi hilari.

La popasuri, SS-iştii îşi scot chitarele şi cântă. Toţi petrec, sătenii şi soldaţii. Dar la cel mai mic semn de rezistenţă, învingătorii incendiază totul, spânzură şi împuşcă.

La zece seara, soldaţii se strâng lângă vehicule, unde se aude în surdină un post de radio. E ora stingerii în cazărmi.

— Pe vremuri... Îţi aminteşti... În ţară...

Cântăreaţa norvegiană Lale Anderson cântă *Lili Marleen* pentru câteva milioane de oameni.

Unter der Lanterne vor dem grossen Tor...
Sub felinarul din faţa porţii celei mari...

Acelaşi cântec îi leagănă pe soldaţii germani de la fiordurile Norvegiei şi până la nisipurile din Cyrenaica, din Africa de Nord. În Ucraina, ca peste tot, devii sentimental.

Dar în SS, sentimentul nu îşi prea are locul.

— Alarm!

Pornesc din nou la drum. În toiul nopţii, la lumina satelor care ard cu trosnete. Vehiculele se zdruncină, trecând peste ogoarele de grâu şi strecurându-se printre pădurile de brazi. *Lili Marleen* acoperă zgomotul motoarelor.

— Hans, opreşte radioul!

Înainte. Mereu înainte. Şi lovesc, lovesc din ce în ce mai tare în Armata Roşie, pe care trebuie să o nimicească până în toamnă. Paul Hausser şi-a însuşit această maximă a lui Guderian, „părintele Panzerelor”: „Nu trebuie să zgârii, ci să zdrobeşti!”

Războiul devine în scurt timp nemilos. O companie de geniu al diviziei *Das Reich* este încercuită. Hausser

organizează un contraatac, îi eliberează pe supravieţuitori şi îşi găseşte la puţin timp după aceea răniţii care fuseseră ucişi de sovietici.

Multă vreme, camarazii celor dispăruţi nu vor mai face prizonieri.

Oribilul angrenaj s-a declanşat. *Leibstandarte Adolf Hitler* înaintează odată cu Grupul de Armate Sud al mareşalului von Rundstedt. Sepp Dietrich îşi conduce brigada de asalt cu înflăcărarea dintotdeauna.

Într-o seară, la raportul zilnic, este anunţat că şase membri ai unei patrule au fost făcuţi prizonieri de ruşi.

— Bieţii băieţi… Aşa-i războiul!

Peste câteva luni, Dietrich ocupă oraşul Taganrog. Ofiţerul său de ordonanţă nu întârzie să îl prevină:

— *Gruppenführer*, tocmai i-am găsit pe cei şase din patrulă făcuţi prizonieri.

— Unde?

— Într-un puţ. La închisoarea GPU. Sunt nişte civili ruşi care pot să vă spună cum au murit.

Martorii, care ies şi ei de la închisoare, sunt volubili şi povestesc cu lux de amănunte asasinarea SS-iştilor de către poliţiştii staliniști:

— I-au omorât cu securile, săpăligile şi patul puştii, fără să tragă un singur foc.

— Cine anume „i-au”?

Ceilalţi dau din umeri. Nu ştiu. Vinovaţii sunt temniceri sălbatici, care acum au ajuns departe, duşi de retragerea haotică a Armatei Roşii.

Sepp Dietrich strânge din dinţi. Are mutra lui de buldog gata să muşte, figura din 30 iunie 1934, cum zic duşmanii săi. Ordonă cu glas aspru:

— Până la noi ordine, toţi prizonierii vor fi împuşcaţi pe loc.

După trei zile, şase mii de soldaţi ruşi au plătit cu viaţa pentru cei şase SS-işti…

În Rusia, totul capătă altă dimensiune. În faţa spaţiului şi a numărului, SS-ul face să domnească legea fierului şi a focului, a securii şi a frânghiei.

La o mie cinci sute de kilometri nord de *Leibstandarte Adolf Hitler*, alţi soldaţi ai Waffen SS duc la rândul lor o bătălie grea.

Sunt membrii diviziilor *Totenkopf* şi *Polizei*. Aceste două unităţi au fost ataşate Grupului de Armate Nord, comandat de mareşalul von Leeb.

Plecate din Prusia Orientală, cele două divizii SS au străbătut vechiul drum baltic, regăsind în trecere amintirea cavalerilor teutoni şi acele orgolioase citadele pe care războinicii cu cruce neagră le-au înălţat pe întinderile nisipoase, din Mazuria până în Curlanda.

Memel, Riga, Narva…

Mereu spre nord. SS-iştii înaintează de-a lungul ţărmurilor şi curăţă pădurile. În acest ţinut, nemţii nu prea sunt iubiţi, dar ruşii sunt detestaţi. De douăzeci de luni, sovieticii au domnit despotic peste cele trei state baltice. Răzbunare!

Lituania, Letonia, Estonia. Camioanele vuiesc. Şenilele tancurilor patinează. Convoaiele ridică imenşi nori de praf, alungaţi la iuţeală de briza Balticii.

Închisorile sunt pline de „Albi”. SS-iştii le golesc şi le umplu de „Roşii”. Pretutindeni, cadavre. Acum, pogromurile iau locul masacrelor.

Balticii au suferit; acum, îi vor face ei pe alţii să sufere.

— *Wilde völker* (popoare sălbatice), spun SS-iştii din *Totenkopf* şi din *Polizei*.

Dar trebuie să-şi continue drumul. Ordinul de marş e simplu: „Tot spre nord.”

La nord e Leningradul, oraşul sfânt al comunismului. Adevărata capitală, cea a ţarului şi a lui Lenin. Mai repede, mai repede. La începutul lui iulie 1941, SS-iştii trec Linia Stalin, „fără să se oprească”, nu fără lupte grele.

În frunte e tot batalionul de motociclişti. *Hauptsturmführerul* Betsmann, care îl comandă, ajunge foarte repede celebru prin incredibilele sale raiduri în spatele liniilor ruseşti.

La întoarcerea dintr-o misiune, Theodor Eicke îl cheamă

la el:

— Betsmann, am o surpriză pentru tine.

Ofiţerul se aşteaptă la o nouă misiune, dar nu e decât o ceremonie militară: va primi medalia de Cavaler al Crucii de Fier şi va fi astfel primul din Divizia *Totenkopf* care să merite această înaltă decoraţie.

Divizia *Polizei* e furioasă că e ţinută multă vreme în rezervă. Ea nu este încă motorizată, ci doar hipomobilă. În primele două luni ea urmează primul val de asalt, mulţumindu-se să cureţe terenul, pentru a descoperi câţiva soldaţi uitaţi sau vreun politruc.

În sfârşit, la începutul lui august 1941, soseşte ordinul de asalt: „Atacaţi Luga.“

Împreună cu o divizie a Wehrmachtului, *Polizei* încearcă să cucerească un cap de pod. SS-iştii dau de fortificaţii ţinute de cinci divizii sovietice ferm hotărâte să nu cedeze. Luptele se desfăşoară în păduri şi în mlaştini. Pe 8 august, trupa primeşte o veste care are un efect devastator: „Comandantul a fost ucis.”

Gruppenführerul şi generalul de poliţie Arthur Mulverstedt a căzut în fruntea oamenilor săi. Aceştia vor să se răzbune şi pornesc din nou la asalt.

Pe 10 august, Luga cade în mâinile lor. Au pierdut însă două mii de morţi şi răniţi.

Acum va începe bătălia pentru Leningrad. Ea e declanşată pe 8 septembrie 1941 şi nu se va sfârşi decât peste trei ani…

Leningrad va fi frontul imobil, cu atacurile şi contraatacurile sale sângeroase, cu trupele încercuite, cu civilii morţi de foame, cu soldaţii morţi de frig, cu lunile îndelungate de asediu.

Totenkopf şi *Polizei* vor suferi poate aici mai mult ca oricare altă divizie a Waffen SS.

Odată cu venirea toamnei, lupta devine şi mai grea. Sovieticii îşi sporesc rezistenţa, aşteptând sosirea iernii ca pe a unui aliat.

La jumătatea lui septembrie 1941, *Leibstandarte Adolf Hitler* înaintează prin stepele nogaice, la nord de Peninsula

Crimeea.

În frunte, ca de obicei, e batalionul de recunoaştere al *Sturmbannführerului* Meyer, zis Panzermeyer…

Soldaţii trebuie să atace prin mlaştini sărate în care bărcile se împotmolesc şi vehiculele se îneacă. La suprafaţă se văd doar trei drumuri, care seamănă cu nişte diguri. Meyer îşi pune unitatea să înainteze pe cea care e numit aici „şanţul tătar”.

Oamenii avansează prin mijlocul unui deşert nesigur, care nu mai e uscat şi nu e încă marea. Panzermeyer urmăreşte cu binoclul progresia motocicliştilor săi.

Deodată, de lângă el, un subofiţer întinde braţul spre orizont:

— Uitaţi-vă, *Sturmbannführer*: călăreţi ruşi.

În aceeaşi clipă, oameni şi cai dispar înghiţiţi de negură şi de spaţiul necuprins.

Motocicliştii înaintează cu precauţii extraordinare, gata să sară din vehicule la primul foc de armă. Pasagerii de pe scaunul suplimentar din spatele motocicletelor stau aşezaţi pe o parte, „ca amazoanele”, ca să poată sări mai repede, cu pistolul-mitralieră în mâini.

E şase dimineaţa. S-a luminat bine de ziuă. Soarele arde. Grupul Westphal ajunge la primele izbe din Preobraşenko.

Deodată, apare o turmă de oi şi un cioban ce pare ieşit din Biblie. Motocicletele sunt oprite de mulţimea behăitoare. Westphal îşi pierde răbdarea:

— Hei, omule, fă-ne loc!

Tătarul face pe prostul satului. Motocicliştii SS intră în viteză printre oi, care dau înapoi şi se împrăştie. Ciobanul dă drumul la câini. Se iscă o zarvă cumplită. Turma se refugiază în mlaştini şi, una câte una, oile încep să sară în aer! Animalele au nimerit într-un teren minat.

Ca la un semnal, artileria sovietică se dezlănţuie. Motocicliştii continuă totuşi să înainteze, dar, dincolo de satul Preobraşenko, descoperă o secţiune de tancuri ruseşti care deschid focul.

— Sunt la două sute de metri! urlă Westphal.

După obuze vin gloanţele. Acum, SS-iştii sunt împuşcaţi de infanterişti. Westphal îi localizează chiar lângă drum, în tranşee şi în gropi.

— Sunt la cincizeci de metri!

Panzermeyer ripostează deja, cu armele de 20 mm ale vehiculelor sale, şi strigă, acoperind tumultul:

— Puneţi tunul de 37 în baterie!

Dar tunul este de îndată lovit din plin de un obuz sovietic, din el rămânând doar un morman de oţel şi de cadavre.

Trebuie să se retragă. Şi repede. Înainte de asta, Meyer, mereu curios şi temerar, îşi cheamă agenţii de legătură:

— Haideţi, o să dăm o raită pe aici.

Oamenii săi nu sunt obişnuiţi să îi refuze ordinele şi îl urmează în fugă. Grupul ajunge înapoi la Westphal. Şeful unităţii de motociclete îi raportează şefului său:

— I-am chemat pe infirmieri.

— Cine-i rănit?

— Eu, *Sturmbannführer*.

Când subofiţerul se răsuceşte, Panzermeyer observă că Westphal are braţul stâng smuls de o grenadă. Nu e momentul pentru comentarii.

— S-o ştergem!

Dar nu e aşa de uşor să te retragi. Atunci sosesc din spate motociclişti SS care se năpustesc cu viteză maximă spre poziţiile ruseşti, fac o întoarcere acrobatică şi pornesc înapoi fără să se oprească. În cursul manevrei, sunt luaţi răniţii şi chiar morţii. Ultimii supravieţuitori se caţără din mers.

Ca să încerce să îi acopere, maşinile de recunoaştere au tras câteva obuze fumigene care formează o perdea. *Rottenführerul* Helmut Balke se întoarce astfel de trei ori după răniţi.

Ultimul care să efectueze această desprindere acrobatică va fi, bineînţeles, Panzermeyer însuşi. El ţine să îl aducă pe cel care a vrut să reziste ultimul, până la capăt. E un foarte tânăr ofiţer, *Untersturmführerul* Rehrl. Nefericitul are spinarea ciuruită de schije de obuz, dar nu

scoate niciun geamăt.

Motocicleta goneşte spre poziţiile germane. Răsună încă focuri de armă sporadice. Prea târziu. Meyer îşi opreşte motocicleta. În ataş, Rehrl respiră anevoie. Va muri în braţele şefului său.

Micul *Untersturmführer* nu va trăi cucerirea Crimeei şi ocuparea Sevastopolului.

Războiul „sprinten şi vesel” nu va fi durat prea mult. Încă de la începutul campaniei din Est, Waffen SS va cunoaşte lupte cumplite şi primele sale înfrângeri.

Pe 2 iulie 1941, la zece zile după începerea asaltului între Baltica şi Marea Neagră, frontul Finlandei se dezlănţuie şi el.

În faţa oraşului Salla, din Laponia, oamenii se pregătesc de asalt. Comandamentul a strâns o divizie finlandeză, o divizie germană şi *Kampfgruppe* (grup de luptă) *Nord* al Waffen SS. Planul Statului-Major e simplu: „Trebuie să tăiem forţele sovietice din Peninsula Kola şi să ajungem la calea ferată Rovaniemi-Salla-Kandalaksha la Marea Albă.”

În faţă, ruşii, care de luni de zile se aşteaptă la o revanşă a finlandezilor, au construit fortificaţii puternice. În trei rânduri, SS-iştii atacă şi de fiecare dată sunt respinşi.

Neîncetat răsună strigătul fatidic:

— Infirmieri! Infirmieri!

Pierderile sunt foarte mari. Soldaţii au dat încă de la prima lor luptă peste o rezistenţă dură. Epuizaţi, se ghemuiesc în gropile din care au pornit la atac. Nu mai au nici forţă, nici moral. Teama dă târcoale.

Şi deodată, se dezlănţuie contraatacul sovietic, brutal şi decisiv. SS-iştii văd ivindu-se în faţa lor nişte vlăjgani care au luptat deja în războiul de iarnă şi care cunosc legile asaltului.

Sovieticii par fără număr şi urlă:

— *Uraaa! Pobieda!* (Ura! Victorie!)

Nimic nu pare să îi poată opri. Un SS-ist strigă:

— Au tancuri!

Se răspândeşte panica. Oamenii o iau la fugă, părăsind

linia întâi şi cadrele reuşesc cu mare greutate să îi oprească pe poziţiile din spate, apoi raportează despre dezastru la Statul-Major trimiţând un mesaj: „Situaţie gravă. Ameninţare de dezagregare a unităţilor. Tulburări provocate în spatele frontului de retragere. Imposibil să mai ţinem poziţiile în faţa atacurilor repetate blindate. Ruşii ripostează cu arme grele.”

De o parte şi de alta a frontului care a cedat, divizia germană şi divizia finlandeză nu au dat înapoi nici cu un pas şi astupă rapid breşa.

Cele două regimente SS au pierdut, la botezul focului, aproape o sută de morţi şi peste două sute de răniţi. Dar, ce e mai grav, o sută cincizeci de oameni au fost făcuţi prizonieri.

Salla va fi pentru multă vreme un nume blestemat pentru Waffen SS.

Supravieţuitorii vor fi împrăştiaţi în diferite formaţiuni, pentru ca apoi să alcătuiască, cu noi recruţi instruiţi în tabăra de la Wildflecken, divizia 6 SS de munte Nord, una dintre cele mai solide unităţi care vor lupta în Finlanda. Ea va rămâne acolo până la armistiţiu, la sfârşitul anului 1944, pentru ca apoi să se întoarcă în Germania, prin Norvegia şi Danemarca, pentru a sfârşi pe Rin. Batalionul ei de vânători, format exclusiv din schiori norvegieni, va lupta până la capăt în Finlanda.

De-acum, războiul impune marea judecată a curajului şi a fricii. Toţi oamenii vor trece prin ea, chiar şi cei din regimentul K al Waffen SS, cel de la Cercul Polar, care îşi are garnizoana la Kirkenes.

Călăuziţi de pădurarii finlandezi, ei au trecut graniţa rusă împreună cu alte unităţi germane şi au trecut un fluviu de munte, vijelios ca un torent şi îngheţat, la Titovka.

Dar asaltul trupelor de munte ale Reichului se frânge la cincizeci de kilometri de Murmansk. SS-iştii acestui regiment nu vor ajunge niciodată la Marea Barents. Mulţi vor cădea în noaptea polară şi în tundra arctică, în acest sector uitat.

Mai târziu, supravieţuitorii vor fi vărsaţi în divizia

Totenkopf, dar vor rămâne un corp constituit sub conducerea *Standartenführerului* Heinz Lammerding şi vor lua pentru regimentul lor numele pe care l-au câştigat în nordul extrem al acestui Front de Est, care se întinde de-acum de la Petsamo la Rostov: *Thule*.

GRUPPENFÜHRERUL IARNĂ

— Ne întâlnim în Piaţa Roşie…

Oamenii din *Das Reich* cred că victoria e foarte aproape. În noaptea de 6 spre 7 octombrie 1941 a căzut prima zăpadă, care s-a topit în zori. Soldaţii se bălăcesc în noroi, totuşi înaintează, printr-o zloată îngheţată şi putridă.

Avangarda a ajuns la Borodino şi descoperă stâlpii-indicatori: Moscova 100 de kilometri.

În faţă, rezistenţa se înăspreşte. Drumul spre Kremlin e stăvilit de siberieni. Cu mantalele lor lungi, cu căciulile de blană şi cizmele înalte de piele brută, par făcuţi pentru noroi şi zăpadă. La Statul-Major plouă acum cu veşti proaste:

— Aduc tunuri „raci-pum“…

Tot atât de eficace împotriva tancurilor ca şi a avioanelor, aceste tunuri de 76 mm provoacă ravagii considerabile.

— Utilizează „orgile lui Stalin”…

Aceste mortiere cu rafale de şaisprezece, douăzeci şi patru sau treizeci şi două de rachete produc efecte terifiante.

— Contraatacă cu T 34…

Acum, aceste tancuri grele sovietice sunt folosite în haite compacte.

SS-iştii din *Das Reich* se îngroapă în pământ şi rezistă. Tunurile lor de 88 bubuie neîncetat. Când acestea sunt

reduse la tăcere, oamenii se apără punând cu mâna încărcături explozive sub şenilele tancurilor ruseşti.

Paul Hausser reuşeşte să oprească contraatacul. Dar pierderile sunt foarte grele. Efectivele companiilor sunt reduse la câteva zeci de oameni. În toiul bătăliei, Hausser ia o decizie:

— Îmi desfiinţez al treilea regiment de infanterie şi îi repartizez efectivele între *Deutschland* şi *Der Führer*. Şi pun toată artileria sectorului sub comandamentul colonelului Weidling.

Acum, Hausser atacă. Sovieticii au înţesat regiunea de obstacole: aruncătoare de flăcări, sârmă ghimpată, terenuri minate, cazemate. Dar SS-iştii ascultă de un singur cuvânt de ordine:

— Străpungem!

Siberienii îşi încearcă ultima şansă. Toate armele intră în acţiune: mortierele, tancurile, avioanele. SS-iştii înaintează sub un potop de foc. *Gruppenführerul* rămâne în mijlocul oamenilor săi, în faţa tirului inamic.

Deodată, se aude un strigăt:

— Papa Hausser e rănit!

Comandantul lui *Das Reich* a dispărut într-o vâlvătaie de flăcări şi de ţărână. E ridicat de jos, cu chipul plin de sânge. Va pierde un ochi, dar se va întoarce în fruntea oamenilor lui, cu o legătură neagră peste ochi, ceea ce îi va da acestui prusac aspectul unui pirat din Caraibe.

Posturile de prim-ajutor sunt pline de răniţi. Se pare deodată că războiul, în noroi şi în sânge, îşi recapătă aspectele din 1914-1918, tranşeele, gropile de obuz, sârma ghimpată. Servanţii sovietici sunt doborâţi lângă tunurile lor cu lovituri de lopată. Soldaţii luptă corp la corp, folosindu-se în final de baionete. Siberieni şi nemţi se strâng de gât.

Când şi când, lupta evocă momente şi mai îndepărtate. Bătălia dată de Waffen SS la Borodino trimite uneori cu gândul la cea dată tot la Borodino de Marea Armată.

Axa de marş: autostrada spre Moscova. Pe 19 octombrie 1941, *Das Reich* deschide drumul. Calea spre Moscova e de-acum liberă.

Stalin proclamă starea de asediu în capitala sa şi mobilizează miliţiile muncitoreşti. Nimic nu pare să poată însă opri năvala germanilor. Nimic, în afară de iarnă, generalul Iarnă, care ar merita pe deplin titlul de Erou al Uniunii Sovietice.

Ninge. Invizibili în imensele lor pelerine albe, puşcaşii siberieni îi doboară ca la exerciţiile de tragere pe SS-iştii care înaintează anevoie prin stepă. De peste o lună, atacul bate pasul pe loc. Moscova continuă să reziste.

Sturmbannführerul Klingenberg conduce asaltul batalionului de recunoaştere al diviziei *Das Reich*. Motocicliştii şi-au abandonat vehiculele şi înaintează în salturi peste lacurile îngheţate, bătute de focul mitralierelor sovietice. Oamenii cad. Un ordin se răspândeşte printre atacatori: „Nimeni nu ia prizonieri. Nici ei, nici noi.”

Pădurile sunt înţesate de cazemate care trebuie cucerite cu grenada şi pumnalul. Siberienii sunt acum sprijiniţi de calmuci şi mancurţi. Stalin a chemat în ajutor Asia imensă ca să îi apere capitala. Se şopteşte la Moscova că mumia lui Lenin a fost transportată pe ascuns dincolo de Urali.

Das Reich primeşte un nou obiectiv: Istra. Acest oraş este inima ultimei linii de apărare din faţa Moscovei.

Istra cade. Pe 27 noiembrie, va cădea şi Polevo, iar pe 28 noiembrie, Visokovo. Waffen SS nu se mai află decât la treizeci de kilometri de turlele în formă de bulb ale Kremlinului.

Dar iarna contraatacă.

Sunt treizeci şi două de grade sub zero. Nu toţi soldaţii au primit îmbrăcăminte de iarnă. Unii luptă fără ciorapi în cizmele de piele. Nu au decât mănuşi de lână şi fularele intendenţei. Degetele degeră. Picioarele degeră. Feţele degeră şi ele.

Armele se blochează, caii mor, oamenii se îngroapă în linţolii de zăpadă şi de gheaţă. Frontul înţepeneşte pe loc.

Vine şi luna decembrie. Aprovizionarea nu mai ajunge până la trupe, răniţii mor pe loc, siberienii atacă.

Asaltul asupra Moscovei a eşuat. Nu se mai pune problema să se păstreze poziţiile atât de greu cucerite. Divizia *Das Reich* primeşte misiunea de a se retrage pe linia Volokolamsk-Moşaisk.

Dându-le acest ordin ofiţerilor săi, comandorul adaugă:

— Am totuşi şi o veste bună. Ieri, 11 decembrie, Japonia a atacat SUA. Avem un nou aliat.

— Şi un nou duşman…

Toţi se gândesc la acelaşi lucru: măcar dacă japonezii, în loc să atace în Pacific, ar ataca Rusia pe la spate, războiul s-ar sfârşi repede. Germanii ar ajunge la Urali. Doar că noii samurai cred că viitorul ţării lor e spre marea Soarelui-Răsare…

Pe frontul rusesc, frigul atinge acum minus patruzeci de grade. Camioanele cad în pană. Tractoare nu sunt. Se încearcă încălzirea motoarelor cu lămpile de sudură, dar uleiul rămâne îngheţat în cutia de viteze. Atunci, ce e de făcut?

— Atunci, renunţăm la tunuri. Nu mai pierdeţi timpul şi aruncaţi-le în aer.

Se alcătuiesc de bine-de rău convoaie, cu căruţe trase de caii ruseşti mici şi care par de o rezistenţă nelimitată. Câteva motoare binevoiesc să pornească. Oamenii înaintează împotmolindu-se în zăpadă. Uneori, din ceaţa îngheţată răsar tancuri şi chiar călăreţi.

— Cazacii!

Fantome albe. Focuri de armă venite de nicăieri. Morţi.

Fanfaronii din Waffen SS seamănă cu acei soldaţi din Vechea Gardă a lui Napoleon, înfăşuraţi în zdrenţe, pe care i-a imaginat odinioară penelul lui Raffet pentru a evoca retragerea din Rusia.

Moscova nu mai e decât un vis smintit – care se estompează în mizerie şi ger. Tot Frontul de Est pare pietrificat în gheaţă. În sectorul nordic, soldaţii Waffen SS din divizia *Totenkopf* văd sosind deopotrivă noul an şi contraofensiva rusească.

Siberienii lunecă pe schiurile lor, invizibili datorită cagulelor albe. Ucid, după care dispar în stepă. Război de

fantome.

Anul 1942 începe într-un peisaj care nu mai aparţine lumii acesteia. Niciodată poate iarna rusească nu a fost atât de aspră. SS-iştii constată înjurând:

— Stalin l-a mobilizat pe *Gruppenführerul* (generalul) Iarnă…

Se povestesc lucruri îngrozitoare care fac înconjurul cantonamentelor.

La Osarovo, un sublocotenent şef de patrulă supraveghează stepa cu binoclul. Deodată, desluşeşte un grup, nemişcat pe o pantă uşoară, pe jumătate afundat în zăpadă: sunt soldaţi şi cai.

— Cazacii… Atacăm!

Câţiva voluntari îl urmează pe ofiţer, înaintând anevoie, înfundându-se până la brâu în zăpada afânată. Un vânt glacial geme peste stepă, cu un zgomot de sirenă şi de furtună.

Patrula avansează într-o lumină lăptoasă. Sovieticii nu mişcă.

— Parcă ar fi nişte statui, domnule sublocotenent.

Sunt morţi. Îngheţaţi în picioare. Oameni şi animale strânşi unii într-alţii. Nemţii le dau ocol, stupefiaţi.

Tăcere şi zăpadă.

Un oribil muzeu Grevin de culoarea ghipsului murdar. Un rănit la picior stă încă drept în şa, cu mâna încleştată de coama calului. Un sublocotenent şi un sergent de cavalerie sunt aplecaţi puţin în faţă, ca şi cum ar fi adormit fără să lase hăţurile din mână. Nişte călăreţi au coborât din şa şi moartea i-a surprins, lipiţi de coastele cailor, de parcă ar fi vrut să găsească o rămăşiţă de căldură. Toate cadavrele au ochii larg deschişi, aţintiţi în neant.

În faţa gurii fiecăruia, un nor de gheaţă: ultimele răsuflări ale cazacilor şi ale cailor s-au solidificat…

Aceste statui ecvestre alcătuiesc grupul cel mai dement care l-ar putea ispiti pe un sculptor al vreunei bătălii. Spectacol oribil şi admirabil.

Un caporal german vrea să fotografieze această scenă de necrezut. Dar obturatorul este şi el îngheţat.

Din această scenă nu va mai rămâne decât o amintire, de neuitat[1].

La sud de lacul Ilmen, tot în sectorul nordic, divizia SS *Polizei* luptă cu temuta armată de şoc a generalului Vlasov. Totul e îngheţat. Lacul devine o stepă peste care înaintează schiorii.

Frigul depăşeşte patruzeci de grade sub zero. Lacul e acoperit de un strat de gheaţă de şaizeci şi cinci de centimetri, peste care se află un strat de zăpadă de cincizeci de centimetri.

De la începutul anului, o unitate germană e încercuită în satul de pescari Vsvad. Sunt abia cinci sute, ca pe o insulă bătută de mare.

Sovieticii atacă în forţă: sănii cu elice, care de asalt, avioane de vânătoare, „orgile lui Stalin”. Vsvad continuă să reziste.

Nemţii reuşesc doar să paraşuteze o cruce de fier de cavaler căpitanului care comandă unitatea încercuită…

La ordin, după două săptămâni de rezistenţă, mica garnizoană părăseşte poziţia, în timpul nopţii, strecurându-se peste lacul îngheţat. Sunt cincizeci de grade sub zero pe gheaţa lacului. Până şi acele busolelor au îngheţat.

După paisprezece ore de marş, supravieţuitorii de la Vsvad zăresc o siluetă albă cu casca de oţel caracteristică a armatei germane.

— *Kamerad!*

— *Camarada!*

E un voluntar spaniol din *Divizia Albastră*. De peste o săptămână, căpitanul Ordeas şi compania sa de două sute cinci schiori şi-au părăsit cantonamentele pentru a veni în ajutorul camarazilor lor germani. Au mers şaizeci de kilometri, cu busolele şi radiourile îngheţate. S-au bătut cu trupele de asalt siberiene. Au pierdut mai mulţi dintre ai lor, şi vor mai pierde, în cursul unui contraatac organizat câteva zile mai târziu.

Din compania de două sute cinci spanioli vor rămâne

[1] Relatată de Paul Carell în *Operation Barbarossa*, Robert Laffont, Paris, 1965, pp.303-304 (n.a.).

nici mai mult nici mai puţin de doisprezece.

În centrul Frontului de Est, contraatacul sovietic se va lovi de un general care, în toiul viscolului şi al asaltului siberian, seamănă cu un spărgător de gheaţă: Walter Model.

Sosind la noul său cartier general, el îşi şterge cu grijă monoclul pe care îl poartă după moda veche şi spune doar atât:

— Urâtă situaţie, nu-i aşa?

Ofiţerii din Statul-Major, al cărui comandament tocmai l-a preluat, îl întreabă:

— Domnule general, ce ne aduceţi ca întăriri?

Model zâmbeşte şi spune:

— Pe mine.

Pe dată, Model e peste tot: în faţa hărţilor şi în primele linii. Va fi văzut chiar şi luând parte la un asalt, cu pistolul în mână.

Generalul merge călare din avanpost în avanpost. Acest ofiţer de Panzere rămâne un cavaler. Astfel, prima unitate pe care o aruncă în contraatac este noua brigadă SS de cavalerie comandată de Hermann Fegelein – care se va căsători într-o bună zi cu sora Evei Braun…

Dar cavalerii SS dispar în vâltoare. Model îşi potriveşte monoclul la ochi şi hotărăşte să facă apel la Divizia *Das Reich*, care va sprijini divizia sa 1 Panzer. Pe 22 ianuarie 1942, el reia iniţiativa şi redresează situaţia.

Bătălia nu face decât să înceapă.

Model se pricepe la războinici şi şi-a dat seama imediat cine este cel mai bun dintre cei aflaţi sub ordinele sale. Nu se pune problema nici celui mai mic antagonism între Wehrmacht şi Waffen SS.

Numărul unu este incontestabil *Obersturmbannführerul* Otto Kumm, comandantul regimentului *Der Führer*, un uriaş chel şi cu privirea limpede. Model îi dă ordine simple, dar redutabile:

— la poziţie pe Volga şi păstreaz-o, indiferent de împrejurări…

Scundul general îl priveşte pe Kumm în ochi şi repetă:

— Indiferent de împrejurări…

Kumm bate din călcâie şi salută – reglementar, cu braţul ridicat:

— Am înţeles, domnule general, la ordinele dumneavoastră.

Dar nu are decât un singur regiment ca să apere porţiunea nordică a frontului. Cu toate acestea, Model nu-şi face griji. El ştie că Kumm va rezista „indiferent de împrejurări”, aşa că poate declanşa ofensiva cu grosul – dacă se poate spune aşa, deoarece efectivele s-au topit teribil în iarna rusească – Diviziei *Das Reich* şi câteva unităţi ale Wehrmachtului.

Model va fi peste tot. În fiecare zi, el petrece, în afara programului său de lucru la Statul-Major, zece ore pe teren, cu soldaţii, pe un frig care atinge acum minus cincizeci şi două de grade.

Între 26 ianuarie şi 4 februarie 1942, el reuşeşte o lovitură de maestru şi încercuieşte nouă divizii sovietice.

Tot succesul manevrei s-a bazat pe sacrificiul membrilor Waffen SS ai regimentului *Der Führer*, care, în număr de şase sute cincizeci, ţin cu îndârjire malurile Volgăi acoperite de gheţuri.

Pe acest ger cumplit, gradaţii îi raportează lui Otto Kumm:

— Imposibil să săpăm tranşee. Pământul e tare ca betonul.

— Atunci, săpaţi-vă adăposturile cu explozibili şi mine. Nu ştiţi ce vă aşteaptă…

Kumm nu are niciun fel de trupe de rezervă şi posedă, ca să îi oprească pe ruşi, decât o singură linie de apărare, formată din posturi minuscule, izolate la o sută de metri unul de celălalt. El însă i-a prevenit pe şefii acestor mici fortificaţii:

— I-am promis generalului Model că o să rezist. Şi i-am promis-o în calitate de comandor al unui regiment al Waffen SS…

Nu e nevoie să mai insiste. Au înţeles cu toţii. Trebuie

să moară pe poziţii. Ruşii atacă neîncetat, vrând cu orice preţ să restabilească legătura cu unităţile lor încercuite.

Soarta bătăliei de la Rjev depinde de regimentul *Der Führer* şi soarta întregului Front de Est depinde de bătălia de la Rjev…

Otto Kumm şi-a stabilit postul de comandă la numai opt sute de metri în spatele liniei de apărare a unuia dintre batalioanele sale.

În fiecare zi, Model vine să îl viziteze.

— Rezişti, Kumm?

— Rezist, domnule general.

Model nu ar lipsi pentru nimic în lume de la această întâlnire zilnică. Avionul său Fieseler-Storch aterizează pe gheaţa Volgăi, sau maşina sa de campanie se strecoară prin câmpiile acoperite de zăpadă. Când maşina se strică şi când avionul nu poate să decoleze, Model vine călare… Pe 28 ianuarie, un prizonier rus a spus că a doua zi urmează să fie declanşat un atac important. Model îi spune lui Kumm:

— Domnule colonel, mă bazez pe dumneata.

Obersturmbannführerul zâmbeşte şi se mărgineşte să spună:

— Eu, domnule general, mă bazez pe oamenii mei.

Kumm aşteaptă calm asaltul, deşi nu dispune decât de un tun de 88 mm şi de câteva tunuri de 50 mm. Compania sa de sprijin e redusă la câteva piese uşoare de artilerie şi la nişte mitraliere.

În zori, o surpriză plăcută: iată batalionul de recunoaştere al Diviziei *Das Reich*. Comentariile curg de pretutindeni:

— Motocicliştii… Faceţi cum faceţi şi ajungeţi mereu acolo unde arde!

Fiindcă „arde”, zi şi noapte. „Roşiii” atacă cu încăpăţânare, lansând atac după atac în faţa regimentului *Der Führer*, fără să se sinchisească de pierderi.

Dar acestea sunt foarte mari şi la asediaţi. Otto Kumm primeşte un mesaj:

„Servanţii tunurilor antitanc sunt scoşi din luptă.”

— Găsiţi alţii!

Tunarii, cu toţii morţi sau răniţi, vor trebui schimbaţi de trei ori. Dar ei vor fi distrus douăzeci şi patru de tancuri în câteva ore.

În a şasea zi, sovieticii atacă din nou. Blindatele lor se opresc la cincizeci de metri de poziţiile în care sunt îngropaţi oamenii din compania 10 a regimentului *Der Führer* şi trag în plin asupra lor o ploaie de obuze. Ruşii nu vor înceta focul timp de treizeci de minute. Apoi se întorc şi se retrag într-o pădure din apropiere.

Nu mai e nimic, doar tăcerea şi frigul.

Două ore mai târziu, un om se târăşte din tranşeele din linia întâi până la postul de comandă al batalionului, unde se prăbuşeşte, plin de sânge şi de zăpadă îngheţată. Infirmierii se reped la el.

— Pare rănit rău de tot. Oricum, toate degetele îi sunt degerate.

Comandantul batalionului, *Hauptsturmführerul* Bollert, vine în grabă. Rănitul mai găseşte puterea de-a se ridica şi de-a lua poziţia de drepţi:

— SS Sturmmann Wagner. La ordinele dumneavoastră…

Dar se prăbuşeşte. Întins la pământ, el lasă să îi scape un geamăt. Ofiţerul se apleacă. Wagner continuă să-şi facă raportul, în termeni reglementari:

— Vă raportez că sunt ultimul supravieţuitor al companiei 10…

Nu! Nu va fi nici un supravieţuitor. Sturmmannul Wagner nu îşi poate încheia raportul. A încetat să mai vorbească. E mort.

Bollert e trist şi preocupat. Dispariţia acestei companii face o breşă de aproape un kilometru în frontul pe care îl ţine regimentul *Der Führer*. Comandantul anunţă Statul-Major:

— Îmi trebuie întăriri. Nu contează cine, am nevoie de oameni. Şi cu orice fel de arme. Altfel, e nenorocire.

I se trimite tot ce se mai găseşte în spatele imediat al poziţiilor. Sunt nişte bieţi oameni din serviciile

Wehrmachtului, şoferi, bucătari, croitori, fierari, vagmiştri, contabili. Abia dacă sunt o sută, dârdâind de frig şi de frică.

Ruşii îi împroaşcă cu mortiere apoi atacă urlând. Nefericiţii cedează şi o iau la fugă. SS-iştii astupă breşa cum pot.

Otto Kumm şi-a instalat postul de comandă într-un cătun, Klepenino, unde din vreo treizeci de izbe nu au mai rămas în picioare decât şase. Kumm îl întreabă pe unul dintre adjuncţii săi:

— Ruşii sunt încă departe?

— Destul: la cincizeci de metri.

Adjunctul său, *Hauptsturmführerul* Holzer, a transformat izba comandamentului în fortăreaţă: tranşee de jur-împrejur şi ambrazuri scobite în bârne. Fiecare şi-a luat o armă, de la telefoniste la şoferi, incluzându-l, firește, pe comandantul însuşi. Kumm trage între două mesaje trimise către companiile sale, sau către ceea ce a mai rămas din ele.

Holzer îl liniştește:

— Ruşii nu sunt încă decât la cincisprezece metri.

Dar *Der Führer* rezistă.

Pe 8 februarie, compania 2 este atacată de un întreg batalion sovietic. Luptele se dau corp la corp: SS-iştii sunt copleşiţi şi masacraţi până la ultimul.

Câţiva infanterişti din Wehrmacht şi inevitabilii motocicliști ai batalionului de recunoaştere al diviziei *Das Reich* reuşesc să degajeze postul de comandă a lui Kumm şi să pună în baterie un mortier de 210 mm. Comandorul jubilează:

— Frumoasă treabă. O să putem contraataca.

Un crâng va fi ocupat şi reocupat de zece ori. La al unsprezecelea asalt, va rămâne în mâinile germanilor.

Acum, ruşii sunt stăviliţi şi poziţia ţinută de regimentul *Der Führer* nu se va mai clinti pe toată durata operaţiunii desfăşurate de generalul Model, distrugând zece divizii sovietice şi imobilizând cel puţin tot atâtea.

Pe 18 februarie 1942, *Obersturmbannführerul* Otto Kumm se prezintă la generalul Model.

— Domnule general, am rezistat, indiferent de împrejurări.

— Ştiu ce au avut de suferit oamenii dumitale. Dar nu aveam încotro. Victoria mea e a voastră.

Model ezită o clipă, ca şi cum întrebarea pe care vrea să o pună îl stânjeneşte.

— Spune-mi, Kumm, câţi oameni valizi ţi-au mai rămas din cei şase sute cincizeci ai regimentului *Der Führer*?

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, domnule general. Sunt afară cu toţii.

Model se repede la fereastră şi şterge geamul murdar al izbei. Treizeci şi cinci de oameni din Waffen SS stau în poziţie de drepţi în zăpadă.

În acest început al anului 1942, *Gruppenführerul* Iarnă nu a cruţat nicio unitate, de la Marea Barents şi până la Marea Azov, pe tot cuprinsul Frontului de Est. În Ucraina, lupta i-a încercat din greu pe cei din divizia *Wiking*.

De la botezul focului de la Tarnopol, din 29 iunie 1941, germanii, finlandezii, scandinavii şi olandezii pe care îi antrenează dinamicul Felix Steiner au parcurs destui kilometri şi au trecut prin multe lupte.

Vikingii sunt cei care au stabilit capul de pod care a permis traversarea Niprului şi tot ei au fost cei care, pornind de la Dnepsapetrovsk, au cucerit Rostovul şi au ocupat gurile Donului.

În iarna aceasta, şi-au păstrat ferm poziţiile defensive. În spatele lor, Ucraina. În faţa lor, Caucazul…

Războiul li se pare încă o aventură minunată. Şi apoi, ei ştiu că de-acum înainte nu mai sunt singurii germanici şi nici măcar singurii „străini” din Waffen SS.

În această imensă armată, îngropată în inima Rusiei ca într-un linţoliu de zăpadă, luptă de-acum legionari şi soldaţi veniţi din toate naţiunile bătrânei Europe.

Pe cadavre, la mânecile înţepenite de sânge şi ger, se desluşesc ecusoane în culori şterse, care rămân singurele imagini ale unei patrii îndepărtate.

CRUCEA ÎNCÂRLIGATĂ PE CAUCAZ

Un fundal negru pe care se detaşează o spadă grea în filigran cenuşiu, litere gotice roşii şi cele două mari SS runice albe. *SS-ul te cheamă!* Această broşură de cincizeci de pagini este distribuită din plin în toată Europa.

Şi iată nişte afişe imense, cu desene ultrarealiste de soldaţi la paradă sau în luptă: alinierea puştilor şi a căştilor, petele ţinutelor de camuflaj, pistoale-mitralieră care par să iasă din ziduri pentru a se aţinti asupra unor adversari invizibili.

Marele mit al „Cruciadei împotriva Bolşevismului" dă măcar de lucru tipografilor. Tema e simplă: toate ţările Europei trebuie să participe la lupta de pe Frontul de Est şi din fiecare naţiune pornesc săgeţi care se înfig undeva între Carelia şi Crimeea…

Parcă ar fi o mare loterie internaţională a gloriei militare.

Primii plecaţi sunt aliaţii Germaniei. Dar acestor soldaţi nu li se cere să fie voluntari. De la începutul bătăliei în Est, finlandezii au intrat în luptă pentru a-şi recupera teritoriile pierdute în cursul războiului de iarnă, românii, pentru a-şi recăpăta Basarabia, ungurii fiindcă nu le-au plăcut niciodată ruşii, bulgarii fiindcă vor să fie de partea învingătorului şi italienii fiindcă trebuie să-şi sprijine aliatul german, care i-a scos din necaz în Grecia cu câteva luni în urmă.

În curând, două sute de mii de soldaţi de-ai lui Mussolini vor suferi şi vor muri în Rusia, desigur că mai puţin combativi decât slovacii sau croaţii, care îi datorează noii Europe o independenţă naţională precară.

Germanii nu au pierdut timpul şi au înrolat voluntari din ţările pe care susţin că le „eliberează de jugul stalinist". De-acum au alături de ei unităţi de letoni şi estoni, de bieloruşi şi ucraineni, pe care le vom mai întâlni, şi nu neapărat în misiuni de cruciaţi…

Efortul de recrutare a voluntarilor se axează mai ales pe

Europa Occidentală, începând cu ţările „germanice” care au furnizat deja regimentele *Nordland* şi *Westland* ale diviziei *Wiking*.

Chiar înaintea atacului asupra Rusiei, Gottlob Berger a înfiinţat un nou regiment al Waffen SS în care se găsesc olandezi şi flamanzi şi i-a dat numele de *Nordwest*, în timp ce un nou batalion de finlandezi lua titlul de *Nordost*.

Credincios principiilor sale nordice, SS-ul hotărăşte să nu se mai intereseze decât de voluntarii de rasă germanică. De data aceasta nu se mai pune problema să îi încorporeze direct într-o mare unitate de genul Legiunii Străine, cu conducere şi limbă germană, ca divizia *Wiking*, ci se vor forma legiuni naţionale depinzând desigur de SS, dar în care fiecare contingent îşi va păstra limba, drapelul şi chiar ofiţerii.

Formulă în cele din urmă pestriţă şi care va provoca o serie de necazuri, proslăvind şovinismul, sporit şi mai mult de stângăcia anumitor instructori germani…

Drapelul danez roşu cu cruce albă flutură în vântul rece care bate dinspre Baltica şi încreţeşte pânza pe care se poate citi: *Frikorps Danmark*. Îndărătul lui defilează noii voluntari danezi din vara lui 1941.

Mulţi sunt încă în uniforma gărzii regale. Regele Christian nu a dezaprobat această operaţiune şi destui tineri soldaţi de paradă cred că aventura va fi mai frumoasă la Novgorod decât la Copenhaga. Din primii cinci sute de voluntari, jumătate vin din forţele armate regale şi cei mai mulţi nu sunt membri ai partidului naţional-socialist al lui Clausen.

Antrenamentul începe la Hamburg. Corpul franc danez depăşeşte rapid o mie cinci sute de oameni. În fruntea lor, *Obersturmbannführerul* Kryssing, ofiţer de carieră şi fost comandant al batalionului 5 de artilerie danez. Este un militar de tradiţie, căruia nu trebuie să îi vorbeşti de politică:

— Lăsaţi-mă în pace cu poveştile astea despre SS! Suntem aici ca să luptăm împotriva comunismului. Pe

primul care pomeneşte de politică îl bag la carceră…

Kryssing e susţinut de adjunctul lui, *Hauptsturmführerul* Thor Jörgensen. Trimis la şcoala de ofiţeri de la Bad Tölz, acesta se întoarce antinazist şi nu depăşeşte limitele programului de instrucţie al recruţilor.

Frikorps Danmark va forma oare cândva o adevărată unitate combatantă? Mânia lui Gottlob Berger nu se potoleşte. Henrich Himmler intervine:

— Nu pot să cred că nişte adevăraţi germani nu sunt în stare să se bată. Trebuie doar să le dai un şef capabil.

Acesta nu va fi un german, ci un danez. Christian Frederik von Schalburg soseşte într-o dimineaţă, cu cascheta pe o ureche, cu panglica negru-alb-roşu a Crucii de Fier, câştigată în Ucraina cu divizia *Wiking*, şi cu cele patru stele de *Sturmbannführer*.

Foştii săi prieteni din garda regală fac roată în jurul lui.

— Povesteşte-ne, Christian, cum e în Rusia…

— Nu se poate povesti, trebuie să vezi cu ochii tăi…

Nou-sositul preia conducerea *Frikorps*-ului şi îl „electrizează” pe dată. Magnetismul personal al acestui şef se vădeşte incontestabil. Kryssing se dă la o parte.

În câteva luni, danezii sunt gata de luptă şi ocupă poziţiile de linia întâi de la Demiansk, pe frontul nordic, unde luptă divizia *Totenkopf*.

Von Schalburg îi conduce personal în primul lor asalt. El ar putea repeta faimoasele cuvinte ale lui La Rochejaquelein: „Dacă înaintez, urmaţi-mă. Dacă mă retrag, omorâţi-mă. Dacă o să cad, răzbunaţi-mă.”

Cade, rănit mortal, pe 2 iunie 1942.

Waffen SS va face din Christian Frederik von Schalburg un fel de erou legendar. Urmaşul lui, Hans-Albert von Lettow-Vobeck, este ucis la rândul său. *Obersturmbannführerul* danez Knud Börge Martinsen preia atunci comanda *Frikorps*-ului. Este un bun ofiţer şi un SS-ist sută la sută.

Danezii vor lupta ca un corp franc în legătură cu divizia *Totenkopf* şi vor duce împotriva trupelor regulate sau a partizanilor un război întotdeauna dificil şi uneori feroce.

Ulterior, Martinsen va înfiinţa în Danemarca chiar *Schalburg Korps*, o copie a *Allgemeine SS* şi un rezervor de oameni pentru Waffen SS.

Numeroşi voluntari danezi se vor alătura, la sfârşitul lui 1942, fraţilor lor norvegieni pentru a constitui o nouă divizie SS, a 11-a, „născută” de *Wiking* şi botezată *Nordland*, din care vor forma *Panzer-Grenadier-Regiment Danmark*.

Un al doilea val de norvegieni s-au înrolat deopotrivă în Waffen SS încă de la începutul războiului din Est. Pe 29 iulie, aceşti voluntari debarcă la Kiel, sub comanda *Hauptsturmführerului* Jorgen Bakke, şi formează *Der Norske Legion*.

În curând vor fi aproape o mie cinci sute de oameni, dintre care mulţi vin din „SS-ul germanic”, organizaţie civilă creată înaintea chiar a începutului ostilităţilor pe Frontul de Est.

Vidkun Quisling ar fi vrut să nu vadă instalându-se o asemenea mişcare în Norvegia, deoarece se dovedeşte dornic să-şi apere „independenţa” şi susţine că nu are de primit lecţii de nordism de la nimeni, şi mai ales de la nemţi.

Dar asta ar însemna să nu ţină seama de ambiţia lui Jonas Lie, şeful poliţiei. Având patruzeci de ani, cu părul blond-roşcat ondulat, ca o blană de oaie, cu o expresie brutală pe faţă, acesta e un dur. L-a cunoscut, pe când servea în poliţia internaţională în Sarre, pe *Reichskommissarul* Terboven şi se înţelege totodată cât se poate de bine cu Rediess, reprezentantul lui Himmler.

Jonas Lie hotărăşte să provoace un fel de puci intern utilizând miliţia organizaţiei *Nasjonal Samling*.

Pe 21 mai 1941, membrii regimentului 7 al *Hird* sunt adunaţi la Oslo. Şeful de Stat-Major al acestui soi de SA norvegian, Orvar Saether, îi anunţă că de-acum înainte ei constituie SS-iştii norvegieni, şi îi dă cuvântul lui Heinrich Himmler…

Reichsführerul a ţinut să se deplaseze în persoană în vederea acestei zile solemne. El spune:

— Istoria SS-ului începând din 1925 şi până astăzi este foarte lungă. Veţi continua cu noi ceea ce noi am început înaintea voastră. Veţi deveni din acest moment paznicii sângelui nordic, aidoma compatrioţilor voştri care servesc deja în divizia *Wiking*.

Exact peste o lună, aceşti dintâi voluntari vor primi botezul focului în Ucraina. Dar Himmler se interesează încă de pe acum de a doua generaţie. *Reichsführerul* îi priveşte pe membrii *Hird*-ului. Sunt nişte uriaşi, ciopliţi din topor, cu o uniformă de culoare deschisă şi o brasardă pe care se află crucea Sfântului Olaf şi spada dublă.

Jonas Lie va pleca cu oamenii săi în *Norske Legion* şi va obţine Crucea de Fier pe frontul Leningradului.

De la sfârşitul lui februarie 1942, norvegienii încep să efectueze patrulări îndelungate pe schiuri. Unii pătrund în spatele poziţiilor ruseşti şi organizează operaţiuni de comando.

La sfârşitul anului, se vor alătura diviziei *Nordland* pentru a constitui *Panzer-Grenadier-Regiment Norge*.

Al treilea regiment al acestei noi divizii SS va fi constituit din supravieţuitorii legiunii *Nederland*.

Olandezii vor furniza, incontestabil, cel mai mare contingent de voluntari pentru Waffen SS. Încă de pe acum, în divizia *Wiking* ei sunt cei mai numeroşi.

De la începutul războiului din Est, peste două mii cinci sute dintre ei se înrolează în noua legiune *Nederland*.

În fruntea lor, un ofiţer de carieră din armata regală olandeză, colonelul Stroink, care este încurajat de un alt ofiţer, generalul Seyffardt, şeful de Stat-Major al fostelor forţe regale, care le înmânează voluntarilor drapelul tricolor. Scena este fotografiată din plin. Doi ani mai târziu, generalul Seyffardt va fi asasinat de Rezistenţă şi un regiment SS va purta numele său.

Deocamdată, atmosfera seamănă mai mult cu o chermeză decât cu o plecare în campanie: ghirlande şi acordeoane.

Voluntarii olandezi sunt formaţi din punct de vedere

politic: majoritatea fac parte din *Weerafdeling*, un fel de SA, sau din *Nederlansche SS*, creată din septembrie 1940 pornind de la elementele naţional-socialiste cele mai fanatice din garda lui Mussert. Şeful lor, Heindrick Feldmeijer, duce exact aceeaşi politică ca Jonas Lie în Norvegia: supralicitare în comparaţie cu mişcarea „colaboraţionistă" locală şi înrolare în Waffen SS.

Feldmeijer a făcut campania din Balcani cu *Leibstandarte Adolf Hitler* şi va servi în *Wiking*. Va primi Crucea de Fier şi va suferi o rană gravă la Kalmuk. La sfârşitul războiului, va dispărea într-un bombardament (în timp ce Lie va muri de o criză cardiacă ce seamănă cu o sinucidere).

Olandezii care pleacă pe Frontul de Est vor fi încadraţi de ofiţeri din ţara lor, formaţi în focul bătăliei în regimentul *Westland* sau instruiţi în regimentul *Nordwest*.

Instrucţia are loc în Polonia, după care pornesc spre frontul nordic în toiul iernii.

— Ne întâlnim la Leningrad, spun olandezii.

Se întâlnesc în gropi de zăpadă în faţa Novgorodului, oraşul sfânt al lui Rurik Varegul, întemeietorul suedez al Rusiei. Dar nu e momentul pentru reminiscenţe istorice despre gloriosul trecut nordic…

— Siberienii atacă!

Primele poziţii germane sunt străpunse. Sovieticii se infiltrează şi le depăşesc. Sunt peste tot…

Frontul Leningradului va ceda? Ofiţerii de Stat-Major nu pierd vremea:

— Îi aruncăm pe toţi în luptă…

Puşti, câteva mitraliere, grenade; sunt luaţi toţi oamenii din spatele liniilor: pionieri, artileriştі, jandarmi militari, cei de la intendenţă, şoferi. Un singur cuvânt de ordine: să te laşi mai degrabă ucis pe poziţie decât să te retragi.

— Şi olandezii?

— Pe poziţie, ca toţi ceilalţi.

— Dar abia au sosit şi nu au nicio experienţă.

— Atâta pagubă. Au vrut să fie SS-işti, acum or să vadă că asta nu înseamnă doar să ia ochii fetelor din

Amsterdam…

Voluntarii nu sunt lipsiţi nici de entuziasm, nici de convingere, ci de echipament, de instrucţie şi de armament. Sunt zdrobiţi şi suferă pierderi înspăimântătoare.

Flamanzii, veniţi în linia întâi odată cu ei, în aceeaşi brigadă SS de infanterie, au aceeaşi soartă.

În toată această aventură sângeroasă, se pare că flamanzii sunt blestemaţi. După dezastruosul botez al focului de la Novgorod, legiunea lor va fi dizolvată, şi nu va fi reconstituită decât mult mai târziu.

Împotriva oricăror aşteptări, la începutul războiului din Est, în Waffen SS nu au loc decât o mie de înrolări.

Cei mai „duri” din diferitele mişcări flamande sunt plecaţi de multă vreme în regimentul *Westland* al diviziei *Wiking* şi s-au integrat bine în SS.

Nou-veniţii fac o criză de naţionalism şi de catolicism. Ei au plecat să se bată în Rusia „pentru cămin şi pentru altar”, dar nu prea găsesc atmosfera de cruciadă la care nădăjduiau. Waffen SS nu are ce să facă cu aceşti „şuani” care regretă că nu pleacă pe Frontul de Est cu preotul lor în frunte…

Flamanzii, atât de ostili faţă de tot ce e „franţuzesc”, descoperă cu surprindere plutonieri de genul celor descrişi de Courteline, care îi insultă în limba lui Goethe:

— Naţie de idioţi… Popor de nătărăi… Rasă de ţigani…

În faţa acestor prusaci, bieţii flamanzi ajung să bodogăne:

— Sunt mai răi chiar decât subofiţerii valoni din armata belgiană!

Dar un mic nucleu de flamanzi rezistă cu îndârjire şi aceştia se străduiesc să devină adevăraţi SS-işti. Sunt cei care vin din SS-ul „civil” flamand, *Algemeene Schut Scharen Vlaanderen*. Ei formează la Anvers şi la Gand o miliţie de valoarea unui regiment şi fac mult zgomot. Fostul „Dinasto” Jef François se înrolează de la începutul războiului în Waffen SS şi câştigă pe front galoanele de

Untersturmführer.

Toată unitatea are nevoie de un erou. Cel al SS-iştilor flamanzi va fi Raymond Tollenaere, care a comandat înainte de război miliţiile organizaţiei *Vlaamsch Naational Verbond* a lui Staf de Clerq şi a fost arestat, la declanşarea atacului german din 1940, ca „agent al coloanei a 5-a“. Şederile sale prin diversele închisori, din Flandra şi până în Normandia, l-au marcat şi acum vrea să-şi ia revanşa.

I se pare că şi-o poate lua pe Frontul de Est, în fruntea voluntarilor flamanzi, de aceea pleacă printre primii şi cade tot printre primii, pe Volşov, nu departe de Leningrad, în acea cumplită contraofensivă rusă de la începutul anului 1942.

Pierdute în Nord, pe frontul acesta ingrat al Leningradului, unde te împotmoleşti în zăpadă şi moarte, servesc trei regimente de voluntari spanioli. Abia ieşit din războiul civil, Franco nu a vrut să ofere mai mult de atât. Aceştia sunt însă nişte războinici de temut care păstrează vechiul obicei de a-i pune mâna în gât „Roşului” şi de a lupta cu pumnalul.

Isprăvile companiilor lor de cercetaşi-schiori au fost cunoscute de toţi. Raporturile dintre voluntarii spanioli şi vecinii lor, voluntarii olandezi, sunt excelente. Cu toate acestea, trupele generalului Munoz Grandes nu fac parte din Waffen SS, ci depind de Wehrmacht.

În 1944, „din motive diplomatice”, *Divizia Albastră* va fi retrasă de pe Frontul de Est şi repatriată alături de câteva sute de portughezi din *Legiunea Verde*.

Dar în Waffen SS se vor înrola voluntari spanioli cu titlu individual, îndeosebi în Divizia 24, unde italienii sunt deosebit de numeroşi. Se vor găsi chiar câţiva SS-işti spanioli care să lupte în cea din urmă săptămână la Berlin, unde vor lupta şi SS-iştii francezi.

Depinzând la începuturile sale de Wehrmacht, Legiunea Voluntarilor Francezi a primit botezul focului nu departe de SS-iştii din *Das Reich*. Vreme de o săptămână îndelungată, din 1 şi până pe 7 decembrie 1941, voluntarii cu ecuson tricolor au luptat pe malurile lacului Djukovo, la vreo şaizeci

de kilometri de Moscova, pierzându-şi în focul bătăliei cei mai buni ofiţeri, locotenenţii Dupont şi Terraille, ca şi peste jumătate din oameni. Câţiva rari supravieţuitori se vor regăsi trei ani mai târziu în divizia *Charlemagne*.

Dintre toate legiunile naţionale, cea care va câştiga cea mai mare reputaţie militară – singura care contează pe Frontul de Est – este fără îndoială Legiunea *Wallonia*.

O mie de oameni au plecat din Bruxelles într-o dimineaţă de vară a anului 1941 şi îşi vor începe cariera militară în sânul Wehrmachtului, înainte de a fi vărsaţi la Waffen SS.

Léon Degrelle îşi domină camarazii cu incontestabila sa personalitate. Creator al mişcării rexiste [1], el se laudă că a fost, înainte de război, „cel mai tânăr lider politic din Europa”. În orice caz, a creat un stil personal: un amestec de insolenţă, de poezie şi de vorbărie care a zguduit serios viaţa politică belgiană.

Cu părul de culoare închisă şi neted, cu ochii uşor înfundaţi, dar scânteietori, făcând gesturi largi şi vorbind tare, e un personaj. Îi plac glumele şi mâncărurile cam grele şi îşi conduce oamenii cu energie.

Plecat pe front ca mitralior, îşi va câştiga toate gradele în luptă, alternând asalturile, mitingurile şi rănile. Degrelle visează să refacă vechiul imperiu al lui Carol Temerarul, şi legionarii săi i-au găsit o poreclă de care se simte extrem de mândru: „Modeste I de Bourgogne.”

Când pleacă pe Frontul de Est, la treizeci şi patru de ani, cu siguranţă că nu îşi închipuie că va provoca, în câteva luni, marea cotitură ideologică a Waffen SS.

Deocamdată, el nu are decât o teorie: în noua Europă, singurii care vor avea dreptul la cuvânt vor fi cei care au participat la crearea ei cu riscul vieţii.

Valonii îşi petrec prima iarnă în regiunea Donețkului. La sfârşitul lui februarie 1942, ei ajung în satul Gromovaia-Balka. Sunt singuri în stepa nesfârşită peste care şuieră

[1] Mişcare antiparlamentară, autoritară şi corporativă belgiană înfiinţată în 1935 de L. Degrelle, şi care a dispărut în 1944-1945. (n.trad.)

rafale de vânt îngheţat.

— Unde sunt camarazii noştri?

— Nu ştim. Ar trebui să fie pe aici SS-iştii din divizia *Wiking*…

E imposibil să sape tranşee. Voluntarii se adăpostesc după metereze de blocuri de gheaţă, tăiate cu topoarele.

În foarte scurt timp, ruşii atacă. Mii de oameni răsar din zăpadă, dau peste cap o companie a diviziei *Wiking*, care e ucisă pe poziţii, şi îi atacă pe legionari. Sunt patru mii contra nici cinci sute de valoni. Înspăimântaţi, oamenii lui Léon Degrelle numără tancurile sovietice:

— Sunt paisprezece!

Conduşi de locotenentul Buyds, care a luat o mitralieră uşoară şi trage neîncetat din mers, valonii contraatacă cântând un vechi cântec rexist. Sunt însă copleşiţi, iar ofiţerul e ucis.

„Burgunzii” vor fi salvaţi în ultima clipă de intervenţia avioanelor Stuka, apoi a Panzerelor. Au pierdut însă jumătate dintr-ai lor într-o singură luptă. Din cei douăzeci şi doi de ofiţeri ai batalionului nu a mai rămas, după câteva săptămâni de front, decât unul singur valid.

Supravieţuitorii, întăriţi cu noi voluntari veniţi din Belgia, participă la ofensiva de primăvară din Ucraina. Germanii şi aliaţii lor români se năpustesc spre Caucaz. Valonii se îngrămădesc să ajungă în primele rânduri. Timp de o sută douăzeci şi şase de zile, vor lupta în satul Teriakov şi îl vor pierde în bătălie pe John Hagemans, şeful tineretului rexist, plecat printre primii şi atrăgându-i după el pe cei mai temerari dintre băieţi, dintre care unii abia au împlinit şaisprezece ani.

Forţele Reichului se năpustesc spre Caucaz. În frunte se află vânătorii de munte şi membrii Waffen SS ai diviziei *Wiking*.

Pe un soare care transfigurează tot peisajul şi smulge scânteieri aurii de pe cupolele bisericilor, oamenii lui Felix Steiner atacă Rostovul pe 22 iulie 1942.

Sovieticii au avut un an întreg la dispoziţie pentru a

crea o defensivă redutabilă: câmpuri de mine, tranşee, baraje antitanc.

Şeful diviziei *Wiking* îşi trimite la asalt cei mai buni comandanţi de unităţi:

— Gille, tu ocupi şoseaua de centură. Mühlenkamp, tu ocupi aeroportul…

Sunt nişte vlăjgani pentru care cuvântul „imposibil” nu există. După câteva ore, aceştia transmit rapoarte victorioase:

— Obiective atinse.

Steiner jubilează:

— Rostovul e al nostru!

Divizia *Wiking* traversează oraşul în trombă, lăsând câţiva soldaţi la intersecţii să dirijeze circulaţia rutieră. În câteva minute, aceste plantoane vor fi ucise la post de soldaţi ruşi rămaşi în oraş.

Divizia *Wiking* trebuie să se întoarcă de unde a plecat şi să recucerească Rostovul cu preţul unor lupte de stradă grele. Sovieticii se lasă mai degrabă ucişi pe poziţii decât să cedeze fie şi o bucată de zid dărâmat… Tancurile nu mai reuşesc să înainteze, lovite de la doi paşi de grenadieri sovietici nevăzuţi. Oraşul trebuie „curăţat” casă cu casă.

Steiner se gândeşte la toate, inclusiv la a-i tăia retragerea inamicului, de aceea îl cheamă pe şeful unităţii sale de tancuri:

— Mühlenkamp, e un vad pe Don la zece kilometri de aici. Îţi dau misiunea să-l ocupi…

Mühlenkamp, care poartă uniforma neagră cu o eleganţă puţin cam afectată, sporită de figura lungă şi îngustă, răspunde doar atât:

— *Gruppenführer*, consideraţi că vadul e deja în mâinile noastre.

În centrul Rostovului, luptele vor mai dura câteva zile. Sovieticii apără clădirea N.K.V.D.-ului ca pe o catedrală a regimului. Poliţiştii, cu banda lor zmeurie pe cascheta platâ, se vor lăsa ucişi până la ultimul pe poziţii. SS-iştii apreciază în calitate de cunoscători această rezistenţă şi emit un scurt comentariu:

— Se bat bine SS-iştii ăştia ai lui Stalin…

Cazemate, baricade, sârmă ghimpată. Cocteilurile Molotov explodează pe blindajele Panzerelor. Ascunşi pe acoperişuri, trăgătorii de elită lovesc drept în mijlocul frunţii. Mine, arşiţă, capcane.

După Rostov vine Caucazul.

Divizia *Wiking* trece râul Kuban. Bărcile de asalt înaintează încet. Căldura e atât de mare încât cauciucul crapă şi apa pătrunde în clocot. Soldaţii o golesc cu cutii de conserve.

Divizia traversează acum câmpurile petrolifere de la Maikop. Obiectivul acestei ofensive de vară e lesne de ghicit: Tuapse, la Marea Neagră.

Trebuie să înainteze printr-un colb des care le intră în piele. Soarele, setea, munţii… Victoria se eschivează. Ruşii se retrag spre culmi, încercând să nu lase nici arme, nici oameni în mâinile nemţilor.

Cuvântul de ordine al cartierului general al Führerului e simplu: „Încercuirea forţelor inamice şi distrugerea lor…”

— Dar unde sunt forţele inamice?

Lupte de ariergardă. Împuşcături izolate, cadavre pe marginea drumului, uneori carcasa unui tanc care arde, singuratic în mijlocul imenselor câmpuri de floarea-soarelui.

Sate căzăceşti. Pruni, cântece şi struguri. Grădinile iau locul stepei. Începe o altă lume. SS-iştii din divizia *Wiking* nu mai ştiu foarte bine dacă sunt încă în Europa sau au intrat deja în Asia.

Mulţi cred că războiul e pe sfârşite… Se fac pariuri:

— De Crăciun, la Tiflis. În primăvară: la Babilon!

Léon Degrelle îşi scoate hârţile şi improvizează o conferinţă geopolitică în faţa burgunzilor săi stupefiaţi:

— Ne vom întâlni la fluviile sacre, Tigru şi Eufrat, cu forţele din Africa ale mareşalului Rommel, care vor trece peste canalul Suez…

Şi încheie, cu hohotul lui de râs comunicativ:

— Războiul se va termina în leagănul omenirii!

În această vară a lui 1942, victoria pare mai posibilă ca oricând. Pentru soldaţii Reichului, pentru caucazienii care îi

întâmpină ca pe nişte eliberatori, „vremurile noi” au sosit…

La sfârşitul războiului, Waffen SS va regrupa în rândurile sale toate aceste legiuni care vor fi de îndată mobilizate în euforia victoriei şi care vor rămâne uneori fidele în dezordinea înfrângerii.

Miliţii locale, prizonieri sovietici, musulmani ortodocşi, munteni, cazaci, bătrâni „Albi” reapăruţi din istorie, puştani mai mici decât flinta lor – e o armată stranie, pestriţă şi fragilă. Şi uneori apare un pur tip arian, insolit printre păduchi şi vii.

Înflorire a ecusoanelor multicolore pe *feldgrau*-ul Wehrmachtului. Naţionalităţi care apar din noaptea sovietică. Uri care se manifestă din ce în ce mai intens. Cavaleri care galopează iarăşi, cu Mauserul în bandulieră, îndărătul drapelelor stranii în care semiluna Islamului stă alături de crucea încârligată a Reichului.

Ce departe e totul, deodată, de marele mit nordic, cu toţi aceşti voluntari caucazieni care transformă încetul cu încetul armata Berlinului într-o armată a Babelului!

Rasa şi petrolul sunt de ajuns desigur pentru a face din Caucaz un loc memorabil al SS-ului. Ambiţii politice şi evenimente militare se îmbină pentru a face să apară legiuni, ca pretutindeni în Europa.

Mai întâi georgienii, care furnizează şapte batalioane, deoarece, după cum îi spune prietenului său Rosenberg emigratul Alexandr Nikuradze:

— Georgia e pentru Caucaz ceea ce Germania e pentru Europa…

Dar armenii nu întârzie să le aducă aminte tuturor că sunt nişte „neînduplecaţi” şi alcătuiesc cinci batalioane. Ei vorbesc un limbaj pe înţelesul nemţilor:

— Îi urâm pe ruşi şi pe evrei tot atât de mult ca voi.

Fiecare popor din Caucaz îşi cere autonomia. Turci şi tătari, calmuci şi turkmeni se agită. Unii propun:

— Trebuie create republici ale Crimeei, Azerbaidjanului, Volgăi…

Germanii rămân rezervaţi în ceea ce priveşte viitorul

politic, dar, în privinţa prezentului militar, acceptă să recruteze soldaţi.

Voluntarii vin puhoi. Între Don şi Volga, Wehrmachtul recrutează, într-o atmosferă de semi-clandestinitate, deoarece ordinele cartierului general recomandă prudenţa.

Unele triburi din munţi s-au revoltat împotriva sovieticilor înainte chiar de sosirea germanilor şi atmosfera pare a fi propice colaborării. Generalul Ewald von Kleist sporeşte manevrele de seducţie şi cadrele diviziei *Wiking* sunt rugate să se conformeze acestei atitudini amicale. Membrii Waffen SS sunt de altfel primii surprinşi de primirea – neobişnuită – de care au parte în Caucazul de Nord.

Heinrich Himmler are, ca întotdeauna, explicaţia lui:

— Populaţia musulmană ne înţelege mai uşor decât celelalte. Paradisul lui Allah e al războinicilor… Avem în comun măcar cultul forţei.

Sergenţii recrutori se interesează chiar şi de populaţiile venite din stepele Asiei Centrale: după ce au fost în Armata Roşie, apoi într-un *Stalag* (lagăr) special, ele pot furniza combatanţi buni „împotriva bolşevismului”. Aşa se face că se întâlnesc voluntari stranii în *feldgrau*: kazahi, uzbeci, kârgâzi, turkmeni sau tadjici, care constituie batalioane autonome ce vor fi într-o bună zi reunite într-o unitate specială numită *Ostturkischer Waffen-Verband der SS* şi care va purta numele poetic de unitatea *Harun el-Raschid*.

Peste o sută cincizeci de mii de caucazieni şi asiatici vor fi astfel înrolaţi în forţele Reichului, alăturându-se rutenilor, balticilor, ruşilor, ucrainenilor şi celor peste treizeci de mii de cazaci.

Invadarea Caucazului va fi deopotrivă pretextul pentru realizarea unei performanţe atât sportive cât şi mistice: cucerirea Elbrusului…

Dacă această ascensiune e izbânda vânătorilor de munte ai Wehrmachtului, e tot atât de sigur că ea prezintă cel mai mare interes pentru *Ahnenerbe* şi pentru iniţiaţii Ordinului Negru.

Pentru Heinrich Himmler şi SS-işti, Caucazul e mai mult decât o victorie, e un simbol.

Pe 21 august 1942, două duzini de alpinişti germani încep faza finală a ascensiunii. Vântul bate violent dinspre Marea Neagră. Se dezlănţuie o furtună. Zăpada cade. Frigul devine înspăimântător şi tot echipamentul îngheaţă. Oamenii înaintează anevoios, într-o ceaţă care interzice orice vizibilitate.

Puţin înainte de amiază, alpiniştii aflaţi sub comanda căpitanilor Groth şi Gammerler ajung în vârful Elbrusului. Plutonierul-major Kümmerle înfige drapelul de război al Reichului.

La 5633 de metri, un vânt glacial desfăşoară imensa cruce neagră. Alături sunt înfipte fanioanele diviziilor de munte, pete de culoare deschisă a florii-de-colţ şi a genţianei…

Crucea încârligată flutură peste Caucazul lui Prometeu. În această vară a lui 1942, armatele Reichului, în care Waffen SS constituie vârful de lance, fac să strălucească în lumina soarelui Caucazului spada lui Siegfried. Eroii germanici, iviţi din nou din legende, par invincibili.

Peste nici cinci luni, în asprimea necruţătoare a iernii ruseşti, va avea loc dezastrul de la Stalingrad.

PANZERE ÎN STEPĂ

Întunericul s-a lăsat de mult, dar pentru Adolf Hitler ziua de lucru de-abia începe. Abia dacă îşi ia răgazul de a mânca o supă de legume subţire cu miros fad. Lumina electrică îi accentuează şi mai mult oboseala de pe faţă. Când şi când, seamănă cu un personaj de ceară, dar strălucirea ochilor de un albastru-închis continuă să lumineze acest chip marcat de lupta cu destinul.

Ca de obicei, Führerul monologhează. El ştie că Germania e angajată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi mai ştie că marea sa avuţie, în acest război necruţător, sunt oamenii. Astfel încât el vorbeşte de cei pe care îi consideră cei mai buni:

— Waffen SS constituie un corp de elită, alcătuit din oameni extraordinari, pe deplin dăruiţi unui ideal şi credincioşi până la moarte…

Preţ de o clipă, el îşi recapătă acea flacără din primii ani de luptă a partidului, când nu avea în jurul lui decât o mână de băieţi fanatici devotaţi. Astăzi, lupta începută la München continuă la Harkov…

— SS-ul ştie că are misiunea de-a da exemplul. Toate privirile sunt aţintite asupra lui.

Führerul vrea să înzestreze Waffen SS cu cele mai bune arme. De la începutul războiului în Est, Paul Hausser cere tancuri. Nimeni nu mai poate să nu îl ia în seamă pe acest „vulpoi chior” care s-a dovedit în Rusia cel mai curajos, ceea ce nu e un lucru rar, dar şi cel mai capabil, ceea ce e mai rar, dintre toţi generalii germani. Hausser rămâne un ofiţer prusac de mare clasă, dar posedă pe deasupra această aură întrucâtva misterioasă care îi înconjoară pe toţi ofiţerii Ordinului Negru.

Führerul hotărăşte:

— Autorizez înfiinţarea unui *SS General-Kommando* şi îl pun în fruntea sa pe Paul Hausser.

Şi îi va da pe dată acestuia mijloacele indispensabile: de la mijlocul anului 1942, cele mai bune divizii ale Waffen SS, *Leibstandarte*, *Das Reich*, *Totenkopf* şi *Wiking* devin *Panzergrenadierdivisionen* şi primesc tancurile mult-aşteptate.

Heinrich Himmler devine din acest moment un personaj important pe plan militar. El nu mai este doar „primul poliţist al Reichului”, ci îi controlează şi pe cei mai buni soldaţi. *Der getreue Heinrich* a reuşit să impună o adevărată armată SS. În toamna lui 1942, el dispune de două sute de mii de combatanţi.

Acum, poate să meargă mai departe. A obţinut arme. Îi

mai trebuie oameni. Într-un an, va aduce efectivele Waffen SS la trei sute cincizeci de mii de oameni.

Sunt create şi alte divizii. Mai întâi, două unităţi de munte: divizia 6, *Nord*, care va lupta în Finlanda, şi 7, *Prinz Eugen*, care va lupta în Balcani. Brigada de Cavalerie devine Divizia 8 de cavalerie şi primeşte numele de *Florian Geyer* în amintirea fostului lider al ţăranilor rebeli ai Renaşterii germane.

Două noi *Panzergrenadierdivisionen* sunt astfel constituite şi înzestrate cu armele de foc cele mai moderne. Acestea sunt Divizia 9, *Hohenstaufen*, numită astfel în cinstea celebrei dinastii germanice, şi Divizia 10, *Frundsberg*, cu numele celui care a înfiinţat corpul de mercenari la începutul secolului XVI.

În timp ce o armată germană dispare la Stalingrad, recruţii intră în Waffen SS. Pentru prima dată în istoria acestui corp de elită, sunt recrutaţi tineri care nu sunt voluntari.

Aceşti băieţi de optsprezece ani trec într-un chip cât se poate de firesc din taberele *Arbeitdienst* în cele ale Waffen SS. Dar această încorporare obligatorie provoacă un val de plângeri. Pastori şi preoţi le cer părinţilor să îi scrie Führerului pentru a protesta. Se implică şi unii episcopi… Fiindcă SS-ul continuă să aibă o reputaţie solidă de păgânism.

Heinrich Himmler se întreabă dacă nu s-a cam grăbit, şi îl convoacă pe fidelul său Hans Jüttner, însărcinat cu toate problemele administrative:

— Găseşte-mi un mijloc de a potoli schelălăielile popimii…

Obergruppenführerul nu întârzie să imagineze un compromis şi îl aduce la cunoştinţa părinţilor:

— Fiii voştri vor face o lună de instrucţie. Apoi, vor avea de ales între Wehrmacht şi Waffen SS.

E de crezut că instructorii diviziilor *Hohenstaufen* şi *Frundsberg* îşi cunosc meseria, deoarece doar trei băieţi cer să plece din SS la sfârşitul lunii de instrucţie!

Trebuie spus că prestigiul Waffen SS nu a fost niciodată

atât de mare. La Harkov ca şi la Demiansk, în cele mai grele lupte de pe Frontul de Est din acest început al anului 1943, diviziile de elită dau impresia că înfăptuiesc miracole.

Joseph Gobbels scrie în jurnalul său: „Dacă am avea douăzeci de oameni ca Sepp Dietrich, Frontul de Est nu ne-ar mai face niciun fel de griji.”

După Stalingrad, Leningrad… „Roşiii” par hotărâţi să obţină o nouă victorie spectaculoasă în nord. Pe 10 februarie 1943, ei atacă în regiunea Krasnâi-Bor, aruncând imediat în luptă zece divizii, sprijinite de tancuri. În faţă, spaniolii din divizia *Azul* şi divizia 4 *SS Polizei*.

Generalul Esteban-Infantes trebuie să ţină piept la peste treizeci de mii de oameni, o mie de tunuri şi aproape o sută de tancuri, având abia cinci mii de oameni în gropile din zăpadă şi ca rezerve câţiva ciclişti, pionieri şi artilerişti fără tunuri.

Ordinele sale sunt simple:

— Odată ce muniţiile vor fi terminate, luptaţi-vă cu grenada, apoi cu lopata, apoi cu pumnalul…

Cucerirea a trei kilometri îi va costa pe ruşi peste zece mii de oameni. Dar spaniolii au pierdut şaizeci la sută din efective şi în batalionul de puşcaşi nu au mai rămas nici măcar zece la sută oameni valizi.

Flamanzii, care luptă în acelaşi sector, trec la contraatac, sub ordinele *Hauptsturmführerului* Schellong. În sprijinul lor, câteva tancuri Tiger patinează în zăpada proaspătă.

— Luptaţi corp la corp!

Flamanzii vor cu orice preţ să recucerească tranşeele pierdute de spanioli. Schellong ordonă:

— Şi când ajungeţi acolo, acolo să rămâneţi!

Vor rezista astfel opt zile, înainte de a fi înlocuiţi de germani. Cei care ocupă la rândul lor tranşeele şi gropile individuale sunt vânători de munte şi sunt întâmpinaţi de nişte fantome cu picioarele înfăşurate în zdrenţe, cu feţele trase, cu bărbi de o săptămână. În ochii lor se zăreşte toată grozăvia îndelungatelor ceasuri de infern.

În spatele liniilor, flamanzii supravieţuitori de la Krasnâi-Bor sunt aşteptaţi de camioane cu motoarele duduind în aerul rece de februarie. Supravieţuitorii se caţără în ele cu gesturi ţepene.

Din cinci sute de oameni au mai rămas exact patruzeci şi cinci.

Cei din *SS Polizei* au avut şi ei cumplit de suferit blocând atacurile sovietice, care se prăvălesc peste poziţiile lor pornind de la Neva, acoperită de gheaţă.

Oamenii din Waffen SS se agaţă cu orice preţ de malurile lacului Ladoga – o apă care nu e decât o oglindă de gheaţă în limpezimea lăptoasă a iernii.

Zăpada şi gerul paralizează tot frontul. Şi totuşi, în Statele-Majore se pregătesc marile operaţiuni de primăvară. Acest an 1943 trebuie să fie decisiv. Acest lucru e ştiut şi într-o tabără, şi în cealaltă, unde se speră şi se moare.

Divizia SS *Totenkopf*, cumplit încercată în „buzunarul” de la Demiansk, unde vânătorii de tancuri ai *Hauptsturmführerului* Georg Bochmann au izbutit în sfârşit să spargă încercuirea, a fost trimisă la odihnă în Franţa în luna octombrie, la timp pentru a participa la „plimbarea militară” care va fi ocuparea „zonei libere” în noiembrie 1942.

În februarie, *Totenkopf* e rechemată în Rusia. Trei sferturi din soldaţii ei sunt tineri recruţi, dar sunt comandaţi de un om care crede că divizia sa e cea mai bună din tot Waffen SS: Theodor Eicke.

Pe 26 februarie 1943, la câteva zile după sosirea lor pe Frontul de Est, vestea cade ca un trăsnet:

— „Papa” Eicke a fost ucis!

Avionul uşor al *Gruppenführerului*, un „Fieseler Storch”, zace, doborât, în spatele poziţiilor ruseşti din faţa Orelkăi. Şeful diviziei *Totenkopf* a încetat din viaţă. Decizia însă este imediată:

— N-o să-i lăsăm cadavrul în mâinile „Roşilor”.

Un comando este organizat la iuţeală şi pătrunde adânc în spatele liniilor sovietice. Eicke se va odihni sub semnul

runei vieţii, care marchează mormintele SS-iştilor.

Numele său este dat imediat unui regiment. Şi toată divizia *Totenkopf* se pregăteşte de ofensiva din martie 1943.

De câteva săptămâni, Waffen SS organizează operaţiuni foarte dure în sectorul central al Frontului de Est.

Harkov e ameninţat cu încercuirea. Două armate sovietice au depăşit oraşul. Ruşii au hotărât să îi respingă pe nemţi până la Nipru.

Adolf Hitler, marcat de dezastrul de la Stalingrad şi de eşecul de la Leningrad, vrea cu orice preţ să păstreze Harkovul, metropolă industrială şi politică a Ucrainei. Pentru a ţine oraşul, el nu are încredere decât într-o singură unitate: noul corp blindat SS.

O poziţie ţinută de *Das Reich* şi de *Leibstandarte* nu poate cădea. Totuşi, veştile sunt proaste:

„Trupele noastre vor fi încercuite de la o zi la alta.”

La marele cartier general, nimeni nu îndrăzneşte să adauge: „ca la Stalingrad”, dar toţi o gândesc. Adolf Hitler nu pare să audă:

— Trebuie să se amplaseze „în arici” şi să apere Harkovul casă cu casă.

După ce i-a dat un asemenea ordin lui Paul Hausser, Führerul crede că totul e rezolvat şi capitala Ucrainei orientale va rezista.

Pe 14 februarie, încercuirea e încheiată. Armata Roşie închide ultima cale de acces. Imperturbabil, un ofiţer de Stat-Major ţine jurnalul corpului blindat SS: „La Harkov, mulţimea trage în soldaţi şi în maşini. Nu există forţe disponibile pentru a curăţa oraşul, toate fiind în contact cu inamicul. La ordinul armatei, este întreprinsă distrugerea oraşului, inclusiv a căilor ferate, a stocurilor de provizii şi de muniţii. Oraşul arde. O retragere în ordine devine pe zi ce trece tot mai improbabilă. Harkovul nu mai prezintă de-acum un interes tactic. Führerul cere o dată în plus să apărăm Harkovul până la ultimul om.“

Paul Hausser analizează situaţia. Niciodată până acum nu s-a întâmplat ca un SS-ist să nu se supună ordinelor.

Dar, de-acum, să se supună înseamnă să condamne, fără niciun rost, întreg corpul blindat SS, vârful de lance al Reichului.

Hausser îi telegrafiază generalului Lanz, de care ţine din punct de vedere tactic: „Decizie retragere indispensabilă începând de la amiază."

Lanz nu este naţional-socialist, dar e un militar disciplinat şi se mărgineşte să confirme ordinul Führerului. Atunci, Hausser reacţionează, cu un dispreţ desăvârşit faţă de tot ce nu este pură necesitate, şi redactează un mesaj: „Dat ordin de a evacua Harkov şi de retragere în noaptea de 14 spre 15 februarie. Raport situaţie urmează în scrisoare."

Lanz răspunde printr-un refuz categoric:

„Conform ordinelor Führerului, corpul blindat SS va rezista până la ultimul om pe poziţiile sale actuale de la est de Harkov."

Paul Hausser nu cedează. Unicul său ochi luceşte ca al unei bufniţe, privindu-şi hărţile cu o stranie fixitate. Lângă şeful cel mare se află *Standartenführerul* Werner Ostendorff, care îi conduce Statul-Major, şi *Sturmbannführerul* Müller, şeful biroului său de operaţiuni. Veştile sosesc: „Ruşii ocupă cartierele nord-vestice şi sud-estice."

— Respingeţi-i cu tancurile lui *Das Reich*!

Pe 15 februarie, dimineaţa, nu a mai rămas decât un culoar îngust de retragere, bătut fără încetare de valurile de asalt sovietice.

Paul Hausser a luat o hotărâre şi o comentează cu o voce metalică:

— Nu va fi un al doilea Stalingrad. Eu nu sunt Paulus. Refuz ordinul şi străpung încercuirea…

Paul Hausser ştie că se poate baza pe oamenii lui şi pe soldaţii de elită ai diviziei *Grossdeutschland* a Wehrmachtului, care nu au deloc de ce să invidieze Waffen SS.

La începutul după-amiezii, soseşte din nou ordinul de a apăra Harkovul până la capăt. Paul Hausser îl parcurge şi

aruncă:

— N-are rost să răspundem.

Noaptea va fi cumplită, dar în zori, toţi germanii au reuşit să iasă din capcană. Ultimele vehicule blindate părăsesc oraşul în flăcări. Soldaţii sovietici şi partizanii ocupă deja casele. Rafale seci pornesc de la ferestre şi de pe acoperişuri. La lumina incendiilor, sovieticii înalţă un imens drapel în piaţa centrală a Harkovului.

Liniştit, Paul Hausser trimite un mesaj la cartierul general al Führerului: „Diviziile *Leibstandarte Adolf Hitler*, *Das Reich* şi *Grossdeutschland* intacte şi gata de contraatac.”

La postul său de comandă de la Zaporoje, mareşalul von Manstein înregistrează fără să tulbure năvala spre vest a armatelor lui Stalin. Ruşii vor să ajungă la Nipru. În frunte se află corpul blindat de elită al generalului Popov.

Dar Manstein păstrează împotriva lui Popov un as în mânecă, Steiner, şi dictează planul de manevră: „Ordin diviziei Wiking să recucerească Krasnoiarmeskoie.”

Întreaga securitate a frontului se sprijină pe Waffen SS. Steiner duce lipsă de tancuri, dar are tunuri, şi mai ales un artilerist extraordinar: Otto Gille, căruia îi dă ordine:

— Trebuie să îi facem pe ruşi să creadă că suntem peste tot în acelaşi timp… Aşa că deplasează-ţi tunurile întruna şi trage din toate părţile.

Gille reuşeşte să îl păcălească pe Popov, care îşi stopează ofensiva. Partida de şah a început. Pe nesimţite, ruşii trec de la atac la apărare. Din îndepărtatele lor cartiere generale, Stalin şi Hitler îşi sună fiecare seniorii războiului:

— Ce se întâmplă?

Acum, Manstein conduce jocul. Grupul blindat al lui Popov e nimicit. În acest sfârşit de iarnă, soarta armelor s-a mai schimbat o dată radical.

O idee începe să încolţească, atât de îndrăzneaţă încât pare de necrezut: recucerirea Harkovului…

Noroiul ia locul zăpezii. Apoi frigul revine. Brusc, frontul

e înţepenit de gheaţă. Pentru nemţi, întoarcerea iernii devine semnalul ofensivei.

„Vorwarts!”

Asaltul rusesc trebuie prins în cleşte. A venit luna martie. Niciodată corpul blindat SS nu a părut mai invulnerabil ca acum. Şenilele Panzerelor muşcă din zăpada întărită de ger. Paul Hausser îşi ascunde cu greu nerăbdarea. „Retragerea” de la Harkov i-a rămas în gât. Nu regretă că nu s-a supus ordinelor Führerului, dar vrea să dovedească faptul că a avut dreptate să o facă.

Şi, deodată, e declanşată manevra, tot atât de desăvârşită ca pe nisipul lăzilor pe care aveau loc jocurile de război, *Kriegspiel*, din cazărmi în vremurile de pace…

Pe 3 martie 1943, corpul blindat SS primeşte un mesaj: „Grosul forţelor de asalt sovietice este încercuit între *Leibstandarte*, *Das Reich* şi *Totenkopf*.”

Ah! zâmbetul lui Paul Hausser! Faţa lui ca o lamă de cuţit, tăiată de legătura neagră de pe ochi se luminează. Bătrânul vulpoi l-a învins pe ursul cel mare… *Gruppenführerul* comentează:

— Iată începutul duelului pe viaţă şi pe moarte între regimentele Gărzii Roşii şi Waffen SS. Acum vom fi „între noi“.

La mai puţin de o sută de metri de postul de comandă al lui Hausser, un cadavru zace în zăpadă: e un general din garda lui Stalin. Campania se îmbogăţeşte cu simboluri…

Dar noroiul ia locul zăpezii. În ciuda nămolului îngheţat, în care oamenii se cufundă până la brâu, trebuie reluată iniţiativa. Hausser aruncă în bătălie tot corpul blindat SS. Pe 8 martie, la postul lui de comandă soseşte un mesaj: „Am atins periferiile Harkovului.”

Cu patru săptămâni în urmă, evacuase oraşul, în ciuda ordinului Führerului. Dar această nesupunere nu era decât prologul victoriei de astăzi.

Pe 15 martie 1943, drapelul roşu e smuls şi deasupra oraşului în flăcări se înalţă încet imensul stindard negru cu două rune albe al Waffen SS.

Harkovul a răzbunat Stalingradul.

Astfel, în această primăvară a lui 1943, Waffen SS a repurtat o victorie ce pare decisivă. Nu numai faţă de Armata sovietică, ci şi a Wehrmachtului... Paul Hausser şi oamenii lui din corpul blindat SS au dovedit că inteligenţa şi curajul pot învinge – împotriva inamicului, a rutinei şi chiar a disciplinei...

În această primăvară, totul pare din nou cu putinţă.

Victoria e la îndemână. În ambele tabere, numele ei se cunoaşte: Kursk

Dar din nou vine noroiul, oboseala, frigul. Armatele Reichului par paralizate după victoria lor, obţinută printr-o luptă cumplită după care fiecare dintre adversari trebuie să-şi tragă sufletul câteva săptămâni. Primăvara trece. Vine vara. Totul pare gata pentru ultima bătălie. La marele Stat-Major al Führerului i s-a găsit chiar şi un nume: *Zitadelle* (Citadela).

În zorii zilei de 6 iulie 1943, după o cumplită pregătire de artilerie, începe lupta.

Corpul blindat SS aruncă în bătălie trei sute de tancuri şi peste o sută de tunuri de asalt. Paul Hausser se află la postul de comandă al regimentului *Deutschland*. Alături de el e un bărbat masiv şi liniştit, Comandorul Hans Harmel, care raportează cu un glas sec:

— Totul merge bine. Wisliceny e la comandă.

Gunther-Eberhard Wisliceny continuă să fie cel mai bun şef de batalion al său. În ţinută de camuflaj, cu Crucea de Fier la gât, cu capul gol, el îşi împinge companiile în luptă, organizând asaltul ca pe o loterie...

— Cine va străpunge primul?

— Eu!

Compania 10 a *Hauptsturmführerului* Helmut Schreiber plăteşte un preţ mare, dar supravieţuitorii ocupă tranşeele ruseşti.

— Atenţie la contraatacuri!

SS-iştii se cramponează şi nu vor mai ceda nici un metru de teren. Paul Hausser îşi poate lansa acum toate trupele la atac spre acest punct. Se declanşează întrecerea!

Toţi vor să ajungă primii. *Das Reich*, *Leibstandarte* şi

Totenkopf par mai preocupate să se depăşească reciproc decât să îi respingă pe ruşi.

E o atmosferă de Jocuri Olimpice. Cel mai bun câştigă!

Cel mai bun va fi în ziua aceea Georg Karck, comandantul companiei 9 din regimentul 2 al *Leibstandarte*.

Karck nu mai are decât o mână de oameni, dar nimic nu îl poate opri. Metodic, el distruge cazematele ruseşti cu încărcături de exploziv şi nu se opreşte decât atunci când obiectivul a fost cucerit.

Ruşii s-au amplasat în profunzime. Atunci, tancurile germane atacă, însoţite de pâlcuri de infanterişti. SS-iştii se năpustesc…

Panzere şi Stukasuri intră în luptă.

Din înaltul cerului, Hans-Ulrich Rudel sprijină năvala corpului blindat SS. Într-un urlet de sirenă, el vine neîncetat în picaj peste blindatele ruseşti. Tancurile T 34 explodează cu jerbe de flăcări.

Paul Hausser primeşte la postul de comandă comunicate de victorie:

„Luşci e cucerit.”

„Teterevino e al nostru.”

„Gresnoie e la doi paşi.”

În fruntea companiei 6 din regimentul 1 de Panzere din Waffen SS, cel al *Leibstandarte*, luptă un tânăr *Obersturmführer*, Rudolf von Ribbentrop, fiul ministrului de Externe al Reichului. El nu cunoaşte decât un singur cuvânt de ordine: înainte, tot înainte. Rudolf anunţă:

— Gresnoie e cucerit…

Paul Hausser simte victoria şi ordonă diviziei *Das Reich* să înainteze spre est: detaşamente de asalt din regimentele *Deutschland* şi *Der Führer* atacă Prohorovka.

Nikita Hruşciov, consilier politic al trupelor sovietice prinse la strâmtoare, face bilanţul situaţiei:

— Sau rezistăm, sau nemţii cuceresc Kurskul. Ei joacă acum totul pe o carte. Pentru ei e o chestiune de viaţă şi de moarte. La fel pentru noi.

Sovieticii contraatacă spre flancul excesiv de întins al corpului blindat SS. Dar aviaţia de asalt germană reuşeşte să îi oprească. SS-iştii continuă să înainteze.

Obersturmbannführerul Ullrich, şef de batalion în *Totenkopf*, izbuteşte să treacă râul Psel şi, în seara de 10 iulie 1943, trimite un mesaj la divizie:

„Satul Krasnâi Octiabâr e în mâinile noastre."

Drumul spre Kursk e liber.

Paul Hausser repetă:

— Trebuie să înaintăm.

Nichita Hruşciov răspunde:

— Trebuie să rezistăm.

Totul se va decide la Prohorovka.

Corpul blindat SS se găseşte faţă în faţă cu întăririle sovietice, conduse de Gardă. O dată în plus, un corp de elită se va ciocni de un alt corp de elită. Sovieticii au opt sute cincizeci de tancuri şi germanii şase sute.

15 iulie 1943: „O mie cinci sute de giganţi cuirasaţi, tancuri şi tunuri de asalt, înaintează, trag, ard, explodează, se înconjoară de fulgere şi tunete, pe acest infim ocean de văi şi de dealuri care împrejmuiesc Prohorovka[1]."

Destinul pare să stea în cumpănă. Dar soarta bătăliei de la Kursk se va decide în Sicilia, unde Aliaţii tocmai au debarcat. Mareşalii von Manstein şi von Kluge sunt convocaţi la marele cartier general al Führerului, unde Adolf Hitler are figura sa de zile rele:

— Sunt obligat să întrerup ofensiva Zitadelle şi să trimit corpul blindat SS în Italia.

Bătălia de la Kursk nu este decât o serie de victorii care se încheie printr-o înfrângere. Din acest moment, războiul e pierdut în Est.

Cu toate acestea, în Waffen SS vor intra de-acum înainte slavi, dar vor fi mai curând nişte „desperados" decât eliberatori.

Cu începere din aprilie 1941, înainte chiar de declanşarea războiului din Est, Gottlob Berger a recrutat

[1] Paul Carell, *Operation Terre brulée*, Robert Lafont, 1968 (n.a.).

voluntari pentru Waffen SS dintre ucrainenii din fosta Polonie. Centrul noii unităţi se află în Galiţia.

La originea lui se află un grup clandestin, O.U.N. (Organizaţia Naţionaliştilor Ucraineni) şi un om: Andrei Melnik – care îi urmează lui Eugene Konovalets, asasinat în 1938 de un agent sovietic.

La fel ca în Norvegia sau în Olanda, un „lup tânăr” va depăşi partidul local pro-german supralicitând – adică orientându-se spre SS.

Stefan Bandera apare în scurt timp ca fiind extremistul cel mai radical. Serviciile speciale germane organizează chiar un regiment special, *Nachtingal* (Privighetoarea), alcătuit în întregime din ucraineni emigraţi.

În pofida lui Alfred Rosenberg şi a *Ostministerium*, înverşunat pro-ucrainean, *Reichskommissar* Erick Koch se poartă ca într-o ţară cucerită, susţinând:

— Nu există nicio Ucrainã. Nu trebuie să uităm că suntem rasa seniorilor.

Uneori chiar devine şi mai radical şi pretinde:

— Dacă aş găsi un ucrainean care să merite să stea la aceeaşi masă cu mine, aş fi silit să îl împuşc.

SS-ul nu va urma această politică radicală. Din vara lui 1942, Heinrich Himmler îl numeşte pe fidelul său Gottlob Berger agent de legătură pe lângă Alfred Rosenberg. Alegerea nu e rea. Marele sergent recrutor al Waffen SS împărtăşeşte vederile autorului volumului *Mitul secolului XX* asupra necesităţii de a integra Ucraina în Noua Europă.

E suficient să arunce totul în spinarea unui al treilea complice, şi asta e cu atât mai uşor cu cât acesta moare în 4 iunie 1942, asasinat de cehii paraşutaţi din Anglia. Reinhard Heydrich va fi deci ţapul ispăşitor: Rosenberg şi Berger condamnă de comun acord acţiunea desfăşurată de *Einzatzgruppen* în URSS şi în special în Ucraina.

De la începutul războiului din Est, Reinhard Heydrich trimisese patru comandouri de aproape o mie de oameni fiecare pentru a „curăţa” spatele frontului, comandate de patru *Brigadeführeri* din Ordinul Negru: Heinz Jost, Arthur Nebe, Otto Rash şi Otto Ohlendorf, depinzând de SD.

Berger precizează:

— Oamenii din Waffen SS nu au făcut parte din ele decât în mod excepţional, în general în urma unei abateri disciplinare grave…

Bilanţul acestor *Einzatzgruppen* se vădeşte colosal şi înspăimântător: o jumătate de milion de oameni masacraţi.

Ziua de 28 aprilie 1943 marchează o cotitură decisivă în istoria Waffen SS. Heinrich Himmler ia hotărârea de a primi ucraineni şi bieloruşi.

Succesul îi depăşeşte toate speranţele: se prezintă o sută de mii de voluntari, din care sunt reţinuţi cincisprezece mii, ce vor constitui Divizia 14 SS *Galiţia*, care va fi urmată ulterior de Divizia 30 SS *Weiss Ruthenie*.

Două sute cincizeci de elevi-ofiţeri pleacă la şcoala de la Tölz. În locul insignei SS, ei poartă la guler un leu heraldic. Deseori ei sunt însă nişte adolescenţi înalţi şi blonzi, cu ochi albaştri, care nu se deosebesc cu nimic de germani…

După doi ani de război în Est, teoriile favorabile integrării ucrainenilor în „Europa Nouă” sunt, aşadar, reluate de cei ce li se opuseseră odinioară cel mai mult: SS-iştii.

Va veni o zi când îi vor primi şi pe ruşi. Totuşi, în ochii lor, generalul Andrei Vlasov, capturat în iulie 1942, rămâne suspect în ciuda luărilor de poziţie împotriva lui Stalin, în ciuda chemării sale la arme, botezate „Manifestul de la Smolensk”.

Waffen SS îi priveşte cu un ochi suspicios pe cei două sute de mii de Hiwis – prescurtarea de la *Hilfswilligen* – ruşi care servesc în Wehrmacht ca auxiliari şi uneori chiar în calitate de combatanţi.

Recrutarea lor are loc în semiclandestinitate, dar unităţile *Osttruppen* s-au născut. Majoritatea diviziilor germane angajate pe Frontul de Est au între zece şi douăzeci la sută „voluntari” ex-sovietici.

Revoluţie esenţială care va zgudui încetul cu încetul toate prejudecăţile.

— Unii dintre ei merită Crucea de Fier, afirmă ofiţerii lor.

Argumentul este dintre acelea care îi impresionează pe şefii Waffen SS, cu atât mai mult cu cât de-acum înainte SS-ul înarmat numără în rândurile celor mai buni combatanţi soldaţi veniţi din ţările baltice şi din Balcani.

BALCANII ÎN FLĂCĂRI

Sub şenilele Panzerelor, bornele de frontieră se frâng, drapelele se rostogolesc în noroi, naţiunile dispar.

Timp de patru ani, un război în spaţiu închis va mistui Iugoslavia. Flăcări şi scrum. Incendii care devastează pădurile şi cocioabele. Râpe şi stânci.

Decorul, istoria şi rasa constituie fundalul acestei escapade balcanice, în care Waffen SS va juca un rol esenţial.

Un singur cuvânt caracterizează peisajul, cel al gherilei. Între coasta dalmată, adevărat decor de club mediteranean, şi câmpia Belgradului, care prevesteşte deja stepa asiatică, se iţesc culmi împădurite. Drumurile se agaţă de versanţii munţilor şi dispar în crânguri, torentele vuiesc, grotele se cască în ascunzişul pădurilor. Ţinut ideal pentru ambuscadele partizanilor. Bandiţi sau patrioţi, rebelii îi sfidează din negura timpurilor pe jandarmi şi soldaţi. Cruzimea şi bravura sunt aici sinonime. În Balcani, oamenii ştiu să moară şi le place să ucidă.

Istoria apasă cu toată greutatea ei. Iată vechea frontieră dintre creştini şi turci, dintre germani şi slavi. Mozaic de popoare îmbucate unele într-altele şi care se urăsc dintotdeauna…

Iugoslavia a apărut din dezmembrarea Imperiului Austro-Ungar. Dar istoria cunoaşte reveniri teribile. În 1941, Europa trăieşte „revanşa faţă de Versailles”. *Anschluss*-ul a dat întregul sens luptei lui Adolf Hitler. De-acum, se

urmăreşte reconstituirea Imperiului Germanilor, de la Baltică la Adriatică şi de la ocean la stepă.

Waffen SS, armata acestei politici, îşi va însuşi moştenirea militară habsburgică. Forţa visurilor sale vrea să o înrădăcineze pe insula sfântă Heligoland. Dar ponderea faptelor o va ancora pe marile fluvii ale continentului.

— Astăzi, Dunărea, mâine, Volga, spun SS-iştii, începând din primăvara lui 1941, când diviziile lor motorizate se năpustesc spre soarele Acropolei.

Totul începe printr-o dezmembrare, deoarece statul iugoslav, centralizat în jurul Belgradului, apare ca o injurie vie la adresa principiilor elementare ale geopoliticii naziste, întemeiate pe sânge şi pământ.

Din praful stârnit de Panzere răsar un stol de specialişti ai etniilor, cu toţii formaţi mai mult sau mai puţin la şcoala Ordinului Negru. Germania începe prin a se servi:

— Anexăm Carintia şi Styria. Aici se găsesc mai mulţi *Volksdeutscher* decât sloveni.

Bieţii sloveni din Istria şi din Slovenia care se văd, la rândul lor, anexaţi de italieni. Dar, pentru Mussolini, nu poate exista fascism fără *Imperium*...

Germanii continuă împărţirea:

— Ungariei îi revine teritoriul cuprins între Drava şi Dunăre. Bulgariei, Macedonia pretins „sârbească”. Albaniei, o zonă largă din nord-estul graniţelor sale...

Acest stat „independent” este ocupat de Italia, la fel ca Muntenegrul. Soldaţii veniţi de pe malul celălalt al Adriaticii sunt mai mult decât detestaţi: dispreţuiţi.

Conform vechiului principiu al vaselor comunicante, Serbia se micşorează şi Croaţia se măreşte... După mai mult de un sfert de secol, vechile socoteli tot nu s-au încheiat:

— Sârbii vor plăti pentru atentatul de la Sarajevo şi pentru Tratatul de la Versailles.

Atunci, ţara se restrânge în jurul Belgradului, ca Polonia în jurul Varşoviei. Nemţii sunt ferm hotărâţi să ducă o politică ce nu va fi cu mult mai liberală decât în Guvernământul General... Să nu exagerăm: sârbii nu vor fi

trataţi ca polonezii, ci ca cehii, ceea ce nu e cu mult mai bine.

Dimpotrivă, croaţii, foşti supuşi credincioşi ai dublei monarhii, se extind. Nu numai că adună sub autoritatea Zagrebului fosta Croaţie, dar îi adaugă Bosnia şi Herţegovina, Dalmaţia şi ţărmul ei, Syrmia, Slavonia şi Zagoria.

Acest „stat-broască“, care se umflă atât de mult, se crede independent. În realitate, el e împărţit între un protectorat italian la vest şi un protectorat german la est.

De altfel, germanii sunt peste tot, începând cu zona aceea întrucâtva misterioasă a Banatului, unde se poartă ca la ei acasă.

În ghiveciul balcanic, sergenţii recrutori ai Waffen SS nu au fost niciodată mai în largul lor. Împuşcăturile încă nu s-au potolit, în primăvara lui 1941, că în faţa motocicliştilor din batalionul de recunoaştere al diviziei *Das Reich* se prezintă tineri *Volksdeutscher*.

Aceştia vorbesc germana cu un accent balcanic cumplit, dar ceea ce au de spus nu e nevoie să fie tradus:

— Vrem să ne înrolăm.

— Veniţi cu noi. Grăbiţi-vă!

Fiindcă Waffen SS trebuie să înainteze spre Est. Traversând România, bunul obicei al recrutării semi-clandestine continuă: şase sute de voluntari din minoritatea germană se alătură convoiului, se ascund în vehicule şi trec fraudulos frontiera ţării lui Antonescu. Mareşalul nu prea apreciază această recuperare, dar, în ajunul atacării Rusiei, nu vrea să-şi supere aliaţii germani. În câteva luni, România va pierde astfel cincizeci de mii de *Volksdeutscher* care se vor înrola în Waffen SS – printre care un general, Artur Phleps, pe care îl vom mai întâlni.

Dar nu toţi germanii din Iugoslavia au plecat pe Frontul de Est. Au mai rămas şi în ţară. Cei din Serbia sunt cei mai izolaţi în sânul unei populaţii care nu îşi prea ascunde ostilitatea faţă de invadatori, cărora nu li se iartă bombardarea Belgradului şi *Blitzkrieg*-ul care a

dezmembrat imperiul regelui Alexandru…

Colonelul Milan Nedici joacă un rol care aminteşte de al mareşalului Pétain. Dar acţiunea lui nu îi interesează decât pe sârbi, şi încă…

Atunci, germanii din ţară organizează o miliţie de autoapărare pe care o intitulează *Selbstschutz* şi care este încadrată de SS-işti. E pur şi simplu vechea reţetă care şi-a dovedit utilitatea cu *Heimwehr Danzig*.

Doar că Sava nu e Vistula şi ţara se pregăteşte de gherilă. Pe 3 iulie 1941, după două săptămâni de la începerea războiului din Est, Stalin vorbeşte la Radio Moscova:

„În regiunile ocupate de inamic trebuie să se organizeze batalioane de partizani pedeştri şi călare, să fie create grupuri de sabotaj care să dinamiteze podurile, să distrugă şoselele, liniile telefonice şi telegrafice, să incendieze depozitele, să distrugă convoaiele de aprovizionare… să îi facă viaţa imposibilă ocupantului celor care colaborează cu el, care vor fi exterminaţi la fiecare pas…“

Lui Stalin îi răspunde un ecou: Iosip Broz, zis Tito, care proclamă: „Războiul Uniunii Sovietice este războiul vostru. A venit ceasul să luaţi arma în mână pentru a vă apăra libertatea răpită de agresorii fascişti…”

Partizanii nu sunt lipsiţi de curaj. La Kraljevo, în inima Serbiei, un ţăran tânăr se postează în spatele unui copac, cu toporul în mână, şi furnizează batalionului său prima mitralieră crăpând capul unui motociclist german.

Revolta începe să se manifeste. Comuniştii lui Tito şi naţionaliştii lui Mihailovici îşi înmulţesc atentatele.

Germanii încep prin a pune pancarte în regiunile cele mai primejdioase: „Atenţie! Zonă de bandiţi!”

După care trec la represalii, împuşcând şi spânzurând. Wehrmachtul face cunoştinţă cu războiul revoluţionar…

Wilhelm Keitel, şeful O.K.W., îi telefonează lui Heinrich Himmler. Cei doi se tratează reciproc cu „*Herr Marshall*” şi „*Reichsführer*”, dar raporturile lor nu sunt de simplă politeţe. Armata recunoaşte treaba grea înfăptuită de diviziile Waffen SS. Pe 30 decembrie 1941, Keitel are glasul

celui care aduce o veste bună:

— Am un cadou pentru dumneavoastră, cu prilejul Anului Nou: Führerul a autorizat înfiinţarea unei noi divizii Waffen SS. O veţi recruta dintre *Volksdeutscher*-ii din Iugoslavia.

— Foarte bine, comentează Himmler. Va avea numărul 7. E o cifră care aduce noroc.

Din primăvara lui 1942, noua formaţiune e pusă pe picioare. Ea nu seamănă întru totul cu celelalte divizii Waffen SS. Este o unitate de munte, incluzând două brigăzi de zece batalioane. Fiecare dintre ele este relativ autonomă şi fiecăreia i se afectează un sector geografic.

Waffen SS începe astfel să „împânzească" cu unităţi militare Iugoslavia. Himmler procedează întotdeauna metodic şi îi convoacă pe inevitabilul Gottlob Berger şi pe fidelul Hans Jüttner:

— Cunoaşteţi ordinul Führerului. Pentru noua divizie, trebuie un nume, oameni şi un şef.

Numele va fi primul găsit şi unitatea devine *SS Freiwillingen Gebirgs Division 7 Prinz Eugen*.

Heinrich Himmler nu pierde niciodată ocazia de a le ţine un mic discurs subordonaţilor săi:

— Nu putem găsi un simbol mai nimerit decât acest prinţ Eugen de Savoia, care i-a învins pe turci în 1697, în folosul Austriei, şi a comandat trupele imperiale în războiul de succesiune a Spaniei.

Berger adaugă:

— A dobândit victoriile de la Oudenaarde şi Malplaquet…

Jüttner corectează:

— A pierdut bătălia de la Denain…

Himmler încheie:

— A negociat pacea de la Rastatt şi a luat înapoi Belgradul de la otomani.

Iată un destin „european şi imperial" care e potrivit pentru a fi dat ca exemplu recruţilor care încep să sosească aproape de pretutindeni şi să se strângă în jurul „sârbilor"

din *Selbstschutz*.

Vin din Croaţia şi din România, din Bulgaria şi din Ungaria. Sunt voluntari? Aproape toţi, afirmă Gottlob Berger…

— Nu e adevărat ceea ce pretinde *Oberführerul* doctor Gunther Renecke, şeful serviciului de justiţie a SS care e sufocat de plângerile părinţilor lor, îi răspunde Himmler.

Trebuie spus că ideile lui Berger despre voluntariat sunt extrem de simple:

— Oamenii de rasă bună se înrolează fără probleme, iar pentru ceilalţi e de ajuns să le spargi totul din casă pentru ca în cele din urmă să se ofere voluntari.

Himmler găseşte un compromis juridic şi decide să îi mobilizeze pe *Volksdeutscher*-ii din Banat ca „tirolezi”.

Începând de la mijlocul lui 1942, politica de recrutare a *Volksdeutscher*-ilor va alimenta cu oameni nu numai divizia *Prinz Eugen*, ci şi majoritatea celorlalte divizii ale Waffen SS, ajungând în cele din urmă să fie aproape la fel de numeroşi ca *Reichsdeutscher*-ii înşişi…

Nicăieri amalgamul nu va mai fi atât de solid ca în această divizie 7 de vânători de munte, în ciuda unui armament întrucâtva heteroclit care provine nu numai din Germania, ci şi din Italia, din Franţa şi din Cehoslovacia.

Oamenii din *Prinz Eugen* nu poartă la guler cele două rune ale SS-ului, ci Odal-runa, vechi simbol nordic al fidelităţii faţă de sângele ancestral.

Aventura şefului lor ilustrează de altfel această fidelitate.

În vârstă de şaizeci şi doi de ani când preia, în 1942, comandamentul diviziei, *Gruppenführerul* Arthur Phleps face parte din rasa bătrânilor soldaţi. Originar din Transilvania, el a servit ca ofiţer de Stat-Major în armata austro-ungară în timpul Marelui Război, apoi a reuşit să intre după armistiţiu în armata… română.

Aceasta, de altfel, nu pentru a face carieră, ci în primul rând pentru a lupta. El îşi conduce trupele împotriva comuniştilor lui Bela Kun şi obţine în focul bătăliei stelele de general.

Phleps devine atunci marele specialist în trupele de munte ale armatei române a regelui Carol şi predă la Şcoala de Război de la Bucureşti. Slab ca un vânător de cămile, el are riduri adânci, o mustaţă pătrată în genul lui Hitler şi ochi cu pleoapele puţin căzute de cocker credincios.

În 1940, se înrolează ca voluntar în Waffen SS şi comandă în luptă regimentul *Westland* al diviziei *Wiking*, reuşind să stabilească primul un cap de pod pe malul estic al Niprului.

La ordinul lui Heinrich Himmler, Phleps părăseşte Caucazul pentru a veni în Balcani, unde va rămâne până la moarte.

Pentru Artur Phleps, ca pentru toţi germanii, problema balcanică pare cât se poate de evidentă… şi eternă. Prima conferinţă de Stat-Major a diviziei *Prinz Eugen* pune lucrurile la punct:

— Sârbii îi urăsc pe croaţi şi catolicii îi detestă pe ortodocşi. Ne revine nouă să „pacificăm” ţara lăsându-i să se măcelărească unii pe ceilalţi şi bazându-ne mai ales pe musulmani…

În ciuda bătrânului Nedici în fruntea guvernului de la Belgrad, germanii nu se aşteaptă la mare lucru din partea sârbilor.

Există un mic partid naţional-socialist sârb, *Zbor*, condus de Dimitri Lioci. Acesta a format o miliţie şi cei trei mii de membri fideli sfârşesc prin a se înrola în Waffen SS pentru a forma *Serbisches SS Freiwillingen Korps*.

Cât despre rezistenţi, pe care şeful lor, Mihailovici, i-a numit *cetnici* în amintirea războinicilor care au luptat odinioară împotriva turcilor, ei sunt cu siguranţă mai preocupaţi să îi vâneze pe ţăranii croaţi decât pe invadatorii fascişti.

În cele din urmă, ceea ce se întâmplă în Serbia, într-o câmpie imensă pe care Panzerele pot să o controleze uşor şi Stukas-urile să o bombardeze, nu prezintă niciun interes pentru SS-iştii din *Prinz Eugen*. Partida politică şi militară importantă se joacă în Croaţia.

Phleps rezumă situaţia:

— Acolo, cel puţin, ştim încotro mergem. Avem un inamic dur: Iosip Broz, zis Tito. Şi avem un aliat de nădejde: Ante Pavelici.

Cu ochi negri sub o frunte joasă şi încăpăţânată, păr cărunt şi urechi imense, Ante Pavelici pare să aibă un chip de lemn, sculptat de spuma torentelor.

De vreo douăzeci de ani, el duce viaţa rătăcitoare şi primejdioasă a celor care vor să întemeieze o nouă naţiune. Nu a creat un partid de masă, ci un grup de şoc, *Ustaşa*.

Dintre toate mişcările fascizante ale „Europei Noi”, *Ustaşa* croată pare cea mai indestructibilă. Ea depăşeşte Garda de Fier română ca misticism şi Gestapoul georgian în cruzime…

În ea s-au strâns oameni foarte tineri şi printre ei există o majoritate de studenţi şi de preoţi…

Pe 10 aprilie 1941, Croaţia formează un stat independent sub conducerea avocatului-terorist Ante Pavelici, care se intitulează „Poglavnik”.

Înainte de război, naţionaliştii croaţi au fost încurajaţi de italieni – în timp ce germanii i-au sprijinit mai curând pe sârbi (şi nu au prea fost recompensaţi…). Acum însă îşi vor îndrepta greşeala. Ambasadorul de la Zagreb, Siegfried Kashe, devine prietenul lui Pavelici. Heinrich Himmler şi reprezentantul său permanent în Croaţia, *Gruppenführerul* Kammerhofer, se sprijină pe deplin pe noul stat, al cărui ministru de Război, Slavko Kvaternik, este un fost colonel al armatei austro-ungare.

Acesta organizează o armată după modelul Wehrmachtului şi îi dă numele de *Domobranen*, în timp ce Ustaşa, sub conducerea fiului său Eugen, zis „Dido“ Kvaternik, se transformă dintr-un grupuscul clandestin într-o organizaţie miliţienească de peste şaizeci de mii de oameni.

Îmbrăcaţi în negru, cu curelele şi cizmele lor, ustaşii se consideră membri ai *Allgemeine SS* şi utilizează împotriva sârbilor metode pe care doctorul Rudolf Ibbeken, fost însărcinat cu misiune la Statul-Major german din Sud-Est, le

califică „tipic balcanice”.

Malaparte a pretins că oamenii lui îi aduceau Poglavnikului coşuri întregi cu ochii adversarilor. Fără îndoială că acest lucru nu este adevărat, dar ceea ce este e că zilnic, torentele duc la vale cadavre sârbeşti, pe care curentul le duce spre Belgrad, având la gât o pancartă: „Întoarcerea în ţară.”

Prin foc şi sabie, ustaşii se străduiesc să separe cele două populaţii. Un german a observat:

— E la fel de greu ca şi a despărţi după ce ai amestecat un pumn de sare şi un pumn de zahăr…

Au loc botezuri şi masacre. Imagini de-ale Inchiziţiei răsar din negura vremurilor. Călugării îşi părăsesc mănăstirile pentru a pleca „în expediţii de pedeapsă”, schimbând anteriul de dimie cu uniforma ustaşă. Unii păstrează un crucifix la centură, între pistol şi pumnal…

Croaţii măcelăresc, aşa cum şi sârbii au măcelărit… Primii care au de suferit atrocităţile cele mai rele sunt fără îndoială musulmanii bosniaci, victime ale ortodocşilor iugoslavi.

Şi ei, la fel ca nemţii din Polonia, se vor răzbuna însutit…

Ianuarie 1943. Pe Volga, Stalingradul e încercuit. Pe Drava, staliniştii triumfă… Oamenii lui Tito înalţă drapelul tricolor iugoslav împodobit cu o imensă stea roşie.

Partizanii sunt acum solid instalaţi în munţi. Sunt o sută cincizeci de mii, invizibili şi redutabili. Noaptea, emisarii lor se furişează în sate şi „prelucrează” populaţia. Obiectivul lor: tinerii şi săracii. Bogaţii sunt masacraţi, iar bătrânii dispreţuiţi. Teroare şi contrateroare… Ziua aparţine coloanelor ustaşe, iar noaptea, brigăzilor proletare…

Dar germanii s-au săturat de toate aceste hărţuiri ale posturilor cu efectiv redus, de asasinarea soldaţilor izolaţi, de podurile care sar în aer, de drumurile blocate, de civilii care tac. Comandamentul descoperă un adevăr elementar:

— Împotriva gherilei trebuie organizate contragherile. Împotriva sârbilor trebuie să îi înarmăm pe croaţi. Împotriva hărţuirii trebuie să declanşăm ofensiva.

Aceasta va fi operaţiunea *Weiss*.

Coloane de soldaţi se afundă în păduri. Vânătorii din *Prinz Eugen* poartă ţinuta de camuflaj cu cascheta cu cozoroc lung al trupelor de munte. Înaintea lor merg câinii. Ustaşii îi călăuzesc.

Nu se mai pune problema de divizii, de regimente sau de batalioane. Se formează trupe ultra-uşoare: *Jagdkommando*, comandouri de vânătoare. Esenţialul e să ai legături radio bune încât să poţi cere ajutorul artileriei sau al aviaţiei.

Ofensiva Weiss are ca scop curăţarea Bosniei de vest. Nemţi, croaţi, italieni şi bulgari se îndreaptă spre munţi.

În tabăra unui Tito, situaţia devine gravă: degerături şi tifos. Partizanii, soldaţi şi civili, se retrag, mulţi merg desculţi prin zăpadă. Viscol. Război civil…

Pe lângă Ustaşa, germanii au format trei divizii de *Legiune croată*, cu încadrare germanică, care poartă uniforma *feldgrau* cu ecusonul cu pătrate albe şi negre al noului stat al lui Ante Pavelici. Unii au luptat în Rusia, ca *Divizia Diavolului*.

Ofiţerii germani care îi încadrează se dedau în fiecare dimineaţă aceluiaşi ceremonial: păşesc în faţa trupelor aliniate strigând:

— *Za Dom* (Pentru patrie)!

Croaţii bat din călcâie şi răspund urlând:

— *Spremni* (Suntem gata)!

Adolf von Ernsthausen, care serveşte ca ofiţer într-o divizie a legiunii croate, e întrucâtva mirat:

— Ce fel de logică e în Balcani? Comand aici ca protestant german nişte catolici croaţi şi nişte musulmani bosniaci împotriva unor sârbi ortodocşi care se află sub comanda comunistului croat Tito! Dar trupa mea de sprijin de pe flancul nostru stâng e alcătuită din cetnici sârbi!

Cetnicii trec dintr-o tabără într-alta, urându-i atât pe comunişti cât şi pe ocupanţi. Aşa încât încheie cu italienii şi chiar şi cu nemţii pacte de neutralitate, dacă nu de alianţă.

Masacre şi torturi peste tot. Războiul devine atât de atroce încât unii soldaţi ai Reichului cer să fie transferaţi pe

Frontul de Est!

Un atentat are loc pe calea ferată dintre Novi şi Prijedor, spre mijlocul lunii mai 1943. Trenul e silit să oprească. Partizanii îl iau cu asalt. Capturând un soldat german, îl trag în ţeapă de viu şi îl frig în aer liber. Apoi cadavrul e pus la loc într-un vagon împreună cu alte douăzeci şi trenul e autorizat să-şi continue drumul spre gara Prijedor.

Nemţii împuşcă ostatici în grupuri de câte o sută şi ucid aproape toţi prizonierii. Aliaţii lor fac la fel, dar practică mai întâi anumite „rafinamente" balcanice: ustaşii taie urechile, iar cetnicii scot ochii.

Operaţiunea *Weiss* nu reuşeşte să îl prindă pe Tito în capcană. Partizanii izbutesc să treacă Neretva şi să se retragă în Muntenegru.

În primăvara lui 1943, germanii declanşează *Operaţiunea Schwartze*. Dar grosul brigăzilor proletare reuşesc din nou să scape.

Tito controlează de-acum o zonă în care trăiesc trei milioane de locuitori. El proclamă mobilizarea generală şi armata sa roşie are trei sute de mii de oameni.

Războiul continuă.

În timpul acestei primăveri a anului 1943, Waffen SS înfăptuieşte una dintre marile mutaţii ale scurtei sale istorii. Câţiva veterani din divizia *Prinz Eugen* sunt selecţionaţi cu grijă.

— Veţi fi cadre ale unei noi divizii.

Aceasta va fi divizia 13 şi va fi tot o divizie de munte. Ea este desemnată la început prin nişte simple iniţiale, *B.H.*, care înseamnă *Bosnia-Herţegovina*, apoi este adoptat un nume nou: *Handschar*. Toţi se întreabă:

— Ce-i asta?

„Handschar" (hanger) este un fel de iatagan turcesc. Armă tradiţională a musulmanilor bosniaci, el va figura, în locul runelor SS, pe gulerul noilor voluntari, alături de o cruce încârligată care indică fără ocolişuri că aceşti credincioşi ai Islamului sunt şi nişte credincioşi ai Führerului.

Numărul lor ajunge foarte repede la douăzeci de mii; membrii acestei divizii sunt deseori foarte tineri. Arieni „islamizaţi”, ei poartă fesul pe care ies în evidenţă vulturul şi capul de mort al SS-ului. Religia lor se transformă în fanatism.

Straniu amestec de disciplină prusacă şi de fervoare islamică. La ceasul rugăciunii, ei se descalţă şi îngenunchează în spatele cizmelor aliniate ca la paradă.

Cu faţa la Mecca, psalmodiind rugăciuni, SS-iştii din *Hanger* se închină de trei ori, atingând cu fruntea triunghiul de pânză de camuflaj care este şi covoraş de rugăciune.

Ei au duhovnici, „imamii”, care sunt în această perioadă primii duhovnici ai foarte păgânului SS.

Într-o zi, divizia e adunată la un loc. Batalioanele au efectivul complet. Mâinile prind ferm paturile armelor. Fesurile şi puştile sunt aliniate. Un bărbat, cu o barbă scurtă întunecată şi o redingotă neagră, cu fruntea încinsă de un turban alb, trece prin faţa trupelor, cu braţul întins pentru salutul hitlerist. Este Haj Amin El Hussein, marele muftiu al Ierusalimului, „refugiat politic” în Germania, de unde predică *Jihadul*, războiul sfânt, împotriva marxiştilor şi a evreilor.

Brigadeführerul Sauberzweig, al cărui fes cu pompon nu se prea potriveşte cu mantaua lungă de piele neagră, are sarcina anevoioasă de a face din aceşti recruţi „adevăraţi” SS-işti… El va considera că e mai prudent să îi ducă la antrenament în Franţa, unde câţiva se vor revolta din motive religioase obscure. Divizia *Hanger* nu se va întoarce în Iugoslavia decât la sfârşitul anului 1943.

Himmler pare foarte mândru de SS-iştii săi musulmani şi i-o spune lui Gobbels, pe care iniţiativa aceasta îl interesează foarte mult din punct de vedere propagandistic:

— O religie care promite raiul celor care mor pe câmpul de luptă este bună.

— Antrenamentul SS le-a schimbat mentalitatea?

— Cel puţin într-o privinţă: au încetat să se mai fure între ei.

Întorşi în ţara lor, SS-iştii din *Hanger* sunt trimişi de

îndată la luptă împotriva partizanilor; în amintirea celor şaptezeci de mii de musulmani masacraţi de sârbi în Sandjak la începutul războiului, ei îi vor întrece pe toţi ceilalţi voluntari balcanici în ce priveşte cruzimea.

Brigadeführerul Hermann Fegelein, ofiţerul de legătură al Waffen SS la marele cartier general al Führerului, povesteşte cum luptă SS-iştii din *Hanger*:

— Nu ucid decât cu cuţitul. Un om rănit la mâna dreaptă a fost bandajat, după care s-a întors şi a tăiat gâtul la şaptesprezece partizani cu mâna stângă.

Fegelein simte chiar nevoia să exagereze, deoarece pare să aibă tot atât de multă imaginaţie ca Malaparte:

— Li se mai întâmplă să smulgă inima duşmanilor.

Indignat, Hitler îl întrerupe:

— *Das is Wurst!* (Asta-i o porcărie!)

În septembrie 1943, ieşirea Italiei din război ameninţă întreg frontul Balcanilor. Germanii reacţionează cu o rigoare nemiloasă la această „lovitură de pumnal în spate”. Divizia SS *Prinz Eugen* se îndreaptă spre Split, unde zece mii de italieni i-au lăsat pe partizanii lui Tito să pună mâna pe arsenale şi pe aproape cinci mii de arme.

Se alcătuieşte un tribunal militar. Din prima zi, trei generali italieni sunt puşi la zid şi împuşcaţi. Cei trei sute de ofiţeri ai diviziei Bergamo au aceeaşi soartă.

Printr-un paradox, muntenegrenii şi albanezii, care îi urau pe italieni, îi primesc pe germani ca pe nişte eliberatori.

La Tirana, miliţienii din *Balli Kombetar* formează un comitet naţional şi şi-l aleg ca şef pe Mitrovica. Aceşti musulmani încep o vânătoare necruţătoare a partizanilor (tot ce nu e islamic este de altfel declarat „partizan”…). Cadavrul lui Papagrigori, papa Grigore, va rămâne spânzurat timp de o săptămână de un pod, pe când cei o sută treizeci de săteni din Birova vor fi masacraţi până la ultimul.

În primăvara lui 1944, albanezii şi-au dovedit atât de bine ura şi cruzimea, încât Waffen SS hotărăşte să îi

înroleze şi pe ei. Se formează o nouă divizie de munte, divizia 21, care ia numele de *Skandenberg*. Este numele germanizat al lui Gyorgy Kaskiota, care a luptat în secolul XV cu invadatorii turci. El are avantajul de a fi fost rând pe rând creştin şi musulman şi a lăsat amintirea unui aventurier de mare clasă în slujba Serenissimei Republici a Veneţiei.

Peste şase mii de tineri albanezi, conduşi de şeful lor, Mustafa Bei Freşeri, se înrolează în SS. *Oberführerul* Schmidhuber comandă această unitate care poartă la guler o insignă ciudată: o cască împodobită cu scena masacrării unui cerb.

Albanezii se arată entuziaşti, dar versatili. Trei mii de oameni nu întârzie să dezerteze. Divizia *Skandenberg* devine un simplu *Kampfgruppe*, dar cei care rămân se bat cât doi şi jefuiesc cât patru.

Împreună cu ei luptă şi alţi SS-işti musulmani, cei din divizia 23 de munte *Kama*. Aproape zece mii de oameni s-au înrolat în iunie 1944 pentru a forma această nouă unitate bosniacă pe care o comandă *Standartenführerul* Raithel şi care va fi ulterior absorbită de divizia *Hanger*. Cu toţii vor şti să moară sub semnul soarelui strălucitor pe care îl poartă la guler.

Aşa cum vor şti să moară şi voluntarii celor trei divizii de cazaci care luptă în lugoslavia în *Kaukasicher Waffenverband der SS* a *Gruppenführerului* Helmuth von Pannwitz.

Straniu creuzet al Balcanilor, unde stau alături amintirile Imperiului Austro-Ungar şi ale Rusiei ţariste…

Şi apoi, deodată, iată alţi oameni, care par ieşiţi din infern: aceştia sunt SS-iştii paraşutişti ai Batalionului 500, zis „de răscumpărare”.

Sub ordinele *Hauptsturmführerului* Rypka, ei formează cea mai frumoasă colecţie de recalcitranţi niciodată strânşi într-o singură unitate de luptă.

În cea mai desăvârşită taină, aceştia pregătesc o extraordinară expediţie de comando: *Operaţiunea Rosselsprung*, care urmăreşte pur şi simplu capturarea

cartierului general al lui Tito, care s-a proclamat mareşal, controlează o jumătate de milion de partizani şi tocmai l-a eliminat politic pe Mihailovici, pentru ca apoi să îl elimine şi fizic.

La P.C.-ul lui Tito a sosit o misiune sovietică, ce se întâlneşte acolo cu o misiune britanică. Partizanii cântă:

O! Stalin, fiu al mamei tale,
Trimite-ne câteva puşti
Ca să ne apărăm de ustaşi
Şi să facem ca satele noastre să nu ardă.

Tito s-a instalat într-o baracă de scânduri, chiar la gura unei peşteri. La picioarele sale se întinde oraşul Drvar.

În zorii zilei de 25 mai 1944, un vuiet umple tot cerul. La foarte joasă înălţime, avioane având crucea neagră pe fuselaj survolează P.C.-ul clandestin al liderului partizanilor.

Aparatele se năpustesc în picaj asupra caselor şi bombardează. Explozii, fum, ţipete.

Apoi soseşte un al doilea val, alcătuit din avioane grele de transport şi din planoare. Din primele se desprind puncte negre, apoi pe cerul deja cuprins de fum se desfac corole albe. Tito urlă:

— Paraşutişti nemţi!

Nouă sute de oameni din Waffen SS s-au lansat astfel în două valuri de asalt.

Soldaţii atacă imediat ce ajung la sol. Tunuri uşoare şi aruncătoare de grenade bombardează fără răgaz P.C.-ul partizanilor. Tito s-a refugiat în grotă împreună cu prietenul său Kardeli şi blestemă:

— Nu putem să scoatem capul afară!

— O să fim prinşi ca nişte şobolani.

Dar cei doi ridică podeaua barăcii, dedesubtul căreia se află o râpă creată de torent, în care îşi dau drumul pe o frânghie. Albia torentului e secată. Tito şi Kardeli se furişează pe acolo şi reuşesc să ajungă la şeful comunist Rankovici, care ocupă podişul Drvarului.

În oraş, partizanii s-au baricadat în cocioabe şi grădini. SS-iştii încearcă să îi scoată aruncând cu grenade. Titoiştii le prind însă din zbor şi le aruncă înapoi.

Hauptsturmführerul Rypka încă speră să-şi prindă prada şi îşi împinge oamenii spre grotă, unde, după cum crede el, Tito e prins în capcană. Trebuie însă să îi respingă pe partizani, care s-au baricadat în cimitir şi rezistă. SS-iştii sunt ţintuiţi pe loc. Şi Tito primeşte în sprijin brigada proletară din Lika.

Se lasă seara. SS-iştii supravieţuitori se adăpostesc pentru noapte. *Hauptsturmführerul* Rypka dă ordine:

— Luaţi poziţie „în arici” în jurul fabricii de celuloză.

Se luminează de ziuă. SS-iştii aud un zgomot de motoare: sunt avangărzile diviziei *Prinz Eugen* care vin să îi salveze pe paraşutişti.

În câteva minute, oraşul Drvar e încercuit. Un singur lucru contează:

— La grotă, repede!

Grota e goală…

SS-iştii au pierdut şase sute dintre ai lor.

Reichsfuhrerul însuşi, în cursul unei conferinţe ţinute într-o tabără de instrucţie a Waffen SS, va fi cel care va trage învăţămintele de pe urma acestui atac:

— Trebuie să recunosc, mărturiseşte Heinrich Himmler, că acest domn Iosip Broz, căpăţânos ca nimeni altul, îşi merită titlul de mareşal. Suntem mai îndrituiţi ca oricare alţii, noi SS-iştii, să ne dăm seama cât de mult ne deranjează acest ţânţar în sectorul sârbo-croat, din cauza temerităţii sale în luptă. În ziua când îl vom prinde, nu vom întârzia să-i facem felul…

Dar Tito scapă definitiv de *Jagdkommando*-uri şi se gândeşte deja la intrarea în Belgrad. Ruşii înaintează. Foştii aliaţi ai Germaniei o trădează. Românii şi bulgarii trec de partea sovieticilor.

Nu vor rămâne fideli decât regimentul SS bulgar al *Brigadeführerului* Ţankov, ataşat militar la Berlin, şi cele două regimente SS române ale *Brigadeführerului* Gheorghe, şi el ataşat militar la Berlin.

Tot frontul sudic e descoperit. Forţele Reichului din Grecia se vor trezi prinse în capcană.

Este organizată o contraofensivă cu toate forţele disponibile, având ca vârf de lance divizia 7 SS *Prinz Eugen* şi cele trei divizii de munte „indigene” *Hanger*, *Skandenberg* şi *Kama*.

E o luptă pe viaţă şi pe moarte. SS-iştii se lasă omorâţi pe poziţii pentru a ţine culoarul deschis pentru cele două sute cincizeci de mii de camarazi din Grecia. În fruntea corpului de voluntari de munte, *Obergruppenführerul* Artur Phleps, care pare să fie pretutindeni în acelaşi timp, precis şi temerar.

Acesta nu şovăie să înainteze foarte departe de poziţii. Pe 21 septembrie 1944, Phleps cade în mâinile unui grup de recunoaştere rusesc. Phleps nu îi are cu el decât pe ofiţerul de ordonanţă şi pe şoferul său. Înainte chiar ca cei trei SS-işti să fie interogaţi, convoiul sovietic este atacat de aviaţia germană. Comisarul politic sovietic îi lichidează atunci pe prizonieri.

Destinul lui Artur Phleps îl prevesteşte pe cel al majorităţii oamenilor lui. Puţini soldaţi germani vor scăpa cu viaţă din capcana Balcanilor. Titoiştii masacrează peste cincizeci de mii de prizonieri. Într-o singură zi, pe 18 mai 1945, o mie şase sute de oameni din divizia SS Prinz Eugen vor fi împuşcaţi de partizanii brigăzii 2 proletare.

SS-iştii care purtau la guler runa lui Odal se odihnesc aproape toţi în pământul Balcanilor, de unde erau de fel. Alături de ei, zac acei musulmani care au fost cei mai sângeroşi şi deopotrivă cei mai fideli… Oase în ţărână sau foc sub cenuşă…

MAREA COTITURĂ

— Mussolini, care a fost aliatul nostru credincios şi care rămâne prietenul meu personal, a fost trădat de regele său. El a fost alungat într-un chip josnic şi de atunci încoace a dispărut... Nu o să-l părăsesc pe cel mai mare om al Italiei. Este ultimul dintre romani.

După acest preambul, Adolf Hitler îl fixează cu tot magnetismul privirii sale pe tânărul ofiţer al Waffen SS, care stă ca în poziţie de drepţi în fotoliul în care încearcă să-şi ascundă înălţimea de un metru nouăzeci şi greutatea de o sută de kilograme de oase şi muşchi.

— Dumitale, Otto Skorzeny, îţi revine misiunea de a-l regăsi, de a-l elibera şi de a mi-l aduce teafăr şi nevătămat.

Acest vienez cu chipul brăzdat de o cicatrice de pe urma unui duel din studenţie este un fost membru al partidului naţional-socialist clandestin din Austria, intrat în Ordinul Negru din 1938 şi mobilizat în Waffen SS în 1939. Acum comandă unitatea specială *Friedenthal*. Efectivele nu le depăşesc pe cele ale unui batalion, dar oamenii lui sunt cu toţii nişte specialişti, organizaţi pentru a forma o trupă de şoc a serviciilor de securitate a Reichului. Incursiunile profunde în spatele liniilor inamice constituie principala lor misiune şi ei se mândresc cu numele lor de *Jagdkommando*.

Acum, Skorzeny va părăsi cartierul general Wolfschanze, „Bârlogul lupului”, de lângă Rastenburg, din Prusia Orientală, pentru a porni în cea mai extraordinară misiune specială din câte a avut.

— Skorzeny, spune Adolf Hitler, îţi urez noroc.

— Voi face tot ce pot, Mein Führer.

Împreună cu adjunctul său, *Obersturmführerul* Karl Radl, şeful unităţii SS *Friedenthal* se apucă imediat de treabă. Obţine sprijinul total al lui Heinrich Himmler şi al generalului Student, şeful paraşutiştilor, şi se instalează la Frascatti, la postul de comandă al trupelor germane din Italia.

Când află, după o adevărată anchetă poliţienească, că Ducele e închis în hotelul de schi de pe Gran Sasso, în masivul Abruzzi, Skorzeny decide să încerce una dintre cele mai îndrăzneţe operaţiuni de comando din timpul

războiului.

El hotărăşte să ajungă pe Campo Imperatore cu ajutorul planoarelor, chiar dacă specialiştii îi prezic pierderi de optzeci la sută la aterizare. Skorzeny dispune de o sută optsprezece oameni, din care jumătate membri de comando SS şi jumătate paraşutişti. În pofida buletinului meteorologic nefavorabil, „vânturi puternice şi goluri de aer“, el menţine ordinul de operaţiune pentru 12 septembrie 1943, ora 14. Ultima sa recomandare va avea scopul de a aminti deviza unităţii speciale *Friedenthal*: „Vom face totul fără zarvă.”

Otto Skorzeny loveşte ceva copaci, dar aterizează cu planorul la cincisprezece metri de hotelul de pe Gran Saso:

— *Mani in alto!* (Sus mâinile!)

În ciuda accentului său austriac, santinelele îl înţeleg cât se poate de bine… Trei minute mai târziu, el intră ca o vijelie în camera unde e ţinut prizonier Benito Mussolini. Ducele nu îşi ascunde tulburarea:

— Ştiam că prietenul meu Adolf Hitler n-o să mă părăsească.

Se fac în grabă câteva fotografii şi cei doi se îndreaptă spre un perimetru degajat în câteva minute de paraşutiştii germani şi de carabinierii italieni. Un „Fieseler Storch” tocmai a aterizat, la comenzile căruia se află căpitanul Gerlach.

Otto Skorzeny îl ia deoparte:

— Vă felicit pentru aterizare. Sper că decolarea va fi tot atât de perfectă. Veţi pleca cu Ducele.

— Dificil…

— Şi cu mine.

— Imposibil.

— E un cuvânt pe care nu obişnuim să-l folosim în Waffen SS… *Das ist ein Befehl!* (E un ordin!)

Aparatul se înalţă anevoie, porneşte în picaj spre o râpă şi pare că se va prăbuşi, dar Gerlach îl îndreaptă în ultimul moment. Aeroporturi şi schimbări de avioane: Roma, Viena, München, Prusia Orientală.

Pe 15 septembrie 1943, Adolf Hitler îl întâmpină pe

Benito Mussolini la marele cartier-general Wolfschanze. Otto Skorzeny e înaintat *Sturmbannführer* şi cavaler al Crucii de Fier.

Performanţa austriacului cu cicatrice faţă de care soarta s-a arătat mărinimoasă va provoca o adevărată lovitură de trăsnet psihologică, cu consecinţe militare şi politice incontestabile.

Mussolini va lucra cu asiduitate la remodelarea feţei fascismului. De-acum, mişcarea lui îşi regăseşte fervoarea revoluţionară a primilor ani, procedând la o cumplită epurare, care va fi pecetluită de sângele trădătorilor, a nehotărâţilor şi a adversarilor.

Cincisprezece mii de oameni din miliţia fascistă vor forma mai târziu o divizie a Waffen SS, divizia 29, zisă *Italia*. Voluntarii poartă ecusoane roşii cu o fascie de lictor în locul runelor SS, iar pe braţul stâng, vulturul italian şi nu pe cel german. Comandaţi însă de *Standartenführerul* Lombard, cu nume predestinat, ei vor lupta cu tot atâta fanatism şi curaj ca restul SS-iştilor europeni.

Antrenaţi în Prusia, apoi trimişi împotriva partizanilor în văile alpine înalte, ei vor să îi redea Italiei onoarea militară chiar şi cu preţul unui război civil. Sprijiniţi de patru divizii ale armatei republicane fasciste şi mai ales de extraordinarele formaţiuni speciale care sunt comandourile marine ale Decima MAS şi de paraşutiştii batalionului *Folgore*, aceşti SS-işti se vor bate până la capăt.

Succesul lui Otto Skorzeny a învăluit Waffen SS de un panaş şi un halo de victorie de care forţele Reichului au mare nevoie în această toamnă a anului 1943. Războiul pare deja pierdut în aer şi pe ape. Afrika Korps nu mai există. Ofensiva de la Kursk a eşuat. Frontul de Est se clatină. Aliaţii înaintează în Italia. Balcanii ard. Debarcarea în Vest ameninţă din ce în ce.

Şi apoi, deodată, un tânăr căpitan, în fruntea a o sută de oameni, reuşeşte să facă să se creadă că totul e din nou cu putinţă. Triumf al indivizilor singuratici, al curajului, al vicleniei… şi al norocului.

Cu toţii se gândesc la primii ani de luptă a partidului naţional-socialist, când o mână de SA-işti şi de SS-işti ţineau piept unor săli dezlănţuite şi impuneau pe caldarâmul cartierelor periferice drapelul lui Adolf Hitler.

— Acest *Hauptsturmführer* va fi un simbol, hotărăşte Heinrich Himmler.

Iată-l pe Otto Skorzeny avansat mare recrutor. Trei sute de mii de oameni servesc în Waffen SS.

În timp ce e pregătită brigada de asalt italiană, în acest sfârşit al anului 1943 se dezvoltă brusc fostele legiuni naţionale.

După primele înrolări germanice din anul 1940, după voluntarii antibolşevici din 1941 şi din 1942, iată acum al treilea val de recrutare a Waffen SS.

El este mai „european" şi mai „fascist" în noul înţeles pe care Mussolini vrea să îl dea acestei vechi sigle. Cuvântul socialism nu îl sperie.

În ciuda înfrângerilor militare, efectivele cresc. Noi voluntari scandinavi intră în regimentele *Norge* şi *Danmark* ale diviziei *Nordland*. Unităţile baltice, croate şi slave se dezvoltă. Regimentul *Nederland* devine o Sturmbrigade (brigadă de asalt) şi flamanzii se reconstituie şi ei într-o formaţiune solidă: Sturmbrigade *Langemark*.

Dar e ceva şi mai important. Întorşi decimaţi de pe Frontul de Est, dar cu o reputaţie militară extraordinară, valonii sunt transferaţi din Wehrmacht în Waffen SS.

Întărită de numeroase înrolări, încadrată de veterani din Ucraina şi din Caucaz, Sturmbrigade SS *Wallonia* se transformă într-o redutabilă unitate de şoc. „Burgunzii" pe care îi antrenează tânărul comandor Lippert şi clocotitorul Léon Degrelle sunt primii SS-işti din Europa occidentală care nu vorbesc o limbă germanică.

De-acum, internaţionalizarea SS-ului înarmat devine inevitabilă. În luna august 1943, în paralel cu L.V.F., devenită pentru o vreme Legiunea Tricoloră, guvernul de la Vichy îi autorizează pe tinerii francezi să se înroleze în Waffen SS.

Isprava lui Otto Skorzeny dă un impuls considerabil

recrutării. În câteva luni, Sturmbrigade *Frankreich* e constituită, sub comanda *Sturmbannführerului* Gamory-Dubourdeau.

Mai multe mii de francezi, a căror medie de vârstă nu depăşeşte optsprezece ani, se prezintă în birourile de recrutare ale Waffen SS.

Un ofiţer german îi spune unuia dintre ei, un corsican pe nume Roger Roberti, care va lupta în Galiţia, în Pomerania şi va fi grav rănit în ultimul sector din Berlin:

— Genul de viaţă pe care îl ducem în Waffen SS e mult prea dur pentru nişte francezi.

— Tocmai de asta mă înrolez.

În acest an se formează totodată şi cea mai misterioasă unitate a Waffen SS: *Britische Freiwillingen Korps* sau Legiunea Saint-George.

În Marea Britanie se născuse înainte de război o importantă mişcare fascistă, *British Union of Fascism* sau B.U.F., a lui Oswald Mosley. Fost ofiţer aviator în Marele Război, fost parlamentar, acest tânăr politician, căruia până şi adversarii îi recunoşteau talentul şi curajul, rupe relaţiile cu conservatorii şi apoi cu laburiştii, cărora le-a fost rând pe rând *the coming man*, omul care urcă.

Mosley se lansează într-o aventură care i se pare nebunească bătrânei Anglii a *Establishmentului* victorian: fanfare, cămăşi negre, coloane de militanţi care manevrează în Hyde Park, ajungând până în East End, discursuri incendiare care fac ca Albert Hall sau Earls Court să se umple de mulţimi pasionate.

— *Britain awake!* strigă Oswald Mosley, imitând *Deutschland erwache* a lui Adolf Hitler.

Contagiunea fascistă este atât de mare în Europa anilor ’30, încât Mosley recrutează. Dar, deşi cunoaşte succese, el nu întârzie să sufere şi eşecuri. Cele mai usturătoare vin din partea anumitor partizani de-ai lui care îl găsesc „moderat”. Câţiva preferă să intre în *Imperial Fascist League* a veterinarului Arnold Leese, care arborează deschis crucea încârligată în centrul drapelului britanic. Şi mai radicali sunt prietenii lui William Joyce, întemeietorul

National Socialist League. Acest redutabil agitator, de origine irlandeză, are un temperament de şef şi o forţă de docher: obrazul drept îi este despicat de o cicatrice de la gură până la ureche, amintire a unei încăierări cu cuţitele cu „Roşiii” din periferiile londoneze.

Dacă Mosley a fost închis „preventiv” încă de la începutul războiului, Joyce a plecat în Germania şi, odată cu el, un alt naţional-socialist britanic: John Amery. Este vorba de cât se poate de fiul natural al unuia dintre miniştrii lui Churchill.

Până la începutul războiului din Est, Amery şi Joyce stau relativ liniştiţi. Dar când toate ţările trimit trupe sau legiuni care să lupte alături de Reich în „cruciada împotriva bolşevismului”, cei doi camarazi îşi zic:

— De ce nu ar face-o şi britanicii?

Legăturile nu lipsesc între rasismul german şi imperialismul anglo-saxon. În Ordinul Negru există o aripă extremistă care nu îşi ascunde admiraţia faţă de bătrâna Anglie.

În orice caz, Adolf Hitler i-a preferat vreme îndelungată pe britanici în locul italienilor şi l-a primit mult mai bine pe regele detronat Edward al VIII-lea, a cărui călătorie prin cel de-al III-lea Reich, în ajunul războiului, i-a scandalizat pe mulţi compatrioţi democraţi de-ai săi.

Dar unde să găsească recruţi pentru corpul de voluntari britanic al Waffen SS?

— În lagărele de prizonieri, propune Gottlob Berger.

Vor fi găsiţi destul de repede vreo sută. Englezi, bineînţeles, dar şi scoţieni, galezi şi irlandezi, deşi membrii I.R.A. trimişi „în misiune specială” în ţara lor de către germani lucrează mai mult cu Abwehrul decât cu SS-ul, ca de exemplu Frank Ryan, fost voluntar din Brigăzile Internaţionale şi reconvertit la naţional-socialism…

Voluntarii britanici din Waffen SS îi cer lui Gottlob Berger:

— Îl vrem ca şef pe generalul de brigadă Parrington.

Acest ofiţer a fost făcut prizonier în Grecia în 1941 şi pare dispus să „lupte împotriva comunismului”. Într-un

raport către Himmler, Berger îi face un portret măgulitor: „E un om entuziast şi sincer…”

Nimeni nu ştie ce se întâmplă ulterior cu el. În scurt timp, voluntarii din Saint-George, care poartă la guler cei trei leoparzi ai vechiului regat anglo-normand se dovedesc mai utili ca propagandişti decât în calitate de combatanţi. Ei se instalează la Hildesheim, într-unul din castelele Ordinului Negru, şi se dedau unor ocupaţii misterioase.

Amery şi Joyce îşi înmulţesc turneele prin lagăre, vorbesc la radio şi ţin mitinguri. Datorită lor, britanicii nu sunt absenţi din aventura Waffen SS.

O asemenea peripeţie nu putea avea decât un final shakespearian… Majoritatea SS-iştilor englezi vor fi angajaţi în misterioase misiuni speciale şi îşi vor afla mai curând o moarte de franctirori decât de soldaţi.

Amery şi Joyce, capturaţi de compatrioţii lor, vor fi judecaţi şi spânzuraţi. Oamenii lor aveau să dispară cu toţii, în moarte sau în tăcere. Istoria SS-iştilor britanici rămâne pentru totdeauna secret de stat. Despre soldaţii Maiestăţii Sale deveniţi soldaţii Führerului nu a existat nicio mărturie.

În 1943 se naşte şi Panzer division 12 SS *Hitler-Jugend*, în care vârsta medie a voluntarilor este de optsprezece ani, inclusiv a subofiţerilor şi a ofiţerilor.

Ideea acestei unităţi de adolescenţi îi revine *Reichsjugendführerului* Arthur Axmann. Acest mare mutilat, care şi-a lăsat un braţ pe front, i-a urmat lui Baldur von Schirach şi conduce tot tineretul Reichului: milioane de băieţi şi de fete.

Axmann este un fost muncitor, născut în cartierul periferic Wedding din Berlin. El a înfiinţat în uzina lui, înainte de cucerirea puterii, prima celulă de întreprindere naţional-socialistă.

Arthur Axmann, care reprezintă aripa cea mai revoluţionară şi mai juvenilă a naţional-socialismului, se întâlneşte cu Heinrich Himmler la începutul anului 1943 şi îi propune:

— Am putea crea o nouă divizie a Waffen SS cu tinerii

din contingentul 1926, care vor avea anul acesta şaptesprezece ani.

— O să aveţi voluntari?

— Vom fi obligaţi să refuzăm o parte din ei. Aceasta ar permite o selecţie extraordinară. Ce cadou frumos de Anul Nou pentru Führer şi pentru Reich!

Himmler şi Axmann visează:

— Cu băieţi atât de hotărâţi, vom putea constitui o divizie la fel de fantastică ca *Leibstandarte Adolf Hitler*.

— Această unitate ar putea de altfel fi „naş" „copiilor" noştri.

Adolf Hitler aprobă proiectul. Ca şi Napoleon, el îşi va avea, după „Vechea Gardă", „Tânăra Gardă". O întrecere de curaj şi de fanatism…

Heinrich Himmler caută un şef pentru divizia *Hitler-Jugend*. Gottlob Berger se oferă:

— Vreau să-i conduc eu însumi pe băieţii ăştia în focul luptei.

— Nu, sunteţi mai util în biroul dumneavoastră. Nu fiţi nerăbdător. Veţi avea într-o bună zi ocazia să luptaţi.

— Atunci, cine, *Reichsführer*?

— Îl vreau pe cel mai bun.

Acesta va fi Fritz Witt, care are treizeci şi cinci de ani şi şi-a câştigat în *Leibstandarte* gradul de *Standartenführer* conducând în bătălie un regiment de tancuri. Witt are un chip imberb şi întrucâtva greoi, o reputaţie de bătăuş şi nişte ochi luminaţi de un foc lăuntric.

Witt ia cu el specialişti, instructori, cadre de prima mână, începând cu celebrul „Panzermeyer", ofiţerul cel mai popular din Waffen SS alături de Otto Skorzeny.

Fritz Witt înţelege că acestor tineri nu trebuie să li se aplice antrenamentul „în stil prusac" şi, mai mult decât în oricare altă divizie a Waffen SS, el va dezvolta camaraderia dintre cadre şi soldaţi.

Hitler-Jugend devine o unitate de „amici" care caută să prelungească spiritul drumeţiilor şi al parăzilor specific mişcării tineretului german.

De zece ani, aceşti băieţi sunt crescuţi într-un spirit

total de entuziasm şi de sacrificiu. „Vreau – spunea odinioară Adolf Hitler la Nürnberg – un tineret violent, dominator, incoruptibil, curajos şi crud. El va suporta greul şi nu va avea nicio slăbiciune. Privirea lui va fi aceea a animalului sălbatic, liber şi de nedomesticit. Tineretul meu va fi puternic şi splendid. El se va căli practicând exerciţiile fizice. Voi şterge mii de ani de domesticire. Vreau să am produsul pur şi nobil al naturii. Cu asta voi face lumea. Nu vreau o educaţie de intelectuali; ştiinţa corupe tineretul. El trebuie să înveţe să domine. El trebuie să înveţe să-şi învingă teama de moarte. Iată măsura unui tineret eroic.”

Fritz Witt expune amănunţit teoriile introduse odinioară în *Verfügungstruppe* de către Felix Steiner. Totul se bazează pe camuflaj, rapiditate, iniţiativă. Witt le repetă neîncetat cadrelor sale:

— Nu vreau roboţi, ci eroi. Puştii noştri trebuie să ştie să se bată singuri cu orice duşman.

Trăgător de elită, vânător de tancuri, soldat de şoc într-un cuvânt, voluntarul din divizia *Hitler-Jugend* trebuie să îmbine tehnica războinică a SS-ului cu seriozitatea juvenilă a H.J.

Ei poartă ca însemn pe vehiculele lor blindate „rama” diviziei *Leibstandarte* şi runa victoriei în formă de S a formaţiunilor de cadeţi germani. Aliaţii le atribuie un blazon cu un biberon şi numesc divizia 12 a Waffen SS „Baby-Division”.

Niciuna nu va fi mai hotărâtă, nici mai eficace, nici mai crudă ca ea.

Hitler-Jugend este constituită oficial pe 24 iunie 1943, în noaptea solstiţiului de vară, când peste zece mii de băieţi între şaisprezece şi şaptesprezece ani depun jurământul SS la lumina torţelor.

Antrenamentul va dura un an întreg: nicio altă trupă în acest război nu va fi fost atât de minuţios pregătită să lupte şi să moară.

În toată Europa, recrutarea pentru Waffen SS se intensifică şi, printr-un soi de sfidare, evoluţia înrolărilor este exact invers proporţională cu cea a situaţiei militare.

Cu cât lupta devine mai incertă şi mai crudă, cu atât SS-ul recrutează mai mult.

Germanii nu sunt majoritari în această armată decât dacă *Reichsdeutscher*-ilor li se adaugă *Volksdeutscher*-ii. Recruţi care abia vorbesc germana sosesc de la Dunăre şi chiar de la Volga. Punându-şi uniforma Waffen SS, aceşti oameni nu mai sunt slovaci, români, unguri, sârbi, croaţi sau polonezi, dar nu sunt nici întru totul nemţi ca aceia de dinainte de 1939: sunt SS-işti.

Diviziile create în 1943 vor deveni repede internaţionale, chiar dacă se pretind „de recrutare germană". În rândurile lor se găsesc mereu olandezi, norvegieni şi deopotrivă francezi, care se descurcă întotdeauna să meargă să lupte în diviziile cele mai renumite şi mai „închise", precum *Totenkopf* şi chiar *Leibstandarte Adolf Hitler*.

Pe lângă divizia Panzerdivision 12 *Hitler-Jugend*, trei noi divizii de Panzergrenadier vor fi constituite până la sfârşitul anului 1943.

Begleit Batalion, batalion de escortă a lui Heinrich Himmler, dă naştere unei brigăzi de asalt pe care o comandă *Brigadeführerul* Max Simon. Această nouă unitate se formează în Corsica, apoi devine divizia 16 *Reichsführer SS*, care va lupta cu partizanii în Slovenia, cu Aliaţii în Italia şi cu ruşii în Ungaria.

Max Simon, un bărbat masiv cu ochelari mari şi cu fălci puternice, este un veteran al formaţiunilor *Totenkopf*, renumit pentru energia lui. La Morbozotto, în Italia, oamenii diviziei 16 vor executa două mii şapte sute de italieni acuzaţi că îi ajută pe partizani[1].

Înfiinţarea diviziei 16 *Reichsführer SS* va fi repede urmată de cea a diviziei 17 *Goetz von Berlichingen*, numită astfel în amintirea cavalerului cu pumnul de fier, deopotrivă senior şi rebel, care îi va servi de model teatral lui Goethe şi apoi lui Jean-Paul Sartre. Această unitate se constituie în

[1] Max Simon va fi condamnat la moarte şi graţiat, dar după aproape treizeci de ani, doi dintre ofiţerii săi, Herbert Kappler şi Walter Reder, sunt tot în închisoare la Gaeta (n.a.).

valea Loarei şi şeful ei, *Brigadeführerul* Werner Ostendorf, va fi grav rănit în Normandia, îşi va relua locul în luptă şi va fi ucis în Pomerania.

Apoi va veni divizia 18 a *Oberführerului* Wilhelm Trabandt. Alcătuită în mare parte din voluntari negermani, ecusonul purtat la guler de membrii săi reia ca motive iniţialele SA-ului şi nu pe cele ale SS-ului, deoarece se numeşte *Horst Wessel*...

Tânărul student berlinez asasinat pe vremea luptei pentru putere face parte din mitologia naţional-socialistă şi în discursurile de propagandă face de-acum figură de „erou al Noii Europe”...

Printr-o coincidenţă, care poate că nu este o întâmplare, SS-iştii germani din divizia *Horst Wessel* vor primi, când vor pleca în linia întâi în Galiţia, în luna august 1944, nişte întăriri preţioase pentru a stăvili năvala sovietică: primul batalion al Brigăzii de asalt a SS-iştilor francezi.

Aceşti băieţi vor primi botezul focului atacându-i pe „Roşii” la baionetă. În mai puţin de două săptămâni de lupte, ei vor suferi pierderi severe: dintr-o mie de oameni, voluntarii francezi vor pierde circa o sută de morţi, şase sute de răniţi şi patruzeci de prizonieri. Din cei şaptesprezece ofiţeri ai acestui batalion de asalt, şapte vor fi ucişi şi opt răniţi încă de la prima bătălie.

În divizia *Horst Wessel* cad unul lângă altul băieţi veniţi voluntari din toate colţurile Europei. Toţi au depus jurământ cântând vechiul cântec al periferiilor Berlinului şi al Congresului de la Nürnberg:

Kameraden, die Rotfront und Reaktion erschlossen,
Marschieren im Geist in unsern Reihen mit...

Camarazii asasinaţi de Frontul Roşu şi Reacţiune
Mărşăluiesc în spirit în rândurile noastre...

În timp ce comandamentul militar are uneori tendinţa de a utiliza Waffen SS ca trupă de sacrificiu, menită să dea

asalturile şi să astupe breşele cu preţul unor pierderi înspăimântătoare, SS-iştii ştiu, în ceea ce îi priveşte, că nu sunt şi nu vor fi niciodată nişte soldaţi la fel ca ceilalţi. Străinii sunt fără îndoială conştienţi de acest fapt într-o măsură şi mai mare decât nemţii din marile Panzerdivisionen.

Leibstandarte, *Das Reich*, *Totenkopf*, *Wiking*, *Hohenstaufen*, *Frundsberg*, *Hitler-Jugend* au devenit „pompierii Führerului" şi aleargă dintr-un punct într-altul şi de la Estul la Vestul Europei pentru a stinge aceste incendii care sunt atacurile inamice. Remarcabil echipaţi şi comandaţi, ei sunt soldaţi de elită, vârful de lance al forţelor Reichului. Ei sunt conştienţi că fac parte dintr-un tot, care este Waffen SS, cu diviziile de munte şi de cavalerie, cu diviziile de Panzergrenadiere şi de Waffengrenadiere, cu diviziile de recruţi germani şi diviziile de voluntari europeni. Aceşti soldaţi, care sunt în 1943 în număr de peste o jumătate de milion, fac parte cu toţii dintr-un acelaşi ordin războinic.

Straniu amestec de disciplină aspră şi de camaraderie totală. Antrenamentul, de o duritate înspăimântătoare, va fi dominat de bucuria de a te autodepăşi şi de conştiinţa de a aparţine unei lumi diferite: aceea a soldaţilor. Dar a unor soldaţi politici.

Imediat după sosirea lor în tabăra de antrenament, în general la Saint-Andreas, lângă Sennheim (Cernay), în Alsacia, un ofiţer SS le explică voluntarilor ceea ce îi aşteaptă:

— Naţional-socialismul este singurul regim care vă permite să vă dezvoltaţi toate forţele. Pentru voi înşivă şi pentru lupta pe care o veţi duce. Aici nu contează banii – orice furt între camarazi este o crimă – ci doar onoarea, curajul şi fidelitatea. Nimeni nu vă va reproşa ţara de origine şi nici nu va discuta opiniile voastre personale. Ceea ce contează este ceea ce veţi deveni prin disciplină şi individualism.

Atunci începe antrenamentul. Sportul, tirul, marşul, şi ziua cea mare a depunerii jurământului, pe care mulţi îl vor

pecetlui cu sângele lor. Apoi urmează plecarea la şcolile de subofiţeri de la Posen-Treskau, din Boemia sau de ofiţeri, de la Bad-Tölz, din Bavaria.

În iarna 1943-1944, SS-ul îşi înfăptuieşte marea transformare. Soldaţii săi vin din peste treizeci de naţiuni şi vechiul orgoliu naţional e pe cale de-a se estompa, lăsând locul noului imperiu. Reichul nu mai este Germania, ci Europa.

Tinerii Junkeri care ies din şcoală pleacă pentru câteva zile la stagiu de schi la San Martino di Castrozza, într-o staţiune de sporturi de iarnă rechiziţionată. O pădure de catarge îl împrejmuieşte pe cel în vârful căruia flutură, în bătaia vântului înălţimilor, pavilionul negru cu două litere runice albe; de jur-împrejur, drapelele tuturor naţiunilor care au furnizat voluntari pentru Waffen SS.

Crucea încârligată a Germaniei flutură la fel ca celelalte, nici mai sus, nici mai jos. Ordinul Negru e cel ce se află acum „deasupra tuturor din lume”: *Uber alles in der Welt*...

BURGUNZII DIN KESSEL[1]

Toamna lui 1943 soseşte, cu nopţile ei lungi şi vânturile reci. Cum s-a mai schimbat harta frontului pentru soldaţii Reichului care se întorc pe poziţii! Donul şi Volga sunt departe. Acum, germanii se bat sprijinindu-se cu toată greutatea pe Nipru. După căderea Harkovului şi înfrângerea de la Kursk, au fost nevoiţi să se retragă. Două oraşe de pe marele fluviu au căzut deja: Dnepropetrovsk şi Kiev, capitala Ucrainei.

O ultimă „pungă” germană subzistă la Cerkasi: cincizeci

[1] Cazan (lb. germană); termen militar desemnând încercuirea unei unităţi. (n. trad.)

sau şaizeci de mii de oameni, agăţaţi de tranşeele şi gropile lor individuale, încercând să stăvilească înaintarea „compresorului” sovietic.

Plouă. Nori joşi, ceaţă umedă, noroi îngheţat. Printre unităţile practic încercuite de la Cerkasi se află una dintre cele mai bune divizii ale Waffen SS: *Wiking*. Nemţii, scandinavii şi olandezii din această trupă de elită nu îl mai au acum în fruntea lor pe uriaşul Steiner, ci pe costelivul Gille.

La patruzeci şi şase de ani, *Obergruppenführerul* Otto Gille pare tipul însuşi al generalului Waffen SS: războiul din 1914-1918, corpurile de franctirori, Reichswehrul, apoi Verfügungstruppe începând din 1934. A comandat regimentul *Germania* din Hamburg şi a fost transferat cu el pentru a constitui divizia *Wiking*, unde a sfârşit prin a-i prelua comanda în primăvara lui 1943.

E un bărbat cu faţa ridată, care poartă ochelari fini şi căruia buzele subţiri şi capul lipsit de păr îi dau un aer de pastor protestant. Se spune chiar că nu a fost văzut niciodată zâmbind. Îşi cunoaşte însă meseria mai bine ca oricare altul şi voinţa sa încăpăţânată impresionează.

Divizia sa *Wiking* devine vârful de lance al trupelor corpului de armată din Sud care luptă cu Armata Roşie pentru ultimele bucăţi din Ucraina. Ea primeşte în sprijin o unitate de mare renume: Sturmbrigade *Wallonie*.

Sunt două mii de voluntari. Mulţi tineri s-au înrolat, seduşi de succesele camarazilor lor mai vârstnici din Caucaz. În fruntea burgunzilor, un tânăr *Obersturmbannführer*, Lucien Lippert, fost ofiţer de Stat-Major al armatei belgiene şi primul din promoţia sa. Alături de el, un *Haupsturmführer* de treizeci şi şase de ani: Léon Degrelle, pe care „Rexiştii” lui sunt gata să îl urmeze până în adâncul infernului.

Infernul acesta va fi Cerkasi…

Haine căptuşite cu molton, cizme de pâslă, mantale îmblănite şi peste trei sute cincizeci de vehicule blindate: SS-iştii valoni sunt bine echipaţi. Pentru prima dată, SS-iştii cântă în franceză în timp ce se îndreaptă spre front:

Împotriva Roşilor, împotriva duşmanului
Pretutindeni unde datoria ne face semn
Soldaţi ai Europei, soldaţi ai ţării
Ne îndreptăm spre poziţii...

Ploaia cade din ce în ce mai tare. Drumurile nu mai sunt decât nişte fluvii de noroi în care vehiculele patinează, apoi se împotmolesc.

Dincolo de stepă, valonii descoperă pădurea şi mlaştinile, apoi fluviul. Peste tot, partizani. Niprul îşi rostogoleşte apele gălbui, umflate de toate ploile din această lună noiembrie.

Pădurile întunecate de brazi sunt pline de partizani ucraineni şi de paraşutişti sovietici. Se apropie iarna.

Brigada de asalt *Wallonie* se instalează pe malurile Olşankăi, un afluent al Niprului. Cu compania 3, Léon Degrelle ocupă satul Baibuşi, unde alege o izbă ca post de comandă şi îşi instalează unităţile.

Atunci, o rafală sfâşie amurgul, un snop de gloanţe incendiare aprinde acoperişul de paie al izbei sale. Focul mistuie în câteva clipe postul de comandă, lăsând doar un morman de tăciuni roşiatici.

Partizanii salută sosirea lui „Modeste I de Burgundia”...

Brigada de asalt ocupă poziţii dificile pe malurile Olşankăi. Trebuie săpate în nisip şi noroi adăposturi pentru mitraliere şi mortiere. Iată şi primele ninsori, gheaţa fragilă, minele care explodează în *no man’s land*, unde se aventurează patrulele.

Odată cu apropierea iernii, frontul pare să înţepenească. Apoi două armate ruseşti se pun în mişcare, la nord şi la sud. Divizia *Wiking* va fi prinsă în capcană.

Inamicul nu mai este cel din vara lui 1941. Soldaţii ruşi luptă bine şi se lasă ucişi pe poziţii, iar ofiţerii poartă acum epoleţi laţi, ca în armata ţarilor.

Din serioasă, situaţia devine îngrijorătoare. Toată zona Niprului este din nou în mâinile ruşilor. Numai divizia *Wiking*

şi brigada *Wallonie* se mai agaţă de marele fluviu. Obergruppenführerul Gille hotărăşte un contraatac:

— Pădurea Teclino a devenit un cuib de partizani. Cu prima ocazie, ne vor ataca pe la spate.

Gille rămâne o clipă pe gânduri:

— E o halcă greu de înghiţit. Dar cred că valonii or s-o poată face.

SS-iştii belgieni pornesc la asalt în zorii zilei de 15 ianuarie şi sunt întâmpinaţi de o rezistenţă înverşunată. „Compania Tineretului” se loveşte de un batalion de femei-soldaţi.

Pădurea pare împânzită de buncăre. Unităţile de asalt sunt ţintuite pe loc. „Orgile lui Stalin” îi bombardează pe soldaţii Reichului. În foarte scurt timp, în această pădure despicată de explozii, pierderile sunt înspăimântătoare.

Valonii pierd peste o sută dintre ai lor în acest bombardament infernal, care face să se cutremure pământul şi smulge copacii din rădăcini. Le e imposibil să sape gropi în pământul îngheţat bocnă. Trebuie să se adăpostească de bine, de rău sub trunchiurile copacilor doborâţi şi să aştepte o încetare a focului.

Dar în loc de acalmie, se pomenesc cu un contraatac sovietic care se năpusteşte din inima codrului. La sfârşitul zilei, valonii au revenit aproape înapoi pe poziţiile de plecare: nu au cucerit decât lizierele pădurii, pe o adâncime de doar o sută-două de metri.

Obergruppenführerul Gille decide:

— Atacul continuă.

Şi adaugă, spre comandorul Lippert:

— Şi veţi ocupa pădurea.

Frigul se înteţeşte odată cu lăsarea nopţii. „Burgunzii”, ascunşi sub copaci, se ghemuiesc unii într-alţii să se mai încălzească. Picioarele îngheaţă, mâinile la fel.

Compania Tineretului se pomeneşte izolată, poate rătăcită. Nimeni nu doarme. Ruşii dau târcoale prin pădure. Valonii întind sârma ghimpată şi pun mine.

Încă o zi şi încă o noapte. Frigul devine cumplit, dar

legătura cu compania pierdută e restabilită şi, în zorii zilei de 17 ianuarie, se poate ataca.

În noaptea îngheţată, mici grupuri de voluntari s-au strecurat printre trunchiurile brazilor şi au pătruns adânc în dispozitivul rusesc. De îndată ce s-au instalat la peste o mie de metri în interiorul liniilor inamice, unul dintre ei se întoarce să-şi anunţe camarazii că totul e gata.

La întoarcere, un valon calcă pe o mină sovietică şi e grav rănit, dar continuă să se târască prin zăpadă şi nimereşte peste o mină germană. O nouă explozie. Camarazii lui dau fuga, dar nu mai e nimic de făcut pentru el. Va muri în câteva minute, dar apucă să murmure:

— Ceilalţi au reuşit... Totul e-n regulă.

Şi moare, în timp ce lumina zilei începe să mijească peste vârfurile brazilor.

— Înainte!

Veteranii Legiunii *Wallonie* îşi amintesc de strigătul de luptă din încleştările din Borinage şi din bătăliile din Caucaz:

— Rex învinge!

Valonii înaintează printre exploziile minelor. Ruşii ripostează. Gloanţele şuieră. Oamenii cad. Fără încetare, sănii mici duc înapoi răniţii îndărătul poziţiilor.

Ruşii mor pe poziţii. Nu mai au nimic de pierdut şi nu mai e momentul să se ia prizonieri.

Deja, ofiţerii îşi adună oamenii:

— Atacul continuă!

Nu se mai pune problema milei şi nici a fricii. Valonii se bat cu o furie rece, aruncând grenade, măturând poienile cu rafale de mitralieră, trăgând şi alergând.

Una câte una, fortificaţiile construite în pădure cad în mâinile lor, distruse cu mortierele şi cu aruncătoarele de flăcări, înainte de a fi atacate în final de infanterie.

Lippert îi raportează lui Gille:

— Am cucerit şapte sute de buncăre.

Gruppenführerul hotărăşte:

— Vreau să vă trec oamenii în revistă la Belloserje.

Cele patru companii care au participat la atacul de la

Teclino sunt dispuse în careu. Lipsesc mulţi oameni, morţi sau răniţi. Cu paşi lenţi, şeful diviziei *Wiking* îi trece pe supravieţuitori în revistă.

Şi urmează ritualica împărţire a Crucilor de Fier. Otto Gille arborează un chip înlemnit, dar se poate ghici că e preocupat. Unitatea e ameninţată de încercuire.

Gille priveşte această mână de valoni. Sunt abia o mie de infanterişti, cărora e silit să le încredinţeze peste cincizeci de kilometri de front.

Brigada *Wallonie* trebuie să ţină, de una singură, flancul sud-estic al dispozitivului: din 28 ianuarie, armatele ruseşti au făcut joncţiunea în spatele frontului. Într-un buzunar, sau pungă – un *Kessel*, adică un cazan – mare cât Belgia sunt închişi aproape şaizeci de mii de soldaţi ai Reichului.

Atunci, fără voie, un nume revine fără încetare printre aceşti soldaţi pierduţi pe frontul Niprului: Stalingrad!

Vântul bate năvalnic peste stepa ucraineană dintre Nipru şi Bug. Dar zăpada iernii nu va ţine: din 1 februarie începe dezgheţul. E catastrofa noroiului, pe care ruşii o numesc *rasputiţa*.

Niciun vehicul nu mai poate circula. Oamenii se afundă până la jumătatea coapselor, camioanele cad în gropi, tancurile se împotmolesc până la şenile. Câteva Panzere se mai târăsc, mergând la pas.

Încercuiţii sunt paralizaţi şi trupele care au misiunea de a-i elibera nu pot trece de târgul Lisianka, de pe fluviul Gniloi Tikici.

În fruntea contraofensivei germane se află *Leibstandarte Adolf Hitler*, dar şeful ei, *Brigadeführerul* Theodor Wisch, ştie că nu poate face nimic pentru Otto Gille şi oamenii încercuiţi, deoarece se împotmoleşte şi nu poate decât să ţină anevoie poziţii de adunare. Membrii Waffen SS de la Cerkasi trebuie să se descurce singuri.

În avangardă, pentru a deschide drumul şi a străpunge, se află divizia *Wiking*. În ariergardă, pentru a stăvili năvala sovieticilor, se află brigada *Wallonie*.

Pe 2 februarie 1944, ruşii atacă poziţiile ţinute de

valoni, la est de *Kessel*. Satul Losowok e ocupat în câteva minute, eliberat de nemţi prin lupte corp la corp şi apoi evacuat la ordin.

Burgunzii au rămas ultimii dintre soldaţii armatelor din Est care rezistă pe malul fluviului legendar. Acum trebuie să se retragă din târg în târg, ţinând de fiecare dată poziţia timp de mai multe ore, pentru a permite desprinderea grosului trupelor: înspăimântătoare misiune de sacrificiu.

În zorii zilei de 5 februarie, brigada *Wallonie* se instalează în tranşeele săpate în pripă pe linia Starosselje-Derenkowez: treizeci de kilometri de apărat cu rămăşiţe de câteva sute de oameni. Degrelle constată:

— Abia dacă avem un grup de luptă de zece oameni pe fiecare kilometru de front!

Fiecare unitate, izolată pe poziţia ei, se bălăceşte în tranşeea pe jumătate plină de apă îngheţată. Încă o noapte de suferinţă, de foame şi de frig. Şi de frică deopotrivă, fiindcă inamicul, acum, mişună pretutindeni. În timpul nopţii, linia subţire de front pe care încearcă să o ţină brigada *Wallonie* e străpunsă de ruşi.

Burgunzii nu mai ştiu nici măcar unde e frontul. Ruşii năvălesc de peste tot. Fiecare post devine o insuliţă care va fi luată de furtună.

Oamenii nu sunt cuprinşi de panică, dar nici speranţe nu mai au; sunt stăpâniţi doar de o înverşunare rece.

Lippert şi Degrelle sosesc vijelios de la postul lor de comandă, într-un minuscul Volkswagen, şi se aruncă în bătălie pentru a recuceri Starosselje, izbă cu izbă.

O moară se înalţă deasupra poziţiei recucerite.

Valonii sunt ţintuiţi la pământ. Peste tot cad oameni.

Un strigăt se înalţă:

— Panzerele!

Două tancuri germane vin în sprijin. Moara e atacată la baionetă. Dar cum să reziste în faţa unui inamic copleşitor?

Şi totuşi, după trei zile şi trei nopţi de lupte, burgunzii sunt tot pe poziţii. Divizia *Wiking* trimite un nou ordin: „Rezistaţi încă o zi şi o noapte.”

În zorii zilei de 9 februarie, supravieţuitorii ajung pe o

nouă poziţie: satul Derenkowez. Încă o dată, valonii sunt în ariergardă, cu misiunea de a proteja retragerea.

Plouă. O ploaie rece care îneacă tot peisajul. Noroiul devine şi mai gros şi mai lichid. Oamenii înaintează într-un torent. Artileria şi aviaţia sovietice se înverşunează asupra convoaielor.

În scurt timp, peste o sută de camioane ard. Brigada de asalt *Wallonie* se dispune în formă de potcoavă în jurul noii sale poziţii. *Obersturmbannführerul* Lippert explică:

— Nu mai suntem decât noi care să blocăm drumul spre Korsum.

Korsum, unde trebuie să se regrupeze grosul forţelor încercuite înainte de a se pregăti de străpungere. Burgunzii au menţinut „potcoava” până la ora stabilită de Divizie. În zorii zilei de 13 februarie 1944, ei intră, aşa cum fusese prevăzut, în Korsum.

Încolonaţi, înălţând capul, bătând pasul de defilare, ei îşi fac intrarea în „capitala” „Cazanului” cântând:

Soldaţi ai Europei, soldaţi ai ţării
Ne îndreptăm spre poziţii...

Acum, trebuie să atace spre sud-vest, pentru a încerca să se alăture trupelor prietene, care continuă să fie blocate. Regimentul *Germania* a reuşit în ajun să recucerească Şanderowka, viitoarea platformă a străpungerii spre vest.

Două regimente din Wehrmacht au vrut să nu fie mai prejos de Waffen SS şi au ocupat un alt sat: Novo-Buda.

Burgunzii primesc ordinul de a se stabili acolo şi de a opri inamicul, cu orice preţ.

Câteva izbe în jurul a două drumuri proaste în care te afunzi până la piept în noroi. Burgunzii care trebuie să ţină această poziţie-cheie nu sunt nici măcar o mie. De-acum toţi sunt combatanţi de linia întâi, până şi auxiliarii, bolnavii şi răniţii.

În timpul nopţii, ei îi schimbă pe germani. Zorii îi găsesc, tremurând de frig şi flămânzi, în gropile lor

inundate. Se aude zgomotul făcut de şenilele tancurilor sovietice. La 7 dimineaţa, în Novo-Buda răsună strigăte:

— Ruşii atacă!

Cincisprezece tancuri sovietice au intrat în sat, călcând totul sub şenile. Deja unii soldaţi au luat-o la fugă.

Printre exploziile „orgilor lui Stalin”, burgunzii se regrupează la marginea satului şi pleacă să vâneze tancurile cu o armă nouă: *Panzerfaust* (pumn blindat). Trebuie să ataci de la cincisprezece metri şi fără să fii localizat de celelalte, ceea ce este aproape imposibil din cauza flăcării de câţiva metri care ţâşneşte din spatele acestei arme – care nu serveşte decât o singură şi unică dată.

Trei sau patru tancuri germane vin în sprijin şi tunurile uşoare ale brigăzii *Wallonie* intră în sfârşit în acţiune.

Dar ruşii ţin ferm satul. Valonii au peste două sute de morţi. Privelişte de groază. Pretutindeni, cadavre sfârtecate.

Vântul ia locul ploii. Frigul se lasă iarăşi brusc, cumplit. Trebuie ca Novo-Buda să fie recucerită şi poziţiile ameliorate.

Aproape toţi ofiţerii sunt morţi sau răniţi. *Obersturmbannführerul* Lippert se aruncă în luptă. La douăzeci şi nouă de ani, comandorul Brigăzii de asalt *Wallonie* e văzut ca modelul ofiţerului SS străin.

Deodată, glonţul unui trăgător de elită îl loveşte drept în piept, făcându-l să scoată un strigăt cumplit şi să se prăbuşească. Léon Degrelle, care luptă alături de el, îl vede trecându-şi mâna peste frunte, apoi luându-şi cascheta de jos şi punându-şi-o la loc pe cap, pentru a muri demn, ca un ofiţer.

Moartea comandorului lor îi face pe valoni să se dezlănţuie şi să lupte pentru a recuceri izba în faţa căreia a căzut acesta. Apoi, îl îngroapă rapid. Dar inamicul apare de pretutindeni, astfel încât trebuie să cedeze câteva zeci de metri de teren.

Noaptea, *Obersturmführerul* Thyssen, grav rănit la braţ

de zece zile, dar care nu a încetat nicio clipă să lupte, reuşeşte să îi alunge pe ruşi şi să recupereze cadavrul lui Lucien Lippert.

— Va avea un mormânt de soldat…

Plângând, oamenii lui fac un sicriu umil, din câteva scânduri găsite într-o izbă, şi hotărăsc să îi ia cadavrul cu ei.

Hauptsturmführerul Degrelle preia atunci comanda brigăzii de asalt *Wallonie*. În zorii acestei zile de 15 februarie, situaţia pare să se deterioreze de la un ceas la altul.

Tancuri ruseşti dau târcoale izbelor în flăcări din Novo-Buda. Fără încetare, valuri de asalt sovietice se năpustesc asupra micilor posturi pe care le mai ţin încă o mână de valoni.

— *Ura Pobeda!* (Ura Victorie!) *Ura Stalin!*

Mitralierele scuipă moartea, dar cartuşele încep să se împuţineze. Acum muniţiile trebuie economisite. *Gruppenführerul* Gille îl convoacă pe Degrelle la P.C.-ul său de la Şanderowka.

— Trebuie ca oamenii dumneavoastră să se cramponeze de Novo-Buda. Tot succesul ieşirii din încercuire a diviziei *Wiking* depinde de ei. Sunteţi ultimul nostru stăvilar.

Fără încetare, rămăşiţele companiilor, reduse la douăzeci de oameni, trebuie să recucerească terenul pe care îl pierd sub loviturile de berbece ale ruşilor. Novo-Buda devine un iad.

Gruppenführerul Gille cunoaşte gravitatea situaţiei generale; ordinele sale sunt fără apel:

— Menţineţi poziţiile. Fiecare gradat e răspunzător de sectorul lui. Nu cedaţi nimic.

Dar Gille are un cadou pentru SS-iştii din *Wallonie*: cincizeci de mii de cartuşe.

Oamenii primesc aceste muniţii ca pe cea mai preţioasă aprovizionare. Şi totuşi, de trei zile, ei nu au mâncat absolut nimic.

În spatele acestei linii fragile, zeci de mii de oameni se

adună în jurul satului Şanderowka, pregătindu-se să străpungă încercuirea sovietică.

În seara de 16 februarie, deja ninge din ajun şi un strat de douăzeci-treizeci de centimetri acoperă noroiul îngheţat.

Obuzele sovietice cască în el cratere întunecate, în apropierea cărora zac răniţii care urlă.

Degrelle e chemat de Gille:

— Mâine la ora 5, vom încerca să străpungem. E singura noastră şansă. Ultima.

Toată noaptea, valonii se retrag în grupuri mici. Până în ultima clipă, ruşii trebuie să creadă că Novo-Buda e ocupată.

Valonii se alătură în sfârşit lungii coloane care înaintează spre vest. Cai, căruţe, răniţi (sunt peste o mie cinci sute), civili care fug din faţa compatrioţilor lor, voluntari din vreo zece naţiuni ale Europei, germani din toate provinciile Reichului. Pretutindeni, în ariergardă, oameni din Waffen SS care se sacrifică pentru a salva grosul forţelor încercuite.

Deodată, tancurile şi tunurile sovietice apar pe crestele de deasupra localităţii Şanderowka. Obuzele cad peste armata în retragere.

Ultimele tancuri germane contraatacă. Oamenii din unităţile Panzer ştiu că merg spre o moarte sigură, dar numai sacrificiul lor poate salva totul. Nu va exista niciun singur supravieţuitor care să poată povesti cum a fost acest ultim atac din zorii zilei de 17 februarie 1944.

Coloana îşi continuă drumul, urmărită îndeaproape de tancuri, trasă de infanterişti, hărţuită de cazaci… Imagini de-ale Marii Armate: SS-iştii valoni văd ivindu-se din zăpadă cavaleri ruşi care îi atacă, cu sabia scoasă!

Împreună cu câţiva valoni, Léon Degrelle contraatacă, apoi ajunge la o pădure unde îi pune să se dispună în formaţiune de careu pe toţi cei din jurul său. Degrelle vrea să aştepte noaptea ca să-şi continue drumul.

Ca toţi asediaţii, el nu are decât un ţel: satul Lisianka, pe care îl ţin trupele germane din sud.

De-a lungul întregii după-amiezi, şi alte coloane scăpate din Cazanul de la Cerkasi au izbutit incredibila străpungere, pe urmele trupelor de asalt ale diviziei *Wiking*.

E o năvală care trece prin toate şi tot, spre libertate. Cincizeci de mii de oameni riscă totul, înaintând sub rafalele de zăpadă şi potopul de obuze, ştiind că pentru supravieţuitorii de la Cerkasi nu mai există decât un cuvânt de ordine: străpungerea sau moartea!

Mulţi oameni au ajuns în jurul amiezii pe malul râului Gniloi Tikici. Umflat de ploi şi de dezgheţ, braţul de apă are peste zece metri lăţime. Cursul lui tumultuos cară blocuri enorme de gheaţă, iar malurile sunt accidentate şi acoperite de polei. Trebuie să îl traverseze însă: sovieticii se apropie.

Din ninsoarea învârtejită de un vânt glacial apar patru tancuri ruseşti care deschid focul, de la mai puţin de două sute de metri. Unii oameni sar în apă şi se îneacă. Câţiva se agaţă de trunchiuri de copaci şi reuşesc să treacă dincolo.

Gruppenführerul Gille ajunge pe malurile râului Gniloi Tikici, sprijinindu-se în bastonul noduros de care nu se desparte niciodată, şi dă calm ordine. În jurul său sunt patru mii cinci sute de oameni din *Wiking*.

Gille încearcă să facă o punte din tractoare şi căruţe, dar curentul ia cu el totul. Atunci, ordonă:

— Faceţi lanţul ca să treceţi.

Gille se pune în frunte şi se aruncă în apă. Dar unul dintre oameni dă drumul mâinii şi toţi SS-iştii sunt luaţi de apă. Gille, bun înotător, ajunge în sfârşit pe celălalt mal şi se agaţă de ţărm.

Ofiţerul lui de ordonanţă, *Hauptsturmführerul* Westphal, încearcă să salveze ultimele tancuri, dar, negăsind niciun pod, se resemnează să le distrugă înainte de a trece şi el înot pe malul opus. În sfârşit, soseşte ariergarda, condusă de *Hauptsturmführerul* Dorr, din regimentul *Germania*...

Pe malul celălalt, trupele de întâmpinare: tot Waffen SS. Două batalioane din *Leibstandarte Adolf Hitler* au ţinut timp de nouă zile un avanpost precar, străduindu-se să menţină deschisă ultima cale spre libertate.

Acum se face numărătoarea. Treizeci şi cinci de mii de oameni au ajuns pe frontul german, dar optsprezece mii au dispărut în Cazanul de la Cerkasi.

Lui Léon Degrelle, noul comandor al brigăzii de asalt *Wallonie*, i-au mai rămas şase sute treizeci şi doi de valoni. Unitatea sa a pierdut în aceste cumplite lupte trei sferturi din efectiv. Burgunzii au fost întotdeauna trimişi în punctele cele mai dure ale frontului.

Pe supravieţuitori îi aşteaptă un mesaj: „*Hauptsturmführerul* Léon Degrelle este convocat la marele cartier general al Führerului."

Un mic avion „Fieseler Storch" îl ia pe „Modeste I de Burgundia" şi pe şefii lui: generalul din Wehrmacht Liebe şi *Gruppenführerul* Gille.

Heinrich Himmler în persoană îl aşteaptă pe Degrelle pentru a-l conduce la Führer. Maşina ajunge la „Bârlogul lupului". E aproape de miezul nopţii. Ambianţa e războinică şi romantică.

Sârmă ghimpată. Proiectoare. Santinele. Iată-l pe Degrelle în baraca de scânduri unde locuieşte şi lucrează Adolf Hitler. Führerul apare şi ia mâna şefului rexismului într-ale sale, cu acel gest care îi stă în obicei, apoi îi spune:

— Am fost atât de îngrijorat pentru dumneavoastră.

După care îi înmânează comandorului brigăzii de asalt *Wallonie* medalia de Cavaler al Crucii de Fier.

RĂZBOIUL HĂŢIŞURILOR

Cer acoperit, vânt puternic, mare agitată. În seara de 5 iunie 1944, plouă în Normandia şi în tot nord-vestul Franţei.

În posturile de baterii de coastă şi în cantonamente soldaţii adorm liniştiţi. Cu vremea asta urâtă, mai mult ca sigur că debarcarea nu va avea loc în noaptea care vine...

Un cântec la acordeon răsună în sălile subterane ale marilor adăposturi betonate, unde soldaţii Reichului duc o viaţă de cârtiţe, aşteptând invadarea *Festungs-Europa*, adică fortăreaţa Europa.

Mareşalul Erwin Rommel, comandantul suprem, şi-a părăsit P.C.-ul de la La Roche-Guyon pentru a face o călătorie scurtă în Germania. Vrea să îl convingă pe Führer de ideea sa de manevră în caz de invazie:

— Soarta bătăliei se va hotărî pe plaje. Trebuie ca invadatorii să fie aruncaţi imediat înapoi în mare. Pentru ei, ca şi pentru noi, prima zi va fi ziua cea mai lungă.

Militarii de tradiţie, ca von Runstedt sau von Schweppenburg, sunt de o părere diametral opusă.

— Trebuie ca inamicul să fie lăsat să debarce pentru a putea contraataca şi a-l nimici total. Bătălia nu va fi posibilă decât pierzând la început mult teren.

Adolf Hitler arbitrează, adoptând o soluţie „à la normande”, care apropie diviziile blindate de ţărm, fără a le aduce totuşi lângă coastă, aşa cum doreşte fostul comandant al *Afrika Korps*.

Soldaţii nu ştiu nimic despre toate acestea, dar mulţi dintre şefi bănuiesc că debarcarea va avea loc în următoarele zile. Nemţii, la fel ca toată lumea, au captat un poem de Verlaine la postul de radio britanic:

Lungile suspine
Ale viorilor
Toamnei
Îmi umplu inima
De o melancolie
Monotonă.

Specialiştii din Abwehr ştiu că acesta este semnalul de invazie, destinat să avertizeze grupurile franceze din Rezistenţă. Şi totuşi, nimeni nu se gândeşte să pună în stare de alertă trupele menite să suporte primul şoc! Generalii Reichului nu îl iau în seamă pe Verlaine…

E o noapte fără stele în Cotentin şi în Bessin. De la gura

fluviului Orne şi până la capul Haga, doar câteva santinele veghează, hărţuite de nelinişte şi oboseală.

La miezul nopţii se aude un vuiet de avioane. Paraşutiştii americani şi britanici se lansează peste obiective. Răsună primele focuri de armă şi cad primii morţi, agăţaţi în copaci sau înecaţi în mlaştini.

Apoi, zece mii de avioane zdrobesc oraşele normande. Toate nodurile de comunicaţii nu sunt în curând decât ruine fumegânde. Nu mai există şosele, nici poduri, nici căi ferate. Civilii plătesc cei dintâi tributul de sânge.

În zori, peste şase mii de nave de transport debarcă trupele de asalt aliate. Pe plaja de la Sainte-Marie-du-Mont, care se numeşte de-acum Utah Beach, locotenentul Arthur Jahnke, decorat în Rusia cu Crucea de cavaler la douăzeci şi trei de ani, vede cu binoclul orizontul complet acoperit de armada inamică.

— Iată-i. Sosesc. *Sie kommen!*

Pentru a apăra ţărmul, nu are decât câţiva infanterişti prost echipaţi şi prost antrenaţi. Mulţi sunt trecuţi de patruzeci de ani. Nu vor putea rezista mai mult de câteva ceasuri, sub tirul naval, al tancurilor şi al Ranger-ilor, aceste comandouri americane care nici nu au sărit bine din şalande că şi ocupă o fâşie lată de plajă.

Locotenentului Jahnke îi vine să strige:

— Unde ne sunt tunurile? Unde ne sunt avioanele? Unde ne sunt tancurile?

Tunurile de coastă sunt zdrobite de obuzele avioanelor şi navelor aliate. Doar două avioane au putut decola, ai căror piloţi zboară spre o moarte sigură, cu suflete de *kamikaze*. Cât despre tancuri, acestea sunt încă departe de front: la Caen, Panzerdivision 21 a Wehrmachtului, iar la Argentan, divizia de antrenament, zisă *Panzer Lehr*. Între cele două, în regiunea Falaise, Panzerdivision 12 *Hitler Jugend* a Waffen SS, care nu a primit încă botezul focului.

La 3 dimineaţa, pe 6 iunie, *Gruppenführerul* Fritz Witt primeşte un mesaj de la Statul-Major de care ţine: „Atac de paraşutişti inamici.” Unii cred într-o diversiune: Aliaţii

aruncă manechine. Vulpoi bătrân, Witt pune totuşi divizia *Hitler Jugend* în stare de alertă şi aşteaptă ordine care nu vin.

Unul dintre regimentele sale de grenadieri face o recunoaştere spre Caen. Zorii sosesc fără să aducă alte veşti în afară de un mesaj de la Statul-Major. Fritz Witt citeşte stupefiat: trebuie să pornească… spre Lisieux. Nu înţelege nimic şi protestează:

„Paraşutiştii inamici au sărit lângă gura fluviului Orne. E nevoie de noi la Caen."

Dar ordinul e ordin. Spre amiază, toată divizia porneşte la drum… spre nord-vest, întorcând spatele bătăliei care a început pe plajele de la nord-vest de Caen.

Abia la 3 după-amiază un nou mesaj ajunge la divizie, care e în plină mutare. Acum trebuie să se întoarcă la Caen. În sfârşit! Dar de unde să recupereze unităţile?

Fritz Witt tună şi fulgeră. Va avea nevoie de întreaga zi pentru a-şi strânge la loc băieţii. Sosesc veşti noi pentru ei:

— Divizia 12 blindată SS va fi angajată pe 7 iunie, la amiază, într-un contraatac spre nord, pentru a arunca inamicul în mare.

Prea târziu.

Statul-Major a făcut ca divizia Hitler Jugend, care a stat fără să lupte pe tot cuprinsul zilei celei mai lungi, să piardă douăzeci şi patru de ore…

Gruppenführerul Witt e turbat de furie. Dar, în fine, mai bine mai târziu decât niciodată, încât îşi întocmeşte ordinele de contraatac. Witt dispune de una dintre cele mai remarcabile divizii Waffen SS: un regiment de cavalerie blindată, două regimente de infanterie, un regiment de artilerie, un batalion de recunoaştere şi un batalion de geniu.

Din dimineaţa de 7 iunie, avangărzile sale traversează Caenul. Vechea capitală a Normandiei apusene arde. Coloanele de tineri SS-işti înaintează printr-un labirint de ruine, pe care îl străbat echipele de ajutorare franceze, repede depăşite de situaţie. Pretutindeni, cadavre şi răniţi.

— *Fliegalarm!*

Bombardierele uşoare, cumplitele *Jabos*, atacă fără încetare. Obiectivul numărul unu al piloţilor aliaţi: camioanele-cisternă, care explodează cu trâmbe imense de flăcări şi fum.

În fruntea diviziei, comandantul regimentului 25 de grenadieri: faimosul Panzermeyer, avansat *Standartenführer*.

Witt se instalează la ieşirea dinspre vest a Caenului. Meyer înaintează până la abaţia de la Ardenne. Bombele au cruţat vestigiile din secolul XIII. Înălţându-se deasupra fostelor clădiri ale ordinului premontrezilor, transformate în fermă, o clopotniţă a rămas în picioare.

— Urc să arunc o privire, spune Panzermeyer, şi escaladează treptele din patru în patru, cu binoclul în mână.

În faţa lui, marea. Abia îşi stăpâneşte un strigăt de stupoare: tot orizontul a dispărut, mascat de mii şi mii de nave. Baloane prinse cu cabluri protejează plajele de debarcare de atacurile aeriene. Pe cer însă nu mai e niciun neamţ.

Pe uscat, ei ţin piept britanicilor şi canadienilor, luptând pas cu pas pentru fiecare hăţiş şi fiecare drumeag. Panzermeyer caută cu privirile tancurile. Cele ale inamicului se ivesc de pretutindeni, năpustindu-se spre sud.

— *Achtung!*

Unul dintre oamenii săi îi arată un blindat britanic enorm care înaintează domol spre abaţia din Ardenne, zdrobind câţiva meri sub şenile. Meyer se linişteşte: inamicul s-a oprit la vreo sută de metri de o baterie antitanc germană. Dar iată că alte blindate se îndreaptă spre sud. O privire aruncată hărţii îl lămureşte că acestea vor să treacă de şoseaua Caen-Bayeux, pentru a pune mâna pe aerodromul de la Carpiquet. Acum, tancurile, în şir indian, trec prin faţa bateriilor sale.

În sfârşit, iată şi regimentul blindat din *Hitler Jugend*. În fruntea lui, un vechi camarad de-al lui Panzermeyer: Max Wünsche, *Standartenführer* şi el. Fuseseră împreună în

Leibstandarte Adolf Hitler şi făcuseră toată campania din Est cu faimoasa divizie a lui Sepp Dietrich.

Panzermeyer constată că prietenul său şi-a dispus deja tancurile în poziţie de atac şi ia legătura cu el prin telefonul de campanie: din clopotniţa abaţiei din Ardenne câmpul de bătălie e supravegheat în ansamblul lui, ca lada de nisip de la şedinţele de instrucţie. Panzermeyer dă semnalul:

— Dă-i drumul, Max.

Prin radio, Wünsche urlă la şefii săi de tancuri:

— *Vorwarts!*

— *Feuer!* răspund în ecou servanţii tunurilor de infanterie ai lui Meyer.

Blindatele canadiene zboară în ţăndări şi iau foc pe dată. Câteva echipaje reuşesc să scape şi se retrag împreună cu infanteria de însoţire, vrând să se adăpostească în satul Authie, dar grenadierii SS se iau după ei.

În curtea abaţiei din Ardenne sosesc primii prizonieri, care sunt nişte războinici superbi:

— Highlanderi din Noua Scoţie, informează un tânăr *Sturmann* care îi escortează cu baioneta la armă.

Panzermeyer îşi părăseşte observatorul, ia o motocicletă şi pleacă să inspecteze companiile. În scurt timp constată că e depăşit atât pe dreapta, cât şi pe stânga, unde al doilea regiment al diviziei *Hitler Jugend* nu reuşeşte nici măcar să-şi ocupe poziţiile de plecare.

Panzermeyer îşi aminteşte că atacul era prevăzut pentru amiază, dar acum nici nu se mai poate pune problema. Trebuie doar să încerce să reziste pe poziţii şi să evite încercuirea.

Acum, britanicii au stabilit un cap de pod de peste zece kilometri adâncime. E imposibil să fie aruncaţi imediat în mare, aşa cum voia Rommel. Ca să recucerească satul Bretteville şi să câştige câteva sute de metri, Panzermeyer va fi nevoit să arunce în luptă un batalion de grenadieri şi o companie de tancuri Panther. Pe 7 iunie, contraofensiva nu a putut nici măcar să înceapă. Pe 8 iunie începe defensiva.

Totul merge prost. Contraatacul diviziei *Panzer Lehr* asupra oraşului Bayeux eşuează, iar *Hitler Jugend* are mari dificultăţi pentru a ţine o părere de front de la periferiile nord-vestice ale Caenului până la satul Christot şi târgul Tilly. În câteva zile, Montgomery declanşează o mişcare turnantă prin sud şi învăluie tot frontul german pe la spate.

La P.C.-urile diviziilor *Panzer Lehr* şi *Hitler Jugend* plouă cu veşti proaste:

„Tancurile britanice sunt la Balleroy… Trec de Chaumont… Ajung la Villiers-Bocage.”

De data aceasta, Aliaţii sunt cei ce aplică legile *Blitzkrieg*-ului. Diviziile blindate germane sunt ocolite pe la sud. Montgomery a descoperit adevăratul drum spre Caen…

Iată însă că apare un tânăr locotenent care va schimba soarta bătăliei pentru câteva zile.

Obersturmführerul Michael Wittmann face parte din grupul 501 de tancuri grele al Waffen SS. Este asul acestei formaţiuni de Tigri Regali, având peste o sută de tancuri ruseşti în palmares. E un ofiţer foarte tânăr, care poartă întotdeauna un bluzon de piele neagră şi nu se desparte niciodată de cascheta întunecată cu cozoroc lung, împodobită cu capul de mort. Între două atacuri, îi place să glumească ca un puşti cu fidelul său trăgător, *Unterscharführerul* Balthasar Woll, un subofiţer de elită care continuă să aibă aspectul unui şcolar crescut prea repede.

Grupul 501 SS de tancuri grele a plecat pe 7 iunie din Beauvais, a făcut un ocol prin Paris ca să se îndrepte spre Normandia şi a avut serios de suferit din cauza atacurilor aeriene. De la Versailles, Tigrii Regali nu mai pot merge decât noaptea. Sosit pe 12 iunie dincolo de Caen, trebuie urgent să repună materialul în stare de funcţiune.

Wittmann îl cheamă pe Woll:

— Balthasar, o să dăm o raită să vedem ce e pe aici.

Tigrul regal se îndepărtează de cantonament. Deodată, la liziera unui crâng, el descoperă toată brigada de tancuri engleze care înaintează în ritm susţinut. Wittmann strigă în

microfonul de bord:

— Dar sunt pe cale de a înconjura *Panzer Lehr!*

— Ce facem?

— Atacăm!

Tancurile sunt însoţite de infanterişti şi chiar artilerişti britanici. E o întreagă divizie care înaintează, părând deja sigură de o victorie uşoară.

La mai puţin de o sută de metri, tunul de 88 mm al Tigrului regal deschide focul şi distruge un blindat dintr-o singură lovitură. Wittmann iese din crâng şi se năpusteşte spre britanici. Tancul lui goneşte de-a lungul coloanei engleze, trăgând în vehicule, strivind totul sub şenile, decimând echipajele cu mitralierele sale.

Şi e singur!

Până în momentul când alte patru tancuri Tigru, alertate de canonadă, sosesc în sprijin. Germanii au acum cinci tancuri în luptă. Şi apoi, foarte repede, treisprezece, deoarece *Hauptsturmführerul* Mobius vine la rândul lui în ajutor.

Blindatele SS-ului pătrund în Villiers-Bocage. Nişte tunuri antitanc engleze încearcă să le oprească.

— Tragem în ele? întreabă Woll.

— N-avem timp. Le zdrobim! hotărăşte Wittmann.

Enorma masă de oţel izbeşte o porţiune de zid, îngroapă bateria, apoi striveşte sub greutatea sa molozul, tunurile şi servanţii.

Dar Tigrul regal e lovit la o şenilă.

— Evacuăm!

Tânărul ofiţer sare la pământ, cu pistolul în mână, şi se bate ca un infanterist!

Alte două tancuri germane sunt distruse. Comandanţii lor, *Untersturmführerul* Stamm şi *Oberscharführerul* Krieg sunt arşi de vii împreună cu echipajele lor.

Dar pe 13 iunie, singur împotriva unei întregi brigăzi, locotenentul Wittmann l-a oprit pe mareşalul Montgomery.

În ajunul legendarului atac al lui Michael Wittmann, *Gruppenführerul* Fritz Witt a căzut la postul său de comandă, rănit mortal. Divizia *Hitler Jugend* şi-a pierdut

şeful care a instruit-o şi a condus-o în luptă. Un singur om îl poate înlocui: Panzermeyer, avansat *Brigadeführer*. Acesta se cramponează de poziţii. Americanii sunt la Cherbourg, britanicii vor Caenul. Pe 22 iunie, ei atacă spre Odon. În faţa lor e faimoasa „Baby Division”, de care nu le mai vine să-şi bată joc. Puştii din *Hitler Jugend* se agaţă de fiecare zid dărâmat şi de fiecare hăţiş. Enormele tancuri Centurion strivesc la grămadă copacii şi oamenii. Shermanurile vin în sprijin. Izbucnesc strigăte de pretutindeni:

— Nu ne-a mai rămas niciun tun antitanc!

Atunci, trebuie să înfrunte enormele blindate cu un simplu Panzerfaust.

Începe un cumplit joc de-a v-aţi ascunselea. Puştani de optsprezece ani în ţinută de camuflaj, deseori cu capul gol, se ridică brusc la câţiva metri de un tanc, trag, apoi se aruncă în şanţ sau cad loviţi mortal.

Emil Dürr e un „vârstnic”. Are deja douăzeci de ani. Reuşeşte să tragă o rachetă, apoi vrea să-şi desăvârşească opera şi lipeşte cu mâna o mină de blindajul tancului. Mina alunecă. Atunci o pune la loc şi sare în aer odată cu blindatul.

Panzermeyer îşi vede divizia topindu-se văzând cu ochii. Ca de obicei, el dă exemplul. Cu un Panzerfaust pe umăr, îşi duce telefoniştii şi şoferii din compania de comandă la contraatac.

Gest disperat, dar indispensabil. Deodată apare în sprijin un enorm Tigru regal. Tunul său de 88 mm atacă tancurile engleze, care dau înapoi.

Panzermeyer poate trimite un mesaj la Statul-Major: „Divizia SS *Hitler Jugend* e în continuare pe poziţii.” Dar, pe 27 iunie, după o săptămână de lupte, britanicii stabilesc un cap de pod dincolo de Odon.

Membrii Waffen SS din regimentul lui Max Wünsche trebuie să ţină cota 112 care comandă tot sud-vestul Caenului.

Abia atunci vine în sprijin faimoasa *Leibstandarte Adolf Hitler*, sosind din Olanda, unde îşi îngrijea rănile căpătate în Rusia. Alte două divizii ale Waffen SS sunt anunţate „pentru

orele următoare”: divizia 9 *Hohenstaufen* şi divizia 10 *Frundsberg*, aduse în cea mai mare grabă de pe frontul din Polonia.

Panzermeyer îşi vede camarazii sosind în momentul când tunurile flotei aliate se dezlănţuie asupra poziţiilor sale. SS-iştii au săpat tranşee. Caenul din 1944 seamănă cu Verdunul din 1916.

Satele şi livezile sunt bombardate. Nu mai e un peisaj normand, ci unul lunar, cu cratere şi dealuri devastate. Cota 112 dispare sub explozii.

— *Sie kommen!*

Iată-i din nou. De data aceasta, britanicii apar din hăţişuri (*bocage*) şi nu de pe Canalul Mânecii; asaltul lor pare şi mai irezistibil decât cel din 6 iunie, cu trei săptămâni în urmă.

Atacatorii cuceresc colina 112, în seara de 29 iunie. În dimineaţa de 30, un nou comandant german soseşte în sector.

Gruppenführerul Bittrich, care avea douăzeci de ani în 1914, fost ofiţer în corpurile france şi în Reichswehr tocmai a luat comanda Corpului 2 blindat SS. E un veteran al *Verfügungstruppe*, un vechi camarad de-al lui Felix Steiner, căruia i-a urmat în fruntea regimentului *Deutschland*, înainte de a crea divizia de cavalerie SS *Florian Geyer*, apoi divizia de infanterie *Hohenstaufen*.

Bittrich trage nervos din pipă, îşi dă cascheta pe ceafă şi ordonă:

— Recuceriţi cota 112!

Tancurile lui Max Wünsche se strecoară prin holdele de grâu profitând de ceaţă, escaladează dealul şi se năpustesc trăgând cu toate mitralierele, terciuindu-i pe infanterişti şi zdrobind tunurile. Britanicii supravieţuitori sunt capturaţi. Pe panta răsăriteană a cotei 112, tancurile vor continua să ardă toată ziua.

Peste tot, morţi, nemţi şi britanici laolaltă. Şi unii, şi alţii sunt tot atât de blonzi şi tineri. Pe acest pământ normand, cele două mari popoare nordice duc un război civil.

Adolf Hitler a hotărât: „Caen va fi apărat până la ultimul

om.“ Divizia de tineret care îi poartă numele se va supune acestui ordin. Cincizeci de grenadieri adolescenţi din regimentul 26 vor transforma o fermă normandă în fortăreaţă şi niciunul nu va scăpa cu viaţă.

Toată compania miroase a carne arsă. Când nu mai au muniţii, SS-iştii din *Hitler Jugend* se năpustesc asupra englezilor cu baioneta la armă.

În sfârşit, Panzermeyer dă ordinul de retragere. Lui Montgomery i-a trebuit o lună să parcurgă cei doisprezece kilometri care îl duc în centrul Caenului. Ultimii supravieţuitori din *Hitler Jugend* traversează oraşul, care nu mai este decât un morman de pietroaie, între abaţia Bărbaţilor şi abaţia Femeilor. Orne duce pe apele ei cadavre. Timp de treizeci de zile şi treizeci de nopţi, puştanii din „Baby Division” le-au interzis accesul în oraşul lui Wilhelm Cuceritorul urmaşilor anglo-saxonilor, odinioară învinşi de ducele de Normandia.

În timp ce bătălia se declanşează în Normandia, divizia *Das Reich* primeşte ordinul de a pleca pe front.

De la sfârşitul iernii, ea e la odihnă în Guyenne, unde a primit material nou şi întăriri importante. Cei mai mulţi sunt băieţi foarte tineri, deseori „voluntari din oficiu”. Aşa cum se întâmplă de obicei în SS, printre ei sunt destui *Volksdeutscheri*, dintre care majoritatea alsacieni, care formează până la o treime din companiile de luptă.

Aceşti adolescenţi sunt preluaţi de cadre care toate au cunoscut războiul din Est. Atrocităţile şi represaliile revin adesea în relatările veteranilor:

— În toiul iernii, ruşii leagă prizonierii de copaci şi îi udă cu apă până ce aceştia ajung sloiuri de gheaţă… Când prindeam câte un partizan… Câteva grenade incendiare şi un sat întreg ardea cu femei şi copii cu tot…

Înainte de stingere, se vorbeşte de testicule tăiate şi de spânzurări în serie. Noul „patron” al diviziei Das Reich e considerat un om expeditiv. *Brigadeführer* la nici patruzeci de ani, Heinz Lammerding a comandat un batalion din *Totenkopf* înainte de a deveni şeful Statului-Major al

Gruppenführerului von dem Bach-Zelewski, specialistul în războiul cu partizanii de pe Frontul de Est.

Lammerding aduce din Rusia câteva decoraţii şi obsesia franctirorilor. El se instalează la Montauban şi le precizează misiunea ofiţerilor săi:

— Cu regimentul nostru de tancuri Tigru şi Pantera şi cu cele două unităţi de infanterie *Deutschland* şi *Der Führer*, trebuie să intervenim atât pe coasta atlantică, cât şi pe cea mediteraneană.

Până atunci, SS-iştii îi vânează pe membrii Rezistenţei. Căutarea depozitelor de arme e însoţită de incendii şi execuţii. La cel mai mic atentat, se trage în tot ce mişcă.

În ziua de 6 iunie soseşte vestea:

„«Ei» au debarcat.”

Lammerding primeşte ordinul să-şi îndrepte pe etape divizia *Das Reich* spre nord. Axul marşului: şoseaua naţională 20, între Montauban şi Limoges.

Coloanele SS sunt hărţuite de membrii Rezistenţei. Peisaj de Balcani..

Oraşul Tulle e cucerit de F.T.P. [1] şi recucerită de SS-işti. *Sturmbannführerul* Kowatsch, ofiţer de informaţii al diviziei *Das Reich*, se instalează la hotelul Moderne şi afirmă într-o proclamaţie: „Patruzeci de soldaţi germani au fost asasinaţi în modul cel mai cumplit cu putinţă de bande comuniste… Drept urmare, o sută douăzeci de partizani sau de complici de-ai lor vor fi spânzuraţi…”

Înainte chiar de punerea afişului, execuţiile civililor încep. Nouăzeci şi nouă de cadavre se leagănă atârnate de copacii şi de balcoanele din Tulle, pe 9 iunie 1944.

În aceeaşi zi, *Sturmbannführerul* Kampfe, comandantul unui batalion din regimentul *Der Führer*, merge singur cu maşina lui pe şoseaua spre Limoges, aflându-se cu câţiva kilometri înaintea oamenilor săi.

Kampfe cade într-o ambuscadă şi dispare pentru totdeauna.

Sturmbannführerul Dickmann, un *Volksdeutsche* originar din Iugoslavia, comandă şi el un batalion din

[1] Franc-Tireurs et Partisans (n. trad.).

regimentul *Der Führer* şi, fiind prieten cu Kampfe, hotărăşte să îl găsească şi mai ales să îl „răzbune”.

Dickmann ordonă companiei *Hauptsturmführerului* Kahn să se pregătească pentru o operaţiune. În opt camioane şi două maşini blindate, o sută de SS-işti se îndreaptă spre Oradour-sur-Glane.

În câteva minute, târgul e încercuit. La ordinul germanilor, pădurarul bate toba şi cheamă populaţia să se adune în piaţa târgului.

Patrulele răscolesc casele, în timp ce bărbaţii sunt închişi în hambare. În faţa fiecărei uşi e instalată câte o mitralieră.

La ora 15,30, *Hauptsturmführerul* Kahn trage un foc de pistol care dă semnalul masacrului. Mitralierele încep să tragă. Cadavrele sunt apoi acoperite cu paie şi surcele.

— Daţi foc! urlă *Sturmbannführerul* Dickmann.

Se dau foc cadavrelor şi deopotrivă bisericii, unde sunt închise femeile şi copiii. Grenade. Flăcări şi fum. Peste cadavre sunt stivuite bănci şi scaune.

— Daţi foc!

Tot satul arde, casele, ca şi oamenii. Seara, până şi clopotele de la biserică se topesc.

Toată noaptea, tăciunii mocnesc peste cei şase sute treizeci şi patru de morţi de la Oradour-sur-Glane.

Sturmbannführerul Dickmann va muri în luptă, ca şi şeful său ierarhic, *Obersturmabannführerul* Tychsen. Regimentul *Der Führer* va suferi în Normandia pierderi teribile.

După ce a luptat în regiunea Saint-Lô, divizia 2 panzer SS *Das Reich* va fi angajată în bătălia de la Mortain. Obiectivul ei este să recucerească oraşul Avranches şi să taie în două forţele aliate, ajungând la mare la hotarul dintre Normandia şi Bretania.

— În curând, vom vedea Mont Saint-Michel, făgăduieşte *Obergruppenführerul* Paul Hausser, care regrupează cele mai bune divizii ale Waffen SS şi ale Wehrmachtului în vederea acestui contraatac.

Asaltul începe în noaptea de 6 spre 7 august 1944, la exact două luni de la debarcare. *Brigadeführerul* Lammerding conduce *Das Reich*, deja destul de încercată în luptele din Cotentin. Din celelalte două divizii SS din sector nu mai sunt decât rămăşiţe: *Leibstandarte Adolf Hitler* şi *Goetz von Berlichingen* au plătit un tribut greu. *Brigadeführerul* Werner Ostendorff nu a reuşit să îi oprească pe americani în mlaştinile din Cotentin.

Tancurile germane înaintează în noapte. Grenadierii s-au agăţat de turele şi sar la pământ ca să distrugă în câteva minute avanposturile americane. Linia întâi inamică e străpunsă rapid. Atmosfera e de victorie.

O ceaţă densă întunecă cerul. Niciun avion aliat nu poate decola.

— Luptăm parcă în vată!

Infanteriştii din *Das Reich* înaintează deja pe străzile din Mortain, dar nu pot ajunge mai departe. Americanii rezistă pe dealuri.

Odată cu venirea zorilor, ceaţa se împrăştie. Luftwaffe a promis trei sute de avioane pentru sprijinirea ofensivei, dar niciunul nu va apărea. Aliaţii sunt stăpânii desăvârşiţi ai cerului. Acum, Jabo-urile contraatacă.

— *Fliegalarm!*

În foarte scurt timp, se dezlănţuie iadul. Tigrii şi Panterele explodează în jerbe de flăcări. Pretutindeni şuieră schijele. Pentru prima dată, un contraatac aerian stopează complet o ofensivă terestră.

Paul Hausser a pierdut bătălia de la Mortain.

Situaţia nu e mai bună la sud de Caen, unde Panzermeyer încearcă să ţină rămăşiţele diviziei 12 panzer *Hitler Jugend*. El dă ordin tancurilor sale să-şi părăsească adăposturile cu câteva minute înaintea unui cumplit atac aerian. De la sine, Panzermeyer hotărăşte să treacă la ofensivă şi cucereşte satul Cintheaux, pe care îl transformă pe dată într-o redutabilă *Festung* (Fortăreaţă). Grenadierii lui se cramponează de ruinele caselor, sub protecţia Tigrilor regali ai lui Michael Wittmann, care se află întotdeauna acolo unde e bătălia cea mai grea. Inamicul îi aduce un

omagiu neasemuit trimiţând şase sute de tancuri canadiene împotriva lui şi a celor câteva blindate pe care le are!

E de ajuns pentru a-l copleşi în cele din urmă pe tânărul *Hauptsturmführer*, care cade rănit mortal în seara de 8 august 1944, după ce a distrus, în toată cariera sa, atât în Est, cât şi în Vest, o sută treizeci şi opt de tancuri şi o sută treizeci şi două de tunuri inamice…

Băieţii din *Hitler Jugend* blochează încă accesul la Falaise, dar sunt epuizaţi. Fără încetare, echipele Panterelor şi Tigrilor pleacă să lupte cu Shermanurile. Cota 140 va trece de atâtea ori dintr-o tabără într-alta, încât temutele avioane de bombardament şi vânătoare americane vor sfârşi prin a-şi zdrobi propriile trupe.

Panzermeyer îşi îmboldeşte fără răgaz vechiul camarad Max Wünsche la contraatac:

— Trebuie să îl răzbunăm pe Michael Wittmann!

Toţi şefii Waffen SS angajaţi în luptă ştiu că totul merge din ce în ce mai rău. Trupele se cramponează de Falaise, dar locul devine la rândul lui o capcană… O sută cincizeci de mii de oameni se vor pomeni închişi în acest gigantic *Kessel*. În regiunea Argentan, sunt de trei ori mai numeroşi decât la Cerkasi. Şi asediul american, britanic şi polonez pare şi mai solid decât cel sovietic.

Aici, soarele arde tot peisajul normand. Sudoarea şiroieşte pe feţele SS-iştilor, care se sufocă de oboseală şi de căldură şi îşi poartă direct pe piele hanoracul de camuflaj. Sub caschetele leopard, chipurile sunt încordate, brăzdate de riduri premature. Aceşti soldaţi de şaptesprezece ani par deodată nişte moşnegi.

Se bat ziua şi mărşăluiesc noaptea. Nu mai au provizii, nici carburant, nici muniţii.

Moartea bântuie de-a lungul fiecărui hăţiş.

O nouă tentativă de asalt spre Avranches a eşuat, şi inamicul aproape că a închis capcana. Astfel încât acum trebuie să străpungă din nou, nu pentru a obţine o victorie, ci ca să scape necapturaţi. *Kessel*-ul de la Falaise îşi trăieşte ultimele zile.

Mareşalul von Kluge, comandantul suprem al Frontului de Vest, e înlocuit cu mareşalul Walter Model, cel mai naţional-socialist dintre generalii Wehrmachtului. Von Kluge se sinucide, fiindcă nu poate accepta căderea în dizgraţie. Opt luni mai târziu, Model se va sinucide şi el, fiindcă nu va putea accepta înfrângerea.

Pe 17 august, *Kessel*-ul nu mai are decât treizeci şi opt de kilometri lungime şi optsprezece kilometri lăţime. A mai rămas o gâtuitură îngustă, prin care ies grupuri de infanterişti şi convoaie trase de cai. Dar SS-iştii din *Hitler Jugend* rezistă încă la Falaise. Canadienii sunt nevoiţi să îi scoată de acolo atacând la baionetă.

Şaizeci de grenadieri s-au închis într-o şcoală şi sunt încercuiţi de peste tot. Când îşi dau seama că sunt pierduţi, îi trag la sorţi pe doi dintre ei:

— Treceţi prin liniile canadiene şi mergeţi să-i spuneţi lui Panzermeyer că am murit pentru Führer.

Cei doi soli, de optsprezece şi de nouăsprezece ani, ajung la poziţiile germane. În zori, canadienii atacă. Când pun mâna pe şcoală, nu mai găsesc decât cadavre. Doar patru SS-işti, grav răniţi, vor fi făcuţi prizonieri.

Panzermeyer află de sacrificiul băieţilor lui în momentul când tocmai şi-a pierdut ultimele două tancuri Tigru. Şeful diviziei 12 SS urlă:

— O să răzbatem noi cumva!

Wittmann e mort şi Wünsche prizonier. Au mai rămas însă câteva sute de grenadieri, tot atât de fanatici în ciuda celor zece săptămâni de lupte neîncetate.

Şeful lui, *Obergruppenführerul* Paul Hausser, e la fel de hotărât şi stabileşte data străpungerii pentru noaptea de 19 spre 20 august. „Papa” Hausser desemnează unitatea care îi va ţine în loc pe inamici ca ariergardă: propriul Stat-Major!

Panzermeyer se întâlneşte cu Theodor Wisch, care comandă *Leibstandarte Adolf Hitler*, căreia nu i-au mai rămas decât zece tancuri.

— Ca de obicei, Diviziile 1 şi 2 ale Waffen SS vor face echipă.

— Nu avem cum să ne rătăcim: direcţia vest şi inamici peste tot.

— Numai noaptea mai poate să lupte de partea noastră.

Membrii Waffen SS înaintează prin beznă, strecurându-se printre posturile inamice.

„Papa” Hausser merge în mijlocul băieţilor săi, cu o mitralieră atârnată de gât, ca un simplu grenadier. Cu chipul lui de vulpoi şi legătura neagră peste ochi, seamănă mai mult ca oricând cu un distins căpitan de piraţi. Un obuz explodează lângă el, şi Hausser se prăbuşeşte, cu faţa plină de sânge.

— „Papa” Hausser e rănit.

O schijă i-a smuls o porţiune de maxilar. E bandajat de bine, de rău şi îşi linişteşte oamenii:

— Nu-i nimic, pot merge mai departe.

Cu capul bandajat, se cramponează de turela ultimului tanc din *Leibstandarte Adolf Hitler*:

— Înainte! Înainte, spre est!

Părintele Waffen SS-ului va scăpa din încercuirea de la Falaise. Dar nemţii au pierdut bătălia Normandiei.

SACRIFICIU LA BALTICA

La ora 12:42, maşina infernală explodează. Marele cartier general al Führerului de la Wolfsschanze pare devastat de un bombardament.

Printre cioburile de sticlă şi bucăţile de lemn, morţii şi răniţii zac într-un praf înţepător care îi înăbuşă pe supravieţuitori. Sânge şi pietriş.

Colonelul conte Claus Schenk von Stauffenberg a plecat de la conferinţă cu câteva minute înainte, după ce a lăsat o servietă, ticsită de exploziv, sub masa pe care erau întinse hărţile fronturilor.

Chior şi ciung, tânărul ofiţer este unul dintre supravieţuitorii din *Afrika Korps*, dar îl urăşte mai mult pe Adolf Hitler decât pe inamicii Reichului.

Stauffenberg izbuteşte să părăsească „Bârlogul Lupului”, convins că „a ucis fiara” şi se întoarce la Berlin.

Dar mareşalul Keitel, scăpat cu viaţă din explozie, cu tunica sa cu găitane plină de praf, iese din sală urlând:

— Führerul! Führerul nostru trăieşte! Înainte spre victoria finală! Înainte pentru Führerul nostru!

Cu timpanele sparte, cu un braţ luxat şi cu picioarele arse, Adolf Hitler a scăpat de moarte şi s-a ales de pe urma atentatului doar cu nişte zgârieturi şi o comoţie cerebrală.

Dar această zi de 20 iulie 1944 va marca o cotitură capitală.

Deja, zarurile sunt aruncate şi Heinrich Himmler zboară spre marele cartier general. Pentru şeful Ordinului Negru, ziua cea mare a sosit. Va crea o prăpastie între Waffen SS şi Wehrmacht, între combatanţii de pe front şi generalii din spatele lui, între „revoluţionari” şi „conservatori”.

— De-acum înainte, afirmă *Reichsführerul*, nu va mai fi decât o singură armată: armata naţional-socialistă.

Ceea ce nu putea înfăptui miliţia brună a lui Röhm, va face Ordinul Negru al lui Himmler.

Hitler trăieşte, dar conjuraţii s-au adunat la Berlin, chiar în birourile Ministerului de Război din Bendlerstrasse şi declanşează planul Walkiria, vrând să ocupe cu trupe punctele nevralgice ale capitalei. Ei imaginează o explicaţie:

— Gestapoul a organizat un puci şi l-a asasinat pe Hitler. Wehrmachtul preia puterea pentru a păstra ordinea.

În culise, generalul Ludwig Beck, ofiţer bătrân de tradiţie, opozant dintotdeauna al naţional-socialismului şi destituit dinainte de război, se vede deja şeful noului stat.

Numai că la Berlin se află trei oameni care vor face să eşueze totul.

În primul rând, cel care a făcut ca oraşul să devină naţional-socialist în anii ’20: Joseph Göbbels.

Ministrul Propagandei redevine în câteva clipe

Gauleiterul perioadei dure de lupte şi de intrigi care i-a adus pe naziştii la putere. El se poate baza pe doi ofiţeri: unul aparţine Wehrmachtului, celălalt Waffen SS-ului.

Maiorul Remer comandă batalionul din unitatea de elită a armatei *Grossdeutschland*. Oamenii lui au participat la cele mai teribile bătălii ale războiului din Est şi el însuşi poartă la guler însemnele de cavaler al Crucii de Fier cu frunze de stejar.

Göbbels l-a găsit pe Keitel la telefon şi ştie că Hitler trăieşte, astfel încât îl cheamă pe maiorul Remer, care a primit de la conjuraţi ordinul de a ocupa clădirile publice.

— Luaţi telefonul şi prezentaţi-vă.

Remer ia receptorul.

— Sunt maiorul Remer, comandantul batalionului *Grossdeutschland*.

— Mă recunoaşteţi, maior Remer? Îmi recunoaşteţi vocea?

— Da, *mein Führer*.

— Maior Remer, vă vorbesc în calitate de comandant suprem al Wehrmachtului. Sunt Führerul dumneavoastră. Vă dau un ordin: înăbuşiţi orice rezistenţă. Maior Remer, sunteţi la ordinele mele până la sosirea lui Himmler la Berlin. Ascultaţi-mă, Remer, vă numesc pe loc colonel. Luaţi măsuri energice, colonel Remer. Aveţi tot ce vă trebuie ca să nimiciţi puciul.

— La ordinele dumneavoastră, *mein Führer*. Vă puteţi baza pe mine.

Remer şi Göbbels coboară în stradă, unde sunt adunaţi soldaţii în ţinută de campanie şi îi pun să scoată de trei ori vechiul strigăt de război al naziştilor:

— Sieg!

— Heil!

Omul Waffen SS-ului de la Berlin este în acel moment inevitabilul Otto Skorzeny. Comandourile sale, repartizate pe tot cuprinsul Reichului, includ de-acum scafandri de luptă şi piloţi de încercare. În seara aceasta, el trebuie să ia trenul spre Viena, pentru a-şi inspecta una dintre unităţile

speciale SS.

Un ofiţer de ordonanţă aleargă pe peron:

— *Sturmbannführer* Skorzeny! *Sturmbannführer* Skorzeny!

Austriacul înalt şi cu cicatrice coboară geamul compartimentului şi scoate capul afară:

— Ce e?

— Trebuie să rămâneţi la Berlin! Ordinul Führerului!

Skorzeny sare din trenul în mers. La centrala SS, *Brigadeführerul* Schellenberg îl aşteaptă. Tânărul şef al serviciului de informaţii şi de spionaj şi-a pus pe birou un pistol, cât se poate de la vedere.

— Dacă „ei“ vin, o să mă apăr. Toţi funcţionarii serviciilor de securitate sunt deja înarmaţi cu pistoale-mitralieră…

— Dar ce s-a întâmplat?

— Un puci!

Skorzeny îşi alertează pe dată comandoul. *Huuptsturmführerul* von Folkersam şi *Oberjunkerul* Ostafel sosesc cu maşina. Cei trei ofiţeri SS pleacă prin Berlin.

Cei trei reuşesc să oprească blindatele care se îndreptau spre cazărmile capitalei, apoi îi alertează pe membrii Waffen SS din Lichterfelde şi pe paraşutiştii de la Wansee. Skorzeny jubilează:

— Sunt oameni siguri şi, de la Gran Sasso încoace, camarazi de luptă.

Evenimentele se desfăşoară foarte repede. În cursul serii, generalul Student sprijină SS-ul, în timp ce amiralul Canaris e arestat.

Oamenii din batalionul *Grossdeutschland* şi din comandoul *Friedenthal* încercuiesc Ministerul de Război de pe Bendlerstrasse.

Skorzeny se întâlneşte cu Remer. Soseşte şi un al treilea om: Ernst Kaltenbrunner, urmaşul lui Reinhard Heydrich, al cărui chip pare de lemn, iar mâinile – de fier. Ca şi eliberatorul lui Mussolini, e austriac, uriaş şi are şi el o cicatrice pe faţă.

Împreună cu doi ofiţeri, Skorzeny intră în minister. Pe

coridoare şi în birouri sunt ofiţeri cu mitraliere în mână. Cei mai mulţi nu înţeleg nimic din ce se petrece.

Generalul Ludwig Beck şi-a tras un glonţ în cap, dar nu a reuşit decât să se rănească. Un subofiţer îi dă lovitura de graţie într-un colţ. În curte, un pluton de execuţie improvizat tocmai l-a pus la zid pe von Stauffenberg şi pe trei dintre complicii săi, care sunt împuşcaţi la lumina farurilor maşinilor.

Puciul s-a încheiat.

La 1 dimineaţa, Adolf Hitler vorbeşte la radio:

„Şi acum, o să ne încheiem socotelile…”

Sute de ofiţeri şi de funcţionari sunt arestaţi şi aduşi în faţa Tribunalului Poporului, pe care îl prezidează unul dintre Alter Kampfer-ii partidului naţional-socialist, Roland Frieseler. Toţi vor fi spânzuraţi de cârlige de măcelărie în închisoarea de la Berlin-Plotzensee.

Heinrich Himmler devine comandantul Armatei Interne, în locul generalului Fromm, căruia von Stauffenberg îi era şeful de Stat-Major şi care, rând pe rând, a sprijinit şi trădat complotul.

Atentatul împotriva Führerului va fi prezentat ca revanşa burghezilor şi a generalilor la adresa muncitorilor şi a soldaţilor. Cuvântul de ordine este:

„Reacţiunea a trădat. Poporul i-a rămas fidel Führerului.”

Naţional-socialismul devine mai mult ca oricând o mişcare revoluţionară. Waffen SS nu mai este atât armata Germaniei, cât armata Europei. Cuvântul socialism revine la modă. Este revanşa Nopţii cuţitelor lungi, dar la proporţiile unui continent.

Se ştie că Aliaţii cer o capitulare necondiţionată. Gobbels conchide:

— Atunci, va fi o rezistenţă necondiţionată.

Salutul nazist înlocuieşte în cadrul tuturor trupelor salutul tradiţional. Unităţi întregi ale Wehrmachtului sunt preluate de Waffen SS. Se instituie un corp de *National-sozialisticher Führugoffiziers* (N.S.F.O.), transpunere

germană a comisarilor politici sovietici.

Cuvintele de ordine abundă: „Trebuie să câştigăm războiul ca să facem revoluţie.”

Inamicilor externi, „capitalişti” şi „comunişti”, li se adaugă inamicii interni, şi în primul rând reacţionarii din Offizierskorps, dar şi trădătorii din partid. Atmosfera e de război civil. Alături de nemţi luptă din ce în ce mai mulţi străini.

Pentru popor, ca şi pentru front, atentatul pare o trădare, în momentul în care forţele Reichului trebuie să înfrunte două teribile ofensive, la Vest şi la Est.

Deoarece, de la începutul lui iunie, se dau lupte la fel de grele pe coasta Balticii, ca şi a Canalului Mânecii.

Jacques Benoist-Méchin, în a sa *Histoire de l’Armée allemande* (Istoria armatei germane), a descris în câteva rânduri magistrale decorul epopeilor baltice: „Un ţinut nisipos şi trist, presărat cu păduri şi iazuri, un cer nesfârşit în care bate un vânt venit din fundul stepelor asiatice, o mare lucioasă şi melancolică, al cărei orizont sidefiu contrastează cu verdeaţa întunecată a pinilor, acestea sunt coastele Balticii, începutul dintâi al câmpiei care se întinde până la Urali.”

Pe acest sol îmbibat cu sânge se situează începând din Evul Mediu hotarul nestatornic dintre germanici şi slavi. Cum de oamenii se mai pot agăţa de pământurile şi lacurile acestea? Popoare lovite de suişurile şi coborâşurile istoriei, naţiuni ivite din beznă şi care se întorc în ea după câteva decade ale unei imposibile independenţe. Ţărani, pescari şi negustori încearcă de bine, de rău să creeze nişte state efemere, între baronii germanici şi comisarii sovietici.

În 1918, profitând de revoluţia roşie care zguduie imperiul ţarilor, cele trei etnii baltice se constituie în republici. Independenţa lor naţională va dura doar douăzeci de ani…

De la sud la nord: Lituania, Letonia şi Estonia. Mai puţin de şase milioane de locuitori în total, dar o tradiţie războinică ce continuă, prin forţa lucrurilor: de când se ştiu,

cei de aici au fost nevoiţi să se bată. Cu polonezii, cu suedezii, cu ruşii, cu danezii, cu nemţii şi cavalerii lor cu spade cu dublu tăiş, impunând creştinismul prin foc şi sabie.

Aici trăiau ultimii păgâni ai Europei... Din ei nu a mai rămas decât cenuşa rugurilor.

Imediat după Marele Război, generalul conte Rüdiger von der Goltz, comandantul prusac al trupelor germane de la Baltica, ia locul Teutonilor. Propaganda transformă această aventură în epopee, şi voluntarii germani au şansa de a avea printre ei un băiat care nu are încă douăzeci de ani şi care le va glorifica izbânzile. Ernst von Salomon face să intre *Les Réprouvés* (Condamnaţii) în literatură şi aproape în mitologie: ultimul grup al celor care luptă în formaţiune de careu sub faldurile drapelului negru al SS-ului repetă ca pe o parolă una dintre frazele sale magnifice: „Patria arde încă înăbuşit în câteva minţi cutezătoare."

Invadate de sovietici la începutul anului 1940, cele trei ţări baltice au fost „eliberate" de germani peste niciun an, în primele săptămâni ale războiului din Est.

Dar armatele Reichului impun un fel de protectorat minuţios şi brutal, care fură până şi numele celor trei ţări baltice pentru a le îngloba sub termenul echivoc de *Ostland*. În fruntea sa, un *Gauleiter*, Heinrich Lohse, avansat *Reichkommissar*. Nemţii i-au adăugat chiar Bielorusia, pe care vor să o separe de Moscova.

Lhose, care vine de la Slesvig-Holstein, de la graniţa daneză, pare, mai mult ca oricare altul, naţional-socialist, bântuit de teoriile nordice şi de mitul marelui marş spre Est. Programul lui se vădeşte pe cât de simplu, pe atât de brutal:

„Balticii vor fi asimilaţi şi integraţi în cea mai mare Germanie. Cel puţin, cei mai buni dintre ei. Ceilalţi..."

Alfred Rosenberg întăreşte: „Nu se pune problema independenţei politice. Aici, nu trebuie să existe decât un singur stăpân: Reichul germanic, moştenitor legitim al Ligii hanseatice."

Germanii se tem de baltici, şi în primul rând de

lituanieni, cărora au reuşit în 1940 să le smulgă Memelul. Tâlhărie, spun unii. Recuperare, răspund alţii, care glorifică trecutul germanic al acestui teritoriu.

Există mişcări fasciste baltice. Dar ele sunt, prin tradiţie naţionalistă, destul de antigermane, mai ales în Lituania, unde profesorul Woldemaras, aflat la putere de la lovitura de stat din 1926, se crede un Mussolini baltic… Miliţiile, care se numesc „Lupii de oţel” şi care sunt conduse de colonelul Glowackas, se agită, încearcă un puci cu puţin timp înainte de război şi sunt decapitate. Dar Lupii de oţel se reconstituie în clandestinitate în timpul ocupaţiei sovietice şi apar din nou la sfârşitul verii lui 1941, sub comanda generalului Kubiliunas.

Germanii refuză să recunoască statul lituanian, dar îl autorizează pe Kubiliunas să recruteze o miliţie. Acesta constituie – ca în Ucraina sau în Bielorusia – *Schutzmannschaftenbataillone* (prescurtat „Schuma”) sau batalioane de securitate, controlate de Waffen SS. Dar voluntarii acestora, foarte naţionalişti, seamănă puţin cu cetnicii sârbi şi se bat când cu partizanii comunişti, când cu soldaţii germani. Unii vor continua gherila contra ruşilor… până în 1952.

Totuşi, nişte anticomunişti atât de fanatici nu fuseseră autorizaţi să intre în Waffen SS decât cu titlu individual, cetnicii.

Letonii sunt apreciaţi pentru reputaţia lor de „sălbăticie”. Ura pe care o au faţă de ruşi şi de evrei este proverbială în toată Germania.

Înainte de război, miliţienii din *Perkonkruts* (Crucea tunetului), pe care o conduce Gustav Zelmin, un fost voluntar al luptei contra bolşevismului din 1917, sunt celebri pentru încăierările şi pogromurile lor. Ei poartă cămaşă gri, brasardă cu cruce încârligată şi se salută ridicând braţul în stil fascist, strigând:

— *Zinhai sweiks!* (Salut, luptă!)

Din primele zile după sosirea germanilor, membrii *Perkonkruts* care au scăpat din teribila epurare sovietică se regrupează. Generalul Bangerski organizează formaţiuni

combatante şi batalioane de securitate.

În timp ce tinerii letoni se înrolează în *Schumabataillone* şi participă la operaţiuni contra ghetourilor şi a partizanilor, alţii se înrolează în Waffen SS.

În cursul anului 1943, atât de important pentru internaţionalizarea SS-ului, este creată o brigadă de asalt letonă. Ea se transformă rapid într-o divizie, divizia 15 a Waffen SS *Letland*, sub comanda *Brigadeführerului* Graf von Pückler-Burghaus, un ofiţer energic de origine germano-baltică.

Specialişti ai menţinerii ordinii în spatele frontului, letonii se vor dovedi repede combatanţi remarcabili, imediat după sosirea lor pe frontul Leningradului.

Comandorul lor, provenit dintr-o veche armată de teutoni, va cădea în luptă, ca şi toţi şefii săi de regimente de origine letonă: *Standartenführerii* Jaunus, Neilandis, Veiss şi Aperats.

Reputaţia SS-iştilor letoni devine redutabilă. Voluntarii sunt în scurt timp atât de numeroşi, încât se poate forma o a doua divizie, *Latvia*, a 19-a a Waffen SS, pe care o comandă *Brigadeführerul* Heinrich Schuldt, şi el ucis în luptă la începutul anului 1944.

Între douăzeci şi treizeci de mii de letoni vor servi în Waffen SS, ceea ce reprezintă o proporţie remarcabilă faţă de două milioane de locuitori. Aceeaşi, de altfel, ca şi în Estonia, unde vor fi peste zece mii de voluntari la un milion de estonieni.

Înrudit cu finlandezii, prin rasă şi prin limbă, cel mai nordic dintre popoarele baltice se vădeşte rapid în ochii recrutorilor din Waffen SS cel mai antisovietic şi mai puţin antigerman din Ostland.

Batalionul de şoc estonian *Narwa* va face parte din celebra divizie *Wiking* începând din vara lui 1943 şi va purta pe braţul stâng, deasupra vulturului Waffen SS-ului, ecusonul estonian cu trei leoparzi pe fond auriu.

Din 1919, o asociaţie de foşti combatanţi din corpurile de franctirori, sau WABSE, proslăveşte fraternitatea de arme cu finlandezii şi cu germanii din Baltikum. Generalul

Larka şi studentul Sirk au creat celule fasciste şi chiar au încercat un puci la sfârşitul anului 1935.

Figura de vârf a acestor complotişti militari rămâne locotenent-colonelul Alfons Rebane, unul dintre primii care au intrat în Waffen SS şi care a comandat un regiment în luptă, după ce încurajase gherila „Fraţilor Pădurii” în timpul ocupaţiei sovietice, gherilă care nu se va dizolva niciodată şi căreia Rebane i se va alătura în mai 1945, pentru a cădea apoi în luptă… în 1948, cu Crucea de cavaler la gât.

În timp ce nemţii instalează un guvern prezidat de Hjalmar Maes şi apoi de Otto Tief, o brigadă de asalt estoniană se înfiinţează în primăvara lui 1943, devenind în scurt timp Divizia 20 a Waffen SS *Estland*.

În fruntea sa, *Brigadeführerul* Augsberger, care va fi ucis în luptă, şi un ofiţer care va deveni şi el un model al SS-istului străin: Harald Riipalu, tânăr cadru activ al armatei estoniene şi viitor *Standartenführer*. El îi va duce în luptă pe voluntarii estonieni care încearcă să astupe breşa de la Narva.

Estonieni şi letonieni se vor bate cu înverşunarea disperării în cursul luptelor cumplite din vara lui 1944, când toate armatele sovietice de pe frontul nordic se vor năpusti spre Baltica, reuşind la Narva „lovitura de la Dunkerque”…

În această bătălie, scandinavii, olandezii, valonii şi balticii vor lupta cot la cot. În fruntea „Corpului germanic” al Waffen SS se află *Gruppenführerul* Felix Steiner.

Ca mulţi alţi şefi militari ai Ordinului Negru, acesta este fost membru al corpurilor de franctirori şi îşi regăseşte emoţiile din tinereţe, când participa la epopeea ţărilor baltice (Baltikum). Preţ de o clipă, în căldura toridă şi în vacarmul „orgilor lui Stalin” i se pare că istoria va reîncepe.

Pretutindeni pe străzile Narvei sunt pancarte: „Atenţie! Sunteţi sub focul inamicului.” Dar barza din turnul primăriei rămâne netulburată. Fortăreţele Hermannfeste şi Ivangorod continuă să reziste peste secole.

Membrii nordici ai Waffen SS intră în luptă, însoţiţi de ciripitul rândunelelor şi al privighetorilor. E vară.

Într-o lună, din 20 iunie şi până în 27 iulie, ruşii au reuşit să străpungă frontul şi au ajuns la Shavli. Trebuie cu orice preţ ca frontul să fie consolidat şi să se evite încercuirea. Voluntari străini şi soldaţi germani luptă cu spatele la Baltica.

Bătălia face ravagii. În cursul unui contraatac, balticii şi nemţii recuceresc câteva zeci de metri de teren de la sovietici. Pretutindeni zac cadavre. Un miros cumplit de ars se răspândeşte în aer, nori grei şi întunecaţi plutesc la joasă înălţime deasupra pământului. Înainte de a se retrage, ruşii şi-au stropit cu benzină morţii şi pe cei grav răniţi şi le-au dat foc.

SS-iştii germanici ţin „zăvorul” reprezentat de Narva. În luna iulie, ofensiva rusească a fost în sfârşit blocată. Dar cu ce preţ! Într-unul din regimentele olandeze nu au mai rămas decât douăzeci de oameni dintr-o mie. Ceilalţi, încercuiţi, au luptat până la moarte.

La mijlocul lunii august, ofensiva rusă reîncepe, având ca obiective Dorpat, apoi Reval.

Dorpat, în estoniană Tartu, este oraşul universitar. Casele ard, cărţile ard, oamenii ard şi ei. Totul e în flăcări.

Se constituie în pripă un *Kampfgruppe*. În fruntea sa, *Brigadeführerul* Jürgen Wagner, născut la Strasbourg, care şi-a creat o reputaţie solidă de mercenar chefliu. În grupuri mici, SS-iştii blochează tancurile ruseşti. Sprijiniţi de câteva tunuri PAK şi de câteva mitraliere, ei se cramponează de acest ţinut în flăcări care agonizează sub soarele necruţător de august. Nemţi, germanici şi baltici ţin frontul din faţa Dorpatului.

Ruşii atacă fără încetare şi reuşesc, la sfârşitul lui august, să taie şoseaua cea mare spre Dorpat la Riga. Curlanda e ameninţată. Civilii fug, dar soldaţii se bat.

Neîncetat, ruşii străpung un front care nu există decât pe hârtie. Tancuri T 34 şi ciorchine de infanterişti se strecoară printre lacuri şi păduri. Atunci, pentru a astupa breşele, toată lumea ia câte o puşcă, secretarele de Stat-Major, ca şi bărbaţii din trupele de asalt. Pe 23 august 1943, Léon Degrelle, comandorul *Walloniei*, nimereşte în

toiul luptei în timp ce efectua o misiune de legătură cu micul său Volkswagen de campanie. Împreună cu câţiva germani regrupaţi, el îi opreşte pe ruşi în faţa Dorpatului. După o zi de luptă, el rămâne stăpân pe câmpul de bătălie şi Adolf Hitler adaugă frunzele de stejar la cravata sa de cavaler al Crucii de Fier.

Valonii vor plăti un tribut greu în Estonia. Grupul din care face parte *Haumptscharführerul* Moreau e lovit în plin de un obuz sovietic. Moreau cade la pământ, lipsit de cunoştinţă. Când îşi revine, vede capul şefului său, retezat. Vrând să-şi ia pistolul-mitralieră, constată că braţul drept i-a fost tăiat. Sângele şiroieşte din gaura căscată în umăr. Fapt ciudat, nu simte încă nimic. Moreau, intrat în legiunea *Wallonie* cu primul convoi, supravieţuitor la Donetk, din Caucaz şi din cazanul de la Cerkasi, vrea încă să lupte. O să-şi ia arma cu mâna stângă. Dar nu mai are nici mâna stângă… Atunci se îndreaptă spre spatele frontului, ca o fantomă fără braţe, pe care moartea nu o vrea.

Pe 25 august, Dorpa e cucerit şi ruşii se năpustesc spre Reval (Tallinn), capitala şi marele port al Estoniei.

Exod. Mii de căruţe de refugiaţi se amestecă printre sutele de camioane militare.

Brigadeführerul Wagner îl convoacă pe Léon Degrelle pentru a-i cere să facă un baraj. La partea sedentară a *Walloniei* nu au mai rămas decât cei răniţi uşor şi oamenii de la intendenţă, dintre care unii au peste şaizeci de ani.

„Kampfgruppe” pe care îl improvizează include cincizeci de „combatanţi” conduşi de doi ofiţeri belgieni dintre care unul are braţul străpuns de un glonţ şi celălalt pieptul deschis de o rană.

În cele patru companii aflate pe poziţii nu au mai rămas decât treizeci şi doi de oameni din cei două sute şaizeci care au intrat în luptă în ajun… *Brigadeführerul* Wagner hotărăşte:

— Pentru prima dată în istoria armatei germane, vă decorez pe toţi cu Crucea de Fier. Fără nicio excepţie.

Nu se pune problema unei ceremonii. Pe o noapte

ploioasă, şeful mişcării rexiste se strecoară în fiecare groapă în care oamenii săi veghează, singuratici.

Ruşii sunt uneori la zece metri. Degrelle prinde panglica şi crucea, sărută obrajii ţepoşi şi îl felicită pe fiecare burgund în parte. Soldaţii îl asigură:

— Nu vă faceţi probleme, şefule, „Roşiii” n-or să răzbată…

Ofensiva inamică e stăvilită în Estonia.

Membrii Waffen SS ai *Wallonie* au avut nouăzeci şi cinci la sută dintre ai lor loviţi de focul inamic. Nu au mai rămas decât o mână de oameni care să fie trecuţi în revistă de *Obergruppenführerul* Felix Steiner, şeful Corpului germanic.

Sturmbannführerul Degrelle, în ce îl priveşte, va primi insigna de aur pentru lupte individuale, acordată după cincizeci de lupte corp la corp.

Adolf Hitler îl convoacă la marele cartier general pentru a-l decora cu mâna lui şi a-i spune:

— Dacă aş avea un fiu, aş vrea să fie ca dumneavoastră.

Câteva luni mai târziu, Estonia va fi pierdută. Ruşii vor împinge ultimele forţe ale Reichului în Curlanda. Acest *Kessel*, uitat de toţi, va reuşi să stăvilească asaltul sovieticilor până la sfârşitul războiului. Supravieţuitorii a douăzeci de divizii vor rezista în raport de unu contra zece din toamna lui 1944 şi până în primăvara lui 1945. În ciuda „Fraţilor Pădurii” care vor rezista ani de zile, trei naţiuni vor dispărea de pe harta politică a Europei şi din istoria timpului nostru.

Ca să scape de capturare şi de moarte, câteva grupuri de estonieni şi de letoni din Waffen SS, împreună cu camarazi germani şi olandezi vor traversa Baltica pentru a ajunge în Suedia.

În bărci pescăreşti cu pânze, germanici şi baltici vor retrăi, pe durata unei ultime traversări aventuroase, vremea vikingilor.

BĂTĂLIA CANALELOR

„Polonezi, a sosit vremea să vă eliberaţi! La arme!”

Postul de radio Kosciusko, care emite de la Moscova, repetă de mai multe ori acest apel. Armata Roşie a trecut graniţa Guvernământului General şi a ocupat oraşul-cheie pe care polonezii îl numesc Lwow, iar nemţii – Lemberg.

— La arme! hotărăşte generalul Bor, pe adevăratul său nume Tadeusz Komorowski, şeful Rezistenţei.

Pe 1 august 1944, el ia hotărârea de a aplica planul Furtuna şi de a-i alunga pe germani din Varşovia. De la începutul ocupaţiei germane, el luptă cu armata secretă Z.W.Z. (*Zwiazek Walki Zbrojnej*). Rezistenţa e departe de a fi unită. Polonezi „albi” luptă alături de anglo-americani în Italia, în timp ce polonezi „roşii” s-au alăturat armatei sovietice. Există un guvern în exil la Londra şi un altul la Lublin…

Bor comandă acum o armată clandestină de trei până la patru sute de mii de oameni. În păduri se regrupează regimente şi batalioane care poartă numerele tradiţionale ale armatei poloneze. Uneori, între acestea şi partizanii sovietici au loc schimburi de focuri… De îndată ce Armata Roşie pătrunde în Volhinia, incidentele dintre clandestinii polonezi şi ofiţerii sovietici se multiplică. Rezistenţii polonezi sunt dezarmaţi şi şefii lor împuşcaţi, spânzuraţi sau deportaţi.

Generalul Bor consideră atunci că armata secretă trebuie să iasă din clandestinitate şi că trebuie să pună mâna pe Varşovia cu câteva ore sau, de preferinţă, cu câteva zile înainte de sosirea ruşilor.

Pe 30 iulie, un ofiţer de legătură de-al lui Bor a întâlnit o avangardă de tancuri sovietice la numai cincisprezece kilometri de Varşovia. Pretutindeni, patrule ruse se infiltrează în cartierele periferice pe care germanii le evacuează într-un haos de trupe pedestre şi de convoaie trase de cai.

Atunci, Bor decide:

— Ora H e fixată la ora 17, pe 1 august.

La cinci după-amiaza, insurecţia izbucneşte. De o jumătate de oră, comandouri ale armatei secrete şi-au ocupat posturile de luptă. Oamenii îşi pun o brasardă roşu cu alb cu culorile poloneze la costumul civil şi scot armele pe care le-au transportat în valize şi saci.

O ploaie de gloanţe se abate peste nemţi. Tot traficul e întrerupt. Civilii dispar. Un oraş de peste un milion de locuitori intră în război. Câteva drapele apar la ferestre şi pe coşuri.

Trâmbe grele de fum negru se învârtejesc deasupra primelor incendii. Plouă. Rafale de vânt înţepător alungă aversele şi fumul.

Armata rusă s-a oprit şi pare să aştepte, înainte de a ataca capitala poloneză care se împânzeşte de baricade. Radio Moscova nici măcar nu anunţă insurecţia…

Pe malul Vistulei aflat în mâinile trupelor sovietice, tunurile încetează să mai tragă. Stalin îi lasă pe polonezi singuri în faţa germanilor.

Generalul Bor credea, declanşând insurecţia, că aceasta va dura cinci zile. Acum mai are cinci săptămâni în care îşi va vedea oamenii murind.

Prin radio, el le cere englezilor să paraşuteze material şi întăriri.

Avioanele şi tancurile germane atacă. Junkerele bombardează oraşul, în timp ce Tigrii pornesc la asaltul baricadelor.

Imediat, lupta devine nemiloasă. Totul e permis. Toate vicleniile sunt bune. Generalul Bor-Komorowski a scris în memoriile sale: „În cartierul periferic Stawki, oamenii noştri au ocupat un mare depozit de uniforme germane şi s-au îmbrăcat imediat în uniforme SS, care erau ceea ce aveau nemţii mai bun. Doar brasardele alb cu roşu îi deosebeau de soldaţii inamici. Cu toate acestea, nemţii s-au lăsat frecvent surprinşi şi această deghizare ne-a permis să punem mâna pe primele maşini blindate.”

Insurgenţii ocupă uzina electrică după nouăsprezece

ore de luptă. Ploaia se înteţeşte.

Toţi membrii poliţiei şi ai SS-ului au fost împuşcaţi imediat după capturarea lor.

Forţele Reichului nu întârzie să contraatace, fiind precedate de foc... Aruncătoarele de flăcări intră pretutindeni în acţiune.

După zece zile de bătălie, polonezii nu mai ocupă decât sectoare izolate unele faţă de celelalte, dar aceşti încercuiţi încercuiesc ei înşişi imobile ocupate încă de nemţi.

Aceste fortăreţe sunt aprovizionate pe calea aerului: Luftwaffe reuşeşte, zburând la rasul acoperişurilor, să lanseze muniţii şi provizii asediaţilor. Între două raiduri de aprovizionare au loc raiduri de bombardament asupra rezistenţilor care ocupă străzile. Trenuri blindate sunt îndreptate spre oraş. Obuziere şi tunuri bombardează Varşovia care arde.

Lupta devine necruţătoare. Cu urlete de bucurie, polonezii descoperă un tanc german părăsit de echipajul său, pun mâna pe el şi se îndreaptă spre cartierul general, înălţând un imens drapel roşu cu alb. Civilii li se alătură, cu strigăte de bravo.

Un dispozitiv cu întârziere face să explodeze încărcăturile cu care a fost înţesat vehiculul. Totul sare în aer: echipajul, curioşii şi două clădiri din cartier, făcând aproape o sută de morţi.

Generalul Bor însuşi este atât de puternic rănit încât e nevoit să poarte câteva zile în şir un bandaj în jurul capului.

Bor simte că totul merge din ce în ce mai rău şi prevede deja martiriul capitalei poloneze abandonată de sovietici în voia represiunii germane.

Din 8 august, un nou şef a preluat comanda tuturor trupelor Reichului din Varşovia.

Heinrich Himmler a insistat ca reprimarea insurecţiei să fie încredinţată *Obergruppenführerului* von dem Bach-Zelewski:

— E un specialist.

În pofida numelui care îi trădează originile slave, acest

ofiţer al Ordinului Negru pare omul cel mai potrivit pentru a veni de hac rezistenţei polonezilor. Acest uriaş cu ochelari cu rame de fier a condus, în spatele Frontului de Est, lupta contra partizanilor şi nu pare dispus să îi trateze pe polonezi mai bine decât pe ucraineni.

Germanii au de-acum un şef energic. Dar von dem Bach duce lipsă de trupe. El începe prin a contraataca cu tot ce îi cade sub mână: infanterişti, aviatori, poliţişti. Şi apoi, foarte repede, cere intervenţia specialiştilor pe care i-a văzut la treabă în Rusia.

Aşa intră pe scena însângerată a Varşoviei, iluminată de flăcările nenumăratelor incendii, cele două unităţi care sunt cele mai necruţătoare ale Waffen SS, viitoarele divizii 29 şi 36, care poartă ca nume exclusiv pe cele ale şefilor lor: Bronislas Kaminski şi Oskar Dirlewanger.

De la începutul războiului din Est, ei duc o luptă atroce contra „bandelor”, după cum îi numeşte Statul-Major german pe partizanii sovietici. Teoria lor are meritul simplităţii: „Împotriva terorismului nu există decât o singură metodă, şi anume teroarea.”

Oskar Dirlewanger se laudă că este un vechi camarad de război al lui Gottlob Berger, marele recrutor al SS-ului înarmat. Cei doi au servit împreună în primul război mondial.

Demobilizat, doctorul Dirlewanger se înrolează în corpurile de franctirori apoi militează în N.S.D.A.P. începând din 1923. Diverse probleme cu justiţia îl vor face să ajungă de două ori la închisoare. Eliberat, este rugat să dispară din Germania, şi pleacă să lupte în războiul civil din Spania, înrolându-se întâi în *Tercio*, apoi în legiunea *Condor*. Se întoarce în ţara lui în 1939 şi intră în Allgemeine SS, apoi în Waffen SS în 1940.

Dirlewanger l-a întâlnit pe vechiul său camarad Berger şi îi declară, vorbind despre prizonierii pe care i-a cunoscut în viaţa sa aventuroasă:

— Ştii că s-ar putea face o unitate fantastică din oamenii ăştia.

E vechiul principiu enunţat de Rudyard Kipling: armată

ideală ar fi alcătuită din şnapani conduşi de gentlemeni…

Dar Dirlewanger e orice în afară de un gentleman. Totuşi, Berger reuşeşte să îl convingă pe Himmler să îi dea o şansă. *Reichsführerul* nu are decât o obiecţie:

— Măcar „oamenii ăştia” să nu poarte la guler cele două litere runice ale SS-ului.

Fie, noii recruţi arborează o insignă specială: două puşti încrucişate deasupra unei grenade.

Unitatea va purta diferite nume, înainte de a deveni o divizie SS pe de-a întregul, dar depinzând direct de SS-ul Hauptamt al lui Berger: *Sonderkommando*, apoi *Einsatz Bataillon* şi în sfârşit *SS Sturmbrigade Dirlewanger*, având peste patru mii de oameni.

Recrutarea are loc în închisori şi lagărele de concentrare. Aici găseşti de toate: nemţi şi străini, criminali de drept comun şi deţinuţi politici, dezertori, rezistenţi şi braconieri. O singură categorie e exclusă: laşii.

Berger i-a dat, cu ochii închişi, deplină putere vechiului său camarad:

— Ai drept de viaţă şi de moarte asupra oamenilor tăi.

Comandorul brigăzii de asalt Dirlewanger ia asta ca pe un cec în alb şi, considerându-se „acoperit”, îşi înmulţeşte atrocităţile.

La începutul lui 1942, Konrad Morgen, judecător la *Hauptgericht*, tribunalul suprem al SS-ului, hotărăşte să pună capăt tâlhăriilor acestei „unităţi de răscumpărare”.

— Dacă „oamenii ăştia” nu dispar din regiunea Lublin, îi închid pe toţi.

Berger se mulţumeşte să mute unitatea la Mogilev. Reputaţia dobândită în Polonia se confirmă în Rusia. Dirlewanger capătă obiceiul de a demina drumurile punând să meargă în faţa oamenilor săi ţărani ruşi.

Satele ard. Pretutindeni se împuşcă şi se spânzură. Orice suspect devine pe dată „partizan”. Într-o singură operaţiune, în august 1943, Dirlewanger înscrie cincisprezece mii de capete pe tabloul său de vânătoare, fără să piardă decât o sută de soldaţi.

Standartenführerul Dirlewanger îşi continuă activitatea

la Minsk. Berger aruncă la coş toate rapoartele pe care le trimit, din ce în ce mai numeroase, autorităţile locale germane, cuprinse de panică din cauza „isprăvilor” unei unităţi al cărei şef se laudă că a lichidat zeci de mii de suspecţi.

Bronislas Kaminski, dimpotrivă, nu e neamţ, ci rus. Inginer de meserie, el are ambiţia de a ajunge primul colaborator militar de pe tot Frontul de Est.

Sentimentele sale anticomuniste şi antisemite nu lasă loc niciunei îndoieli şi germanii îl autorizează să recruteze voluntari de origine rusă, din regiunea Orel, din spatele Grupului de Armate Centru, unde partizanii sovietici sunt numeroşi.

Kaminski îşi creează aici un fel de regat aproape independent în care face să domnească legea frânghiei şi a pumnalului.

El îşi întitulează armata POHA şi alege ca însemn crucea de Malta neagră şi cele două spade. În foarte scurt timp, Kaminski comandă zece batalioane care se întrec în atrocităţi. Ele numără aproape zece mii de „contrapartizani” care nu şovăie în faţa celui mai crud dintre războaiele civile.

Prizonierii sunt stropiţi cu benzină şi arşi de vii. Femeile sunt violate şi înjunghiate. Copiii sunt traşi în ţeapă în baionete şi purtaţi pe străzile satelor care nu mai sunt în scurt timp decât nişte ruguri. Peste tot pe unde trec oamenii lui Kaminski, drumurile sunt presărate de cadavre cu sutele.

Fără încetare sosesc noi voluntari, atraşi de gustul sângelui şi de speranţa jafului.

Rezultatele sunt de altfel incontestabile şi Brigada de asalt *Kaminski* reuşeşte să se echipeze pe spezele Armatei Roşii cu vehicule blindate şi chiar tunuri.

Timp de aproape trei ani, aceste unităţi ruseşti vor întrece în ferocitate toate trupele germane. Dar Armata Roşie înaintează şi nici vorbă nu poate fi ca vreun membru al acestora să cadă în mâinile compatrioţilor. În haosul destrămării Reichului, Kaminski, care a trecut de sub

controlul Wehrmachtului sub cel al Waffen SS-ului, ştie foarte bine că pentru el nu mai e altă cale decât să continue să se bată. Cu cât înfrângerea pare mai ineluctabilă, cu atât el devine mai nemilos.

Atunci, o idee de o simplitate diabolică stârneşte bucuria marelui Stat-Major al Waffen SS:

— Ce-ar fi să-i trimitem pe aceşti ruşi contra polonezilor?

Brigada de asalt *Kaminski* are de altfel numeroşi ucraineni care îi urăsc pe polonezi de două ori mai mult decât pe ruşi.

Trimiterea acestor oameni în bătălia Varşoviei nu poate decât să deschidă porţile iadului… Încă de la sosire, ei pun mâna pe primii civili care le ies în cale, îi leagă de nişte scări ca să îi alinieze cum trebuie şi îi împing în faţa lor pe străzi.

Mitraliorii care apără P.C.-ul generalului Bor văd astfel ivindu-se, în lumina incendiilor, polonezi terorizaţi asupra cărora nu îndrăznesc să deschidă focul.

Din spatele acestor scuturi vii, ucrainenii lui Kaminski se năpustesc la asaltul baricadelor. Dar trăgătorii de pe acoperişuri, ascunşi în poduri, ridică câteva ţigle şi îi împuşcă precum la vânătoare.

Casele în ruină sunt ocupate când de o tabără, când de alta. Grenadele explodează, podelele ard. Răniţii sunt ucişi şi femeile şi copiii sunt închişi în pivniţele clădirilor cărora li se dă apoi foc.

Încetul cu încetul, *Obergruppenführerul* von dem Bach-Zelewski strânge laţul în jurul poziţiilor insurgenţilor.

Pe celălalt mal al Vistulei, Armata Roşie nu mai mişcă deloc. Niciun soldat, niciun tun, niciun avion nu va veni în ajutorul insurgenţilor din Varşovia. Mai rău chiar, manifeste aruncate de sovietici îi tratează pe oamenii generalului Bor de „agenţi ai Gestapoului”, ceea ce e totuşi culmea!

Postul de radio sovietic proclamă: „Eliberarea voastră nu mai e decât o chestiune de zile.” Dar mareşalul Stalin ironizează în faţa unui polonez trimis de Londra la Moscova:

— Ce armată mai e şi armata voastră secretă, fără tunuri, fără tancuri, fără avioane? Nu are nici măcar suficiente arme uşoare ca să lupte convenabil. Într-un război modern, asta e egal cu zero.

Generalul Bor continuă să difuzeze un singur consemn:

— Rezistaţi până la venirea ruşilor.

Dar agenţia sovietică Tass declară: „Cercurile poloneze de la Londra, responsabile de insurecţia de la Varşovia, nu au făcut niciun efort pentru a coordona această acţiune cu înaltul comandament sovietic.”

E o condamnare la moarte.

Oraşul încercuit va trăi săptămâni halucinante. Fiecare casă devine o fortăreaţă… şi o biserică, deoarece localnicii instalează altare în curţile interioare. Preoţii se strecoară printre gloanţe şi obuze pentru a veni să ţină slujba.

La două săptămâni după începutul insurecţiei, germanii încep să bombardeze Varşovia cu mortierele şi tunurile grele care au servit la asediul Sevastopolului. Obuzele de şase sute de milimetri calibru au aproape doi metri lungime, cântăresc o tonă şi jumătate şi rad dintr-o lovitură mai multe cvartale de case.

Obergruppenführerul von dem Bach încearcă atunci să obţină capitularea insurgenţilor şi trimite un negociator. Dar polonezii răspund atacând cu aruncătoarele de flăcări imobilul companiei de telefoane şi făcând o emisiune radio care va fi auzită până în Anglia.

Câteva paraşutări americane sau engleze procură noi arme insurgenţilor. Generalul Bor dă ordinul ocupării cartierului general al poliţiei germane. SS-işti apără clădirea metru cu metru. Se dau lupte timp de mai multe zile în biserica Sfintei Cruci, care arde şi se năruie. Nu rămâne intact decât stâlpul care conţine inima lui Frederic Chopin.

Partizanii din pădurea Kampinos, de la cincisprezece kilometri nord de Varşovia, luptă pentru a încerca să-şi ajute camarazii din armata secretă. Dar nemţii le taie calea. E un atac disperat: cai împotriva panzerelor.

O parte din insurgenţi, împreună cu generalul Bor, sunt izolaţi în Oraşul vechi al Varşoviei. Câteva insuliţe de

rezistenţă subzistă în alte cartiere, la care se încearcă să se ajungă prin canalizare.

Pe 19 august, forţele Reichului atacă vechiul oraş. Sunt patruzeci de mii de oameni, iar polonezii abia cinci mii. În fruntea atacanţilor se află brigada de asalt *Kaminski*, de peste şase mii de oameni.

SS-iştii ucraineni şi ruşi înaintează, sprijiniţi de Stukasuri şi de Tigri. Se dau lupte corp la corp în castelul regal. Mine, grenade, gaze. Fumul bombelor lacrimogene îi scoate afară pe apărători, care se refugiază în catedrala Sfântul Ioan, unde vor mai rezista trei zile. Nemţii ocupă naosul, iar polonezii absida. Între ei e o baricadă. Bolta gotică se prăbuşeşte, şi focul distruge lemnăria. Incendiul face ravagii. Pe 29 august, ultimele bucăţi de zid se năruie peste ambii adversari.

Lupta continuă. Ziua, nemţii înaintează; noaptea, polonezii recuceresc ceea ce au pierdut.

Combatanţii ambelor tabere sunt înnegriţi de fum şi albiţi de ipsos.

Din ce în ce mai mult, polonezii trebuie să utilizeze canalizarea ca să se deplaseze. Sunt aceleaşi canale prin care au reuşit să scape câţiva tineri evrei în timpul lichidării ghetoului de către trupele *Gruppenführerului* Stroop, în aprilie 1943.

Agenţii de legătură şi cei cu aprovizionarea înaintează prin beznă, bălăcindu-se într-o mâzgă infectă. Ei sunt nevoiţi să se târască prin conducte de nouăzeci de centimetri înălţime şi şaizeci de centimetri lărgime, având nevoie de nouă ore să parcurgă astfel cei o mie cinci sute de metri dintre Oraşul vechi şi centrul Varşoviei.

Uneori, un curent brusc ia cu el totul, sacii, oamenii şi armele. Germanii sfârşesc prin a descoperi această cale de circulaţie, iar SS-iştii trec la contraatac şi aruncă grenade şi mine prin gurile de acces. Apoi, la rândul lor, coboară sub pământ.

În mizerie până la brâu, pe jumătate asfixiaţi, oamenii se bat cu pistolul şi cuţitul. În beznă, se recunosc după epoleţi. Terminându-şi muniţia, se înşfacă şi încearcă să se

înece reciproc.

Uneori, nemţii toarnă benzină prin gurile de acces şi dau foc. Sute de combatanţi pier înecaţi sau arşi.

Pe kilometri întregi, ecourile poartă urlete şi gemete. În depărtare, Vistula vuieşte...

Generalul Bor hotărăşte să evacueze Oraşul vechi. De jur-împrejurul P.C.-ului său totul nu mai e decât ruine şi fum. La rândul lui, Bor ia calea canalelor.

Adjunctul *Obergruppenführerului* von dem Bach-Zelewski, *Brigadeführerul* Reinefarth, pătrunde în sfârşit în Oraşul vechi, după o lună de asediu. Aici nu au mai rămas decât câţiva răniţi netransportabili şi civili înfricoşaţi.

Sovieticii continuă să aştepte pe malul estic al Vistulei. Insurgenţii ştiu de-acum că totul e pierdut. Nu mai au nimic de mâncare, nici de băut şi duc lipsă de muniţii.

Pe 30 septembrie 1944, guvernul de la Londra îl numeşte pe generalul Bor-Komorowski comandant suprem al forţelor armate poloneze, dar pe 1 octombrie, acesta se adresează *Obergruppenführerului* von dem Bach-Zelewski pentru a-i cere condiţiile unei încetări a focului.

Pe 2 octombrie, o delegaţie poloneză soseşte în faţa baricadelor germane. Von dem Bach o primeşte la cartierul său general, aflat la zece kilometri vest de Varşovia şi ţine să facă un mic discurs.

— Am fost singurul care a crezut că îmi veţi accepta propunerea. Dar nu aveţi de ales. Înţeleg că poziţia generalului Bor e tragică pentru el, dar e rezonabilă pentru toţi.

Şeful Waffen SS ţine să încheie aducând un omagiu curajului trupelor poloneze.

În seara de 2 octombrie, capitularea e semnată. Pentru a doua oară în acest război, Varşovia se predă. Vulturul german ţine în ghearele lui vulturul polonez. Dar soldaţii armatei secrete au dobândit o victorie: ei sunt consideraţi combatanţi cu drepturi depline şi nu franctirori.

Von dem Bach-Zelewski triumfă şi face pe marii seniori mărinimoşi. El îl aşteaptă pe Bor-Komorowski la cartierul

său general şi îl invită la prânz – ceea ce învinsul va refuza.

De la primele ore ale zilei de 3 octombrie, peste Varşovia se lasă o linişte de moarte. După şaizeci şi trei de zile de lupte neîntrerupte, liniştea capătă o densitate înspăimântătoare. Un automobil german îl aşteaptă pe şeful rezistenţei poloneze. Convoiul străbate străzi pustii. Faţadele caselor poartă urme de incendiu. Ferestrele sunt tot atâtea găuri căscate. Peste tot, blindate şi santinele din Waffen SS.

Von dem Bach îşi întâmpină adversarul cu un discurs politic:

— Germania şi Polonia sunt pândite de unul şi acelaşi pericol şi au acelaşi duşman: comunismul rus. Naţiunile noastre ar trebui să meargă umăr la umăr.

— Germania şi Polonia sunt în război din 1 septembrie 1939 şi vor rămâne în continuare.

Şeful Waffen SS din Varşovia se întrece în cordialitate:

— Recunosc că administratorii noştri civili au fost prea duri. Ar fi trebuit să ne înţelegem ca între soldaţi.

Generalul Bor nu are nimic de răspuns. *Obergruppenführerul* încheie:

— Domnule general, viitorul rezervă surprize pe care nimeni nu le bănuieşte. Victoria finală va fi de partea noastră.

— Domnule general, nu sunt de aceeaşi părere.

Cei doi nu mai au ce să-şi spună. Întrevederea lor a durat o oră. Îşi strâng mâna, în timp ce fotografii îi imortalizează.

O ultimă emisiune a postului de radio al insurgenţilor conchide:

„Germanii nu vor mai putea reocupa Varşovia… fiindcă Varşovia nu mai există.”

Polonezii au pierdut douăzeci de mii de soldaţi şi nemţii cam tot pe-atâta.

Printre victime se numără *Birgadeführerul* Bronislas Kaminski… Dar şeful SS-iştilor ruşi a căzut sub gloanţele germane.

Oamenii lui au comis asemenea atrocităţi şi asemenea

tâlhării în cursul luptelor de stradă, încât generalul Guderian, şeful de Stat-Major al Frontului de Est, a cerut trimiterea sa în faţa unei curţi marţiale. *Brigadeführerul* Fegelein, ofiţer de legătură al Waffen SS pe lângă Adolf Hitler, s-a asociat şi el o dată acestei cereri:

— Acest Untermensch chiar că a exagerat prea mult!

Fostul şef al POHA a fost împuşcat „pentru jaf şi furt”.

Oamenii lui au fost scoşi din Varşovia. Irecuperabilii sunt executaţi. Ceilalţi sunt vărsaţi în divizia 30 a Waffen SS, alcătuită în întregime şi ea din ruşi, ruteni şi bieloruşi. După ce au luptat pe Frontul de Vest, ultimii supravieţuitori ai diviziei Kaminski vor fi transferaţi în Armata de eliberare rusă a generalului Vlasov.

Nici unul dintre aceşti oameni căzuţi în mâinile ruşilor nu va scăpa cu viaţă, ca şi cei din divizia Dirlewanger. Retraşi din Varşovia de către von dem Bach-Zelewski, în urma nenumăratelor acte de indisciplină, jaf şi cruzime, şi întăriţi cu noi deţinuţi politici proveniţi din lagărele de concentrare, ei formează Divizia 36 SS. Nici ei nu au vreo iluzie despre soarta care îi aşteaptă, astfel încât se lasă ucişi până la ultimul, în Slovacia, Ungaria sau Pomerania.

Oberführerul Oskar Dirlewanger, avansat cavaler al Crucii de Fier şi rănit în luptă în februarie 1945, va fi arestat la câteva săptămâni după înfrângerea germanilor şi îşi va găsi moartea „din motive necunoscute”. Se spune că ar fi îngropat lângă Althaus, dar unii susţin că l-au întâlnit ulterior în Egipt sau în Bolivia… Alţii afirmă că a fost spânzurat de picioare, deasupra unui foc şi ars de viu.

Germanicii din divizia *Dirlewanger* şi slavii din divizia *Kaminski* nu vor fi niciodată, nici măcar în moarte, nişte soldaţi ai Waffen SS ca şi ceilalţi…

CEAŢĂ ÎN ARDENI

„*Vorwarts!*“

De cât timp nu au mai auzit soldaţii germani acest ordin? Pe toată durata verii şi a toamnei, ei au dat înapoi pe toate fronturile: în Italia, în Franţa, în Polonia. Încetul cu încetul, sub presiunea irezistibilă a avioanelor şi a blindatelor, Reichul îşi regăseşte hotarele din 1939, abandonând în refluxul său cadavre sfârtecate şi prizonieri epuizaţi.

Şi apoi, deodată, în Ardeni, totul devine ca înainte, ca pe vremea *Blitzkrieg*-ului şi a victoriilor.

Pe 16 decembrie 1944, în zori, două sute cincizeci de mii de soldaţi ai Reichului reiau ofensiva într-un peisaj de coline înzăpezite, de drumuri forestiere şi de codri deşi. În această regiune muntoasă, Belgia şi Luxemburgul capătă un aer fals de Carpaţi, cu vizuini şi poteci. Uneori, cerbi o iau la fugă din faţa năvalei blindatelor.

Două mii de tunuri sprijină asaltul. Aproape o mie de tancuri zdrobesc zăpada sub şenile. Un singur cuvânt de ordine:

— *Vorwarts!* Înainte… Dincolo de Meuse şi până la Anvers!

La extremitatea nordică a frontului, Sepp Dietrich comandă Armata 6 blindată SS. *Obergruppenführerul* Dietrich este de-acum cel mai avansat în grad dintre toţi generalii Waffen SS. Dietrich pare să se mai fi îndesat de la bătălia Normandiei încoace şi niciodată comparaţia cu un mistreţ nu s-a mai impus cu atâta forţă ca în această aventură din Ardeni… În peisajul de brazi şi de defileuri, bavarezul se simte în largul său şi îşi latră ordinele cu glas aspru.

Alături de el, *Brigadeführerul* Fritz Kraemer, recent transferat din Wehrmacht în Waffen SS, care temperează puseurile de dispoziţie ale lui Sepp şi îşi păstrează mintea limpede.

— Înainte să visăm la Anvers, să încercăm să ocupăm Malmédy…

Această moderaţie contrastează puternic cu exaltarea tuturor ofiţerilor, nebuni de bucurie să-şi conducă din nou

oamenii la atac. Imense coloane de blindate se formează în spatele imediat al frontului, gata să se năpustească asupra inamicului la primele luciri ale zorilor. Oamenii se interpelează de la un vehicul la altul:

— Ne întâlnim în America!

Deoarece frontul G.I.-ilor va ceda. Ofensiva *Wacht am Rhein* (De veghe la Rin) urmează să dea totul peste cap. La 9 dimineaţa, pe 16 decembrie 1944, o duzină de breşe sunt deja deschise în dispozitivul inamic. Panzerdivisionen îşi regăsesc beţia vitezei din mai 1940.

Dar – paradox – motorizarea dăunează mobilităţii! Divizia 12 SS *Hitler Jugend* se zbate în ambuteiaje neverosimile. Lungi şiruri de camioane de infanterie blochează înaintarea tancurilor şi a tunurilor de asalt. Toate drumurile sunt blocate. Sepp Dietrich se impacientează, trepidează, urlă. Nu e însă nimic de făcut. Trupele sale bat pasul pe loc, împotmolite în noroi şi în zăpadă.

O singură veste bună:

— Joachim Peiper înaintează rapid spre Malmédy.

Joachim, zis Joachim Peiper este, la fel ca Panzermeyer sau ca Michael Wittmann, „o figură” a Waffen SS.

Obersturmbannführer, adică locotenent-colonel, la mai puţin de treizeci de ani, el comandă elementul de vârf al *Leibstandarte Adolf Hitler*. E unul dintre acei tineri ofiţeri îndrăzneţi şi fanatici, căruia SS-ul îi oferă toate şansele.

El vrea să înainteze în forţă, şi o face. O unitate germană de artilerie hipomobilă îi încetineşte înaintarea. Peiper o dă la o parte cu blindatele sale. Când drumul e blocat, trece prin şanţuri şi râpe. Când trecerea e minată, ordonă:

— Curăţaţi calea trecând peste mine!

Şase vehicule sunt sacrificate în câteva secunde, dar celelalte trec. La miezul nopţii, Peiper îşi atinge primul obiectiv.

Buletinul meteorologic rămâne excelent, adică anunţă vreme execrabilă: ceaţă şi ploaie, astfel încât nici un avion aliat nu se va putea ridica în aer.

— E „vremea lui Adolf Hitler”…, spun deopotrivă nemţii

şi americanii.

Joachim Peiper continuă să gonească spre Malmédy. A doua zi a ofensivei seamănă cu prima: înaintare spre vest, dând totul la o parte din drum. Câteva puncte de rezistenţă americane sunt lichidate din mers. Nu e timp de numărat cadavrele. Şi nici măcar de făcut prizonieri…

Pe 17 decembrie dimineaţa, o sută de americani dintr-un corp de observaţie de artilerie sunt capturaţi. Cu mâinile ridicate, sunt împinşi pe un câmp. Două vehicule semişenilate se opresc pe drum, ceva mai sus.

„Un neamţ s-a ridicat în primul vehicul şi a tras în noi un foc de pistol, avea să povestească locotenentul american Virgil T. Lary. Acest prim glonţ mi-a ucis şoferul. Un al doilea a fost de îndată urmat de rafale de mitralieră…”

Americanii se aruncă la pământ. SS-iştii continuă să tragă. După câteva minute, focul încetează. Americanii care au supravieţuit sunt ucişi cu un glonţ în cap.

Douăzeci de supravieţuitori rămân întinşi, la fel de nemişcaţi ca morţii. Coloane de vehicule continuă să treacă pe drum. Uneori, soldaţii trag în cadavre şi în răniţi.

Câţiva puţini supravieţuitori reuşesc să scape la adăpostul întunericului nopţii. Locotenentul Lary e printre ei. Cu fraze sacadate, el le va relata compatrioţilor săi masacrul de la Malmédy.

Germanii aveau să pretindă că prizonierii americani încercaseră să fugă. Sau, la fel de bine, că, înşelaţi de ceaţă, îi luaseră pe captivi combatanţi[1]…

Lăsând în urma lor aceste cadavre care vor atârna atât de greu în istoria lor, Waffen SS-iştii lui Peiper îşi continuă drumul spre Stavelot şi ajung la Ligneuville, zdrobind totul sub şenilele blindatelor.

Cu cât nemţii înaintează mai mult spre vest, cu atât americanii se aşteaptă mai puţin la o ofensivă inamică. Şi-au primit deja pachetele de Crăciun şi unii vor fi surprinşi

[1] Joachim Peiper a fost condamnat la moarte împreună cu peste alţi patruzeci de soldaţi din Waffen SS consideraţi răspunzători de această tragedie. Niciunul nu a fost executat (n.a.).

cu ele atârnate la centiron sau chiar agăţate de puşcă…

— Parcă ar fi nişte pomi de Crăciun, ironizează SS-istul Schultze Hans-Ulrich Leske din divizia *Hitler Jugend*.

Niciodată G.I.-ii nu au fost mai surprinşi ca acum de vreo ofensivă. Un suflu de panică se răspândeşte în spatele frontului. La Reims, patrulele din Military Police îi caută pe paraşutiştii în permisie prin cârciumile şi bordelurile capitalei provinciei Champagne şi a şampaniei.

— OK! Toată lumea în camioane! Cei din 101 Airborne spre Mourmelon, cei din 82 spre Suippes. Şi la iuţeală!

Deja se aud glume de pretutindeni:

— Se pare că ne vom paraşuta în Berlin!

— Războiul se încheie de Crăciun!

Moralul e la fel de ridicat la oamenii lui Peiper ca şi la ai lui Ridgway, şeful paraşutiştilor U.S.; pentru cei din corpurile de elită, războiul iese din împotmolire pentru a deveni din nou o aventură. În trei zile, SS-iştii din *Kampfgruppe* Peiper au înaintat cu peste cincizeci de kilometri şi se apropie de periferia localităţii Stavelot. Tânărul comandant a parcurs mai mult de jumătate din drumul spre obiectivul său: Meuse.

În auto-mitraliera sa de comandament, cu cascheta sfâşiată, cu gulerul bluzonului de piele ridicat, cu ochii reduşi la o crăpătură întunecată pe o faţă biciuită de viscol, Peiper simte victoria.

— *Obersturmbannführer*, trebuie să trecem peste un pod de piatră!

— Îl văd şi eu! Mergeţi drept înainte!

Tigrii şi Panterele se năpustesc. Podul nici măcar nu e minat… Dar în centrul localităţii Stavelot sunt întâmpinaţi cu focuri de bazooka.

Timp de o oră, maiorul american Sollis le interzice accesul în Place du Marché, apoi se retrage ordonat pe un drum de munte, pentru a da peste un depozit de treisprezece milioane de litri de benzină, izolat în pădure.

— Nemţii sunt pe urmele noastre.

Sollis nu mai are nici un mijloc de luptă antitanc, aşa că le strigă celor câţiva oameni care i-au mai rămas:

— Stivuiţi bidoane de benzină de-a curmezişul drumului şi daţi-le foc când sosesc „vărzarii” (*Krauts*)!

Blindatele sunt oprite de acest baraj de flăcări şi fac cale întoarsă spre Stavelot. Peiper a fost la un pas de o şansă unică: de a aproviziona cu carburant toată *Leibstandarte Adolf Hitler* şi de a-i da tot ce îi trebuia pentru a ajunge dincolo de Meuse…

Penuria de benzină îi va paraliza şi mai rău pe nemţi decât îi va handicapa pe americani plafonul jos de nori. Ofensiva din Ardeni se împotmoleşte.

Peiper îşi vede rezervele scăzând, dar nu cunoaşte decât o soluţie: înaintarea. Coloana sa îşi continuă drumul, mereu spre vest.

În faţa localităţii Trois-Ponts, un minuscul tun antitanc de 57 blochează blindatele sale din frunte. Patru americani au hotărât să se lase mai degrabă omorâţi pe poziţie decât să se retragă.

Timp de peste un sfert de oră, ei vor rezista. Şi apoi, o lovitură de tun de 88 trasă în plin pulverizează tunul şi pe servanţii lui. Dar sacrificiul lor a permis companiei de geniu care apără satul să arunce în aer singurul pod care face posibilă înaintarea spre vest.

SS-iştii lui Peiper sunt blocaţi. Nebuni de furie, ei trag în tot ce mişcă, soldaţi aliaţi sau civili belgieni. Dar Peiper e deja departe, căutând alt drum, la nord.

El ajunge la cincisprezece kilometri de Spa, unde se află cartierul general al Armatei 1 americane. Deja, camioanele şi jeepurile evacuează în grabă oraşul în care kaiserul a semnat odinioară abdicarea după primul război mondial.

Dar Peiper nu e cu gândul la Spa. Ceea ce îl obsedează e Meuse, astfel încât coteşte din nou spre vest. În această seară de 18 decembrie, el mai crede în şansa lui.

Un avion american, ivit din întâmplare dintre doi nori, l-a localizat şi un scurt atac aerian nu întârzie să distrugă vreo zece blindate. Acum însă toate vehiculele sunt adăpostite sub copaci.

În amurg, Peiper merge de-a lungul uriaşei coloane. Nu e nevoie să ridice moralul oamenilor săi, care cred cu toţii

că zeul războiului s-a întors în tabăra lor.

Aşezaţi pe blindajele tancurilor, înfofoliţi în echipamentul de iarnă căptuşit cu molton, ei savurează raţii americane. Sticle trec din mână în mână. Cei mai tineri cântă. Cei mai înţelepţi sforăie.

Cu toţii, cei treji şi cei adormiţi deopotrivă, visează la victorii imposibile. În curând, Anversul… Apoi, Parisul, Londra, Moscova, New-Yorkul… Astăzi, Ardenii. Mâine, lumea întreagă!

A doua zi însă nu va fi decât satul Stoumont, aflat la câţiva kilometri mai la vest.

O mână de americani energici organizează un contraatac cu paisprezece tancuri, blocând avangarda lui Peiper, care e nevoit să se retragă în sat, în pană de benzină.

Peiper e blocat. E şi încercuit: ariergarda sa nu a putut ţine localitatea Stavelot.

De-acum, Peiper a ajuns un „copil pierdut”. Nu îi mai rămâne decât să formeze un arici, aşa cum sunt pe cale de a forma în sudul sectorului şi paraşutiştii americani din Bastogne…

Vânătorul devine vânat… Peiper trebuie să se fortifice pe poziţie. Fiecare casă se transformă în cazemată… până şi sanatoriul Saint-Edouard, unde două sute de copii tuberculoşi s-au refugiat în pivniţe. Americanii se baricadează aici. Nemţii îi alungă, capturând câţiva prizonieri.

Intermitent, pentru câteva minute scurte, bătălia se opreşte. Stranie atmosferă, amplificată şi mai mult de apropierea Crăciunului. În pivniţa sanatoriului Saint-Edouard, un rănit american zace întins pe jos. Părintele Hanlet îi dă ultima împărtăşanie. Un soldat din *Leibstandarte* se apropie şi pune o ţigară între buzele muribundului. Acesta reuşeşte să scotocească în buzunar, scoate o bucată de ciocolată şi i-o întinde preotului, murmurând:

— Pentru camaradul german.

SS-istul acceptă acest umil dar şi îi spune părintelui

Hanlet:

— Dar nu pot s-o mănânc: e plină de sânge.

În timp ce Joachim Peiper duce războiul clasic, Otto Skorzeny visează la războiul subversiv. Eliberatorul lui Mussolini a ajuns un adevărat obsedat al „loviturii de comando”, crezând că o mână de vlăjgani hotărâţi pot încă să schimbe soarta unei bătălii şi chiar a războiului.

Skorzeny ar face orice pentru a rămâne fidel legendei sale şi, din toamnă, nu se mai gândeşte decât la această ofensivă de iarnă în vest. A ales un nume de cod pentru ceea ce crede că este capodopera lui: „Griffon”.

Skorzeny se află acum în fruntea unei brigăzi de intervenţie speciale de peste trei mii de oameni. Obiectivul său: cucerirea podurilor de peste Meuse pentru a tăia retragerea americanilor. O asemenea misiune este imposibilă prin forţă. Nu îi mai rămâne decât să acţioneze prin şiretenie.

El speră să se strecoare printre linii de îndată ce Panzerdivisionen vor fi deschis breşe şi hotărăşte să-şi îmbrace oamenii… în uniforme americane.

Îi trebuie instructori SS de origine americană. Aceştia nu lipsesc. Nemţi trăind în SUA s-au întors în patria lor în 1939 şi în 1940, şi s-au găsit chiar şi câţiva prizonieri americani care să se înroleze în Waffen SS, la fel ca britanicii din unitatea *Saint-George*.

Cât despre voluntarii care vorbesc engleză, ei vin cam de pretutindeni. Paraşutişti, tanchişti, comandouri, SS-işti de toate specialităţile şi de toate originile, cu obişnuitul contingent de olandezi, de belgieni şi de francezi.

Unii, pentru a participa la operaţiunea „Griffon”, pretind că vorbesc limba lui Shakespeare, dar habar nu au de argoul G.I.-ilor. Skorzeny nu mai are de sperat decât că o să dea de americani surzi…

Cu excepţia a vreo zece foşti mateloţi care au învăţat *slang*-ul în toate cârciumile de la Honolulu şi până la San Francisco, oamenii lui mai pronunţă *yes* cu un accent teutonic care îl aduce la disperare. Instructorii reuşesc să îi

corecteze şi să îi înveţe şi *no* şi *O.K*.

— Totul merge bine, îi spune unul din ei lui Skorzeny. O să putem trece acum la înjurături…

Materialul mecanic se dovedeşte rapid tot atât de dezamăgitor ca şi cel uman. Statul-Major izbuteşte să furnizeze două tancuri Sherman brigăzii pseudo americane, şi unul din ele cade iremediabil în pană în Eifel.

— Aşadar, potenţialul meu e redus cu 50%, constată Skorzeny.

Nu mai rămâne altceva de făcut decât să modifice, cu câteva foi de tablă, silueta a vreo duzină de tancuri Panter. Skorzeny e din ce în ce mai îngrijorat: ca lucrurile să meargă, ar trebui să dea peste nişte americani nu numai surzi, ci şi miopi…

Skorzeny dispune de vreo treizeci de jeepuri şi de cincisprezece camioane Ford. Dimpotrivă, nu duce lipsă de vopsea kaki pentru a „americaniza” materialul german.

Are arme americane şi aşteaptă muniţii corespunzătoare, însă primeşte doar o telegramă: „Convoiul a explodat.” De la Berlin i se dau asigurări: „Cel puţin în privinţa uniformelor veţi fi servit impecabil.”

Într-adevăr, la Brigada specială sosesc nişte bluzoane splendide, provenite din lagărele de prizonieri de război. Toate sunt însă marcate, cu litere imense făcute cu vopsea neagră care nu se poate şterge, K.G.: *Kriegsgefangener*…

— Va trebui să ne batem în pulovere! explodează Skorzeny.

Toate aceste preparative trebuie făcute în cel mai mare secret. Brigada este constituită în tabăra de la Grafenwohr, unde nu întârzie să circule zvonurile cele mai incredibile.

— O să traversăm toată Franţa ca să-i eliberăm pe camarazii din „punga” de la Brest.

— Ba nu, de la Lorient.

— Adevărata noastră destinaţie este Parisul. Avem cu toţii întâlnire la Café de la Paix, în Place de l’Opéra.

Ofiţerii consideră în cele din urmă că, cu cât vor exista zvonuri mai contradictorii, cu atât adevărata misiune va fi camuflată, astfel încât mai pun şi de la ei şi îşi sfătuiesc

oamenii:

— Discutaţi cât vreţi, dar continuaţi să mestecaţi gumă.

În cele din urmă, în afară de o companie de comando, ansamblul Brigăzii speciale 150 poartă uniforme germane.

— Asta e, decide Skorzeny. O să-i transportăm în camioane cu prelată, conduse de un şofer şi un însoţitor îmbrăcaţi în „Sammy”.

Skorzeny îşi împarte unitatea în trei grupuri de puterea unui batalion şi îşi instalează postul de comandă la Schmidtheim, aflându-se în legătură cu *Leibstandarte Adolf Hitler*. Führerul i-a interzis să participe la raid în interiorul liniilor americane, şi niciodată nu a simţit mai mult ca acum impulsul de a nu se supune ordinului…

Pentru Skorzeny, ofensiva începe cu o veste proastă: adjunctul său, *Sturmbannführerul* Hardiek, care a organizat Brigada specială, a nimerit peste o mină şi a sărit în aer încă din primele ceasuri ale atacului.

— Von Folkersam, îi luaţi locul.

Tânărul ofiţer baltic, care va cădea şi el în luptă peste câteva săptămâni, pleacă pe front, lăsându-şi şeful la P.C.-ul lui Sepp Dietrich.

Trebuie să se aştepte.

Intrarea în acţiune a celor trei unităţi având misiunea de a ocupa podurile peste Meuse depinde de succesul ofensivei. Skorzeny se impacientează. Numai Peiper, în sectorul nordic al frontului, a reuşit o adevărată străpungere.

Dar încă de la sfârşitul primei zile, Skorzeny înţelege că cele trei grupe ale sale de luptă nu se vor putea niciodată infiltra, într-atât de rău se împotmoleşte ofensiva. Atunci, el va lua decizia cea mai grea:

— Amân „Griffon” cu douăzeci şi patru de ore.

El presimte însă de pe acum că proiectul e condamnat şi hotărăşte să-şi angajeze doar compania de comando: zece *combat-teams* în jeepuri sunt trimise în spatele poziţiilor americane, cu un singur consemn:

— Provocaţi câtă bramburească puteţi!

În timp ce oamenii săi se îndepărtează, căutând o breşă în sectorul sudic al frontului, Skorzeny încearcă să se strecoare prin ambuteiajul de necrezut care blochează toate drumurile Ardenilor.

La P.C.-ul lui Sepp Dietrich, atmosfera nu e deloc optimistă. În ciuda aventurii lui Peiper, e cert că ofensiva se împotmoleşte. Nu se mai pune problema de a atinge Meuse dintr-un singur avânt. Skorzeny îi propune lui Dietrich:

— Vreţi să-mi utilizaţi cele trei grupe de luptă ca trupe de infanterie?

Sepp bodogăne:

— Ce-mi lipseşte cel mai mult e benzina. Peiper e blocat la Stoumont. Nu mai are nicio picătură.

Până una-alta, Skorzeny hotărăşte să ocupe Malmédy cu brigada sa, dar dă peste nişte americani bine adăpostiţi şi combativi. Asalturile sale se împotmolesc. Nu are artilerie şi doar câteva tancuri care să îl sprijine.

— Imposibil să străpungem, îi strigă şeful uneia dintre companiile sale, care se retrage, plin de sânge.

— Sunteţi rănit? întreabă Skorzeny.

— Nu-i nimic. E a şaptea oară din dimineaţa asta!

În seara de 21 decembrie, şeful Brigăzii speciale e prins sub un foc de artilerie. Un proiectil explodează chiar în faţa maşinii sale de legătură, provocând un şoc cumplit; Skorzeny îşi simte faţa inundată de sânge şi se teme că şi-a pierdut un ochi.

La P.C.-ul diviziei *Leibstandarte Adolf Hitler*, medicul are un gest de spaimă când îl vede. Skorzeny găseşte puterea de a-i spune:

— Daţi-mi o oglindă.

Faţa îi este din nou crestată. Uriaşul izbucneşte în râs:

— Parcă aş fi după un duel din studenţie, de la Viena!

Şi adaugă:

— Daţi-mi o ţigară.

Dar sângele îi şiroieşte pe faţă şi o stinge. Atunci, cere din nou ceva:

— Daţi-mi o sticlă de coniac.

Skorzeny bea câteva înghiţituri şi înghite câteva linguri

de gulaş, apoi se întinde pe o masă de operaţii improvizată, într-o şcoală din sat, şi ordonă:

— Fără anestezie generală. Vreau să am mintea limpede.

I se extrag aşchiile de os şi i se taie zdrenţele de piele. Apoi, cu capul înfăşurat într-un bandaj enorm, Skorzeny se duce să îi viziteze pe răniţii brigăzii sale, pentru ca apoi să se întoarcă la postul de luptă.

Obersturmführerul Lochner agonizează, cu un glonţ în burtă, şi reuşeşte să îi spună şefului său:

— Ce să zic, aveţi o mutră grozavă!

Timp de trei zile, Skorzeny se va trata cu groguri cu rom şi aspirină şi în cele din urmă va învinge febra şi infecţia.

Veştile de pe front sunt din ce în ce mai catastrofale. Dar *combat-teams*-urile companiei de comando şi-au îndeplinit misiunea peste orice aşteptări.

O jumătate de duzină de jeepuri cu SS-işti îmbrăcaţi în G.I. au reuşit cea mai frumoasă „operaţiune de intoxicare” din tot războiul.

Şeful unui comando s-a instalat la o răspântie. Trece un regiment american. Neamţul îl abate aşa de bine încât Corpul X de armată U.S. de care ţine va avea nevoie de câteva zile pentru a-l regăsi.

În spatele liniilor americane, echipajele „jeepurilor infernale” răsucesc stâlpii indicatori, taie legăturile telefonice, minează drumurile de aprovizionare şi doboară copacii de-a curmezişul şoselelor.

Jeepul unui *combat-team* ajunge deodată în faţa unui baraj ţinut de americani, care au instalat mai multe cuiburi de mitralieră. În *slang*-ul cel mai sordid, un ofiţer de marină german, îmbrăcat într-o uniformă de sergent U.S., anunţă:

— Ştergeţi-o! „Vărzarii” năvălesc de peste tot! O s-o luaţi pe cocoaşă!

Ofiţerul american e cuprins de panică şi ordonă retragerea:

— O.K. Veniţi cu noi.

Cel mai greu, pentru un jeep-fantomă, e să dispară la următoarea răspântie şi să se întoarcă în spatele liniilor

germane.

Un alt *team* aruncă în aer un depozit de muniţie. Încetul cu încetul, teama de paraşutişti şi de spioni începe să bântuie în liniile americane.

Dar SS-iştii comit o imprudenţă fatală. De ani de zile, sunt atât de obişnuiţi cu penuria de material, încât li se pare normal să se înghesuie câte patru într-un jeep, şi nimic nu poate stârni mai bine suspiciunea americanilor.

Două echipaje vor fi făcute prizoniere. Un ofiţer de informaţii le interoghează. SS-iştii din compania de comando ştiu că nu mai au nimic de pierdut şi hotărăsc să braveze:

— N-aveţi decât să ne împuşcaţi. Suntem deja câteva mii în spatele liniilor voastre, toţi în uniforme americane.

— Cum se numeşte şeful vostru?

— Otto Skorzeny.

Reputaţia austriacului cu cicatrice e atât de mare, încât un vânt de panică se răspândeşte în tot spatele frontului american.

Cei opt prizonieri devin două sute cincizeci, dacă e să se dea crezare postului de radio american de la Calais.

Cuprinse de psihoza „coloanei a V-a“, patrulele din Military Police arestează mult mai mulţi americani adevăraţi decât falşi.

„Prăzile de război” devin tot atâtea corpuri delicte. Un căpitan care poartă cizme germane se pomeneşte pentru o săptămână la închisoare şi va fi chiar bătut măr. Generalul Bruce Clarke, inspectându-şi poziţiile înaintate, e făcut prizonier de propriile trupe.

— Dar sunt generalul Clarke!

— Şi eu sunt Papa Pius, îi răspunde un M.P.

Un ofiţer german prizonier a spus că Otto Skorzeny vrea să pună mâna pe marele cartier general al lui Eisenhower de la Versailles. Gogoaşa e atât de enormă, încât impresionează. Vânătoarea de spioni paralizează mii de soldaţi americani…

Vreo treizeci de oameni din Waffen SS au izbutit, peste orice aşteptări, să realizeze operaţiunea de păcălire. Cei

care vor fi împuşcaţi la Henri-Chapelle pentru că au luptat în uniforma inamicului sunt poate cei mai mari învingători din această bătălie a Ardenilor.

Pe front, la mai puţin de o săptămână de la începerea ofensivei, situaţia s-a răsturnat brusc. Americanii contraatacă cu mijloace puternice. Şi soarele va apărea din nou, iluminând cerul redat avioanelor aliate.

În timp ce *Obersturmbannführerul* Skorzeny eşuează în faţa localităţii Malmédy, *Obersturmbannführerul* Peiper nu poate rupe încercuirea de la Stoumont. Fără încetare, el repetă la radio: „Avem nevoie de Otto” (numele de cod pentru benzină).

Maiorul american McCown, cu Coltul la subţioară într-un toc de piele, în genul inspectorilor F.B.I., dă ordine pentru atacarea germanilor pe la spate, dar face pe agentul de legătură între unităţi şi e capturat ca un simplu soldat de patrulă.

Peiper îl interoghează personal. Americanul îl avertizează:

— Sunteţi încercuit.

— Da. Dar împreună cu dumneavoastră.

Ofiţerul SS vorbeşte o engleză impecabilă şi afirmă:

— Nu putem pierde. De altfel, în Est, noi luptăm şi *pentru voi*. Milioane de europeni au înţeles acest lucru şi luptă împreună cu noi.

McCown e nevoit să asculte un întreg cuplet despre recrutarea internaţională a Waffen SS. Dialog al surzilor pe fondul vuietului obuzelor:

— Ordine europeană nouă, spune Peiper.

— *American way of life*, răspunde McCown.

— Führerul…

— Democraţia…

Odată cu venirea zilei, bătălia se înteţeşte. Un tun de 155 zdrobeşte satul La Gleize sub obuze. Epuizaţi şi buimaci, SS-iştii sunt la capătul puterilor. Orgolioasa Kampfgruppe a *Leibstandarte Adolf Hitler* nu mai e decât o trupă de soldaţi chinuiţi de foame, frică şi frig. Peiper

trimite un nou mesaj: „Am consumat aproape tot Hermannul nostru.”

Dacă „Otto“ înseamnă benzină, „Hermann” înseamnă muniţii. La Statul-Major, încă există grijă administrativă: „Trimiteţi o situaţie exactă şi reglementară.”

Peiper dă din umeri şi cere: „Daţi-mi autorizaţia de-a mă retrage.”

Răspunsul soseşte prompt: „Da, dacă vă luaţi şi vehiculele.”

Obersturmbannführerul explodează: „Dar nu mai am deloc, Otto!”

Niciun răspuns. Peiper îi ordonă operatorului său radio: „Aruncă staţia în aer. Plecăm în seara asta. Pe jos.”

Sunt abia opt sute care vor încerca să ajungă la liniile germane. Şeful Kampfgruppe i-a eliberat pe toţi prizonierii americani, în afară de „prietenul său McCown”.

Pe 24 decembrie, înainte de ivirea zorilor, lunga coloană se strecoară printre poziţiile americane, în direcţia sudului. Peiper merge în frunte, alunecând în zăpadă. Oamenii se clatină, strânşi în mantiile albe, împovăraţi de arme şi de ultimele muniţii pe care le cară cu ei. Cei mai puternici duc mitraliere şi mortiere.

SS-iştii îşi duc pe brancarde răniţii, escaladând pante accidentate şi uneori înfundându-se până la piept în gropile de zăpadă afânată.

Se lasă întunericul, iluminat de dârele gloanţelor trasoare: coloana Peiper se loveşte de poziţii ţinute de paraşutişti americani. Confuzia devine înspăimântătoare. Rafale de mitralieră, focuri de mortier. Brazii se cutremură. Oamenii se târăsc.

Maiorul McCown se hotărăşte să o şteargă. Dar „prietenul său Peiper” izbuteşte să treacă cu majoritatea oamenilor săi. La adăpostul întunericului, maiorul ajunge la liniile americane. E noaptea de Crăciun.

Ultimul Crăciun al războiului. Pe front, un *Obersturmführer* recent transferat din divizia *Wiking* în *Leibstandarte* parcurge rând pe rând posturile înaintate ale companiei sale.

Obersturmbannführerul se gândeşte la Crăciunurile pe care le-a trăit de la înrolarea sa în Waffen SS: Crăciunul lui 1941, în faţa Moscovei, Crăciunul lui 1942, la poalele Elbrusului, Crăciunul lui 1943 la Cerkasi…

Întotdeauna, afară nu mai rămâneau decât santinelele, în timp ce camarazii lor înghesuiţi în izbe încercau să recreeze întrucâtva căldura căminului.

Stille nacht. Heilige nacht…

Noapte tăcută. Noapte sfântă. Da, pentru membrii Waffen SS, noaptea solstiţiului de iarnă e o noapte sacră, pe care se cuvine să o sărbătoreşti în jurul flăcării care nu moare niciodată. Lumânarea anului nou este aprinsă de la lumânarea anului trecut. Mulţi camarazi au murit. Dar în ţară cresc mulţi copii. Alcool şi cântece. Un acordeon se tânguie: „Departe de noi, în Rusia…”

În seara aceasta, nu se mai află pe Frontul de Est, ci pe Frontul de Vest. Germani şi străini sunt din nou acasă. Dar acest Crăciun al lui 1944 nu seamănă cu niciunul dintre cele de dinaintea lui. În seara aceasta, toţi oamenii sunt afară, în gropile lor săpate în zăpadă. Războiul nu face nicio pauză şi nu mai există destui soldaţi care să asigure schimbarea gărzii.

Obersturmbannführerul se strecoară pe sub brazi. Waffen SS a devenit o armată stranie în care puştanii de şaisprezece ani luptă alături de veterani care se apropie de cincizeci.

Sunt acolo, în gropile lor, încleştaţi pe armă, pitiţi în inima codrului ca vânătorii de lupi şi de urşi din vremurile imemoriale germanice. E noaptea războinică aspră a solstiţiului de iarnă. Noaptea vânătorii şi a sângelui.

Dar este noaptea unică, noaptea cea mai lungă şi noaptea cea mai sacră. Atunci, fiecare grup şi-a pus în groapa lui din zăpadă un brad minuscul smuls din pădurea Ardenilor. Cu toată sărăcia lor, soldaţii au găsit lumânări. Una singură pentru o grupă de doi sau trei oameni, una dintre acele lumânări minuscule care se pun în brazii de Crăciun. La miezul nopţii, o aprind, protejând flăcăruia în căuşul palmelor mâncate de jeg şi de ger.

Bătălia Ardenilor lua de-acum o turnură favorabilă Aliaţilor. La jumătatea lui ianuarie va începe retragerea. Şi apoi va fi deruta. Reichul nu mai are nici măcar patru luni de trăit. Dar soldaţii din Waffen SS ţin totuşi să celebreze sărbătoarea luminii.

SÂNGELE DE LA BUDAPESTA

De la Crăciun, Budapesta este încercuită de Armata Roşie. Odată cu capitala Ungariei, toată Europa Centrală scapă de acest „Imperiu SS" care se naşte în flăcări şi în sânge şi al cărui centru se află în cele din urmă mai mult la Praga, „oraşul aurit", decât la München sau la Berlin.

Odată cu afluxul de Volksdeutscher şi de voluntari străini, Waffen SS ţâşneşte dincolo de hotarele Germaniei, în căutarea unei noi patrii cu dimensiunile unui continent.

De la începutul războiului din Est, ungurii se vădesc aliaţii cei mai de încredere. Moştenire a fostei monarhii de la Viena, ură seculară a maghiarilor faţă de slavi, amintirea dictaturii sângeroase de după război, în orice caz, ungurii, din 1919, îl văd pe evreu, pe „Roşu" şi pe Diavol într-unul şi acelaşi personaj: cel al lui Bela Kun...

Numai că anticomunismul l-a adus la putere pe un bătrân soldat reacţionar. Patriot, conservator, militar. Acestea sunt în cele din urmă trei calităţi care nu pot decât să se opună spiritului Waffen SS, internaţional, revoluţionar şi războinic. Amiralul Horthy aparţine acelei familii de spirite care a făcut totul pentru a împiedica venirea la putere a lui Adolf Hitler şi care se întâlneşte, bineînţeles, îndărătul conjuraţilor din 20 iulie 1944. Modelul tuturor rămâne bătrânul mareşal Hindenburg, cel care se încăpăţâna să îl numească pe Führer „caporalul ţigan". Dar aceleaşi trăsături pot fi desluşite şi la Pilsudski, în Polonia,

la Mannerheim în Finlanda, la Pétain în Franţa, la Nedici în Serbia. Cadeţii lor le seamănă: Franco în Spania şi Antonescu în România.

Când totul merge bine, ei vorbesc de colaborare. Când lucrurile merg prost, se refugiază în neutralitate, în rezistenţă sau în trădare.

La sfârşitul verii lui 1944, românii depun armele, fug sau se alătură ruşilor. O armată germană e încercuită şi alte două bat în retragere în condiţii înspăimântătoare. Puţurile de petrol sunt pierdute. Transilvania e invadată. Minoritatea germanică, prinsă în capcană, descoperă grozăvia năvalei sovietice: violuri şi crime.

Nemţii regretă – prea târziu – că l-au folosit pe micul rege Mihai şi clica sa împotriva Gărzii de Fier. După asasinarea lui Corneliu Codreanu, ei şi-au părăsit colaboratorii fideli, deşi aceştia purtau o cruce încârligată pe cămăşile lor verzi. În numele „realismului politic”, ei au greşit – aşa cum au greşit pretutindeni, girând monarhia italiană, guvernul de la Vichy sau regenţa ungară.

Când Finlanda a încheiat pacea, când ruşii asediază Varşovia şi cuceresc Belgradul, când Prusia Orientală e cucerită, amiralul Horthy crede că a venit momentul să iasă din alianţă şi din război.

Cu toate acestea, ungurii au luptat bine de la începutul războiului din Est şi ştiu că nu se pot aştepta la niciun fel de milă din partea ruşilor. Numai că Horthy crede că anglo-americanii vor fi sensibili la schimbarea lui de atitudine. „Occidentul nu va abandona Ungaria Sfântului Ştefan”, spune el.

Horthy şi-a pierdut fiul, Istvan, care fusese ofiţer aviator pe Frontul de Est. Acest pilot, „căzut în ţăria cerului glorios” în 1942, este onorat ca un erou de către tineretul ungar, sedus de toate temele Europei Noi.

Celălalt fiu al său, Niklas, va fi cel pe care regentul îl va însărcina să intre în contact cu Aliaţii, şi are ideea rocambolescă de a o face prin intermediul trimişilor lui Tito, care sunt deja călare între Est şi Vest.

Imprudenţele amiralului vor provoca un puci naţional-

socialist în Ungaria. În culisele acestei operaţiuni tot atât de militare, cât şi politice, se află, bineînţeles, Waffen SS.

Ca întotdeauna, de cum e vorba de o operaţiune de comando, îşi face apariţia *Sturmbannführerul* Otto Skorzeny. Originile sale vieneze îl predispun mai mult ca pe oricare altul să înţeleagă situaţia din fosta Austro-Ungarie.

Totul începe printr-o nouă convocare la marele cartier general al Führerului. Adolf Hitler îi indică noua misiune specială:

— Skorzeny, dacă regentul nu îşi respectă obligaţiile, trebuie să pui mâna pe Burgbergul de la Budapesta.

Sturmbannführerul îşi alege oamenii: un batalion de paraşutişti din Luftwaffe, batalionul 600 al Waffen SS, alcătuit şi el din paraşutişti, şi un batalion special alcătuit din elevi-ofiţeri de la şcoala de război de la Wiener-Neustadt.

Adolf Hitler a semnat cu mâna lui un document care ordonă tuturor autorităţilor civile şi militare ale Reichului să îl ajute pe Otto Skorzeny „în orice împrejurări”. Acesta îşi pune oamenii în alertă şi îi aminteşte adjunctului său vechea maximă:

— Să facem totul fără zarvă!

Skorzeny se duce la Budapesta împreună cu fidelul Karl Radl, îmbrăcându-se în civil şi uriaşul Otto pune să i se spună „Doctor Wolff”. Cei doi ofiţeri SS se cazează luxos şi pun chiar să fie serviţi de valeţi de modă veche…

— Iată-ne la Capua, ironizează Radl.

— Mai degrabă Gran Sasso, i-o întoarce Skorzeny.

Fiindcă trebuie să reediteze faimoasa operaţiune de comando, dar de data aceasta în plin oraş. Şi acum nu mai trebuie să elibereze un prozonier, ci să captureze un şef de stat în inima palatului său…

Oamenii lor stau în aşteptare la periferia Budapestei şi ofiţerii învaţă pe de rost planul oraşului şi mai ales pe cel al Burgbergului. Este ales numele de cod al operaţiunii: „Panzerfaust”.

Otto Skorzeny îl vede sosind pe post de comandant suprem al Budapestei pe omul care tocmai a înăbuşit

revolta de la Varşovia: *Obergruppenführerul* von dem Bach-Zelewski. Acesta se prezintă în felul următor:

— Sunt „omul tare” al lui Heinrich Himmler.

Serviciul de Securitate e foarte bine informat despre activităţile notabililor unguri antigermani. Niklas Horthy e supravegheat zi şi noapte:

— Trebuie să se întâlnească pe 15 octombrie cu trimişii iugoslavi, anunţă SD-ul.

— Atunci, o să acţionăm pe 15 octombrie, hotărăsc SS-iştii.

Întâlnirea are loc într-o frumoasă duminică de toamnă. În ciuda vremii frumoase, străzile sunt încă pustii către ora 10 dimineaţa. Ungurii dorm până târziu. Skorzeny e în civil.

O scurtă luptă are loc între inspectorii Gestapoului şi gărzile de corp ale fiului regentului, cu toţii ofiţeri din *Honved*, armata ungară.

Skorzeny îşi scoate pistolul şi începe un duel cu un adversar înarmat cu o mitralieră, care îi face maşina sită. Este eliberat de o companie Waffen SS condusă de von Folkersam. În cinci minute, totul e încheiat. Poliţiştii îl duc pe fiul lui Horthy şi pe complicii lui înfăşuraţi în covoare, „ca să păstreze discreţia”…

Dar în Burgberg situaţia se deteriorează. Ambasadorul Germaniei telefonează să spună că întreg castelul e ocupat de Statul-Major al Honved şi pus în stare de asediu.

— Sunt practic prizonier. Toate ieşirile sunt păzite de soldaţi unguri.

La ora 2 după-amiază, amiralul Horthy ia cuvântul la radio, repetând ceea ce spuseseră anterior Mannerheim şi Antonescu, foştii aliaţi ai Germaniei:

— Ungaria a încheiat un armistiţiu cu U.R.S.S.

Germanii ripostează de îndată, ocupând edificiile publice şi amplasând un baraj de jur-împrejurul Burgbergului. Ei aşteaptă veştile de pe front, care sunt mai curând bune:

— Generalii unguri dezertează, dar soldaţii şi mulţi ofiţeri continuă lupta contra ruşilor.

La Budapesta chiar, încercuirea palatului regal şi a Burgbergului e asigurată de oameni din divizia 22 a Waffen SS *Maria-Thereza*, o divizie de cavalerie care are mulţi Volksdeutscheri, nemţi din Ungaria şi chiar şi maghiari autentici.

Trebuie ca Marele Stat-Major să fie înfrânt. În după-amiaza de 15 octombrie 1944 se ia hotărârea de a se pune în aplicare planul „Panzerfaust”.

— Mâine, în zori.

— Ora H: 6 dimineaţa.

Skorzeny precizează:

— Încercaţi să nu trageţi, chiar şi pentru a riposta. Soldaţii unguri continuă să fie aliaţii noştri. Numai generalii şi aristocraţii sunt trădători.

La 5,30 dimineaţa, convoiul se formează. În frunte se află celebrul *Sturmbannführer*, de data aceasta în uniforma SS-ului, urcat într-o maşină mare de comandament, împreună cu *Hauptsturmführerul* Folkersam, *Oberjunkerul* Ostafel şi cinci subofiţeri, „cu toţii vechi complici de la Gran Sasso“.

Convoiul trece prin faţa unei cazărmi a Honvedului, dar niciun soldat ungur nu intervine. Skorzeny aude vuietul tancurilor care îi urmează maşina.

Sosit în piaţa centrală, *Sturmbannführerul* pătrunde în palat şi escaladează sărind câte patru trepte o scară acoperită de un covor roşu, apoi bate la o uşă şi intră fără să aştepte răspunsul. Un general ungur se uită la uriaşul cu cicatrice care năvăleşte cu pistolul în mână şi îi strigă:

— Predaţi-vă imediat!

Izbucnesc câteva focuri de armă, dar comandourile lui Skorzeny rămân stăpâne pe teren.

La ora 7, pe 16 octombrie 1944, totul e terminat. Germanii au patru morţi şi ungurii trei. Otto Skorzeny devine, pentru câteva ore, comandantul militar al Burgului din Budapesta şi organizează funeraliile solemne ale celor şapte victime ale operaţiunii „Panzerfaust”.

Cât despre amiralul Horthy, el a preferat să meargă la domiciliul generalului Pfeffer-Wildenbruch, fostul şef al

diviziei SS Polizei, care comandă două divizii de cavalerie SS la Budapesta.

Amiralul Horthy este acum prizonier în Germania. Ungaria nu mai are regent, ci un *Nemzetvezeto* (călăuzitor al naţiunii), pe nume Ferenc Szalasi, care conduce *Nyilaskeresztes Part*, Partidul Crucilor cu Săgeţi. Horthy l-a numit personal succesorul său…

Szalasi este, ca şi Quisling, fost ofiţer din armata activă şi, ca şi Codreanu, un creştin fanatic. El crede despre contrarevoluţia din 1919 că fost „recuperată" de capitalism, aristocraţie şi evreime. Primul partid naţional-socialist ungar al lui Zoltan Boszormeny i se pare prea conservator şi prea agrar. În 1935, la moartea primului ministru, Gombos, ale cărui simpatii fasciste erau notorii, Szalasi hotărăşte să-şi creeze propria mişcare şi să o axeze pe clasa muncitoare.

Acest partid al Voinţei naţionale, numit uneori Mişcarea Ungaristă, regrupează deopotrivă ofiţeri şi proletari, într-o atmosferă mistică şi anarhistă, sub semnul crucii cu săgeată a Sfântului Ivan.

Szalasi îşi recrutează membrii mai ales dintre oamenii mărunţi: feroviari, poştaşi, pensionari, ţărani săraci, mineri. El se situează foarte la stânga pe plan social şi provoacă o mare îngrijorare guvernului reacţionar al regentului, care îl condamnă în 1938 pe Szalasi la trei ani de închisoare, fără să îndrăznească totuşi să asasineze în celulă. În anul următor, partidul are două sute cincizeci de mii de membri şi îi seduce un sfert din alegători, care trimit cincizeci de deputaţi naţionali-socialişti în Parlament…

Adolf Hitler preferă să îi susţină pe „oamenii serioşi"… adică extrema dreaptă ungară, care îl va trăda. La sfârşitul lui 1940, Szalasi iese din închisoare şi regrupează sub conducerea lui diferitele partide naţional-socialiste ungare. Cu toate acestea, bate pasul pe loc, fără speranţa de a ajunge legal la putere.

De la începutul războiului din Est, guvernul Reichului îl sprijină pe amiralul Horthy, aliatul său, şi se fereşte să îi

provoace dificultăţi interne.

Szalasi vede producându-se sciziuni stranii printre partizanii lui, care intră în partidul reînnoirii ungare a lui Imredy, un „moderat”. Atunci, el accentuează aspectul revoluţionar al programului său. *Nyilas*-ii fac pe cei puri şi duri, şi se laudă că au încă o sută de mii de oameni gata de orice.

Ei vor forma miliţii sau se vor înrola în unităţile ungare ale Waffen SS. Maghiari şi şvabi se vor pomeni alături în cadrul acestora şi, foarte repede, vor participa la luptele grele care marchează în Ungaria ultimele şase luni ale războiului.

La puţin timp după intrarea trupelor germane în Ungaria, în primăvara lui 1944, s-a constituit Divizia 22 de cavalerie *Maria-Thereza*, pe care o comandă *Brigadeführerul* Zehender.

În acest fel, Waffen SS o onorează pe marea arhiducesă din secolul XVIII, devenită împărăteasa Austriei şi regină a Ungariei şi a Boemiei. Această suverană, adeptă a „despotismului luminat”, a limitat puterea evreilor şi a redus rolul preoţilor, ceea ce nu poate displăcea Ordinului Negru…

Majoritatea voluntarilor noii divizii e alcătuită din Volksdeutscher din Ungaria. *Maria-Thereza* va fi angajată în Polonia începând din august 1944 şi va lupta în Praga, unul dintre cartierele periferice ale Varşoviei, deopotrivă cu soldaţii sovietici şi cu insurgenţii polonezi. Divizia se va întoarce în Ungaria cu *Obergruppenführerul* von dem Bach-Zelewski, care îi apreciază comportarea în luptă.

O altă divizie, *aceasta* pur ungară, va fi recrutată începând din luna mai 1944, înainte chiar de puciul lui Szalasi. Sub ordinele *Brigadeführerului* Josef Grassy, ea formează Divizia 25 a Waffen SS şi se numeşte *Hunyadi*. Vor mai fi create o Divizie 26 Gömbös, comandată de *Standartenführerul* Naoas, şi o divizie 33, care nu va primi niciun nume şi al cărei număr, după nimicirea sa, va fi dat diviziei franceze *Charlemagne*.

Aproximativ treizeci de mii de unguri vor servi astfel în

Waffen SS. Cei mai mulţi se vor bate pe pământul patriei lor.

Imediat, lupta devine foarte dură pe pământul maghiarilor. În noiembrie 1944, ruşii vor ajunge până la Dunăre. Caii mici ai mongolilor beau din fluviul sacru al Europei Centrale. Budapesta devine un simbol, la jumătatea drumului dintre Belgradul ocupat şi Viena ameninţată.

Încadraţi de tineri ofiţeri formaţi pe Frontul de Est şi de simpatizanţi ai mişcării Crucilor cu Săgeţi, unităţile Honvedului sunt reconstituite şi aruncate în bătălie.

SS-iştii unguri se îndreaptă spre front. Deseori, sunt uriaşi mustăcioşi despre care ceilalţi voluntari spun:

— Sunt mai puţin europeni decât ceilalţi, aşa că „exagerează” în privinţa curajului şi a fidelităţii.

În cazărmi (*Soldatenheim*), înainte de a ajunge pe poziţii, ei vorbesc cu toată lumea, într-un amestec gutural de nemţească şi de maghiară, îşi caută compatrioţi, apoi încep să cânte. Cântece foarte triste care pomenesc de pustă şi de satul de departe. Dacă ceilalţi nu cântă împreună cu ei, dau cu pumnul. Dacă ceilalţi nu tac, dau iarăşi cu pumnul…

Ungurii nu lasă paharul din mână decât ca să-şi ia puşca. Atunci, ei devin cumpliţi şi se mândresc cu vechea frăţie de arme dintre ei şi austrieci. Trebuie doar să ai grijă să nu le laşi la îndemână cehi, sârbi, români sau ruteni, deoarece au tendinţa de a-i masacra, indiferent de uniforma pe care o poartă…

Miliţienii *Nyilas* sunt şi mai cumpliţi. Vechea gardă a Crucilor cu Săgeţi îi urăşte la fel de mult pe aristocraţi ca şi pe „Roşii”. Timp de câteva luni, ei vor desfăşura o vânătoare nemiloasă de sabotori şi defetişti.

Masa poporului, de altfel, participă la efortul de război. Ruşii sunt la o azvârlitură de băţ şi ungurii ştiu că acest război nu e decât un nou episod al unei lupte seculare.

Trădarea brutală a românilor şi îndelungata rezistenţă a sârbilor au deschis tot flancul sud-estic al *Festung Europa*, fortăreaţa Europa. Şi pentru ruşi, Budapesta devine un

simbol. Dar ei vor să prindă oraşul „viu“…

Pe 29 octombrie, Malinovski îşi lansează trupele la asalt. „Roşiii” atacă pe un front larg, de la Tisa până la Dunăre.

Membrii germani ai Waffen SS intră pe poziţii împreună cu membrii unguri ai Waffen SS. Pentru câteva zile, ruşii îşi opresc ofensiva la porţile Budapestei, ca pentru a-şi trage sufletul.

Contradicţii ciudate vor marca agonia vechii capitale imperiale care nu mai are decât câteva săptămâni de trăit. Focuri de armă răsună uneori la intersecţii, patrule *Nyilas* opresc suspecţi şi îi interoghează brutal, ultimele tancuri germane străbat străzile îndreptându-se spre frontul aflat foarte aproape. Artileria şi aviaţia sovietică bombardează oraşul zi şi noapte. Dar, în localuri, vinul de Tokay curge în valuri. În marile restaurante, ţiganii continuă să cânte. Se dansează.

Combatanţii merg din centrul oraşului până la poziţiile lor de la periferii cu tramvaiul, ceea ce îi costă cincizeci de *fillers*, pe care îi plătesc cinstit, agăţându-şi mitraliera sau Panzerfaustul de umăr ca să-şi caute monedele în buzunarele mantalei verzui.

Budapesta se pregăteşte să sărbătorească Crăciunul într-o atmosferă de nepăsare şi de groază care evocă, mai mult decât sfârşitul unui secol, pe cel al unei lumi. Regatul Sfântului Ştefan va muri o dată cu al III-lea Reich.

Ungurii se bat cu o energie venită din negura vremurilor. Din Divizia 33, intrată pe poziţii imediat după formarea ei, nu se va mai întoarce nimeni.

Vine şi Crăciunul.

Bisericile sunt pline. Flăcările lumânărilor tremură. Tancurile ruseşti năvălesc. Budapesta e complet încercuită de Armata Roşie.

Două divizii din Waffen SS, *Florian Geyer* şi *Maria-Theresa*, sunt prinse în capcana capitalei Ungariei. Sunt unităţi de cavalerie, greu încercate de ultimele lupte, dar care nu obişnuiesc să se lase cuprinse de disperare.

În fruntea lor, SS *Obergruppenführerul* Pfeffer-

Wildenbruch. Anii de război l-au îmbătrânit. Ochii săi par şi mai transparenţi sub sprâncenele stufoase de deasupra nasului ca un cioc de vultur.

Alături de membrii Waffen SS încercuiţi se găsesc la Budapesta şi soldaţi izolaţi din Wehrmacht, miliţieni *Nyilas*, câţiva supravieţuitori din cele trei divizii SS ungare şi chiar unităţi regulate din Honved, care rămân fidele până la capăt.

La anunţul încercuirii Budapestei, Adolf Hitler hotărăşte să trimită în Ungaria cele două divizii, *Totenkopf* şi *Wiking*, avându-l în fruntea lor pe *Obergruppenführerul* Otto Gille şi stabileşte chiar el data atacului eliberator pentru ziua de Anul Nou 1945.

Ofensiva din Vest, din Ardeni, a eşuat. Dar Adolf Hitler aşteaptă totul de la ofensiva din Est, din Carpaţi.

Vreme de două săptămâni, membrii Waffen SS vor încerca să iasă din strânsoare.

La jumătatea lui ianuarie 1945, marele atac rusesc începe. În două săptămâni, forţele Reichului sunt respinse pe linia Oder-Neisse. Armata Roşie se află la mai puţin de o sută de kilometri de Berlin.

Adolf Hitler îi declară lui Guderian, care e stupefiat:

— Atac în Ungaria. Îi resping pe ruşi de cealaltă parte a Dunării. Eliberez Budapesta. Cuceresc din nou România. Şi atunci veţi avea petrol pentru avioanele şi tancurile voastre.

Pe măsură ce se apropie deznodământul tragic, Adolf Hitler devine mai „danubian” ca oricând. Stranie revenire a tinereţii sale. Hitler revede în minte Viena, apoi războiul, apoi Münchenul. Primele luni ale partidului naţional-socialist. În acele vremuri şansele de a cuceri puterea nu erau oare şi mai mici decât cele de a câştiga războiul acum? Instinctiv, el revine la marea aventură a anilor ’20 şi se gândeşte la *Alten Kampfer*:

— *Oberstgruppenführerul* Sepp Dietrich va recuceri Budapesta.

„Sepp”, vechiul camarad, bătăuşul tavernelor, şeful

gărzii de corp în perioada victoriilor de la Nürnberg, primul care a condus în luptă *Leibstandarte Adolf Hitler*. Sepp Dietrich sau Waffen SS făcută general…

Învins la Caen şi la Bastogne, Dietrich trebuie să învingă la Budapesta.

Iată-l general de armată. Fostul ulan are sub ordinele sale patru divizii blindate care formează armata 6 de Panzere. Veteranilor din *Leibstandarte Adolf Hitler* şi adolescenţilor călіţi din *Hitler Jugend* li se alătură combatanţii încercaţi din *Hohenstaufen* şi din *Frundsberg*. Ei se reîntâlnesc în vederea acestei ofensive din Ungaria cu războinicii renumiţi din *Wiking* şi din *Totenkopf*, ca şi cu nou-veniţii din *Reichsführer SS* care vin din Italia. Şapte divizii de-ale Waffen SS! Rareori s-a mai văzut o asemenea concentraţie a „gărzii”… atât în Est, cât şi în Vest. Dar pentru oamenii cu dublul S runic, Budapesta va fi Waterloo.

Sepp Dietrich nici nu a ajuns încă în Ungaria că soarta capitalei e deja pecetluită. Otto Gille şi-a văzut ultima ofensivă blocată pe 29 ianuarie. SS-iştii nu au câştigat decât câţiva kilometri, eliberând nişte sate ungureşti.

Dar nu vor merge mai departe de atât. Trebuie să aştepte celelalte divizii. În Budapesta încercuită, Pfeffer-Wildenbruch nu mai poate rezista. Oamenii se bat din casă în casă. Pfeffer-Wildenbruch simte că va trăi un nou Stalingrad. Dar nu poate capitula. Atunci, el ordonă:

— Străpungeţi spre vest, cu orice preţ! Nu aveţi decât puţine şanse de a reuşi, dar aici nu aveţi niciuna de a supravieţui!

Atunci, cavalerii SS din *Florian Geyer* şi din *Maria-Theresa* se năpustesc contra mitralierelor sovietice care blochează accesul la periferiile vestice ale Budapestei. Sunt cincizeci de mii de nemţi care vor să spargă strânsoarea de fier şi de foc.

Primul locotenent Gyula Litterati conduce printre liniile ruseşti unsprezece unguri şi patru SS-işti nemţi. Ei sosesc pe 12 februarie într-un crâng, din afara Budapestei, dar nimeresc peste o patrulă rusă.

Odată cu venirea zorilor, soldaţii răscolesc ruinele

capitalei în căutare de supravieţuitori. Camioane cu megafoane străbat străzile: „Predaţi-vă. Veţi fi trataţi ca soldaţi.”

Germanii care se predau sunt ucişi pe loc. Ungurii au de ales între un glonţ în ceafă, închisoare sau… înrolarea în Armata Roşie.

Litterati e descoperit şi doborât cu o lovitură de pat de puşcă. Când îşi revine în simţiri, vede patru SS-işti, complet goi, care sunt aliniaţi şi apoi doborâţi cu mitraliera. Un soldat rus se îndreaptă spre el şi arată spre decoraţiile ungare şi germane pe care le poartă pe piept:

— Pe fascişti îi omorâm!

Un soldat ungur, care s-a alăturat ruşilor, reuşeşte să îl salveze.

Din cei cincizeci de mii de soldaţi ai Waffen SS şi ai Wehrmachtului prinşi în Budapesta încercuită, se vor întoarce în liniile germane şapte sute optzeci şi cinci, împreună cu câţiva puţini supravieţuitori din Honved.

Cavaleria SS şi-a găsit moartea în ultimul ei atac.

Adolf Hitler vrea să recucerească Budapesta şi se impacientează:

— Ce face Sepp Dietrich?

Căile ferate sunt bombardate fără încetare, vehiculele duc lipsă de benzină, Corpul VI blindat SS se târăşte lamentabil. S-a dus de-a binelea vremea *Blitzkrieg*-ului.

În sfârşit, pe 6 martie 1945, *Oberstgruppenführerul* Dietrich poate da în cele din urmă ordinul din care îşi făcuse odinioară deviza:

— *Vorwarts!*

Înainte! Înainte, în ciuda acestui vânt de înfrângere care bate pe toate fronturile. Înainte, în ciuda americanilor ajunşi la Köln şi a sovieticilor ajunşi la Küstrin. Înainte, în ciuda a tot şi a toate!

Ultimii SS-işti unguri au murit alături de camarazii lor germani, pe pământul sacru al Sfântului Ştefan. Cruci cu săgeţi şi cruci încârligate luptă împreună împotriva stelei roşii.

Ca axă a ofensivei este aleasă o imensă întindere de apă care se eliberează lent din carapacea ei de gheaţă.

— Plattensee, spun nemţii.

— Lacul Balaton, afirmă ungurii.

Pentru mulţi, va fi Lacul Morţii.

La sud, ruşii reuşesc să oprească atacul, dar la nord Sepp Dietrich înaintează. Tancurile sale patinează în noroi, oamenii sunt epuizaţi, pierderile sunt severe. Dar în sfârşit, câştigă la loc câţiva kilometri…

Şi apoi, totul se împotmoleşte. Tinerii recruţi care au fost vărsaţi în pripă din Luftwaffe sau din Kriegsmarine în Waffen SS nu sunt lipsiţi de curaj, ci de experienţă. Şi apoi, în primul rând, în faţă, adversarii lor sunt prea numeroşi.

La jumătatea lui martie, ofensiva de la Lacul Balaton se transformă în retragere. Soldaţii se retrag în ordine, dar se retrag. Sepp Dietrich nu îşi poate domoli mânia. Şi-a încheiat cariera printr-un triplu eşec!

Dietrich mestecă o ţigară stinsă şi îşi trimite neîncetat oamenii să contraatace, dar simte tot frontul cedându-i între degete. Le-a cerut imposibilul. Puştanii ăştia sunt la capătul puterilor. Se clatină de oboseală. Nu mai dorm, nu mai mănâncă, se bat ca nişte automate, pentru a respecta deviza SS-iştilor. Rămân, aşa cum au jurat cu ceva timp în urmă, „fideli şi bravi”. Dar nu pot recâştiga nicicum terenul pierdut.

La marele cartier general al Führerului, Guderian trebuie să îi anunţe lui Adolf Hitler eşecul ofensivei de la Lacul Balaton. Niciodată nu s-a întâmplat ca vreo veste să îl frapeze într-atât pe Führer, care se bâlbâie:

— Până şi SS-iştii mei… Până şi Dietrich…

Hilter se simte părăsit, aproape trădat. Aşa că trebuie să facă ceva. Hitler îşi aminteşte de bătaia aceea de la Burgerbraukeller, în urma căreia a înfiinţat SA-ul, în noiembrie 1921. Atunci îi ameninţase pe laşi cu cea mai grea sancţiune, spunându-le că le va retrage cu mâna lui insigna partidului naţional-socialist. Atunci, cu o voce pe care furia o face să tremure, dă ordinul cel mai nemilos:

— Oamenii care au eşuat în contraatacul de la

Plattensee nu mai au dreptul de a purta, în josul mânecii stângi, brasardele pe care figurează numele glorioase ale diviziilor lor.

În opinia Führerului, cei mai buni soldaţi nu şi-au respectat fidelitatea şi bravura.

Pe frontul Ungariei, Sepp Dietrich nu vede lucrurile aşa. El unul a sacrificat totul pentru Adolf Hitler, începând cu Ernst Röhm. Se bate din prima zi şi a trimis la moarte mii şi mii de soldaţi la fel de curajoşi ca acei care tocmai s-au retras acum.

El îi telegrafiază Führerului că preferă să-şi tragă un glonte în cap decât să execute un asemenea ordin.

Obersturmbannführerul Fritz Hagen, din divizia *Goetz von Berlichingen*, va merge şi mai departe. El îşi convoacă ofiţerii şi le spune:

— Să luăm o oală de noapte, să ne aruncăm în ea decoraţiile, să o înfăşurăm într-o brasardă a diviziei şi să o trimitem la marele cartier general…

Convins de un ofiţer, pe care i-l trimite *Leibstandarte Adolf Hitler* cu misiunea de a-i explica situaţia pe o hartă de Stat-Major, Führerul îşi anulează ordinul.

De altfel, SS-iştii care luptă în Ungaria nu şi-au scos niciodată brasarda pentru a continua să lupte şi să moară.

GARDA MOARE…

Anul care începe va fi cel al dezastrului. Pentru responsabilii Reichului nu au mai rămas decât două speranţe: ştiinţa sau diplomaţia. Arme secrete sau negocieri? Nu e treaba combatanţilor de pe front să decidă. Ei nu au decât un singur consemn: să reziste, un singur obiectiv: să lupte, şi un singur deznodământ: să moară.

Frontul de Est se află acum la graniţele Germaniei. De

la Baltica şi până la Adriatica, ruşii îşi masează oamenii şi tancurile.

Cu începere de la jumătatea lui ianuarie se declanşează asaltul contra Prusiei Orientale. „Roşiii” năvălesc spre Königsberg şi Tannenberg. La sud, Varşovia cade, după trei zile de lupte. Nemţii ca şi sovieticii cunosc obiectivul primei bătălii: Danzigul.

Dar acum nu se mai luptă pentru cucerirea unui oraş – chiar dacă ea pare simbolul celui de-al doilea război mondial. Acum se încheie socotelile. Nemţii au atacat Rusia cu toată puterea armelor lor. Sovieticii îi vor face să plătească foarte scump. Nu se poate spera la nici cea mai mică milă, de-acum înainte. Ura seculară a slavilor faţă de germanici, sălbăticia ieşită din necuprinsul stepei, consemnele brutale ale comisarilor politici. Ordinul e simplu:

— Ţara e dată pe mâna soldaţilor.

Ruşii se răzbună pentru partizanii spânzuraţi, pentru izbele incendiate, pentru prizonierii morţi de epuizare şi de foame, pentru fetele răpite să sape tranşee sau să fabrice obuze în uzinele Reichului.

Răzbunare. *Khleb za Khleb, Krov za Krov!* (Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!)

Civilii germani au plătit pentru deportaţi şi morţi. Şi nu e decât începutul ororii. În spatele frontului, aversele de fosfor vor răspunde fumului crematoriilor.

Luptă pe viaţă şi pe moarte. „Roşiii” zdrobesc totul şi Aliaţii cer capitularea totală.

Soldaţii germani ştiu că nu mai au nimic de pierdut. Camarazii lor sunt morţi şi căminele le sunt distruse; patria lor rămâne singurul bun, împreună cu jurământul faţă de Führer, pe care poporul îl va respecta până la sfârşit.

Peste jumătate din soldaţii care luptă în rândurile Waffen SS ştiu că de-acum înainte ţara lor natală şi familia lor se găsesc sub stăpânirea inamicului. La ei acasă nu îi mai aşteaptă decât închisoarea şi spânzurătoarea. Aşa că, înainte de a muri, ei îşi vor vinde foarte scump pielea de voluntari.

Adolf Hitler hotărăşte să creeze un grup de armate pentru a ocupa breşa dintre trupele generalului Schorner şi Rendulic şi a-i respinge pe ruşi.

În fruntea acestui corp de armată al Vistulei, Führerul numeşte nu un general din Wehrmacht, ci pe omul în care are cea mai mare încredere: *Reichsführerul* SS Heinrich Himmler. Marele Stat-Major se revoltă:

— Nu are deloc experienţă militară.

— Comandă de şase luni Armata internă. E un organizator şi un călăuzitor de oameni. Şi apoi, e în primul rând naţional-socialist. Şi numai asta contează astăzi, când am în jur doar laşi şi trădători.

Heinrich Himmler acceptă această nouă sarcină şi pleacă imediat să-şi stabilească cartierul general la sud de Danzig.

La jumătatea lui februarie, Adolf Hitler hotărăşte un contraatac pe Oder şi îl convoacă pe *Reichsführer* la cartierul său general.

Guderian, şeful Statului-Major, găseşte un tertip pentru a limita puterile militare ale lui Himmler:

— Cer ca generalul Wenck să fie afectat ca şef de Stat-Major la Grupul de armate Vistula.

Himmler nu are noroc. Când începe contraatacul, pe 15 februarie 1945, el e ţintuit la pat de o amigdalită. Doctorul Gebhardt, chirurgul-şef al Waffen SS, hotărăşte să îl spitalizeze la sanatoriul de la Hohenlychen, aflat la o sută de kilometri de Berlin.

Reichsführerul transformă spitalul în cartier general şi îl convoacă pe generalul Wenck. Situaţia e cât se poate de proastă: o vagă linie de rezistenţă se întinde în paralel cu Baltica, de la estuarul Vistulei şi până la al Oderului. Şi mai rămân câteva *Kessel*-uri de trupe încercuite, de exemplu la Danzig.

Pentru a duce la bun sfârşit acest contraatac, Heinrich Himmler se bazează înainte de toate pe *Obergruppenführerul* Felix Steiner, căruia i-au mai rămas abia cincizeci de mii de oameni şi trei sute de tancuri. Şeful

Grupului de armate Vistula întocmeşte o proclamaţie ce trebuie citită trupelor în ajunul contraatacului: „Înainte! Înainte prin noroi! Înainte prin zăpadă! Înainte pe timp de zi! Înainte pe timp de noapte! Înainte pentru a elibera pământul Reichului!”

Ultimul plan al lui Adolf Hitler e măreţ: un imens cleşte format din ultimele divizii SS îi va prinde pe ruşi în capcană. Steiner atacă din Pomerania şi Dietrich din Slovacia.

Ploaie şi noroi. Oamenii se luptă corp la corp. Pretutindeni se infiltrează enormele T 34 sovietice care se năpustesc prin pădurile de brad şi prin ogoarele de sfeclă.

Unul dintre flancurile ofensivei lui Steiner e ţinut de valonii lui Léon Degrelle, care îşi trimite pe dealul Linenberg cea mai bună companie, comandată de *Obersturmführerul* Capelle:

— Trebuie să rezistaţi cu orice preţ. Şi fără niciun sprijin, fiindcă tancurile şi tunurile sunt adunate toate pentru ofensivă.

Capelle nu are decât douăzeci de ani, dar e deja un vechi soldat care s-a evidenţiat în Estonia. El ocupă dealul cu o sută şaptezeci de burgunzi. Pentru acest uriaş cu tenul cărămiziu, format în disciplina strictă a SS-ului, nu e nici o problemă: dacă trebuie să reziste, atunci o să reziste până la ultimul om.

Pe 17 februarie 1945, ruşii atacă dealul Lindenberg. Capelle păstrează legătura cu divizia şi, cu un glas calm, semnalează înaintarea atacatorilor:

— Tancurile sunt peste tot. Nu mai am niciun fel de front. Mi-au mai rămas câteva puncte de rezistenţă, încercuite.

Toţi burgunzii mor pe poziţii, fără să se mişte din gropile lor individuale, copleşiţi şi ucişi cu lovituri date cu patul puştii sau cu lopeţile. *Obersturmführerul* Capelle trimite un ultim mesaj:

— Postul meu de comandă e încercuit. Sunt la câţiva metri…

Tânărul ofiţer nu spune că este grav rănit. Punând receptorul în furcă, îşi scoate pistolul şi îi aşteaptă pe ruşi.

După ce doboară câţiva dintre cei care se năpustesc asupra lui, păstrează un ultim glonte şi îşi zboară creierii.

Din compania lui nu se vor mai întoarce decât patru răniţi, care ajung la poziţiile ţinute de divizia *Wallonie* la căderea nopţii.

— Vin „Roşiii”!

Par să fie pretutindeni. Trei milioane de oameni atacă Pomerania. Satele ard. Ofensiva lui Steiner în Pomerania a fost spulberată la fel ca a lui Dietrich în Ungaria.

Germanii şi voluntarii străini se bat unu contra zece. Când intră pe poziţii, le găsesc deja ocupate de ruşi.

Francezii din Divizia 33 SS *Charlemagne*, de peste şapte mii de oameni, îşi părăsesc tabăra de la Wildflecken începând cu 17 februarie.

Urcându-se pe eşaloane succesive în vagoane vechi de tren, ajung la Hammerstein pe un frig glacial. Ninsoarea a luat acum locul ploii. În faţa gării unde coboară primul convoi, sunt tancuri… Dar sunt T 34! Francezii sunt nevoiţi să se bată ca să cucerească peronul, imediat ce locomotiva se opreşte într-un nor de aburi.

Brigadeführerul Krukenberg, general-inspector al diviziei *Charlemagne*, e un bătrân prusac glacial şi bilios. Voinţa sa e proverbială. El se instalează la castelul Elsenau şi le cere tuturor să reziste. Tinerii din Compania de onoare pleacă la vânătoare de T 34 şi distrug tancurile ruseşti până şi în parcul P.C.-ului. *Obersturmbannführerul* Weber, care îi comandă, anunţă flegmatic bilanţul, în dimineaţa de 27 februarie:

— Optsprezece tancuri, dintre care un „Stalin”.

Artileriştii nu au vrut să rămână mai prejos, şi *Hauptsturmführerul* Roy anunţă, la rândul său:

— Paisprezece tancuri în ceea ce priveşte tunurile mele.

Dar divizia e fărâmiţată şi încercuită. Oamenii sunt nevoiţi să lupte la baionetă până şi în cimitirul din Elsenau.

Din aproape cinci mii de oameni angajaţi în luptă, se numără deja peste cinci sute de morţi şi o mie de dispăruţi. Supravieţuitorii se îndreaptă spre Neustettin, unde îşi

reîntâlnesc câţiva camarazi. Cu toţii primesc un ordin:

— Adunarea diviziei *Charlemagne* la Belgard.

Optzeci de kilometri pe jos dintr-o singură etapă, sub rafalele de vânt şi de zăpadă. Drumurile sunt pline de refugiaţi. Toată Pomerania e pe fugă. La Belgard, divizia e reorganizată şi se reconstituie, de bine, de rău, în după-amiaza de 2 martie, un regiment de marş şi un regiment de rezervă.

Francezii iau poziţie lângă râul Persante. Se lasă noaptea, odată cu frigul şi cu frica. În foarte scurt timp sosesc veşti proaste: ruşii sunt peste tot.

— Suntem încercuiţi.

Brigadeführerul decide:

— Trebuie să străpungem.

Şi se pune în fruntea avangărzii care va încerca să ajungă la coastă şi la gura Oderului.

Oberführerul Edgar Puaud, fost ofiţer al Legiunii Străine şi ultimul şef al L.V.F. în timpul retragerii din Rusia asigură ariergarda şi se pomeneşte blocat cu trei batalioane lângă Korlin.

Puaud speră să scape la adăpostul ceţei, dar în zorii zilei de 6 martie, francezii sunt reperaţi. Tancurile şi mortierele ruseşti trag fără încetare. În scurt timp, numărul morţilor şi al răniţilor urcă la câteva sute. *Oberführerul* Puaud, rănit la picior, dispare pentru totdeauna. Divizia 33 SS şi-a pierdut şeful şi optzeci la sută din oameni. Doar cei din primul batalion, înaintând la adăpostul pădurilor timp de şaptezeci şi două de ore, vor reuşi să se strecoare printre patrulele ruseşti şi ating în sfârşit coasta baltică, pentru a se pomeni din nou încercuiţi. Atunci, ei înaintează de-a lungul ţărmului, pe nisipul plajei. Deasupra lor, ruşii au ocupat falezele.

Supravieţuitorii de la Belgard ajung în sfârşit la Swinemünde, la vărsarea Oderului. Un ordin scurt e dat. Oamenii reiau pasul cadenţat şi intonează un cântec de marş.

Un general german care se află acolo întreabă, uluit:

— Ce trupă e asta?

— Sunt francezii din divizia 33 SS *Charlemagne*.

— E prima oară de multă vreme când văd defilând nişte oameni care mai seamănă a soldaţi.

Letoni şi norvegieni, danezi şi flamanzi, estonieni şi olandezi din Waffen SS se bat pretutindeni cu aceeaşi înverşunare ca voluntarii francezi. Valonii din divizia 28, scăpaţi din luptele din faţa Stargardului, se instalează la Vittichow. Sufletul apărării este şeful Statului-Major al lui Léon Degrelle, *Sturmbannführerul* Hellebaut, care îşi poartă pe uniforma *feldgrau*, alături de Crucea de Fier clasa I, decoraţia Military Cross câştigată pe Yser în 1918. Alături de el, Paul Mezetta, magistratul tineretului hitlerist, cade, rănit mortal.

Burgunzii luptă fără încetare timp de zece zile şi zece nopţi. În sfârşit, soseşte un ordin de retragere.

Beznă şi zăpăceală. Valonii se retrag în noapte. Vremea devine cumplită. Un pluton pătrunde din greşeală în Stargardul ocupat de ruşi. SS-iştii înaintează cu arma la umăr, neştiind de căderea oraşului.

La un moment dat, trec pe sub un pod de fier. Sprijiniţi de balustrade, sovieticii îi privesc, crezându-i camarazi. Burgunzii le fac semn cu mâna, crezând că sunt germani. Când îşi dau seama de greşeală, se strecoară afară din oraş şi se alătură restului diviziei, ghidându-se după busolă, prin ogoarele pline de T 34 şi de patrule roşii.

Instalat pe noile sale poziţii, *Obersturmbannführerul* Degrelle tună şi fulgeră. Îi este imposibil să obţină legătura cu trupele germane care trebuie să îi acopere flancurile. În dreapta, nimic. În stânga, nimic. În faţă, peste patruzeci de tancuri sovietice care se apropie. În spate, un Stat-Major care repetă la telefonul de campanie:

— Trebuie să rezistaţi!

Léon Degrelle urlă:

— Infanteria mă depăşeşte din toate părţile. Tancurile mi-au străpuns liniile în douăzeci de puncte. Nu mai am niciun tun. Ce să fac?

— Să rezistaţi.

În sfârşit, la căderea întunericului, şeful diviziei *Wallonie* are autorizaţia de a se retrage. Le-a fixat oamenilor săi ca punct de adunare un sat mare, aflat dincolo de un teren sădit cu brazi, la vreo doisprezece kilometri est de Stettin. Cu supravieţuitorii unei unităţi care a avut patru-cinci mii de oameni, Léon Degrelle abia poate forma un batalion de şoc de şase sute de voluntari.

Degrelle le cere să repete jurământul de credinţă şi îl pune în fruntea lor pe *Sturmbannführerul* Dierickx, un fost ofiţer colonial belgian, venit din pădurea congoleză în Pomerania. Acest „katanghez” îşi instalează oamenii în cap de pod, în faţa Stettinului.

Case spintecate, copaci smulşi din rădăcină, cadavre, incendii şi explozii… În spatele burgunzilor, un singur pod trece peste Oder. Pe malul răsăritean, ascunşi îndărătul unui taluz de cale ferată şi apăraţi de baricade improvizate, SS-iştii valoni continuă să reziste.

Obersturmführerul Leroy, voluntar la şaisprezece ani, şi-a pierdut braţul drept şi ochiul stâng la Cerkasi, dar a cerut să se întoarcă la divizie şi serveşte ca ofiţer de legătură.

Deodată, el vine la Degrelle:

— Fratele meu a fost ucis.

— Ştiu.

— Atunci, cer să îi iau locul în fruntea plutonului său.

— Cred că i-ar fi făcut plăcere… Du-te…

Şi tânărul ofiţer îşi conduce oamenii trăgând cu pistolul-mitralieră numai cu braţul stâng. Burgunzii vor fi ultimii care se vor retrage şi vor trece podul de la Stettin. Un soare timid de martie luminează Baltica şi portul. Dar e soarele înfrângerii…

Primăvara soseşte şi, odată cu ea, sfârşitul războiului. Situaţia e tot atât de proastă în Vest ca şi în Est. Ca şi Felix Steiner în Pomerania şi Sepp Dietrich în Ungaria, Paul Hausser nu poate rezista în Renania. Americanii trec Rinul, după cum ruşii forţează Oderul. Nu a mai rămas decât o perdea subţire de trupe germane care se întreabă când li se vor alătura Aliaţii pentru a lupta împreună împotriva sovieticilor… Iluzii de pe urmă.

Dar oamenii din Waffen SS nu prea visează la mari combinaţii politice, ci apără terenul de invadatori şi se dovedesc imbatabili în lupta individuală. Nici nu au ucis bine câţiva infanterişti şi au incendiat câteva tancuri, că trupele inamice se şi retrag. Atunci plouă cu torpile şi obuze. Avioanele şi tunurile zdrobesc totul, încât nu mai rămân de ocupat decât ruinele. Deja, civilii întind cearşafuri albe la ferestre.

O mână de soldaţi din Waffen SS se instalează din nou în defensivă ceva mai departe, blocând un drum sau un pod, tăcuţi şi solitari. Câţiva băieţi din tineretul hitlerist li se alătură, pentru a-şi apăra satul, şi fiindcă au jurat bravură şi fidelitate.

Divizia 17 *Goetz von Berlichingen*, greu încercată în Normandia, luptă acum pe Rin. Aceşti SS-işti vor muri în Aix-la-Chapelle, în faţa catedralei, în ruinele vechiului oraş al împăratului Charlemagne.

Câţiva francezi luptă în rândurile ei, pe cont propriu, la fel ca în multe alte divizii ale Waffen SS. Ei vor cu orice preţ să-şi ofere „luxul” de a distruge un tanc în ultima lor luptă. Cu un Panzerfaust pe umăr, ei pândesc inamicul, în ceaţa matinală în care înmuguresc primii copaci fructiferi. Totul pare liniştit. Deodată, un zgomot de lanţuri.

— Atenţie, un Sherman!

Silueta greoaie se iveşte din ceaţă.

— E al meu, strigă Raymond L..., flamand din Douai.

— Ba nu, e al meu, i-o întoarce Olivier D..., normand din Falaise.

Tancul ajunge la câţiva metri. Cei doi voluntari francezi s-au cunoscut în „Taberele germanice”, un fel de pregătire militară internaţională, controlată de Waffen SS, de pe malurile lacului Constanz. Tocmai au împlinit optsprezece ani. Aceasta va fi ultima lor luptă. Cei doi se ridică şi deschid focul în acelaşi timp.

Explozii. Tancul ia foc imediat. Un incendiu infernal îi ţintuieşte pe cei doi SS-işti în şanţ. Băieţii se târăsc, se pierd din vedere şi sunt capturaţi după puţin timp. Nu şi-au smuls nici ecusonul SS, nici brasarda diviziei *Goetz von*

Berlichingen; ce îi frământă pe ei e livretul de soldă, *Soldbuch*, unde figurează locul naşterii şi naţionalitatea… Atunci, au acelaşi reflex şi înghit documentul pagină cu pagină, inclusiv fotografia cu cele două agrafe…

Raymond şi Olivier se reîntâlnesc după câteva săptămâni într-un lagăr de prizonieri:

— Shermanul ăla eu l-am distrus…

— Ba nu, eu!

Divizia 17 *Goetz von Berlichingen* luptă pe cuprinsul Palatinatului, în timp ce divizia 37 *Lutzow* luptă în Wurtemberg. Este o divizie de cavalerie care păstrează tradiţiile unităţilor nimicite în Budapesta şi va îndeplini, ca şi ele, misiuni de sacrificiu demne de „patronul" său Adolf Lutzow, care a înfiinţat, în 1813, în timpul războiului dus de prusaci împotriva lui Napoleon, *Schware Schar,* falanga neagră, un corp de franctirori alcătuit în majoritate din studenţi.

În nordul Germaniei, *Standartenführerul* Mülhen Kamp, fost comandant de tancuri din *Wiking*, conduce în luptă divizia 30 *Januar*, al cărei nume aminteşte data cuceririi puterii de către naţional-socialişti, cu doisprezece ani în urmă.

Soseşte în sfârşit în sectorul occidental şi ultima divizie formată de Waffen SS. Aceasta va fi divizia 38 şi ultima din „Gardă…" Ea poartă numele de *Nibelungen*, în amintirea vechii legende germanice. Au fost formate batalioane de marş cu elevii şi cadrele şcolilor SS din Germania de sud. Întregul Bad-Tölz e aici… cu Junkerii săi redeveniţi simpli soldaţi.

La începutul lui aprilie 1945, câţiva neînduplecaţi mai visează la reduta alpină.

Himmler a predat comandamentul forţelor din Nord generalului Heinrici. El ştie mai bine ca oricine că sfârşitul e aproape. Cu toate acestea, membri ai Waffen SS rezistă încă în puncte izolate. Câţiva şefi hotărâţi păstrează în jurul lor rămăşiţe de divizii: Heinz Rheinefarth, care nu cedează la Küstrin pe Oder, sau Heinrich Petersen, care ţine în continuare portul Libau din Curlanda. Membri ai Waffen SS

luptă încă în regiunea Danzig şi Gotenhafen, unde cinci sute de oameni din Charlemagne, scăpaţi din iadul Pomeraniei, alcătuiesc un *Ersatz-batalion* francez, sub ordinele *Hauptsturmführerului* Martin. Ei luptă alături de soldaţi germani din divizia 4 *Polizei-Division* şi de voluntari unguri, olandezi şi letoni. Câţiva vor fi, în ultima clipă, evacuaţi pe mare. Pe distrugătorul de escortă al Kriegsmarine care îi duce în Danemarca, un SS-ist francez ironizează:

— Şi când te gândeşti că atâţia camarazi de-ai noştri au murit pentru Danzig!

„CHARLEMAGNE”, ULTIMA REDUTĂ

Adolf Hitler s-a hotărât să rămână la Berlin şi redactează o ultimă proclamaţie pentru cei care luptă încă „împotriva iudeo-bolşevismului”: „Dacă în zilele şi în săptămânile care vin fiecare soldat al Frontului de Est îşi face datoria, ultimul asalt al Asiei va eşua... Berlinul va rămâne german, Viena va redeveni germană şi Europa nu va fi niciodată rusească...”

Pe 20 aprilie, Führerul îşi sărbătoreşte împlinirea a cincizeci şi şase de ani împreună cu câţiva *Alter Kampfer*. Acolo, în jurul său, se află oameni hărăziţi cu toţii morţii: Heinrich Himmler şi Joseph Göbbels, care se vor sinucide, Matin Bormann, care va dispărea, Wilhelm Keitel, care va fi spânzurat, Hermann Göring, care se va otrăvi...

După-amiaza, Führerul, împreună cu Arthur Axmann, şeful tineretului Reichului, a decorat câţiva băieţi care s-au distins în luptă. El distribuie ultimele Cruci de Fier unor războinici de paisprezece şi de cincisprezece ani. Chipul său pare ciudat de calm, deopotrivă obosit şi zâmbitor.

În seara acestei zile de 20 aprilie, Göbbels, ministrul

Propagandei şi *Gauleiter* al Berlinului, îşi rosteşte ultimul discurs radiodifuzat: „Dacă Istoria poate scrie că poporul acestei ţări nu şi-a abandonat niciodată şeful şi că acest şef nu şi-a abandonat niciodată poporul, atunci înseamnă că am învins.”

Heinrich Himmler părăseşte, la ordin, Berlinul îndreptându-se spre Germania de Nord, dar cere batalionului său de escortă, Begleit-Bataillon, format din veterani din Waffen SS, să se întoarcă în capitală pentru a dispărea o dată cu Führerul.

Trebuie procedat rapid, înainte de încercuirea finală. Berlinul a devenit una dintre ultimele *Festungen* ale Reichului. Armatele lui Koniev şi ale lui Jukov urmează să-şi facă în câteva ore joncţiunea în vest. Din 23 aprilie, sovieticii şi americanii s-au întâlnit pe Elba. De-acum totul e pierdut.

În aceeaşi zi, o telegramă de la Cancelarie soseşte la Neustrelitz, unde s-au adunat supravieţuitorii diviziei *Charlemagne*. Voluntarii francezi sunt în număr de abia o mie. Cei mai buni alcătuiesc un batalion de şoc sub comanda *Hauptsturmführerului* Henri F…

Fost locotenent de carieră din armata de armistiţiu, voluntar în primul contingent francez din Waffen SS încă din vara lui 1943, stagiar al *Junkerschule* de la Bad-Tölz, acest ofiţer de douăzeci şi cinci de ani a primit botezul focului în Galiţia, unde a fost grav rănit. Epopeea sa de pe coasta baltică i-a adus Crucea de Fier clasa I. Îndesat, cu părul tuns perie, cu ochelari, acest ofiţer originar din Bresse are renumele de a fi cel mai bun ofiţer din *Charlemagne*.

Brigadeführerul Krukenberg îi întinde o telegramă oficială:

— Trebuie să iau comanda diviziei 11 SS *Nordland* şi să mă duc la Berlin

Ochii tânărului *Hauptsturmführer* scânteiază îndărătul ochelarilor cu ramă de metal:

— Ne luaţi şi pe noi, *Brigadeführer*?

Krukenberg a constatat curajul francezilor în Pomerania. Generalul-inspector al diviziei *Charlemagne* ştie că cei care

au mai rămas se numără printre cei mai buni soldaţi ai Waffen SS.

Francezii, ultimii apărători ai Führersbunker-ului… Ideea îl seduce, aşa că acceptă:

— Luaţi-i pe cei mai buni.

În zorii zilei de 24 aprilie 1945, voluntarii urcă în opt camioane, dar două se vor rătăci pe drum şi vor sfârşi prin a face cale întoarsă, astfel încât doar şase vehicule vor ajunge în faţa podului de peste Sakron Paretzer Kanal.

— Coborâţi, mai departe mergem pe jos…

Francezii sunt aproximativ două sute. Această companie întărită se intitulează „batalion” şi îşi păstrează numele de *Charlemagne*.

Oamenii sunt special înarmaţi pentru luptele de stradă: Panzerfaust şi Sturmgewehr (acea puşcă de asalt care poate trage foc cu foc sau în rafală şi constituie, în mâna unor soldaţi curajoşi, o armă de temut). Ei ajung în cartierele periferice ale Berlinului prin bezna nopţii. De fiecare parte a şoselei, avangărzile ruseşti înaintează, închizând capitala în capcană.

Francezii se grăbesc, nu pentru a scăpa de încercuire, ci, dimpotrivă, pentru a pătrunde în *Kessel*-ul morţii. Imediat în spatele lor, ruşii blochează definitiv accesul.

Douăzeci de kilometri prin cartierele periferice vestice ale capitalei Reichului. Beznă. Zgomot de cizme pe caldarâm. Bubuitul foarte apropiat al tunurilor sovietice. Berlinul va cădea.

În noapte, francezii ajung sub pinii din pădurea Grünewald. Sunt încordaţi şi veseli. Mulţi nu dorm, vorbind de această aventură de necrezut.

În zorii zilei de 25 aprilie, încercuirea Berlinului e desăvârşită. *Brigadeführerul* Krukenberg pleacă la Cancelarie să primească ordine.

Krukenberg primeşte comanda diviziei *Nordland*. Unitatea e redusă la o mie cinci sute de oameni, în majoritate danezi. De la crearea sa, în vara lui 1943, această divizie 11 a Waffen SS a luptat în Croaţia, în faţa Leningradului, în Curlanda, în jurul Danzigului, în

Pomerania, la Stettin. I-a văzut căzând în luptă pe cei trei comandori ai săi, unul după altul: *Brigadeführerul* Fick şi *Brigadeführerul* von Scholz în ţările baltice în vara lui 1944, şi *Brigadeführerul* Ziegler în primăvara lui 1945.

Ea şi-a pierdut în ajun cel mai bun ofiţer străin: *Sturmbannführerul* Per Sorensen, comandantul regimentului *Danmark*.

Brigadeführerul Krukenberg se întoarce în pădurea Grünewald spre amiază:

— Batalionul de şoc *Charlemagne* e ataşat diviziei *Nordland*. Dar rămâneţi autonomi.

— Când intrăm în luptă?

— În curând.

Înaintarea sovietică pare pretutindeni aproape stăvilită, în afară de cartierul Neukölln, din sud-est, aşa că acolo îi trimite comandamentul pe francezi. Batalionul trebuie să traverseze Berlinul de la vest la est.

— Ce bine!… Avem camioane…

Pentru ultima oară, nişte membri Waffen SS sunt motorizaţi. Voluntarii se înghesuie pe platforme. Motoarele pornesc.

— Trebuie ca berlinezii să-şi amintească de noi!

Atunci, francezii vor cânta în timp ce traversează capitala. De multă vreme, nimeni nu a mai auzit nişte soldaţi plecând pe front cu un asemenea entuziasm. Francezii urlă cântecul de război al Waffen SS:

SS *marschiert im Feindesland*
Und singt ein Teufelslied.

SS-ul mărşăluieşte în ţinut duşman
Şi cântă cântecul Diavolului.

Wo wir sind da ist immer vorne
Und der Teufel der lacht noch dazu. Ah! Ah! Ah!
Wir kampfen für Freiheit.
Wir kampfen für Hitler.

Acolo unde suntem e mereu înainte
Şi Diavolul râde împreună cu noi. Ha! Ha! Ha!
Luptăm pentru Libertate.
Luptăm pentru Hitler.

Băieţi din Tineretul Hitlerist, organizaţi în comandouri cicliste de vânători de tancuri, îi urmează pe voluntarii francezi. Cu câte un Panzerfaust agăţat de ghidon, ei pedalează spre Neukölln.

În această zi de 25 aprilie, Adolf Hitler ascultă raportul cotidian al generalului Weidling, care comandă trupele din Berlin. Nu au mai rămas decât unităţi dislocate de-ale Wehrmachtului şi Luftwaffei, „întărite" cu bătrâni din Volksturm, cu băieţi din Hitler Jugend, cu pompieri şi cu agenţi din Schupo. Până şi fetele intră pe poziţii şi se vor lupta, cu Panzerfaust, contra tancurilor T 34. Waffen SS nu mai poate arunca în bătălie decât câteva mii de oameni, în majoritate străini: scandinavi, olandezi, letoni, francezi şi câţiva spanioli.

Brigadeführerul Mohnke comandă ultimul batalion al *Leibstandarte Adolf Hitler*, care asigură paza pe coridoarele Cancelariei Reichului şi în faţa buncărului Führerului.

Hitler speră încă într-o ofensivă venită din nord sau din sud care să distrugă încercuirea care strânge în menghină Berlinul. Dar armatele lui Steiner şi Wenck nu mai există…

Völkischer Beobachter, ziarul partidului, a încetat să mai apară. Göbbels a creat, pentru o săptămână, un mic ziar de luptă, *Der Panzerbar – Ursul blindat* – (ursul fiind animalul heraldic al Berlinului).

Hitler repetă neîncetat:

— Unde-i Wenck? Ce face Steiner?

Dar contraatacurile nu au reuşit să recucerească nici măcar zece kilometri. Ruşii se întăresc şi au acum milioane de soldaţi care încercuiesc capitala.

În aceeaşi zi de 25 aprilie, Heinrich Himmler încearcă la Lübeck o ultimă manevră. Prin intermediul contelui Folke Bernadotte, de la Crucea Roşie suedeză, el le propune

americanilor şi britanicilor pace separată, „pentru a lupta împotriva bolşevismului”.

Der Getreue Heinrich imită astfel gestul vechiului său camarad din Ordinul Negru, Rudolf Hess, din urmă cu patru ani, dar nu obţine decât acelaşi refuz.

Truman – care i-a urmat de treisprezece zile lui Roosevelt – îi telefonează lui Churchill. Poziţia sa angajează întreg viitorul lumii:

— Nu putem accepta. Ar fi neloial din partea noastră faţă de ruşi. I-am promis lui Stalin să nu încheiem vreo pace separată.

Stăpânul Kremlinului le mulţumeşte aliaţilor săi.

— În schimb, aveţi toată încrederea în mine că voi menţine presiunea asupra Berlinului, în interesul cauzei noastre comune.

Reichsführerul a eşuat. Acum nu îi mai rămâne decât să dispară.

Pentru SS-iştii lui, lupta continuă la Berlin. Se constituie *Fligende Feld-und Standgerichte* (tribunale volante de campanie). „Judecătorii” sunt cu toţii ofiţeri foarte tineri aparţinând batalionului de gardă a lui Himmler, care nu au decât douăzeci de ani şi nu cunosc decât o sancţiune pentru şefii şi soldaţii care ezită sau cedează: moartea.

Oameni spânzuraţi atârnă de balcoane şi de lampadare, având agăţate de gât pancarte imense pe care scrie: „Nu am apărat femeile şi copiii din Berlin” agăţate de gât.

Francezii au ajuns nu departe de Hasenheide (Ţinutul iepurilor), unde se alătură camarazilor lor scandinavi din *Nordland* şi constată că vor fi sprijiniţi de câteva blindate, printre care un gigantic Tigru, cu tunul său de 88.

— Atacăm în zori.

Cu puţin înainte de 6 dimineaţa, pe 26 aprilie, SS-iştii francezi înaintează, sprijiniţi de tancuri.

Ruşii reacţionează foarte rapid şi mitralierele lor intră în acţiune. SS-iştii trebuie să sară din uşă în uşă, de la un perete la altul, printre ruinele caselor.

Pe măsura înaintării SS-iştilor, din pivniţe apar civili.

Unii le aduc o ceaşcă de cafea sau un pahar cu apă.

— *Endlich, seid Ihr da!* (În sfârşit, aţi apărut!)

SS-işti francezi! Ce surpriză!

Veştile se înrăutăţesc rapid. Batalionul *Charlemagne* a redus intrândul făcut de inamic în linia defensivă germană, dar flancurile cedează acum la rândul lor. Ruşii mitraliază sectorul cu înverşunare. Gloanţele şi schijele şuieră. Şeful are piciorul străpuns dintr-o parte într-alta.

Ruşii sunt acum la cincizeci de metri de primăria oraşului Neukölln, unde se află postul de comandă al unităţii *Charlemagne*. De dimineaţă încoace, au pierdut treizeci de tancuri. Spre seară, batalionul este complet izolat. Mesageri aleargă întruna, cu sufletul la gură:

— T 34 sosesc în Hermannplatz!

Iată-le la un kilometru în spatele apărătorilor Neuköllnului! Proeminenţa frontului a devenit inutilă. Trebuie să se retragă acum pe ultimele două străzi încă libere.

— Retrageţi-vă în ordine!

Tigrul acoperă retragerea până la Hermannplatz, unde e înălţată în pripă o baricadă din bucăţi de caldarâm.

— Iată tancurile T 34!

Dar iată şi *Sturmgeschültze* (tunuri de asalt automotoare) care reduc la tăcere tancurile ruseşti. Se lasă noaptea, iluminată de nenumărate incendii. Spre miezul nopţii soseşte un nou ordin de retragere: trebuie ca dispozitivul din jurul Cancelariei să fie întărit.

Batalionul *Charlemagne* îşi acordă câteva clipe de odihnă în braseria Thomas-Keller, din faţa gării Anhalt. Pierderile au fost grele în această primă zi de lupte din Berlin. Cele patru companii, ale lui Labourdette, Michel, Rostand şi Weber nu mai sunt acum nici măcar secţiuni.

Atunci, în subteranele metroului, la staţia *Stadtmitte*, F. şi tânărul său ofiţer de ordonanţă Dourx îşi reorganizează unitatea în mici comandouri de vânători de tancuri. Oamenii din compania Labourdette, plecaţi în ajun ca întăriri în alt sector, lipsesc. *Oberjunkerul* de Lacaze îi aduce înapoi pe supravieţuitori.

— Unde-i Labourdette? întreabă *Hauptsturmführerul* F.

— A fost ucis de o rafală în timp ce ne proteja retragerea într-un subteran al metroului.

Untersturmführerul Labourdette era înrolatul cu numărul 3 din Waffen SS franceză. Avea douăzeci şi doi de ani.

Brigadeführerul Krukenberg dă ordine:

— Tot batalionul *Charlemagne* va fi angajat mâine, 28 aprilie, în sectorul Belle-Allianceplatz pentru a le interzice ruşilor accesul la cancelarie.

— Piaţa Belle-Alliance, ce simbol! îi spune Dourx şefului său.

Comandourile de vânători de tancuri se strecoară printre ruine.

Francezii nu mai sunt sprijiniţi acum de niciun fel de arme grele. La lăsarea serii, *Obersturmführerul* Weber comentează situaţia:

— Nu mai avem niciun tun, niciun tanc, niciun mortier… Dar cu toate acestea am distrus al şaselea tanc T 34.

Se lasă noaptea.

Pe 29 aprilie, tancurile „roşii” atacă, sprijinite de artilerie. Bătălia atinge punctul culminant şi nu va mai scădea în intensitate până la sfârşit.

Unterscharführerul Albert Brunot reuşeşte să distrugă patru T 34 de unul singur, în câteva clipe.

Acum, infanteriştii ruşi dau năvală la rândul lor şi artileriştii îşi concentrează tirul asupra batalionului *Charlemagne*.

Francezii trebuie să aprindă un incendiu pentru a putea, la adăpostul flăcărilor şi al fumului, să se retragă pe o nouă linie de rezistenţă. Bombardamentul continuă.

De la sosirea lor la Berlin, voluntarii nu au avut posibilitatea de a se spăla, nu mai au mare lucru de mâncat şi aproape nimic de băut. Se bat acoperiţi de praf, cu obrajii supţi, cu ochii înroşiţi. Danezii şi norvegienii din *Nordland* reuşesc să strecoare câteva sticle de vin…

Deja patru ofiţeri au fost ucişi, printre care *Oberjunkerul*

Protopopoff, un rus alb înrolat din 1942 în Legiunea tricoloră. Toţi ceilalţi sunt grav răniţi.

Şeful lor, tot şchiopătând, îşi stabileşte P.C.-ul în ruinele unei mari librării şi, între două asalturi, francezii privesc albume de artă…

Scene de pe altă lume. Zilele sunt întunecate de praf şi nopţile sunt iluminate de incendii. Solul se cutremură şi domneşte o căldură dogorâtoare. Siluetele soldaţilor ruşi se conturează pe casele în flăcări. Grenade şi obuze cad ca grindina peste supravieţuitorii batalionului *Charlemagne*. În această atmosferă de apocalipsă nu se mai pune decât problema de a rezista, atâta vreme cât vor mai fi cartuşe, grenade şi Panzerfaust-uri.

Se revarsă şi zorile zilei de 30 aprilie.

Francezii se bat la câteva sute de metri de buncărul unde Adolf Hitler îşi trăieşte cea din urmă zi. În ajun, el şi-a dictat testamentul politic şi s-a căsătorit cu Eva Braun. Acum, totul e în ordine şi poate muri. Hitler a aflat de sfârşitul lui Mussolini. Fascismul „imens şi roşu“ nu mai este. Führerul le-a ordonat tuturor soldaţilor săi să continue lupta până la capăt. Voluntarii francezi nu au nevoie de ordin pentru a continua să lupte. Ei nu au aflat încă de moartea lui Adolf Hitler, dar aceasta nu îi dezleagă de jurământul de bravură şi de fidelitate.

În seara de 30 aprilie, la P.C.-ul batalionului *Charlemagne*, este adus un prizonier sovietic. Este un subofiţer ucrainean, care anunţă:

— Ultimul bastion de rezistenţă fascistă va fi cucerit mâine, de 1 mai.

Întreaga noapte şi întreaga dimineaţă a acestei zile de 1 mai 1945, asalturile „roşii” ating paroxismul. Dar tancurile T 34 sunt lovite cu foc la gura ţevii de Panzerfaust-uri şi infanteria se izbeşte de Sturmgewehre şi de mitralierele voluntarilor francezi, care de-acum luptă singuri.

Situaţia se înrăutăţeşte de-a lungul întregii după-amieze.

— Atacă cu aruncătoarele de flăcări!

Francezii sunt nevoiţi să se retragă câteva zeci de metri şi să se instaleze în ruinele R.S.H.A., Reichssicherunghauptamt, Oficiul de Securitate a Reichului. Voluntarii au părăsit librăria în flăcări, înnegriţi ca nişte cărbunari şi pe jumătate asfixiaţi.

Fostul minister al lui Reinhard Heydrich e complet năruit, şi francezii trebuie să se instaleze în beciuri. Ruşii trimit infanterişti pe urmele lor. Oamenii se împuşcă pe scări şi pe coridoare şi se luptă corp la corp, şi trebuie să contraatace întruna pentru a păstra ruinele R.S.H.A.

P.C.-ul batalionului *Charlemagne* se află acum sub pământ. La lumina unei lumânări de solstiţiu, imagine a focului care nu trebuie să moară niciodată, *Hauptsturmführerul* F. decorează cu mâna lui pe cei mai buni oameni.

Înrolându-se în Waffen SS, toţi voluntarii au visat la această ceremonie în lumina soarelui, în faţa trupelor, dar în seara aceasta, în acest cavou întunecat şi umed, în ultimele ceasuri ale unei lupte gigantice, va avea loc cea mai patetică înmânare a Crucii de Fier.

La lumina tremurătoare a acestei lumânări simbolice, a cărei flacără celebrează victoria luminii asupra tenebrelor şi a speranţei asupra morţii, cu chipurile înnegrite, ofilite, emaciate, supte de oboseală şi de foame, aceste chipuri trase, în care ard ochi febrili şi înflăcăraţi, par să aparţină deja unei alte lumi.

— În numele Führerului…

Adolf Hitler nu mai este. Câţiva SS-işti din garda lui personală încearcă să îi ardă rămăşiţele pământeşti la intrarea buncărului Cancelariei. Fumul greu de benzină se învârtejeşte.

O ultimă noapte. Vechea noapte a Walpurgiei din legendele germanice. Nu au mai rămas decât câteva zeci de combatanţi francezi încleştaţi pe armele lor, în pivniţele Berlinului.

Comandourile batalionului *Charlemagne* au distrus

peste şaizeci de tancuri sovietice. Ultimii patru soldaţi din Waffen SS care au fost înaintaţi cavaleri aparţin batalionului francez[1].

Camarazilor lor le mai rămâne o zi întreagă să se bată, în timp ce rezistenţa încetează pretutindeni. Ei trag ultimele cartuşe pe care le mai au.

„Capitulare” este un termen care nu a fost menţionat la cursurile de la Junkerschule din Bad-Tölz. Henri F. hotărăşte să se îndrepte spre cancelarie. Mai există oare vreun ultim şef al Waffen SS care să îi dea ordine?

Supravieţuitorii batalionului *Charlemagne* le scapă ruşilor şi îşi păstrează armele, strecurându-se prin subteranele metroului. Iată staţia *Stadtmitte*, apoi staţia *Kaiserhof*, chiar în spatele Cancelariei.

Printr-o grilă de aerisire, se văd soldaţi sovietici în grădină, lângă buncăr. Nu se mai aude niciun foc de armă. Drapele roşii flutură, răsună claxoane, mormane de tăciuni mocnesc.

Ultimii voluntari francezi se strâng în jurul şefului lor, care îi anunţă:

— Führerul e mort. Bătălia Berlinului s-a încheiat.

SS-iştii părăsesc staţia *Kaiserhof*, îndreptându-se spre staţia *Potsdamerplatz*, vrând să treacă dincolo de liniile ruseşti la adăpostul nopţii şi să continue bătălia mai departe, spre vest, alături de ultimii soldaţi care mai luptă… Dar majoritatea supravieţuitorilor vor fi localizaţi şi arestaţi de patrulele inamice.

Un rus, zărind ecusonul SS al *Unterscharführerului* Albert Brunot, îi trage un glonte cu pistolul în tâmplă. Fără un cuvânt, tânărul francez se prăbuşeşte, mort, la picioarele şefului batalionului *Charlemagne*. Camarazii lui sunt nevoiţi să-şi continue drumul, pe străzile Berlinului în ruină, spre captivitate.

---

[1] Doi ofiţeri, Hauptsturmführerul Henri F. şi Obersturmführerul Weber vor scăpa cu viaţă din această aventură. Doi subofiţeri, Oberscharführerul Vaulot şi Unterscharführerul Appolot vor fi ucişi chiar în ziua înaintării lor la rangul de cavaler (n.a.).

Francezii trec prin faţa cancelariei. Tancuri ruseşti se revarsă din Tiergarten într-o gigantică paradă spre Poarta Brandeburg, care îşi înalţă încă spre cer silueta mutilată, ca o ultimă speranţă şi o ultimă sfidare. Soldaţi „roşii” se fotografiază pe trepte, unde odinioară stăteau de pază santinele în uniforma neagră a SS-ului înarmat.

Waffen SS a încetat să mai existe.

Dintr-un milion de voluntari, trei sute şaizeci de mii au murit şi peste cincizeci de mii au dispărut. Treizeci şi doi de comandanţi de corp de armată şi de divizie au căzut în fruntea oamenilor lor.

Supravieţuitorii batalionului de şoc *Charlemagne* sunt duşi prin Berlin. Dar ei sunt francezi şi nu sunt nişte oameni care să meargă cu capul plecat spre judecătorii lor.

Nu se va şti niciodată cine a avut, primul, ideea de a fluiera printre dinţi vechiul cântec învăţat odinioară imediat după sosirea în taberele de instrucţie ale Waffen SS de la Sennheim, Posen-Treskau sau Bad-Tölz:

Wo wir sinf da ist immer vorne
Und der Teufel der lacht noch dazu. Ah! Ah! Ah!

Printr-o tragică ironie a sorţii, cântecul *Waffen SS*, pe care acum îl fluieră cu toţii pentru ultima dată, exprimă singura „morală” a aventurii lor, o morală aflată dincolo de bine şi de rău:

Wir pfeifen nach unten und oben
Und uns kann die ganze Welt
Verfluchen oder loben
Grade wie es jedem gefallt

Fluierăm peste munţi şi văi
Şi lumea întreagă poate
Să ne blesteme sau să ne laude
Cum o vrea fiecare!

Anexe

Campaniile şi însemnele diviziilor SS

SS Panzerdivision 1 „Leibstandarte Adolf Hitler“

Provenită din garda de corp personală a Führerului, condusă de Sepp Dietrich. Participă la toate campaniile: Polonia, Olanda, Franţa, Grecia, Ucraina, Italia, Normandia, Ardeni, Ungaria. Însemn: şperaclul, „Dietrich“ în germană.

SS Panzerdivision 2 „Das Reich“

Provenită din trei regimente de *Verfügungstruppe* şi comandată de Paul Hausse. Angajată în Polonia, Olanda, Franţa şi Serbia. Ajunge la porţile Moscovei în 1941. Ocupă Toulonul în 1942. Luptă la Harkov şi Kursk în 1943, în Normandia şi în Ardeni în 1944, în faţa Budapestei şi a Vienei în 1945. Însemn: runa luptei.

SS Panzerdivision 3 „Totenkopf“

Provenită din *Totenkopfverbande*, comandată de Theodor Eicke. Angajată în 1940 în regiunea Dunkerque şi în 1941 în faţa Leningradului. Luptă în Ucraina (Harkov), apoi în Polonia (Varşovia) şi în Ungaria (Lacul Balaton). Distrusă în faţa Vienei. Însemn: capul de mort (Totenkopf).

SS Panzergrenadier 4 Division „Polizei I“

Provenită din poliţia de ordine (Orpo). Participă la campania din Franţa. Angajată în ţările baltice în timpul verii lui 1941. Luptă în faţa Leningradului şi împotriva partizanilor în spatele frontului. Transferată în Iugoslavia, apoi în Grecia. Distrusă pe Oder. Însemn: runa lupului.

SS Panzerdivision 10 „Frundsberg“

Formată la începutul lui 1943. Urmează același itinerar ca divizia *Hohenstaufen* până la bătălia din Normandia. Comandată de Heinz Harmel. Angajată pe Rin la sfârșitul lui 1944. Transferată pe Oder la începutul lui 1945. Însemn: litera F și frunza de stejar.

SS Panzergrenadier Division 11 „Nordland“

Constituită în 1943 din supraviețuitorii legiunilor daneze, norvegiene și olandeze. Luptă în Croația, apoi este transferată în Curlanda. Alcătuiește nucleul Corpului germanic 111. Își pierde în luptă cei trei comandanți: Fick, von Scholz și Ziegler. Angajată la Stargard. Distrusă în Berlin. Însemn: runa solară într-un cerc.

SS Panzerdivision 12 „Hitler-Jugend“

Creată la solstițiul de vară al anului 1943, sub comandamentul lui Fritz Witt, din voluntari ai tineretului hitlerist și din cadre ale *Leibstandarte*. Angajată în Normandia, în regiunea Caen, apoi Falaise. Luptă în Ardeni și în Ungaria. Însemn: „șperaclul“ și runa Victoriei.

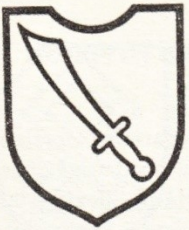

Waffen-Gebirgs Division 13 der SS „Hanger“

Formată la sfârșitul lui 1943, din voluntari musulmani, originari din Bosnia-Herțegovina. Specializată în lupta contra partizanilor lui Tito și aflată în legătură cu ustașii croați. Luptă la sfârșitul lui 1944 în coridorul Vardarului și în fața Zagrebului în primăvara lui 1945. Distrusă. Însemn: „Hangerul“, sau iataganul arab.

Waffen-Grenadier Division 14 der SS „Galizien“

Formată în 1943, din voluntari ucraineni din Rutenia și din Galiția. Angajată în primăvara lui 1944. Foarte greu încercată. Reconstituită din noi recruți. Unii supraviețuitori vor continua lupta în Carpați până în 1947. Însemn: leul și cele trei coroane ale Galiției.

Waffen-Grenadier Division 15 der SS „Lettland“

Constituită la începutul lui 1944, din legiunea SS letonă și din unități de securitate. Luptă inițial contra partizanilor, apoi pe front în Estonia și în Letonia. Continuă lupta în Polonia și în Pomerania. Distrusă în bătălia Berlinului. Însemn: litera L și exponentul I.

SS Panzergrenadier Division 16 „Reichsführer SS“

Formată la sfârșitul lui 1943, pornind de la elemente ale poliției și ale gărzii personale ale lui Heinrich Himmler. Angajată pe frontul italian. Transferată în Ungaria la începutul lui 1945. Luptă la lacul Balaton. Însemn: ecusonul de guler al *Reichsführerului* SS.

SS Panzergrenadier Division 17 „Goetz von Berlichingen“

Organizată la sfârșitul lui 1943 sub comandamentul lui Werner Ostendorff. Ajunge pe frontul din Normandia. Luptă la Cotentin, apoi participă la luptele din fața Metzului. Luptă în Lorena și în Palatinat. Termină războiul în Bavaria. Însemn: un pumn în mănușă de fier.

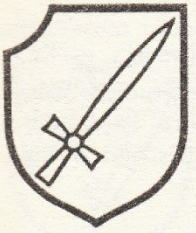

SS Freiwillige Panzergrenadier Division 18 „Horst Wessel“

Creată al începutul lui 1944. Trimisă în Ungaria, în Ucraina și în Galiția (luptă împreună cu primul batalion al brigăzii de asalt franceze). La începutul lui 1945, luptă în Silezia și în Boemia. Eșuează în contraatacul de eliberare a Berlinului. Însemn: o spadă sau sigla SA.

Waffen-Grenadier Division 19 der SS „Latvia“

A doua divizie estoniană, creată pornind de la batalioanele de securitate în timpul verii lui 1944. Angajată imediat în sectorul Shavli. Încercuită cu forțele din Curlanda. Foarte greu încercată. Unii voluntari letoni vor fi evacuați pe mare și alții se alătură „Fraților Pădurii“. Însemn: litera L și exponentul II.

Waffen-Grenadier Division 20 der SS „Estland“

Formată pornind de la legiunea SS estoniană la începutul lui 1944. Angajată în sectorul Curlandei. Transferată în fața Varșoviei. Foarte greu încercată la începutul anului 1945. Luptă pe Neisse, în Silezia și la Praga. Însemn: litera E și spada.

Waffen-Gebirgs Division 21 der SS „Skandenberg“

Constituită în 1944 cu unități de voluntari albanezi. Angajată împotriva partizanilor comuniști ai lui Enver Hodja, apoi împotriva armatelor ruse și bulgare în coridorul Vardarului. Desfășoară numeroase contraatacuri în Iugoslavia. În cele din urmă încercuită și distrusă. Însemn: vulturul negru bicefal al Albaniei.

SS Freiwillige Kavalliere Division 22 „Maria-Theresa“

Formată la începutul lui 1944 din voluntari germani din Ungaria și câțiva maghiari. Angajată la Varșovia pentru a lupta cu sovieticii și insurgenții. Adusă înapoi în țara ei pentru a lupta în partea răsăriteană. Încercuită și distrusă în Budapesta împreună cu divizia *Florian Geyer*. Însemn: albăstreaua, care era floarea preferată a împărătesei.

SS Freiwillige Panzergrenadier Division 23 „Nederland“

Provenită din Brigada de asalt a voluntarilor olandezi în toamna lui 1944. Încercuită în „buzunarul“ din Curlanda. Evacuată pe mare și transferată în Polonia la începutul lui 1945. Luptă pe Oder. Distrusă în bătălia pentru Berlin. Însemn: runa lui Odal cu săgeți.

Waffen-Gebirg Division 24 der SS „Karstjager“

Formată la sfârșitul lui 1944 din voluntari din Tirolul de Sud, sloveni și câțiva italieni. Specializată în luptele de munte contra partizanilor. Retrasă la sfârșitul războiului în Carintia, în Alpensfestung. Însemn: runa Tyrului combinată cu însemnul vânătorilor imperiali tirolieni.

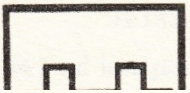

Waffen-Grenadier Division 30 der SS „Weissruthenien“

SS Grenadier Division 35 „Polizei II“

A doua divizie de poliție obținută la începutul lui 1945 printr-o nouă mobilizare a Orpo. Angajată imediat pe frontul Pomeraniei. Serios încercată la Kustrin. Luptă până la capăt pe Oder. Însemn: runa vieții și a morții cu exponentul II.

Waffen-Grenadier Division 36 der SS „Dirlewanger“

Formată la începutul lui 1945 pornind de la unitatea doctorului Dirlewanger, renumită în Rusia și în Polonia pentru caracterul ei necruțător. Formată ca divizie și trimisă în Pomerania. Complet distrusă la sfârșitul războiului. Însemn: două grenade cu mânerele încrucișate.

SS Freiwillige Kavalliere Division SS 37 „Lutzow“

Constituită la începutul lui 1945 pornind de la trupele de garnizoană ale unităților de cavalerie ale Waffen SS. Întărită cu numeroși voluntari străini. Angajată imediat contra americanilor, în Franconia și în ținutul Bade. Retrasă în Bavaria. Însemn: litera L și spada.

SS Panzergrenadier Division SS 38 „Niebelungen“

Formată în primăvara lui 1945, din elevii și gradații școlilor Waffen SS, îndeosebi ai SS Junkerschule de la Bad Tölz. Include foarte mulți voluntari străini. Decimată în ultimele săptămâni ale războiului. Retrasă spre Bertechsgaden. Însemn: coiful înaripat al Nibelungilor.

na lui 1944, din rezerviști și din miliției olandezi. Angajata ulterior pe front. Retrasă în *Kessel*-ul Haga-Rotterdam. Însemn: runa lupului orizontală.

UNITĂŢI WAFFEN SS
DIN AFARA CELOR 38 DE DIVIZII

Batalion de gardă *Leibstandarte Adolf Hitler*
Batalion de escortă (*Begleitbataillon*) al *Reichsführerului* SS
Regiment de corespondenţi de război *Kurt Eggers*
Cinci grupuri de artilerie grea
Cinci grupuri de aruncătoare de rachete (*Nebelwerfer*)
Trei grupuri de tancuri grele (*Koenigtiger*)
Un grup de vânători de tancuri (*Jadgpanther*)
Trei regimente de transmisiuni
Patru comandouri de vânătoare (*Jagdkommando*)
Batalionul special *Friedenthal* al lui Otto Skorzeny
Două batalioane de paraşutişti
Batalion de asalt „500“ (disciplinar)

UNITĂŢI STRĂINE

Batalionul finlandez *Nordost*
Batalionul estonian *Narwa*
Batalionul de schi norvegian *Norge*
Două regimente române
Un regiment bulgar
Corpul de franctirori britanic *Saint-George*
Batalionul de munte elveţian
Corpul de franctirori sârb
Brigada de asalt rusă *Kaminski*
Două batalioane georgiene
Două batalioane armeniene
Şase batalioane „ostturkisch“ *Haround el Raschid*
Nouă batalioane de tătari din Crimeea
Patru batalioane caucaziene

Două divizii de cavalerie cazace
O brigadă de infanterie cazacă
Legiunea indiană *Freies Indien*

NAŢIONALITĂŢILE DIN WAFFEN SS

Albanezi: 4000
Armeni: 2000
Belgieni (valoni): 8000
Bosniaci: 15.000
Britanici: 100
Bulgari: 3000
Caucazieni: 15.000
Cazaci: 30.000
Cehi: 5000
Croaţi: 10.000
Danezi: 6000
Elveţieni: 600
Estonieni: 15.000
Finlandezi: 4000
Flamanzi: 10.000
Francezi: 10.000
Georgieni: 2000
Germani[1]: 410.000
Greci: 1000
Indieni: 5000
Italieni: 10.000
Kârgâzi: 2000
Letoni: 25.000
Lituanieni[2]: 5000
Norvegieni: 8000
Olandezi: 40.000
Români: 5000
Ruşi: 18.000
Sârbi: 4000
Sloveni: 6000
Spanioli[3]: 500
Suedezi: 300
Tătari: 10.000
Turkmeni: 15.000
Ucraineni[4]: 30.000
Unguri: 40.000
Uzbeci: 2000

[1] Şi austrieci: *Reichsdeutschen* (n.a.).
[2] Nu au format unităţi naţionale (n.a.).
[3] Înrolaţi individual în SS după plecarea *Diviziei Albastre* (n.a.).
[4] Originari din Ucraina, din Galiţia şi din Rutenia (n.a.).

Volksdeutschen[1]: 300.000

[1] Sudeţi, alsacieni, luxemburghezi, originari din Schlesvigul de Nord şi din Tirolul de Sud, germani din Banat, din Boemia-Moravia, din Slovacia, din Polonia, din Ungaria, din România, din Serbia, din Croaţia, din Bulgaria, din Uniunea Sovietică (Volga) etc (n.a.).

CUPRINS

DRAPELUL SÂNGELUI 7
DOUĂ SUTE OPTZECI DE VLĂJGANI FANATICI 19
CUŢITELE LUNGI 31
ORDINUL NEGRU 42
SS-IŞTII ÎNARMAŢI 55
SĂ MORI ÎN POLONIA 69
O CAMPANIE DRĂGUŢĂ 86
NOII GERMANI 99
ÎN ŢARA ZEILOR 111
SOLSTIŢIUL DE VARĂ 119
GRUPPENFÜHRERUL IARNĂ 129
CRUCEA ÎNCÂRLIGATĂ PE CAUCAZ 140
PANZERE ÎN STEPĂ 154
BALCANII ÎN FLĂCĂRI 167
MAREA COTITURĂ 183
BURGUNZII DIN KESSEL 195
RĂZBOIUL HĂŢIŞURILOR 207
SACRIFICIU LA BALTICA 222
BĂTĂLIA CANALELOR 234
CEAŢĂ ÎN ARDENI 245
SÂNGELE DE LA BUDAPESTA 260
GARDA MOARE 273
„CHARLEMAGNE”, ULTIMA REDUTĂ 282
ANEXE 295

Ernst Röhm,
organizatorul armatei brune.

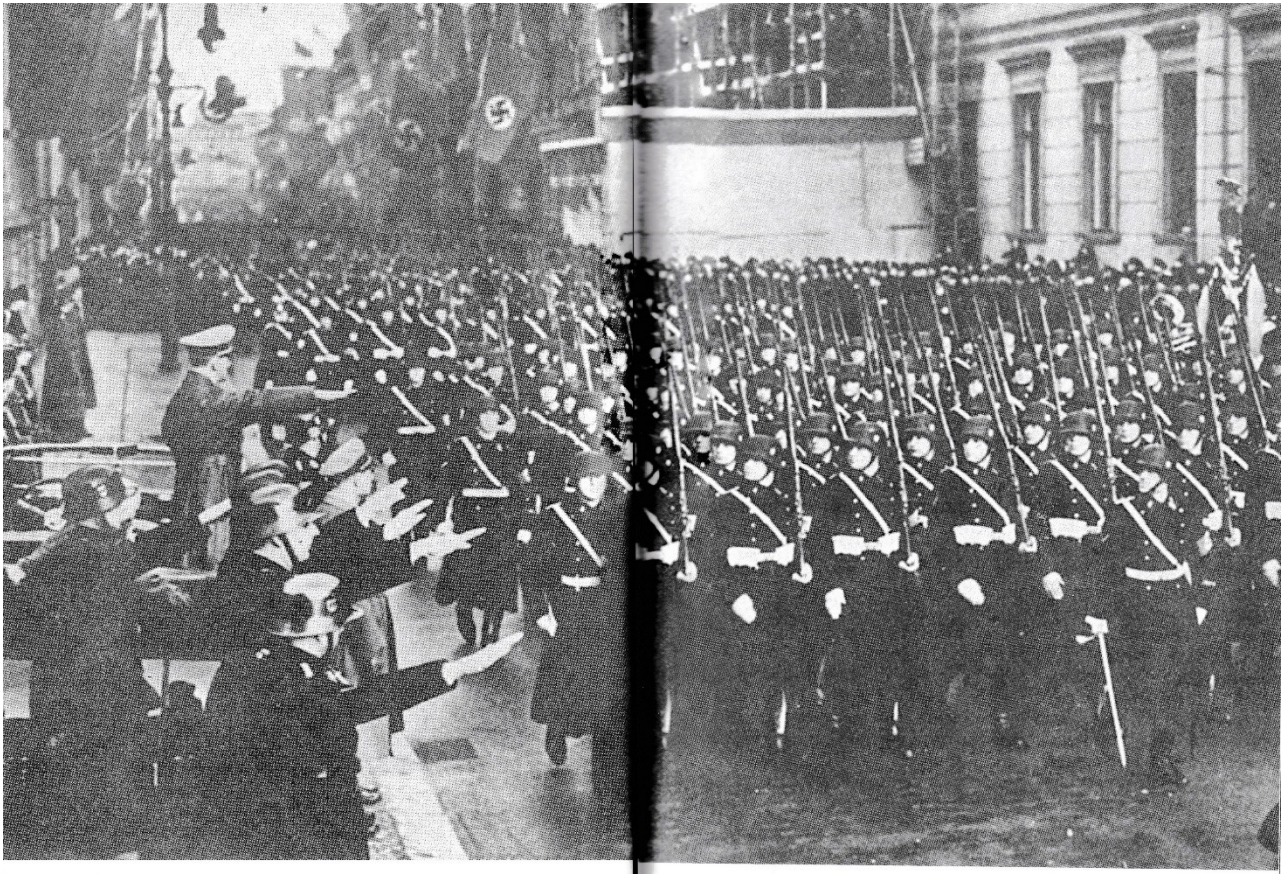

Leibstandarte (Garda de corp) defilează pe Wilhelmstrasse, pe 30 ianuarie 1938, la sărbătorirea celei de-a cincea aniversări a numirii lui Adolf Hitler în funcția de cancelar al Reichului.

(Photo Keystone).

Josef, zis „Sepp„ Dietrich, şeful *Leibstandarte Adolf Hitler.* Cel mai vechi şef al Waffen SS cu gradul cel mai înalt: *Oberstgrüppenfuhrer* (general de grup de armată) la sfârşitul războiului. Decedat în 1967.

Jurământul soldatului SS

„În fața lui Dumnezeu, jur supunere totală lui Adolf Hitler, Comandantul-Sef al armatei germane, și superiorilor numiți de el.

Jur să fiu un soldat brav și fidel și sunt gata să-mi dau viața ca să respect acest jurământ.

În ajunul războiului, SS-ul înarmat a devenit o trupă capabilă să lupte pe orice teren. Adolf Hitler asistă la manevrele de la Münster, la începutul verii lui 1939. În dreapta lui, Heinrich Himmler. În stânga lui, Paul Hausser.

Garda de onoare în uniformă neagră va renunța de-acum la parăzi pentru a lupta în ținuta *feldgrau* și în costumul de camuflaj.

Prin praful nesfârşitei stepe sovietice.

Prin viscol şi vijelie, diviziile SS trebuie să înfrunte prima iarnă rusească. Ele sunt nevoite să se bată cu siberienii pe un frig de 40^0 C.

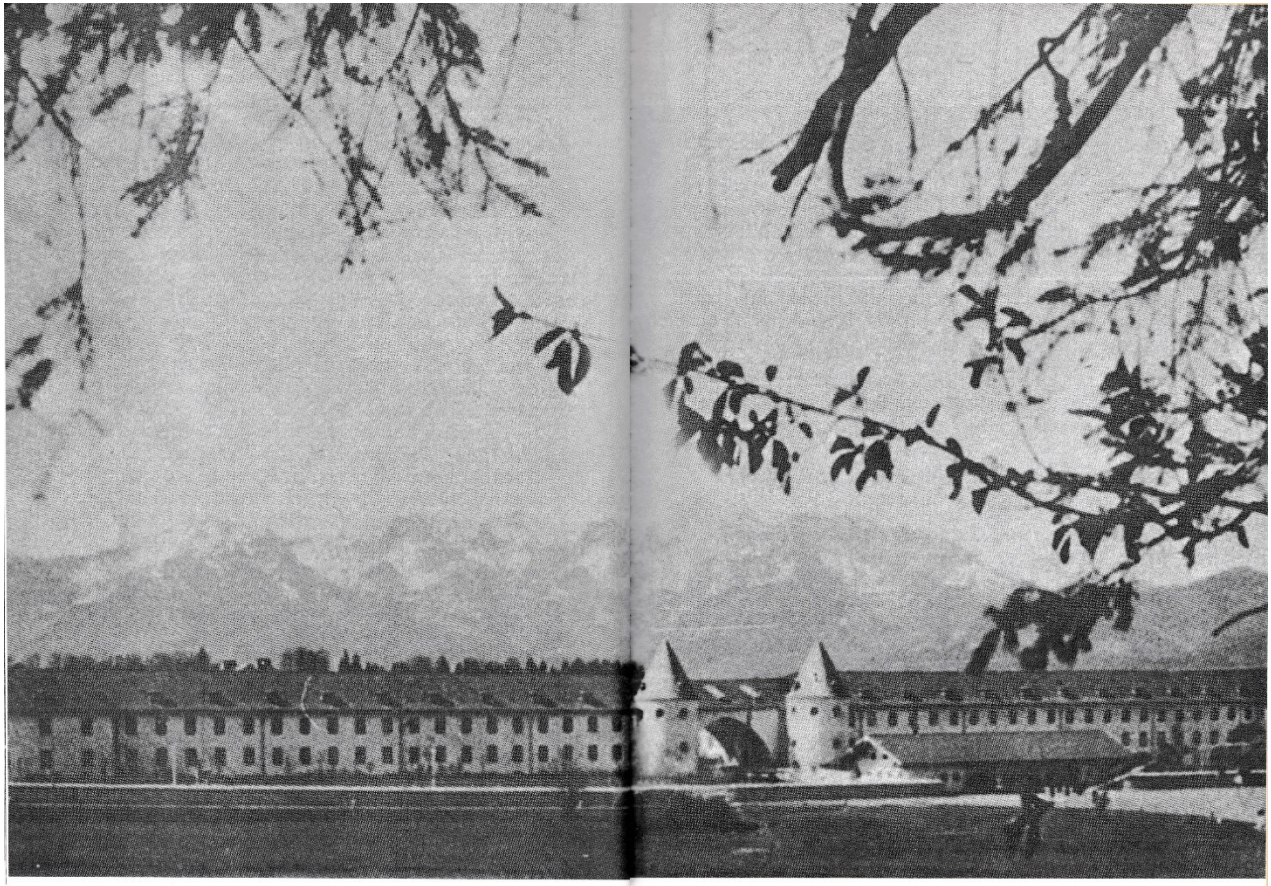

Şcoala de Junkeri de la Bad Tölz, din Alpii Bavariei, unde erau formaţi toţi ofiţerii Waffen SS. Instructorii şi elevii proveneau din peste treizeci de naţiuni şi nu aveau decât un singur drapel: stindardul negru cu două litere runice albe.

Eliberându-l pe Benito Mussolini, prizonier în masivul Abruzzi, *Sturmbannführerul* Otto Skorzeny devine, prin magia propagandei, cel mai mare sergent-recrutor al Waffen SS. Performanța din 12 septembrie 1943 se înscrie în cadrul marii cotituri europene a fostului Ordin Negru și va deveni rapid legendară...

Hauptsturmführerul Michael Wittmann, asul aşilor din unitatea *Koenigtiger* (Tigru regal): 138 de tancuri inamice distruse în luptă individuală. Ucis în luptă, la Falaise, pe 8 august 1944.

KLINGENBERG (HELMUTH). – *BRIGADEFÜHRER.* Tânăr ofițer în Verfügungstruppen. Campania din Franța și din Polonia. *Hauptsturmführer* în regimentul *Deutschland* în momentul operațiunilor din Balcani. Ocupă Belgradul cu o mână de oameni. Conduce batalionul de recunoaștere al diviziei *Das Reich* pe Frontul de Est. Comandor al diviziei *Goetz von Berlichingen* la începutul anului 1945. Ucis în luptă.

KRUGER (WALTER). – *GRUPPENFÜHRER.* Născut în 1890 la Strasbourg. Ofițer în timpul primului război mondial, apoi înrolat în Corpurile de franctirori de la Baltica. Intră în Verfügungstruppen și conduce un batalion al regimentului *Germania*. În august 1941, comandor al *SS Panzerdivision*. Numit *Hohere SS und Polizei Führer* pentru Ostland (Lituania, Letonia și Bielorusia). Constituie și conduce în luptă Corpul VI leton în vara lui 1944. Făcut prizonier la sfârșitul războiului. Executat în Curlanda pe 20 mai 1945.

KUMM (OTTO). – *BRIGADEFÜHRER.* Comandor al regimentului *Der Führer*, din divizia *Das Reich*, la începutul campaniei din Rusia. Participă îndeosebi la operațiunile de la începutul anului 1942 sub ordinele mareșalului Walter Model. Ultim comandant al diviziei *Leibstandarte Adolf Hitler*, din februarie și până în mai 1945.

LAMMERDING (HEINZ). – *GRUPPENFÜHRER.* Născut în 1905. Ofițer în Reichswehr. Voluntar în Totenkopfverbanden. Trece apoi la Verfügungstruppen, unde comandă primul batalion de pionieri SS. Intră în divizia *Totenkopf* la începutul războiului în Est. Comandor al regimentului *Thule*. Adjunct al *Obergruppenführerului* von dem Bach-Zelewski pentru menținerea ordinii în spatele frontului rusesc. Șef al Kampfgruppe *Das Reich*, apoi comandor al acestei divizii, reorganizată în Franța în primăvara lui 1944. Șef de Stat-Major al lui Heinrich Himmler, din februarie 1944 până în martie 1945. Condamnat la moarte în contumacie în Franța din cauza celor întâmplate la Tulle și la Oradour. Nu este extrădat. Moare pe 13 ianuarie 1971 la Bad Tölz.

Lie (Jonas). – *Sturmbannführer.* Născut în 1899. Norvegian. Şef al poliţiei internaţionale în Sarre în momentul plebiscitului din 1934. Simpatizant al Nasjonal Samling al lui Quisling. Se înrolează la începutul lui 1941 în divizia *Wiking.* Participă la războiul din Balcani. Înfiinţează SS-ul norvegian la Oslo. În timpul verii lui 1942, se întoarce în luptă în calitate de comandant de companie în *Norske Legion* şi luptă în faţa Leningradului. Crucea de Fier clasa I. Ministru de Justiţie în Norvegia. Se sinucide în 1945.

Lippert (Lucien). – *Obersturmbannführer.* Născut în 1913 la Arlon, în Belgia. Ofiţer de carieră şi simpatizant rexist. Se înrolează ca simplu soldat pentru Frontul de Est în 1941. Îşi câştigă galoanele în luptă. Comandor al brigăzii de asalt *Wallonie* în Kessel-ul de la Cerkasi. Rănit mortal la Novo-Buda pe 13 februarie 1944. Crucea de Fier clasa I.

Meyer (Kurt, zis „Panzermeyer"). – *Brigadeführer.* Născut în 1910. Voluntar în *Leibstandarte Adolf Hitler* din 1934. Comandant al batalionului de recunoaştere al diviziei la începutul campaniei din Est. Se distinge în Crimeea. Comandor al diviziei *Hitler-Jugend* în Normandia începând din 12 iunie 1944. Făcut prizonier după ce a scăpat din Kessel-ul de la Falaise. Judecat şi condamnat la moarte pentru executarea prizonierilor canadieni de către oamenii lui. Graţiat, apoi eliberat în 1954. Şef al H.I.A.G. până la moarte, în 1965.

Ostendorff (Werner). – *Gruppenführer.* Născut în 1903. Ofiţer al Reichswehr, intrat în Luftwaffe după preluarea puterii. Voluntar în SS, serveşte ca instructor la şcoala de la Bad Tölz. Mutat în divizia *Das Reich.* În 1944, înfiinţează divizia *Goetz von Berlichingen.* Rănit în Normandia, la puţin timp după sosirea pe front. Şef de Stat-Major al lui Heinrich Himmler şi comandor al diviziei *Das Reich.* Ucis în luptă cu puţin timp înainte de sfârşitul războiului.

Pannwitz (Helmut von). – ***Gruppenführer.*** Născut la fosta graniță germano-rusă. Ofițer de carieră. După primul război mondial, se înrolează în Corpurile de franctirori. Demobilizat în 1920, devine intendent al prințesei Radziwill, în apropiere de Varșovia. Intră în Wehrmacht. Colonel la începutul războiului pe Frontul de Est. mobilizează o "armată cazacă" la sfârșitul anului 1942, sub numele de "corpul de cavalerie von Pannwitz". Această unitate atinge valoarea a două divizii și va fi utilizată în Croația. Transferat în Waffen SS cu toate unitățile cazace. Făcut prizonier de britanici și predat rușilor cu toți oamenii lui. Spânzurat la Moscova, pe 16 ianuarie 1947.

Pfeffer-Wildenbruch (Werner von). – Ofițer SS și de poliție. Înființează *SS Polizei Division*. O conduce în luptă din 1939 până în 1941. La sfârșitul anului 1944, comandă cele două divizii de cavalerie SS încercuite și distruse la Budapesta: *Florian Geyer* și *Maria-Theresa*.

Phleps (Arthur). – ***Gruppenführer.*** Născut în 1880. Ofițer în armata austro-ungară. Originar din Transilvania. Intră în armata română după primul război mondial. Luptă împotriva ungurilor comuniști ai lui Bela Kun. General de divizie, specialist al trupelor de munte. Voluntar în Waffen SS în 1941, ca Volksdeutsche. Înființează divizia *Prinz Eugen*, apoi Corpul 5 de munte SS din unitățile croate. Făcut prizonier și executat pe 21 septembrie 1944, nu departe de satul său natal.

Priess (Hermann). – ***Gruppenführer.*** Născut în 1901. Se înrolează la șaptesprezece ani în Corpurile de franctirori, apoi servește în Reichswehr. Intră în Verfügungstruppen imediat după formarea lor. Ofițer în regimentul *Germania*, apoi în regimentul SS de artilerie. Comandor al diviziei *Totenkopf* în septembrie 1943. Șeful Corpului 1 blindat SS în iarna 1944-1945. Arestat după război, judecat și condamnat la douăzeci de ani de închisoare. Eliberat în 1954.

Puaud (Edgar). – ***Oberführer.*** Ofițer de carieră în Legiunea Străină. Colonel în Armata de armistițiu. Se înrolează în Legiunea tricoloră. Comandă L.V.F. și reunește sub ordinele sale cele două batalioane de voluntari francezi de pe Frontul de Est, în octombrie 1943. Ia comanda diviziei *Charlemagne* aflată în formare la Wildfleken și merge pe front în Pomerania cu această unitate. Dispare pe 6 martie 1945, lângă Belgard.

Schalburg (Christian, Frédérik von). – ***Obersturmbannführer.*** Născut în 1906 la Poltava, în Ucraina, din părinți germano-baltici. În momentul Revoluției, familia sa se refugiază în Danemarca. Servește în garda regală. Șef al tineretului partidului național-socialist danez. Voluntar în războiul din Finlanda din iarna lui 1939-1940. Se înrolează în divizia SS *Wiking* imediat după crearea acesteia. Câștigă crucea de Fier clasa I în Rusia. Preia comanda unității *Frikorps Danmark*. Este ucis în timp ce își când ducea oamenii în prima lor luptă, pe 2 iunie 1942, lângă Demiansk.

Scholz (Fritz von). – ***Brigadeführer.*** Născut în 1896 în Austria. Participă la primul război mondial și se înrolează apoi în Corpurile de franctirori. Membru al legiunii austriece național-socialiste înaintea Anschlussului. Pleacă în Germania și intră în Verfügungstruppen. Organizează în 1940 regimentul *Nordland* (voluntari scandinavi) al diviziei *Wiking*. Comandor al diviziei *Nordland* în decembrie 1943, pe care o conduce în timpul bătăliei Estoniei și cade în fruntea ei la Narwa pe 28 iulie 1944.

Simon (Max). – ***Gruppenführer.*** Ofițer în Reichswehr. Intră din 1933 în Totenkopfverbande. La declararea războiului, este comandor al regimentului 1 al diviziei *Totenkopf*. La moartea lui Theodor Eicke, îi ia locul. Înființează divizia *Reichsführer SS*. Apoi este șeful Corpului XVI de armată SS. Arestat după război și condamnat la moarte la Padova pentru masacrul de la Marzobotto. Grațiat și eliberat în 1954.

În tavernele pline de fum din Münchenul anilor 20, o mână de oameni îi protejează pe oratorii unei noi mişcări: partidul muncitoresc naţional-socialist german.

În seara de 30 ianuarie 1933, când Adolf Hitler devine Cancelarul Reichului, numărul celor ce arborează pe cascheta neagră capul de mort de argint e de aproape cincizeci de mii.

La începutul anului 1940 cei ce vor servi în Waffen SS vor fi o sută de mii şi cinci ani mai târziu, la ceasul "amurgului zeilor", numărul lor va ajunge la un milion cinci sute de mii.

Proveniţi din peste treizeci de naţiuni ale Europei, aceşti voluntari constituie o adevărată armată, care nu ascultă decât de propriile sale legi.

Vreme de cinci ani, vor lupta sub faldurile Drapelului negru, provoacă entuziasmul şi ura, ucid şi sunt ucişi.

Şeful lor, Heinrich Himmler, le cere să fie deopotrivă temerari şi nemiloşi.

Până la sfârşit, ei continuă să fie soldaţi politici care extind prin foc şi sabie, pe toate câmpurile de bătălie ale unei lumi în ruine, lupta dusă de Ordinul Negru.

O istorie secretă a trupelor de elită Naziste.

www.proeditura.ro
ISBN 978-973-145-048-3
5 948359 003240
TelVerde: 0800888928